

1

Fața lui Nicholas Easter era pe jumătate acoperită de vitrina de prezentare plină cu telefoane fără fir, mici și delicate, iar el nu privea drept spre camera ascunsă, ci undeva spre stânga, poate spre vreun client sau, cine știe, spre teigheaua pe deasupra căreia un grup de copii studia ultimele jocuri electronice venite din Asia. Deși era opera unui tip aflat la vreo patruzeci de metri distanță, luptându-se cu aglomerația de pe acea alee comercială, fotografia era clară și dezvăluia o figură frumoasă, proaspăt rasă, cu trăsături puternice și ochii blânzi, ca de copil. Easter avea douăzeci și șapte de ani, asta se știa precis. Nu purta ochelari. Nici vorbă de inel agățat în nas sau de vreo tunsoare bizară. Nimic care să te fi dus cu gândul că ar fi un maniac al computerelor, care lucrează la un magazin pentru cinci dolari pe oră. În chestionarul pe care îl completase scrisese că se afla acolo de patru luni și că studia la fără frecvență, deși nu-i putuseră da de urmă la nici un colegiu pe o rază de trei sute de mile. Mințise, de asta erau siguri.

Nici nu se putea altfel. Rețeaua lor de informații era mult prea bună. Dacă puștiul era student, ar fi știut și ei unde, de când, în ce domeniu și ce note are, bune sau rele.

Ar fi știut. Tipul lucra într-un magazin de computere dintr-un centru comercial. Nici mai mult, nici mai puțin. Poate că-și propusese să se înscrie pe undeva. Poate că dăduse greș, dar tot îi mai plăcea să se considere student. Poate că asta îl făcea să se simtă mai bine, îi dădea senzația unui scop clar în viață, suna bine.

Dar nici vorbă să fie sau măcar să fi fost student în trecutul nu prea îndepărtat. Și-atunci, puteau oare avea încredere în el? Întrebarea fusese deja întoarsă pe toate părțile de vreo două ori, în camera în care se aflau, de fiecare dată când ajunseseră în dreptul numelui lui Easter pe listă și figura lui apăruse pe ecran. În cele din urmă au decis că era o minciună nevinovată.

Nu fuma. Regulamentul magazinului era foarte strict în această privință; în schimb, fusese văzut (nu însă și fotografiat) mâncând o plăcintă cu carne la Food Garden în compania unei colege de serviciu, care fumase două țigări cât timp își sorbise paharul de limonadă. Pe Easter nu părea să-l deranjeze fumul. Sau cel puțin nu era un antifumător prea zelos.

Bărbatul din fotografie avea o figură frumoasă, bronzată; zâmbea ușor, cu buzele strânse. Cămașa albă de sub haina roșie specifică magazinului nu avea nasturi la guler; deasupra se zărea o cravată în dungi, aleasă cu gust. Tipul părea îngrijit și sportiv, iar cel care făcuse fotografia reușise chiar să stea de vorbă cu Nicholas, pretextând că vrea să cumpere un aparat oarecare; le spusese că vorbea frumos, era amabil și priceput — într-un cuvânt, un tânăr simpatic. Pe insigna de la piept, Easter era numit director, dar alți doi angajați purtând același titlu puteau fi văzuți în magazin în același timp.

În ziua care urmasă, după ce fusese făcută fotografia, o tânără atrăgătoare, îmbrăcată în blugi, intrase în magazin și, tot învărtindu-se pe lângă raionul de accesorii, își aprinsese pur și simplu o țigară. S-a întâmplat că Nicholas Easter

se afla cel mai aproape dintre toți angajații sau directorii, sau ce-or mai fi fost, așa că s-a apropiat politicos de femeie și a rugat-o să nu mai fumeze. Ea s-a prefăcut nemulțumită, chiar jignită, gata să-l provoace. El și-a păstrat cumpătul și i-a explicat că magazinul avea reguli foarte stricte de interdicție a fumatului. Ea putea fuma oriunde în altă parte. „Pe dumneata te deranjează fumatul?” îl întrebase ea, trăgând din țigară. „Nu tocmai, răspunsese el. Dar îl deranjează pe proprietarul acestui magazin.” Apoi o rugase încă o dată să nu mai fumeze. Ea i-a explicat că de fapt chiar dorea să cumpere un radio nou, acționat digital, deci nu-i putea aduce o scrumieră? Nicholas a scos o cutie goală de băutură răcoritoare de sub tejghea și, nici mai mult, nici mai puțin, i-a luat țigara din mână și i-a stins-o. Au vorbit despre radiouri timp de douăzeci de minute, ea nereușind să se hotărască. Cocheta fără rușine, iar el era încântat de situație. Și, după ce i-a plătit un aparat de radio, ea i-a lăsat numărul de telefon, iar el i-a promis c-o s-o sune.

Episodul a durat douăzeci și cinci de minute și a fost înregistrat pe un mic casetofon ascuns în poșeta ei. Banda fusese ascultată în două rânduri, în timp ce figura lui era proiectată pe perete și studiată de juriști și experți. Declarația ei despre întâlnire se afla în dosar — șase pagini tipărite cu observații amănunțite, de la încălțăminte (o pereche de pantofi vechi de sport, marca Nike), respirație (mirosea a gumă cu scorțișoară) și vocabular (nivel de colegiu), până la felul în care luase țigara. După părerea ei, și avea experiență în astfel de treburi, el nu fumase niciodată.

I-au ascultat timbrul plăcut al vocii, tonul de comerciant profesionist și conversația caldă și l-au plăcut. Era inteligent și nu disprețuia tutunul. Nu era chiar modelul perfect al unui jurat, dar cu siguranță că merita urmărit. Problema cu Easter, posibilul jurat cu numărul 56, era că știa foarte puțin despre el. Evident, ajunsese pe coasta Golfului Mexic cu mai puțin de un an în urmă, iar ei habar n-aveau de unde venea. Trecutul lui era complet învăluit în mister. A închiriat o garsonieră la opt cvartale distanță de tribunalul din Biloxi — aveau fotografii ale clădirii — și, la început, se angajase chelner într-un cazinou de pe plajă. A ajuns repede la rangul de crupier la masa de „21”, dar și-a dat demisia după două luni.

La puțin timp după ce în Mississippi au fost legalizate jocurile de noroc, o duzină de cazinouri au răsărit pe coastă peste noapte, aducând cu ele un val de prosperitate. Oameni din toate colțurile țării veneau în căutare de slujbe, așa că se putea presupune că Nicholas Easter a sosit la Biloxi mânat de același motiv care-i adusese acolo pe mulți. Singurul lucru ciudat în ceea ce-l privea era că se înscrisese atât de repede pentru vot.

Avea un Volkswagen „broscuță”, model 1969 — și o fotografie a acestuia apăruse pe perete, luând locul figurii lui. Mare lucru! Avea douăzeci și șapte de ani, era neînsurat, student în timpul liber — după spusele lui — exact tipul de om care să aibă o asemenea mașină. Fără nici un fel de abțibilduri. Nimic care să indice vreo asociere politică sau conștiință socială sau vreo echipă favorită. Nici urmă de tichete de parcare în colegiu. Nici măcar o etichetă uzată, pe post de reclamă. Mașina nu reprezenta nimic, din punctul lor de vedere. Nimic, în afară de o viață la limita sărăciei.

Cel care umbla la proiector și care vorbea cel mai mult era Carl Nussman, un avocat din Chicago care nu mai profesa, dar își deschisese propria sa firmă de consultanță juridică. În schimbul unei sume frumoase, Carl Nussman și firma sa îi puteau alege juriul potrivit. Adunau date, făceau fotografii, înregistrau voci, trimiteau blonde în blugi strâmți, la momentul potrivit. Carl și asociații săi depășeau destul de des limitele legii și eticii, dar era imposibil să-i

prinzi. La urma urmelor, nu e nimic ilegal sau lipsit de etică în a fotografia posibillii jurați. Organizaseră ample sondaje telefonice în ținutul Harrison, cu șase luni în urmă, apoi din nou, cu două luni în urmă, și iarăși, după încă o lună, pentru a evalua sentimentele comunității față de problemele fumatului și pentru a descoperi modele de jurați perfecți. Nu scăpau nici un prilej de a face noi fotografii, nu lăsau nici o urmă necercetată. Aveau câte un dosar pentru fiecare posibil jurat.

Carl apăsă pe buton și Volkswagenul fu înlocuit cu imaginea anostă a unui bloc cu zugrăveala scorojită; acolo, undeva, era și locuința lui Nicholas Easter. Un nou declic și imaginea feței acestuia reveni pe perete.

— Așa că avem doar trei fotografii cu numărul 56, spuse Carl cu o umbră de nemulțumire în glas, întorcându-se și aruncându-i o privire de gheață fotografului, unul dintre nenumărații săi spioni privați, care-i explicase că nu-l putuse prinde pe băiat fără a risca să fie, la rândul său, surprins. Fotograful stătea pe un scaun sprijinit de peretele din spate, în fața mesei lungi la care erau așezați avocați, consultanți și experți juridici; era vizibil plictisit și gata s-o ia la picior. Era ora șapte, într-o seară de vineri. Numărul 56 se afla pe perete și mai urmau încă o sută patruzeci după el. Oribil sfârșit de săptămână. Simțea nevoia să bea ceva.

Șase avocați cu cămăși șifonate și mânecile suflecate luau de zor notițe și, din timp în timp, aruncau câte o privire spre fața lui Nicholas Easter, proiectată pe peretele din spatele lui Carl. Experți juridici de tot felul — un psihiatru, un sociolog, un analist grafolog, un profesor de drept și mulți alții — răsfoiau hârtii și pagini tipărite mărunț la calculator. Nu prea știau ce să facă cu Easter. Tipul mințea și își ascundea trecutul, și totuși pe hârtie și în imaginea de pe perete părea în regulă.

Poate că nu mințea. Poate că era student în ultimul an, în cine știe ce colegiu de mână a doua din estul Arizonei, și poate că lor le scăpase acest amănunt.

Mai lăsați băiatul în pace, se gândea fotograf, dar își ținu gândul pentru sine. În această cameră plină de granguri cu educație înaltă și bani mulți, el era ultimul a cărui părere să fie băgată în seamă. Nu era treaba lui să vorbească.

Carl își dresе glasul și aruncă încă o privire spre fotograf, apoi spuse:

— Numărul 57.

Pe perete apăru figura unei tinere mame și vreo două persoane din cameră începură să chicotească.

— Traci Wilkes, rosti Carl, de parcă Traci i-ar fi fost o prietenă veche. Foile de hârtie circulau în jurul mesei.

— Treizeci și trei de ani, căsătorită, mamă a doi copii, soție de medic, membră a două cluburi locale, două case de sănătate și o listă întreagă de cluburi sociale.

Carl alungă toate acestea din memorie cu o singură apăsare pe butonul proiecteurului. Fața roșie a lui Traci fu înlocuită de o imagine în care era surprinsă la alergarea de dimineață, pe trotuar, minunat împodobită cu o pereche de Reebok din fibre elastice, nou-nouți, și cu ochelari de soare sport, cu ramă albă și lentile reflectorizante, ultimul răcnet în materie; părul lung era strâns perfect, într-o codiță de cal drăgălașă. Împingea un cărucior special pentru antrenament, în care se zărea un bebeluș. Lui Traci părea să-i placă să asude din greu. Era bronzată și bine făcută, dar nu chiar așa cum te-ai fi așteptat. Avea și unele obiceiuri proaste. Urma o altă imagine, cu Traci în Mercedesul-rulotă, negru, cu fețe de copii și câini ivindu-se la fiecare fereastră. O alta, cu Traci încărcată cu sacoșe pline cu alimente pe care le așeza în

aceeași mașină; purta o altă pereche de pantofi de sport și un șort strâmt, arătând exact ca unul care dorește să-și păstreze veșnic forma athletică. Fusese ușor de urmărit, pentru că era ocupată până peste cap și nu se oprise niciodată îndeajuns pentru a se uita de jur împrejur.

Carl trecu în revistă fotografiile cu casa familiei Wilkes, o vilă masivă cu trei etaje, aflată în suburbie, în care se vedea de la o poștă că nu poate locui decât un doctor. Nu zăbovi prea mult asupra lor, păstrând ce era mai bun pentru la urmă. Din nou Traci, din nou learcă de sudoare, cu bicicleta lăsată undeva pe aproape; Traci așezată sub un copac din parc, pe iarbă, departe de toată lumea, pe jumătate ascunsă și fumând o țigară!

Același fotograf rânji prosteste. Era cea mai bună realizare a lui, poza asta făcută de la o sută de metri distanță, cu nevasta doctorului trăgând pe furis dintr-o țigară. El nu avusese habar că femeia fumează și se întâmplase să stea, nonșalant, la piciorul unui pod, ca să fumeze o țigară, când ea trecuse prin dreptul lui. Se plimbase fără țință prin parc preț de vreo jumătate de oră, și apoi o văzuse oprindu-se și căutând ceva în portbagajul bicicletei.

Atmosfera din cameră se mai însenină puțin la vederea lui Traci lângă copac. Apoi, Carl reluă:

— Cred că putem miza pe numărul 57.

Făcu o notă pe o foaie de hârtie, apoi sorbi o gură de cafea stătută dintr-un pahar de hârtie. Normal că miza pe Traci Wilkes! Cine nu și-ar fi dorit în juriu o nevastă de doctor, când avocații pârâtului cereau milioane? Carl nu voia decât neveste de doctori, dar n-avea de unde să le ia. Faptul că ei îi plăceau țigările era doar un plăcut supliment.

Numărul 58 era docher la Ingalls, în Pascagoula — un bărbat de cincizeci de ani, alb, divorțat, lider sindical. Carl prezentă o fotografie cu Fordul bărbatului și tocmai se pregătea să facă un rezumat al vieții acestuia, când ușa se deschise și domnul Rankin Fitch își făcu apariția în încăpere. Carl se opri. Avocații se îndreptară de spate în scaune și deveniră dintr-o dată foarte interesați de Ford. Scriau cu furie pe topurile de hârtie, de parcă era ultima lor șansă de a mai vedea o asemenea mașină. Consilierii juridici se puseră și ei pe treabă, începând să ia notițe cu toată seriozitatea, fiecare având mare grijă să nu privească spre nou-venit.

Fitch se întorsese. Fitch se afla în încăpere.

El închise încet ușa în urma sa, făcu câțiva pași spre marginea mesei și aruncă o privire de gheață spre toți cei așezați de jur împrejur. Mai mult, era o căutătură plină de dispreț. Pungile de sub ochi făceau ca aceștia să pară și mai adânciți în orbite. Fruntea îi era brăzdată de riduri dese, adânci. Pieptul masiv se ridica și cobora încet și, pentru o clipă sau două, nu mai respiră nimeni în afară de Fitch. Buzele lui se desfăceau pentru mâncare și băutură, uneori pentru conversație, dar niciodată pentru un zâmbet.

Ca de obicei, Fitch era furios; nimic nou în asta, pentru că tipul își menținea starea de ostilitate chiar și în somn. Dar oare avea de gând să înjure și să amenințe, poate chiar să arunce cu câte ceva, sau doar să clocotească în sinea lui? Cu Fitch nu știai niciodată la ce să te aștepti. Bărbatul se opri la marginea mesei, între doi tineri avocați, parteneri începători și posesori ai unui salariu confortabil din șase cifre, membri în *această* firmă, avându-și birourile chiar în *această* cameră din *această* clădire. Pe de altă parte, Fitch era un necunoscut de la Washington, un intrus care de o lună nu mai înceta să mormăie și să latre pe holurile lor. Cei doi avocați nu îndrăzneau să-l privească.

— Ce număr? îl întrebă Fitch pe Carl.

— 58, răspunse Carl repede, îndatoritor.

— Întoarce-te la 56, ceru Fitch și Carl derulă rapid imaginile, până când figura lui Nicholas Easter apăru din nou pe perete. Se auzea fâșâitul hârtiilor pe masă.

— Ce știi? întrebă Fitch.

— Același lucru, răspunse Carl, privind într-o parte.

— Grozav, ce să zic! Din o sută nouăzeci și șase, câți mai reprezintă încă un mister?

— Opt.

Fitch pufni disprețuitor și clătină încet din cap, iar toată lumea se pregăti pentru o răbufnire. În loc de asta, își netezi încet, atent, părul sur și țepos tuns cu grijă la spate, privi spre Carl, lăsându-i o clipă de răgaz ca pentru a înțelege gravitatea momentului, și apoi spuse:

— Veți lucra până la miezul nopții, apoi veți reveni la șapte dimineața. E valabil și pentru duminică.

Cu aceste cuvinte, își răsuci trupul gras pe călcâie și părăsi camera.

Ușa se trânti. Aerul deveni imediat mai respirabil și toți, avocați și consilieri juridici, Carl și ceilalți, fără excepție, își priviră ceasurile. Tocmai li se ceruse să-și petreacă treizeci și nouă din următoarele cincizeci și trei de ore în această încăpere, privind imaginile mărite ale unor fețe pe care le mai văzuseră, memorizând nume și zile de naștere și detalii vitale despre aproape două sute de oameni.

Și absolut nimeni din cameră nu avea nici cel mai mic dubiu despre faptul că vor face cu toții ceea ce li se ceruse. Nici cel mai mic dubiu.

Fitch o luă pe scări până la parterul clădirii, unde îl aștepta șoferul său personal, un tip solid pe nume José. José purta costum negru și cizme negre de cowboy și ochelari negri pe care nu-i scotea decât când făcea duș și când dormea. Fitch deschise o ușă fără să bată și întrerupse o ședință care începuse de câteva ore. Patru avocați cu ajutoarele de rigoare urmăreau înregistrarea video a depozițiilor primilor martori ai apărării. Banda se opri la câteva secunde după intrarea lui Fitch. El se adresă scurt unuia dintre avocați, apoi părăsi camera. José îl urmă printr-o bibliotecă strâmtă, spre un alt hol, de unde intra pe neașteptate într-o altă încăpere, speriiind alt grup de avocați.

Cu opt avocați, firma Whitney & Cable & White era cea mai mare de pe coasta Golfului Mexic. Fitch însuși alesese firma și cei de aici aveau să câștige salarii de milioane datorită alegerii lui. Totuși, pentru a-și merita banii, firma trebuia să suporte tirania și temperamentul nemilos al lui Rankin Fitch.

Satisfăcut că întreaga clădire era la curent cu prezența sa și îngrozită de mișcările lui, Fitch plecă. Se opri pe trotuar să-l aștepte pe José și trase adânc în piept aerul cald de octombrie. La trei rânduri de blocuri mai departe, în jumătatea de sus a clădirii unei vechi bănci, zări un birou scăldat în lumină. Inamicul încă mai lucra. Avocații acuzării erau acolo, grămadă, în diferite camere, întâlnindu-se cu experți, studiind fotografii decolorate și făcând în bună parte cam același lucru pe care îl făceau și oamenii lui. Procesul începea luni, cu selectarea juraților, iar el știa că și ei asudau în fața nesfârșitului șir de nume și fețe, întrebându-se cine naiba era Nicholas Easter și de unde apăruse. Dar Ramon Caro și Lucas Miller, Andrew Lamb și Barbara Furrow și Delores DeBoe? Cine erau toți acești oameni? Numai într-un loc uitat de lume ca Mississippi puteai să găsești liste atât de depășite ale posibililor jurați. Fitch organizase apărarea în opt cazuri înaintea acestuia, în opt state diferite unde se foloseau computere și informațiile veneau pe bandă și unde, atunci când

funcționarii îți înmânau lista cu juri, n-aveai de ce să te mai întrebi cine era mort și cine nu.

Privi în gol spre lumina din depărtare și se întrebă cum aveau să-și împartă rechinii aceia lacomi banii, dacă se întâmpla să câștige. Cum naiba aveau să se înțeleagă la împărțeală? Procesul era floare la ureche în comparație cu baia de sânge care avea să urmeze dacă obțineau verdictul dorit și, o dată cu acela, potul cel mare.

Îi ura, și scuipă pe caldarâm. Își aprinse o țigară, strângând-o ușor între degetele groase.

José își făcu apariția de după colțul străzii, într-o strălucitoare limuzină de închiriat, cu geamurile fumurii. Fitch luă loc în față, ca de obicei. José își ridică și el privirea spre biroul avocaților rivali, în clipa în care trecură prin dreptul clădirii, dar nu spuse nimic, pentru că șeful său nu suporta bârfele. Trecură pe lângă clădirea tribunalului din Biloxi, apoi pe lângă magazinul cu marfă ieftină, pe jumătate abandonat, unde Fitch și asociații săi păstrau un număr de birouri ascunse vederii, cu parchetul proaspăt rașchetat și mobilă închiriată, de mâna a doua.

Cotiră spre vest, intrând pe autostrada 90 în dreptul plajei și înaintând cu greu în aglomerația de la acea oră. Era vineri seara și cazinourile erau pline de tipi care puneau la bătaie banii de coșniță, făcându-și planuri cum să-i recâștige a doua zi. Ieșiră cu greu din Biloxi, traversară portul, pe lângă Long Beach și Pass Christian. Apoi părăsiră coasta și, nu mult după aceea, trecură prin punctul de control din apropierea lagunei.

2

Casa de pe plajă era modernă, întinsă pe o suprafață destul de mare și construită fără să aibă parte de plaja propriu-zisă. Un ponton din scânduri de lemn vopsit în alb se pierdea în apele liniștite, pline de vegetație, ale golfului, dar plaja cea mai apropiată se afla la două mile distanță. O barcă de pescuit, lungă de vreo șase metri, era ancorată lângă dig. Casa fusese închiriată de la un negustor de uleiuri din New Orleans — pe trei luni, cu banii jos și fără alte întrebări. Era folosită temporar drept loc de retragere, ascunzătoare, bună pentru câțiva oameni foarte importanți care mai rămâneau aici peste noapte.

Pe o punte, la mare înălțime deasupra mării, patru domni bine se relaxau cu câte un pahar de băutură, stând de vorbă, în așteptarea unui vizitator. Deși afacerile îi obligau, în mod normal, la o crâncenă rivalitate, jucaseră împreună optsprezece runde de golf în acea după-amiază, apoi mâncaseră crevete și scoici luate direct de pe grătar. Acum își turnaseră ceva de băut și priveau apele întunecate de dedesubt. Urau faptul că se aflau la Golful Mexic, într-o după-amiază de vineri, departe de casele lor.

Dar mirosea a afaceri, a afaceri cruciale care necesitau un armistițiu și făceau din Golf un loc aproape plăcut. Fiecare dintre cei patru era director executiv al câte unei corporații publice de marcă. Fiecare corporație se afla pe lista *Fortune 500*, a celor mai buni; toate erau cotate la bursă. Cu un an înainte, cea mai mică dintre ele avusese vânzări de șase sute de milioane de dolari, iar cea mai mare, de patru miliarde. Fiecare obținuse profituri record, dividende imense, îi făcuse fericiți pe acționari și pe directorii executivi, care câștigau milioane pentru performanțele lor.

Fiecare era un conglomerat de un gen sau altul, cu diferite divizii și o

multitudine de produse, cu bugete umflate pentru publicitate și nume insipide, de genul Trelco sau Smith Greer, nume desemnate să abată atenția de la faptul că, în esență, nu reprezentau prea mult în afara unor companii specializate în comerțul cu tutun. Fiecare dintre cei patru, sau Cei Patru Mari, cum erau cunoscuți în cercurile financiare, își regăseau ușor rădăcinile în câte un comerciant de tutun din secolul al XIX-lea, din Carolina (de Nord și Sud) sau Virginia. Fabricau țigări — împreună, ajungeau la 98% din toate țigările vândute în Statele Unite și Canada. Mai fabricau și altele, de exemplu acadele, fulgi de cereale și vopsea de păr, dar nu trebuia să faci prea multe săpături ca să descoperi că profiturile lor vin de la țigări. Avuseseră loc fuziuni și schimbări de nume, depunându-se mult efort pentru a nu bate la ochi, dar cei Patru Mari fuseseră atent izolați și transformați în inamici publici de către grupurile de consumatori, doctori și chiar politicieni.

Iar acum aveau de-a face cu avocații. Rudele unor fumători decedați ajunseseră, pur și simplu, să-i dea în judecată și să ceară sume exorbitante, pentru că țigările cauzaseră cancer la plămâni, ziceau ei. Șaisprezece procese până acum, și Tutunul Atotputernic le câștigase pe toate, dar presiunea creștea. Și în clipa în care jurații aveau să dea, pentru prima dată, câteva milioane unei văduve, se putea dezlănțui un adevărat iad pe pământ. Avocații aveau s-o ia razna cu reclamele lor nesfârșite, rugându-se de fumători și de rudele rămase în urma acestora să semneze imediat și să-i acționeze în justiție cât timp procesele se dovedeau rentabile.

De regulă, bărbații aceștia vorbeau despre altceva când erau singuri, dar alcoolul le dezlegă limba. Frustrarea începu să se facă simțită. Se aplecară peste balustradă, privind fix apa, și începură să-i înjure pe avocați și tot sistemul legal american. Fiecare dintre aceste companii cheltuia milioane la Washington, plătind diferite grupuri care încercau să modifice legislația civilă, pentru ca firmele responsabile, asemenea lor, să fie protejate împotriva oricărei acțiuni juridice. Aveau nevoie de un scut în fața acestor atacuri absurde ale unor așa-zise victime. Dar, după toate aparențele, nimic nu mergea. Așa se făcea că se aflau acum undeva pe malul râului Mississippi, asudând de teama unui nou proces.

Ca răspuns la atacul din ce în ce mai virulent al tribunalelor, Cei Patru Mari puseseră deoparte o sumă uriașă de bani — fondul. Nu avea limite, nu lăsa urme. Nu exista. Fondul era folosit pentru manevrele dure din procese; pentru angajarea celor mai mari și mai diabolici avocați ai apărării, a celor mai pricepuți experți, a celor mai înțelepți consultanți pentru jurați. Nu existau restricții în folosirea fondului. După șaisprezece victorii, se întrebau uneori între ei dacă există și ceva imposibil pentru fond. Fiecare companie injecta trei milioane pe an și rula devizele în mai multe circuite, până să ajungă la fond. Nici un contabil, nici o echipă de control sau vreo altă autoritate nu prinsese vreodată de veste de existența acestor bani numai buni de uns.

Fondul era administrat de Rankin Fitch, om pe care toți cei de față îl disprețuiau, dar de care ascultau totuși, subordonându-se chiar ordinelor lui. Pe el îl așteptau. Se întâlneau când el le cerea să se întâlnească. Se împrăstiau și reveneau la ordinul lui. Acceptau să-i ciugulească din palmă cât timp le câștiga procesele. Fitch condusesese opt, fără să piardă vreunul. Aranjase și două anulări pe motiv de viciu de procedură, dar evident că nu existau dovezi în acest sens.

Un servitor apără pe punte, cu o tavă de băuturi proaspete, fiecare amestec fiind pregătit conform unei rețete precise. Își luaseră paharele, când cineva spuse „A sosit Fitch”. Cei patru simțiră în același timp cum băutura li se ridică mai întâi la cap, pentru a li se lăsa apoi, ca de plumb, în picioare, în timp ce un

fior de gheață le străbătea șira spinării.

Intrară repede în căsuță, în timp ce Fitch îl instruia pe Jose să parcheze exact în fața ușii de la intrare. Un servitor îi întinse un pahar cu apă minerală fără gheață. Fitch nu bea niciodată alcool, deși în tinerețe consumase destul pentru a scufunda și un vapor. Nu-i mulțumi omului, nici măcar nu păru să-i observe prezența, și se îndreptă spre cămin așteptându-i pe cei patru să se așeze în jurul lui, pe canapele. Un alt servitor se aventură cu un platou pe care se aflau restul de crevete și de scoici, dar Fitch îl refuză cu un gest al mâinii. Se vorbea că mănâncă din când în când, dar asta nu se întâmpla niciodată în timpul proceselor. Dovada se afla chiar în fața lor — pieptul umflat și talia groasă, colacul de grăsime de sub barbișon și înfățișarea sa generală de om îndesat. Dar purta costume închise la culoare, veșnic cu nasturii încheiați, și reușea de minune să-și mențină alura impunătoare.

— O scurtă punere la curent cu ultimele date, spuse el, considerând că așteptase destul după caraghioșii ăștia. În momentul de față, întreaga echipă a apărării lucrează nonstop și acest ritm va continua pe tot parcursul weekendului. Cercetările legate de jurați se desfășoară conform graficului. Consultanții juridici sunt pregătiți. Toți martorii sunt prelucrați, iar experții au sosit deja în oraș. Nu a apărut nimic neobișnuit până acum.

Se lăsă tăcerea, exact atât cât ei să fie siguri că, pentru moment, Fitch terminase de vorbit.

— Dar jurații aceia? întrebă D. Martin Jankle, cel mai nervos din grup. El dirija așa-numita U-Tab, prescurtarea mai cunoscută a numelui unei companii mai vechi care, mulți ani la rând, se numise Union Tobacco, dar care, după o operație de comercializare, folosea acum numele de Pynex. Procesul cu care se confruntau acum era *Wood contra Pynex*, astfel că roata ruletei se întorsese amenințător spre Jankle. Pynex era a treia companie ca mărime, cu vânzări de aproape două miliarde în anul anterior. Mai avea, ca din întâmplare, moștenire din ultimul trimestru, cea mai mare rezervă de bani gheață dintre toate cele patru. Acest proces picase într-un moment de-a dreptul nenorocit. Cu puțin ghinion, jurații puteau intra în curând în posesia unor detalii secrete despre datele financiare ale companiei Pynex, coloane drăgălașe și clare care puteau dovedi existența a peste opt sute de milioane bani gheață.

— Ne ocupăm de ei, spuse Fitch. Avem date mai puțin sigure despre opt dintre ei. Din care patru ar putea fi sau morți sau plecați de aici. Ceilalți patru sunt vii și sunt așteptați luni la tribunal.

— Un drac de jurat ar putea fi otravă pentru noi, spuse Jankle.

Fusese avocat asociat în Louisville, înainte de a trece la U-Tab, și mereu îi amintea lui Fitch că știe mai multe despre treburile legale decât ceilalți trei.

— Sunt conștient de asta, i-o trânti Fitch.

— Trebuie să-i știm pe oamenii ăștia.

— Facem tot posibilul. N-avem ce face atâta vreme cât listele de jurați de aici nu sunt aduse la zi, cum se întâmplă în alte state.

Jankle sorbi îndelung din pahar și-l privi pe Fitch drept în ochi. La urma urmelor, Fitch era doar un trepăduș bine plătit, nici pe departe de talia unui director executiv dintr-o companie importantă. Oricum i-ai fi zis — consultant, agent, intermediar —, fapt este că lucra pentru el. Normal că acum făcea pe nebunul, îi plăcea să se laude și să țipe, pentru că el era la comandă, dar, la naiba, era doar un trepăduș cu stea în frunte. Jankle își păstra pentru sine aceste gânduri.

— Altceva? îl întrebă Fitch pe Jankle, ca și cum întrebarea inițială a acestuia fusese o neghiobie, ca și cum n-ar fi avut nimic important de spus și ar fi fost

mai bine să-și țină gura.

— Ai încredere în acești avocați? întrebă Jankle, așa cum o mai făcuse și cu alte ocazii.

— Am mai vorbit despre asta, ripostă Fitch.

— Putem să mai vorbim, dacă eu consider că e necesar.

— De ce te îngrijorează avocații noștri? întrebă Fitch.

— Pentru că, mă rog, pentru că sunt de pe aici.

— Înțeleg. Și tu crezi că ar fi mai înțelept să aducem unii de la New York, ca să vorbească cu juriul nostru? Sau, poate, de la Boston?

— Nu, numai că, vreau să spun, poftim, ei n-au pledat niciodată într-un proces legat de tutun.

— N-a mai fost un alt caz legat de tutun pe coasta Golfului, până acum. Ești nemulțumit?

— Mă îngrijorează, atâta tot.

— I-am angajat pe cei mai buni în domeniu, spuse Fitch.

— De ce ne cer atât de puțin?

— Puțin! Când te gândești că săptămâna trecută te îngrijora costul apărării. Acum zici că avocații nu cer destul. Hotărăște-te!

— Anul trecut am plătit patru sute de dolari pe oră pentru avocații din Pittsburgh. Tipii ăștia lucrează pentru două sute. Asta mă îngrijorează.

Fitch privi încruntat spre Luther Vandermeer, director executiv la Trelco.

— Îmi scapă mie ceva? întrebă el. Omul ăsta e serios? Am pus deja la bătaie cinci milioane pentru cazul ăsta și el se teme că sunt prea strâns la mână! continuă Fitch, arătând spre Jankle.

Vandermeer zâmbi și sorbi din pahar.

— În Oklahoma ai cheltuit șase milioane, spuse Jankle.

— Și am câștigat. Nu-mi amintesc să fi primit vreo reclamație după citirea verdictului!

— Nu mă plâng nici acum. Îmi exprim doar îngrijorarea.

— Grozav! Am să mă întorc la birou, să-i convoc pe toți avocații și să le spun că pe clienții mei îi deranjează nota de plată. Am să le spun așa: Uite ce e, băieți, știu că vă îmbogățiți de pe urma noastră, dar nu e destul. Clienții mei vor să cereți mai mult, s-a înțeles? Dați-ne peste nas. Voi, băieți, lucrați la un preț prea mic. Ce ziceți, sună bine, nu?

— Relaxează-te, Martin, spuse Vandermeer. Procesul nici n-a început încă. Sunt sigur că o să ne săturăm până peste cap de avocații noștri până să apucăm să plecăm de aici.

— Mda, dar procesul e altceva. Știm cu toții asta... Vorbele lui Jankle se pierdură când își ridică paharul.

Era cam bețiv — singurul din cei patru. Conducerea companiei reușise să-l aducă pe drumul cel bun, în liniște, cu șase luni în urmă, dar tensiunea procesului era prea puternică. Fitch, și el un băutor zdravăn pe vremuri, știa că Jankle o cam încurcase. Peste doar câteva săptămâni avea să fie obligat să depună mărturie.

Ca și cum Fitch n-avea destule motive de îngrijorare, trebuia acum să poarte pe umeri și responsabilitatea de a-l ține pe domnul D. Martin Jankle treaz până atunci. Fitch îl ura pentru slăbiciunea lui.

— Presupun că avocații apărării sunt gata, se interesă un alt director executiv.

— Presupunere corectă, spuse Fitch ridicând din umeri. Sunt destui.

Opt, la ultima numărătoare. Opt dintre cele mai mari firme specializate în drept civil din țară puseseră la bătaie, din cât se spunea, câte un milion de

dolari pentru a finanța această confruntare cu industria tutunului. Ele descoperiseră și partea vătămată, văduva unui bărbat pe nume Jacob L. Wood. Ele aleseseră locul, Golful Mexic, în Mississippi, pentru că acest stat avea o legislație civilă minunată și pentru că jurații din Biloxi se dovedeau, câteodată, generoși. Nu aleseseră judecătorul, dar nici n-ar fi putut nimeri mai bine. Judecătorul Frederick Harkin fusese avocat în barou, înainte ca un atac de cord să-l oblige să se retragă în fotoliul de magistrat.

Nu era doar un caz oarecare legat de tutun și toți cei prezenți în acea încăpere știau acest lucru.

— Cât au cheltuit ei?

— Nu sunt la curent cu această informație, spuse Fitch. Am auzit că nu sunt așa de groși la pungă cum se spune, poate că au vreo problemă cu strânsul avansului de la unii avocați. Dar au cheltuit milioane. Si beneficiază de ajutorul unor grupuri de persoane interesate, gata oricând să vină măcar cu câte o sugestie.

Jankle clătină paharul, făcând să răsunе bucățile de gheață, apoi bău și ultimul strop rămas. În cameră se lăsă tăcerea pentru câteva clipe; Fitch stătea în picioare, iar directorii executivi își așteptau privirile în podea.

— Cât o să dureze? întrebă Jankle, în cele din urmă.

— Între patru și șase săptămâni. Selecția juraților se face repede pe aici. Probabil că vom avea un juriu cel târziu miercuri.

— La Allentown a durat trei luni, spuse Jankle.

— Aici nu e Kansas, băiete. Vrei un proces de trei luni?

— Nu, eu voiam doar să... mă rog..., rosti Jankle cu o voce pierită.

— Cât va trebui să rămânem în oraș? întrebă Vandermeer, privindu-și instinctiv ceasul.

— Nu-mi pasă. Puteți pleca acum sau puteți aștepta până când se alege juriul. Toți aveți avioane din acelea mari, cu reacție. Dacă am nevoie, știu cum să vă găsesc, răspunse Fitch, punând paharul cu apă pe cămin și privind de jur împrejur; dintr-o dată, era gata de plecare. Mai e ceva?

Nici un cuvânt.

— Bine.

Șopti ceva către José, când acesta îi deschise ușa de la intrare și apoi dispăru. Ceilalți rămaseră în cameră, privind în tăcere covorul scump, făcându-și griji pentru ziua de luni și pentru multe alte lucruri.

Cu mâinile tremurând ușor, Jankle își aprinse, în cele din urmă, o țigară.

Wendall Rohr făcuse prima dată avere în jocul de-a procesele atunci când doi muncitori de pe o platformă petrolieră marină căzuseră pradă unui incendiu izbucnit pe una dintre instalațiile Shell din Golf. Partea lui se ridicase la aproape două milioane și imediat ajunsese la concluzia că era un avocat pledant demn de luat în seamă, își risipise banii în stânga și-n dreapta, alesese mai multe cazuri și, înainte să împlinească patruzeci de ani, își clădise o firmă puternică și o reputație solidă de scandalagiu în tribunale. Urmaseră drogurile, divorțurile și investițiile nepotrivite care îi ruinaseră viața pentru o vreme, iar la cincizeci de ani verifica acte și apăra hoți de prăvălie, la fel ca un milion de alți avocați. Când Golful Mexic fu inundat de un val de procese pe tema azbestului, Wendall se afla din nou la post. Făcu iarăși avere și jură să n-o mai piardă niciodată. Deschise o firmă, reamenajă o suită de birouri în stil mare și își găsi chiar și o soție tânără. Renunțând la băutură și la droguri, Rohr își folosi energia sa considerabilă pentru a da în judecată America dominată de corporații, sprijinindu-i pe oamenii care aveau de suferit. La a doua încercare, se ridică și mai repede în cercurile avocațești. Își lăsă barbă, începu să folosească

briantină, deveni radical și ajunse să se facă iubit pentru discursurile sale.

Rohr o întâlnise pe Celeste Wood, văduva lui Jacob Wood, printr-un avocat tânăr care concepușe testamentul lui Jacob înainte de moartea acestuia. Jacob Wood murise la vârsta de cincizeci și unu de ani, după ce fumase câte trei pachete de țigări pe zi, timp de aproape treizeci de ani. În momentul morții, era supraveghetor de producție într-o fabrică de ambarcațiuni, câștigând patruzeci de mii de dolari pe an.

În mâinile unui avocat mai puțin ambițios, cazul nu părea să se refere la nimic în afară de un fumător decedat, unul dintre mulți alții. Totuși, Rohr pătrunsese într-un cerc de cunoștințe care nutreau cele mai îndrăznețe visuri imaginate vreodată de avocații pledanți. Toți erau specialiști în răspundere civilă la locul de muncă, toți făcuseră milioane pe seama implanturilor mamare cu silicon, a sistemelor Dalkon de protecție și a azbestului. Acum se întâlneau de câteva ori pe an și plănuiau cum să submineze baza legislației civile americane. Nici un produs fabricat legal de-a lungul istoriei lumii nu făcuse atâtea victime ca țigările. Iar firmele producătoare aveau buzunarele atât de adânci, încât banii cloceau acolo.

Rohr puse la bătaie primul milion și, până la urmă, i se alăturară încă șapte persoane. Fără nici un efort, grupul lor obținuse ajutor de la Asociația de Luptă împotriva Fumatului, de la Coaliția pentru o Lume fără Tutun și Fundația Antitabagică, plus alte câteva grupuri de protecție a consumatorilor și de supraveghere a industriei. A fost organizat un consiliu de acuzare și n-a surprins pe nimeni faptul că Wendall Rohr a devenit președintele acestuia și a fost desemnat drept om de bază la bară. Pe fondul unei parade cât se poate de zgomotoase, grupul lui Rohr intentase proces cu patru ani mai înainte, la Curtea cu Juri din ținutul Harrison, în Mississippi.

Conform cercetărilor lui Fitch, cazul Wood contra Pynex era al cincizeci și cincilea de acest gen. Treizeci și șase dintre ele fuseseră respinse din diferite motive. Șaisprezece ajunseseră la tribunal și sfârșiseră cu verdicte în favoarea companiilor producătoare de tutun. Două fuseseră anulate pentru vicii de procedură. Nici unul nu primise un verdict favorabil. Nici un bănuț nu fusese vreodată plătit unui reclamant într-un proces cu companiile producătoare de țigări.

Conform teoriei lui Rohr, nici unul dintre celelalte cincizeci și patru nu fusese susținut de un grup de acuzare atât de puternic. Niciodată reclamantul nu fusese reprezentat de avocați suficient de bogați pentru a sta de vorbă de la egal la egal cu rivalii lor.

Fitch trebuia să recunoască acest lucru.

Strategia lui Rohr pe termen lung era simplă și sclipitoare. Existau o sută de milioane de fumători în lume; nu toți sufereau de cancer, dar erau suficienți pentru a-l ține ocupat până la pensie. Câștigând primul caz, putea apoi să stea deoparte și să privească panica altora. Orice văduvă în suferință, găzduită de pensiunile ce împânzeau strada principală a oricărui oraș, putea să se prezinte cu câte un caz de cancer la plămâni. Rohr și grupul lui aveau de unde alege.

Rohr își desfășura activitatea în suita de birouri care ocupau ultimele trei etaje ale unei clădiri vechi, aflate destul de aproape de tribunal. Târziu, în seara de vineri, deschise o ușă ce dădea spre o cameră întunecată și rămase lângă zidul negricios, în timp ce Jonathan Kotlack din San Diego se ocupa de proiector. Kotlack răspundea de cercetarea și selectarea juraților, deși Rohr era cel care punea cele mai multe întrebări. Masa lungă din mijlocul camerei era plină de cești de cafea și ghemotoace de hârtie. Cei așezați în jurul mesei priveau plictisiți figurile ce se succedau în imaginile de pe perete.

Nelle Robert (pronunțat „ro-beer”), în vârstă de patruzeci și șase de ani, divorțată, violată o dată, casier bancar, nu fumează, supraponderală și astfel nepotrivită după criteriile specifice filozofiei lui Rohr de a-și alege jurații. Nu te folosi niciodată de femeile grase. Nu-i păsa ce aveau să-i spună experții juridici. Nu-i păsa ce crede Kotlack. Rohr nu lua niciodată femei grase. În special singure. Aveau tendința de a fi nemiloase și neînțeleghătoare.

Memorase figurile și numele tuturor și nu mai putea suporta. Îi studiase pe toți acești oameni până i se făcuse greață. Se strecură afară din cameră, se frecă la ochi în hol și porni în jos pe scările luxoase ale birourilor sale, spre sala de conferințe, unde Comitetul de Documentare era ocupat de organizarea miilor de hârtii, sub supravegherea lui André Durond de la New Orleans. În acel moment, la ora zece a serii de vineri, mai mult de patruzeci de oameni lucrau din greu în birourile firmei de avocatură patronate de Wendall H. Rohr.

Vorbi ceva cu Durond, studiind împreună cu el, timp de câteva minute, felul în care lucrau asistenții. Părăsi încăperea și porni spre următoarea, cu pasul mai vioi de data aceasta. Adrenalina își făcea simțit efectul.

Avocații apărării în acest proces al tutunului se aflau la celălalt capăt al străzii, muncind la fel de serios.

Nimic nu se compara cu emoția marilor procese.

3

Sala principală a Tribunalului din Biloxi se afla la etajul al doilea, la capătul scărilor acoperite cu dale de piatră și dincolo de holul interior luminat din plin de razele soarelui. Pereții fuseseră văruiți de curând, podeaua strălucea proaspăt ceruită.

Către ora opt luni, de dimineață, se adunase deja lume în holul din fața ușilor late, de lemn, care dădeau spre sala de ședințe. Într-un colț, era strâns un grup mic format din tineri în costume de culoare închisă, care semănau izbitor de bine între ei. Eleganți, cu părul tuns scurt și uns; majoritatea fie că purtau ochelari cu ramă de baga, fie lăsau să se întrevadă câte o pereche de bretele de sub jacheta făcută pe comandă. Erau analiștii financiari de pe Wall Street, specialiști în acțiuni pe piața tutunului, trimiși în Sud pentru a urmări de la bun început desfășurarea procesului *Wood contra Pynex*.

Un alt grup, mai mare și care creștea văzând cu ochii, ocupa centrul holului. Membrii săi, care nu stăteau prea aproape unii de alții, țineau jenați în mâini câte o foaie de hârtie — o citație. Puțini se cunoșteau între ei, dar pe hârtii era scris numele fiecăruia și intrară ușor în vorbă. Un murmur nervos de voci creștea în intensitate pe holul din fața sălii de ședințe. Tinerii în costume negre din primul grup rămaseră nemișcați, studiind potențialii jurați.

Cel de-al treilea grup era format din tipi încruntați, în uniformă, care păzeau ușile. Nu mai puțin de șapte ajutori de șerif fuseseră desemnați să mențină ordinea în ziua de deschidere a procesului. Doi dintre ei se ocupau de detectorul de metal din fața ușii. Alți doi își făceau de lucru cu tot felul de hârtoage, în spatele unui birou improvizat. Se așteptau la o sală plină. Ceilalți trei își sorbeau cafeaua din pahare de hârtie și priveau cum se adună lumea.

Gardienii deschiseră larg ușile exact la opt și jumătate, verificară citația fiecărui jurat, le făcură loc, unul câte unul, pentru a trece prin detectorul de metal și anunțară restul spectatorilor că mai aveau de așteptat o vreme. Același lucru era valabil și pentru analiști și reporteri.

Cu arcul de scaune pliante așezate pe culoar, lângă banchetele tapisate, sala putea cuprinde acum cam trei sute de persoane. În spatele barei, alți aproximativ treizeci se puteau înghesui în jurul meselor pentru consilieri. Grefierul, ales prin vot popular, verifica fiecare citație, le zâmbea și chiar îi îmbrățișa pe jurații pe care îi cunoștea, indicându-le cu multă pricepere locul rezervat. Numele ei era Gloria Lane, grefier al curții din ținutul Harrison în ultimii unsprezece ani. Nici n-ar fi conceput să renunțe la explicații și la rolul de a indica locul fiecăruia, la posibilitatea de a lega fiecare figură de un nume, la strângerile de mână, la șansa unui schimb de idei politice și la bucuria de a se simți, măcar și pentru o clipă, în lumina reflectoarelor celui mai important proces de care avusese parte până atunci. Era ajutată de trei tinere angajate ale biroului său și, până la ora nouă, toți jurații fuseseră așezați la locurile lor numerotate și acum completau de zor un alt set de chestionare.

Numai doi dintre ei lipseau. Despre Ernest Duly se vorbea că se mutase în Florida, unde probabil că și murise, iar despre doamna Tella Gail Ridehouser nimeni nu știa unde se află; femeia se înregistrase la vot în 1959, dar nu mai trecuse pe la primărie de când Carter îl bătuse pe Ford. Gloria Lane stabilise că aceștia doi nici nu existau.

În stânga ei, în rândurile de scaune de la 1 la 12, puteau încăpea o sută patruzeci și patru de posibili jurați, iar în dreapta, rândurile de la 13 la 16 erau ocupate de ceilalți cincizeci. Gloria se consultă cu un ajutor de șerif și în conformitate cu decizia scrisă a judecătorului Harkin, patruzeci de spectatori au fost admiși și așezați în partea din spate a sălii.

Chestionarele au fost repede completate, adunate de asistente și, către ora zece, primul dintre nenumărații avocați și-a făcut loc în sală. Avocații nu intrau pe ușa principală, ci pe undeva prin spate, unde o ușă dublă ducea spre o întregă rețea de birouri și camere mici. Fără excepție, avocații erau îmbrăcați cu costume de culoare închisă și aveau o expresie inteligent încruntată, fiecare încercând, fără succes de altfel, să arunce măcar o privire spre jurați, deși se prefăceau că aceștia nu-i interesează câtuși de puțin. Fiecare încerca, în zadar, să se prefacă preocupat de probleme mai grele, cercetând dosare și vorbind în șoaptă. Unul câte unul, avocații intrară și își ocupară locurile în jurul meselor. În dreapta, masa acuzării. Apărarea, imediat lângă ea. Scaunele erau înghesuite pentru a ocupa orice loc rămas între mese și balustrada de lemn care le separa pe acestea de spectatori.

Rândul numărul șaptesprezece era gol — din nou, ordinul lui Harkin — iar în rândul optsprezece, agenții de bursă de pe Wall Street ședeau rigizi, studiind spatele juraților. În spate se aflau și câțiva reporteri, apoi un șir de avocați loiali și alte fețe ciudate. Așezat în ultimul rând, Rankin Fitch se prefăcea că citește ziarul.

Alți avocați continuau să intre pe rând în sală. Apoi, consultanții juridici ai ambelor părți și-au luat locurile în scaunele incomode aflate între balustradă și mesele pentru avocați. Își începură sarcina jenantă de a fixa figurile întrebătoare ale celor o sută nouăzeci și patru de necunoscuți. Consultanții urmăreau jurații pentru că, în primul rând, pentru asta primeau imense sume de bani și, în al doilea rând, pentru că se pretindeau capabili să analizeze în profunzime o persoană prin intermediul dezvăluirilor relevante oferite de gestică și atitudine. Priveau și așteptau nerăbdători o încrucișare a mâinilor pe piept, un deget dus la gură pentru a se scobi în dinți, un cap lăsat suspicios într-o parte și sute de alte gesturi care ar fi trebuit să contureze personalitatea unui om, expunând vederii prejudecățile cele mai ascunse.

Luau febril notițe și studiau fețele în tăcere. Juratul numărul 56, Nicholas

Easter, atrăgea un număr mai mare de priviri scrutătoare. Se afla la mijlocul rândului al cincilea, îmbrăcat în pantaloni kaki apretați și haină la două rânduri; un tânăr prezentabil. Privea din când în când în jur, dar atenția îi era îndreptată spre cartea pe care o adusese cu el pentru această zi. Nimeni altcineva nu se mai gândise să-și aducă vreo carte.

Alte scaune erau ocupate în apropierea balustradei. Apărarea avea nu mai puțin de șase experți care studiau ticurile juraților și orice dovadă de crispă. Acuzarea avea numai patru.

Cei mai mulți dintre posibili jurați nu se bucurau de această cântărire din ochi și, timp de cincisprezece minute penibile, răspunseră acelor priviri fioroase cu propriile lor priviri urâcioase. Un avocat aflat lângă balustradă spuse un banc deochiat și râsetele făcură să dispară starea de tensiune. Avocații comentau și își șopteau unii altora câte ceva, dar jurații se temeau să rostească vreun cuvânt.

Ultimul avocat care intră în sală era, desigur, Wendall Rohr și, ca de obicei, fu auzit înainte de a fi văzut. Cum nu avea costum negru, era îmbrăcat cu hainele pe care le prefera pentru prima zi a oricărui proces — o jachetă sport gri în carouri, pantaloni gri, într-o nuanță total nepotrivită, vestă albă, cămașă albastră și un papion țipător, cu un model în roșu și galben. Zbiera la un asistent și, alături de acesta, trecu pe lângă avocații apărării, ignorându-i de parcă abia ar fi încheiat un schimb aprins de vorbe, undeva în spatele sălii. Se adresă cu voce tare cuiva de la masa acuzării, și când captă atenția celor prezenți, aruncă o privire spre posibili jurați. Aceștia erau oamenii lui. Acesta era cazul lui, pe care îl adusese în orașul său pentru ca într-o bună zi să poată sta aici, așteptând dreptate de la oamenii săi. Făcu un semn cu capul spre o pereche, clipi din ochi spre un alt jurat. Îl cunoștea pe acești oameni. Împreună, aveau să descopere adevărul.

Intrarea sa îi făcu să tresară pe experții juridici din partea apărării, căci nici unul dintre ei nu se mai întâlnise până atunci cu Wendall Rohr, deși toți fuseseră puși la curent în detaliu despre reputația acestuia. Observară zâmbetele de pe fețele unor jurați, oameni care îl cunoșteau bine. Simțiră răspunsul lor fizic în clipa în care toți dădură semne de relaxare, așa cum se întâmplă la vederea unei figuri cunoscute. Rohr era o legendă locală. Fitch îl înjura de pe locul său din ultimul rând.

În sfârșit, la zece și jumătate, un ajutor de șerif își făcu brusc apariția pe ușa din spatele băncii cu juri și strigă: „Ridicați-vă în picioare, sosește curtea!” Trei sute de oameni săriră în picioare când judecătorul Frederick Harkin urcă treptele spre fotoliul său și le spuse celorlalți să ia loc.

La cincizeci de ani, era destul de tânăr pentru un magistrat; ca democrat, fusese numit de guvernator pentru a ocupa locul rămas liber înainte de termen, apoi fusese ales. Deoarece fusese cândva procuror, se vorbea că acum era unul dintre judecătorii care țin partea acuzării, deși nu exista nici cea mai mică umbră de adevăr în acest lucru. Erau doar bârfe, duse de la unul la altul, cu mare drag, de către avocații apărării. În realitate, fusese destul de bun în meserie, lucrând pentru o firmă mică, deloc celebră pentru victoriile sale. Lucrase din greu, dar fusese întotdeauna pasionat de politica pe plan local, joc pe care îl practica cu succes. Norocul îi surăsese o dată cu numirea în postul de judecător, unde acum câștiga optzeci de mii de dolari pe an, mai mult decât reușise vreodată ca avocat.

Vederea sălii de ședințe în care se înghesuiau atâția electori specializați ar fi încălzit sufletul oricărei oficialități alese, iar judecătorul nu-și putu stăpâni un zâmbet larg adresat turmei sale, ca și cum ar fi fost cu toții voluntari. Zâmbetul

pieri treptat în timpul scurtului discurs de întâmpinare, reușind să-i impresioneze pe toți prin prezența sa. Harkin nu ajunsese cunoscut nici prin căldură, nici prin umor, așa că redeveni repede serios.

Și asta pe bună dreptate. În fața lui stăteau mai mulți avocați decât ar fi putut avea loc la mese. În dosar se menționau opt consilieri din partea acuzării și nouă din partea apărării. Cu patru zile mai înainte, într-o cameră închisă, Harkin desemnase locul fiecăruia. O dată ce juriul avea să fie selectat și procesul începea, fiecare dintre părți avea dreptul la numai șase consilieri care să-și întindă picioarele sub masă. Ceilalți urmau să ia loc pe rândul de scaune pe care, în acel moment, experții în alegerea juraților se foiau și de unde studiau restul sălii. Stabilise și locurile rezervate pentru cele două părți — văduva Celeste Wood și reprezentantul firmei Pynex. Aranjarea scaunelor fusese rezumată în scris și inclusă într-un mic cod de reguli pe care judecătorul îl concepușe pentru această ocazie.

Acțiunea fusese deschisă cu patru ani în urmă și își urmase cursul cu eforturi remarcabile de ambele părți. Acum, dosarul umplea unsprezece bibliorafturi. Fiecare parte cheltuise deja milioane până la acel punct. Procesul avea să dureze cel puțin o lună. În acel moment, în Tribunal se strânseseră câteva dintre cele mai strălucite minți avocațești și cele mai sensibile orgolii din țară. Fred Harkin era hotărât să-i domine.

Vorbind la microfonul de pe masă, făcu un rezumat rapid al procesului, dar numai cu scop informativ. Așa era frumos, să înțeleagă toți de ce se află acolo. Le spuse că procesul urma să dureze mai multe săptămâni și că jurații nu vor fi izolați. Existau câteva justificări statutare, motivând retragerea de la îndatoririle de jurat, explică el și întrebă dacă există cineva în vârstă de peste șaiszeci și cinci de ani, care să fi scăpat totuși controlului prin computer. Se ridicară șase mâini. Păru surprins și aruncă o privire inexpressivă spre Gloria Lane, care ridică din umeri, ca și cum era ceva normal. Cei șase aveau dreptul să plece imediat, dacă doreau, și cinci dintre ei deciseră să se conformeze! Rămăseseră o sută optzeci și nouă. Experții scriau de zor și tăiau câte un nume. Avocații, gravi, luau notițe.

— Acum, există printre noi vreun nevăzător? întrebă judecătorul. Vreau să spun, în conformitate cu definiția legală.

Comentariul, rostit pe un ton glumeț, atrase după sine câteva zâmbete. Ce rost avea ca un orb să se prezinte acolo pentru a fi ales în juriu?

Încet, o mână se ridică din mulțime, în rândul 7, cam pe la mijloc. Juratul numărul 63, domnul Herman Grimes, cincizeci și nouă de ani, programator calculatoare, alb, căsătorit, fără copii. Ce naiba mai era și asta? Chiar nu știa nimeni că acest om este orb? Experții se răsuceau dintr-o parte într-alta. Fotografiile din dosarul Herman Grimes prezentau casa acestuia și numai în vreo două apărea și el, pe veranda de la intrare. Locuia în zonă de vreo trei ani. În chestionarele primite de la el nu se menționa nici un handicap.

— Vă rog să vă ridicați în picioare, domnule, spuse judecătorul.

Domnul Herman Grimes se ridică încet, cu mâinile în buzunare; era îmbrăcat cu haine de toată ziua și purta ochelari obișnuiți. Nu părea orb.

— Numărul dumneavoastră, vă rog, continuă judecătorul.

Nici el, nici avocații sau consultanții lor nu fuseseră obligați să memorizeze toate detaliile despre fiecare jurat.

— Ăăă, șaiszeci și trei.

— Și numele dumneavoastră?

Răsfoia copia datelor din computer, aflată la dispoziția sa.

— Herman Grimes.

Harkin găsi numele și apoi își îndreptă privirea spre mulțimea de figuri din sală.

— Și sunteți nevăzător, din punct de vedere juridic?

— Da, domnule.

— Ei bine, domnule Grimes, în conformitate cu legile noastre, sunteți scutit de obligațiile unui jurat. Sunteți liber să plecați.

Herman Grimes nu se mișcă, nici măcar nu clipi. Privea undeva, spre lucruri pe care numai el putea să le vadă.

— De ce? Întrebă el.

— Poftim?

— De ce trebuie să plec?

— Pentru că sunteți orb.

— Știu asta.

— Și, cum să zic, nevăzătorii nu pot fi membri în jurii, spuse Harkin, privind întâi în dreapta sa, apoi în stânga. Sunteți liber să plecați, domnule Grimes.

Herman Grimes ezită, reflectând la răspunsul său. În sala de ședințe se lăsase tăcerea.

— Cine spune că nevăzătorii nu pot face parte din jurii? Întrebă el, în cele din urmă.

Harkin întinsese deja mâna după un manual legislativ. Judecătorul se pregătise cu meticulozitate pentru acest proces. Renunțase la judecarea altor procese cu o lună în urmă, retrăgându-se în biroul său și aplecându-se cu atenție asupra pledoariilor, descoperirilor, legilor aplicabile și a celor mai recente prevederi de procedură juridică. Alesese zeci de jurii de când era magistrat, tot felul de jurii pentru tot felul de cazuri, și crezuse că nu-l mai poate surprinde nimic.

Așa că nu putea fi pus la colț în primele zece minute de selecție a juriului. Și, bineînțeles, cu sala plină până la refuz.

— Vreți să faceți parte din juriu, domnule Grimes? Întrebă el, încercând să forțeze o notă glumeață, în timp ce răsfoia pagini și arunca din când în când câte o privire spre bogăția de talent avocațesc grupată în jurul său.

Domnul Grimes devenea din ce în ce mai ostil.

— Spuneți-mi de ce nu e posibil ca un nevăzător să facă parte din juriu. Dacă așa scrie în lege, atunci legea este discriminatorie și voi face apel la justiție. Dacă nu scrie în lege, fiind vorba doar de tradiție, atunci voi face același lucru, dar mult mai repede.

Fără îndoială, domnul Grimes nu era străin de tema litigiilor.

De o parte a barei se aflau două sute de oameni, aduși aici prin puterea legii. De cealaltă parte stătea legea însăși — judecătorul ridicat deasupra celorlalți, mulțimea de avocați plini de ei, privind de sus spre toți ceilalți, funcționarii, poliștii, apozii. În numele celor propuși, domnul Herman Grimes dăduse o puternică lovitură sistemului și fu răsplătit cu chicote și râsete scurte din partea colegilor săi. Lui nu-i păsa.

Dincolo de balustradă, avocații zâmbeau, pentru că posibilia jurați zâmbeau, se suceau pe scaunele lor, se scărpinau în cap, pentru că nimeni nu știa ce să facă.

— N-am mai văzut așa ceva, șopteau ei.

Legea spunea că un nevăzător *poate* fi exceptat de la serviciul de jurat și, când judecătorul zări cuvântul *poate*, se decise pe loc să-l împace pe domnul Grimes și să se ocupe de el mai târziu. N-avea sens să se trezească acuzat în propriul său tribunal. Erau și alte moduri de a-l exclude din juriu. Va discuta problema cu avocații.

— Dacă mă gândesc bine, domnule Grimes, cred că ați fi un jurat excelent. Vă rog să luați loc.

Herman Grimes încuviință cu un gest al capului și răspunse politicos:

— Mulțumesc, domnule.

Cum definești un jurat orb? Experții reflectau la această întrebare, privind spre omul care se apleca încet și lua loc. Care sunt prejudecățile lui? De ce parte se va afla? Într-un joc fără reguli, era aproape axiomatic acceptat că oamenii cu handicapuri și defecte fizice deveneau jurați excelenți, pentru că înțelegeau mai bine ce înseamnă suferința. Dar existau și nenumărate excepții.

Din ultimul rând, Rankin Fitch se întoarse zadarnic spre dreapta, chinându-se să-i prindă privirea lui Carl Nussman, omul care primise deja 1 200 000 de dolari pentru a alege juriul perfect. Nussman se afla în mijlocul consultanților săi, ținând în mână un blocnotes și studiind fețele din jurul său, ca și cum ar fi știut perfect că Herman Grimes era orb. Nu știuse, iar Fitch cunoștea acest lucru. Era un amănunt minor, care scăpase vastei lor rețele de informare. Ce altceva le mai scăpase? se întreabă Fitch. O să-l jupoaie de viu pe Nussman, îndată ce curtea avea să se retragă.

— Acum, doamnelor și domnilor, continuă judecătorul cu vocea brusc mai aspră și nerăbdător să treacă mai departe, după ce riscul neașteptat al unui proces de discriminare fusese îndepărtat. Intrăm într-o fază de selecție a juriului care ne va cere destul timp. Se referă la infirmitățile fizice care v-ar putea împiedica să vă faceți datoria. Nu intenționăm să vă punem într-o situație jenantă, dar dacă aveți o problemă fizică oarecare, trebuie să o discutăm. Vom începe cu primul rând.

Gloria Lane, aflată în picioare lângă primul rând de scaune, observă un bărbat de vreo șaiszeci de ani care ridicase mâna; omul se ridică în picioare și trecu prin ușița batantă despărțitoare. Un aprod îl conduse spre boxa martorilor și împinse microfonul la o parte. Judecătorul se mută mai aproape de marginea mesei și se aplecă pentru a vorbi în șoaptă cu el. Doi avocați, câte unul din fiecare tabără, luară loc în fața băncii martorului, în așa fel încât spectatorii să nu mai poată vedea nimic. Stenograful curții închidea cercul și, după ce toți își ocupară locurile, judecătorul se interesă de boala bărbatului.

Era vorba despre o hernie de disc și adusesse o scrisoare de la doctorul său curant. Fu scuzat și părăsi sala în grabă.

Când Harkin anunță retragerea curții pentru prânz, la ora douăsprezece, renunțase deja la treisprezece persoane, pe motive medicale. Domnea plictiseala. Curtea reâncepea ședința la ora unu și jumătate, pentru a face același lucru pe o scară mult mai largă.

Nicholas Easter părăsi tribunalul de unul singur și străbătu pe jos șase rânduri de blocuri, până la un Burger King, unde comandă un megaburger și o cola. Se așeză la o masă lângă fereastră, privind copiii care se jucau într-un mic parc, răsfoind un număr al revistei *USA Today* și mâncând pe-ndelete, pentru că avea la dispoziție o oră și jumătate.

Aceași blondă care purtase blugi strimți la prima lor întâlnire din magazinul de computere era acum îmbrăcată cu un șort larg de bumbac, un tricou larg, pantofi de sport Nike noi-nouți și ținea pe umăr un mic sac de gimnastică. Se întâlniră pentru a doua oară când ea trecu pe lângă masa lui cu tava în mână și se opri, părând să-l recunoască.

— Nicholas, spuse ea, prefăcându-se nesigură.

El o privi și, preț de o secundă penibilă, nu reuși să-și amintească numele ei, deși știa că se mai întâlniseră undeva.

— Nu-ți mai amintești de mine, spuse ea, zâmbind amabil. Am intrat în

magazinul tău acum două săptămâni, după...

— Mda, îmi amintesc, spuse el, aruncând o privire grăbită spre picioarele ei frumos bronzate. Ai cumpărat un aparat de radio digital.

— Exact. Numele meu este Amanda. Dacă-mi amintesc bine, ți-am lăsat numărul meu de telefon. Presupun că l-ai pierdut.

— Dorești să iei loc?

— Mulțumesc, spuse ea și se așează imediat, apucând un cartof prăjit.

— Mai am și acum numărul, spuse el. De fapt...

— Nu-ți face probleme. Sunt sigură că ai sunat de mai multe ori. Robotul meu telefonic e stricat.

— Nu. N-am sunat până acum. Dar m-am gândit s-o fac.

— Sigur, ripostă ea, aproape pufnind în râs.

Își strânsese părul într-o coadă de cal. Era prea drăgălașă și prea aranjată ca să fie pasionată de jogging. Și nu se vedea nici urmă de sudoare pe fața ei.

— Deci, ce faci pe aici? o întrebă el.

— Mă îndrept spre sala de gimnastică aerobică.

— Mănânci cartofi prăjiți înainte de aerobică?

— De ce nu?

— Nu știu. Nu mi se pare normal.

— Am nevoie de carbohidrați.

— Înțeleg. Fumezi înainte de exerciții?

— Câteodată. De asta nu m-ai sunat? Pentru că fumez?

— Nu chiar.

— Hai, zău așa, Nicholas, nu mă supăr.

Continua să zâmbească și încerca să pară timidă.

— Ei bine, mi-a trecut prin minte.

— E clar. Ai avut vreo prietenă fumătoare?

— Nu-mi amintesc.

— De ce nu?

— Poate că nu-mi place să respir aerul viciat. Nu știu. Nu prea mă preocupă acest subiect.

— Tu ai fumat vreodată? îl întrebă ea, apucând încă un cartof și privindu-l atent.

— Sigur că da. Toți copiii încearcă. Când aveam zece ani, am furat un pachet de Camei de la instalatorul care repara ceva la noi acasă. Le-am fumat pe toate în două zile, mi s-a făcut rău și am crezut că am să mor de cancer, încheie el, mușcând din sandvici.

— Și asta a fost tot?

El termină de mestecat și reflectă înainte de a-i răspunde.

— Cred că da. Nu-mi amintesc să mai fi fumat vreo țigară de atunci. Tu de ce te-ai apucat?

— Din prostie. Încerc să mă las.

— Bine. Ești prea tânără.

— Mulțumesc. Stai să ghicesc: când mă las, mă vei suna, nu?

— E posibil să te sun oricum.

— Am mai auzit eu vorbe de-astea, spuse ea pe un ton răutăcios, tachinându-l. Sorbi îndelung cu paiul din pahar, apoi reluă: Pot să te întreb ce faci tu aici?

— Mănânc un megaburger. Dar tu?

— Ți-am spus. Mă duc spre sala de gimnastică.

— Exact. Eu treceam pe-aici, sunt cu treburi prin oraș și mi s-a făcut foame.

— De ce lucrezi într-un magazin de computere?

— Cu alte cuvinte, de ce-mi irosc viața pentru un salariu de mizerie în complexul comercial?

— Nu chiar așa, dar pe-aproape.

— Sunt student.

— Unde?

— Nicăieri. Între două facultăți.

— Care a fost ultima?

— Universitatea din Texasul de Nord.

— Care e următoarea?

— Probabil cea din sudul statului Mississippi.

— Ce studiezi?

— Informatica. Pui o grămadă de întrebări.

— Dar sunt ușoare, nu?

— Așa cred. Unde lucrezi?

— Nu lucrez. Tocmai am divorțat de un tip plin de bani. N-am copii.

Douăzeci și opt de ani, singură și mi-ar plăcea să rămân așa, dar câte un prieten din când în când ar fi grozav. De ce nu mă suni?

— Cât de bogat?

Ea izbucni în râs la auzul acestor cuvinte, apoi își privi ceasul.

— Trebuie să plec. Ora mea începe peste zece minute. Sări în picioare, luându-și sacul, dar lăsând tava pe masă.

— Ne mai vedem noi!

Își luă zborul într-un mic BMW.

Restul celor bolnavi fură tăiați în grabă de pe listă și până la ora trei a după-amiezei rămăseseră numai o sută cincizeci și nouă. Judecătorul decisese să ia o pauză de cincisprezece minute și, când se întoarse, anunță că intrau într-o altă fază a selecției juriului. Le ținu un impresionant discurs despre responsabilitatea civică și practic provocă pe oricine ar fi îndrăznit să găsească pretexte de altă natură decât cele medicale. Prima încercare aparținu unui membru în consiliul de conducere al unei corporații, un tip nervos, care se așeză pe banca martorilor și-i explică binevoitor judecătorului, celor doi avocați și reporterului curții că el muncea optzeci de ore pe săptămână pentru o mare companie care pierdea mulți bani și că orice clipă irosită în afara biroului ar fi fost un dezastru. Judecătorul îi ceru să se întoarcă la locul său și să aștepte o decizie.

A doua încercare aparținu unei femei de vârstă mijlocie, care avea acasă o grădiniță neoficială.

— Eu am grijă de copii, domnia voastră, șopti ea, luptându-se cu lacrimile. E tot ce pot face. Strâng două sute de dolari pe săptămână și abia mă descurc. Dacă trebuie să devin jurat, voi fi obligată să angajez un străin ca să aibă grijă de copii. Părinților n-o să le placă și, în plus, nu-mi permit să angajez pe nimeni. Îmi pierd pâinea.

Posibilitii jurați priviră cu interes cum femeia trecu pe culoarul dintre rânduri fără să se oprească la locul ei și părăsi sala. Probabil că povestea ei fusese grozavă! Directorul de companie cel nervos spumega de furie.

Pe la cinci și jumătate, unsprezece persoane fuseseră scutite și alte șaisprezece fuseseră trimise înapoi la locurile lor, nereușind să trezească suficientă milă. Judecătorul îi ceru Gloriei Lane să transmită un alt chestionar, mai lung, și le ceru juraților rămași să-l completeze până a doua zi la nouă dimineața. Închise ședința, avertizându-i categoric să nu discute despre caz cu necunoscuți.

Rankin Fitch nu se afla în sala de tribunal la încheierea ședinței de luni

după-amiază. Era în biroul său de la capătul străzii. La Universitatea din Texasul de Nord nu exista nici o mențiune cu privire la Nicholas Easter. Blonda înregistrase convorbirea lor de la Burger King și Fitch o ascultase de două ori. El fusese cel care hotărâse s-o trimită să se întâlnească cu băiatul, ca din întâmplare. Întâlnirea era riscantă, dar reușise. Acum, blonda se afla într-un avion care o ducea înapoi la Washington. Robotul telefonic din Biloxi funcționa și avea să funcționeze în continuare, până când juriul procesului va fi ales. Dacă Easter se hotăra să sune, lucru de care Fitch se cam îndoia, nu mai putea da de fată.

4

Chestionarul conținea întrebări de genul: Fumați în prezent? Iar dacă da, câte pachete pe zi? Iar dacă da, doriți să vă lăsați? Ați fumat vreodată regulat? A suferit un membru al familiei dumneavoastră sau o persoană apropiată dumneavoastră de orice boală, temporară sau cronică, asociată direct cu fumatul? Dacă da, cine? (Spațiu pe rândul următor. Vă rugăm să dați numele persoanei, natura bolii și să declarați dacă persoana respectivă s-a vindecat sau nu în urma tratamentului. Sunteți de părere că fumatul cauzează (a) cancer pulmonar; (b) boli de inimă; (c) hipertensiune; (d) nici una dintre cele de mai sus; (e) toate cele de mai sus?

Pe pagina a treia apăreau probleme mai grele: Cum vedeți folosirea fondurilor obținute din impozite pe țigări pentru îngrijirea medicală a bolilor cauzate de fumat? Cum vedeți folosirea lor pentru subvenționarea fermelor de tutun? Ce părere aveți despre interzicerea fumatului în toate clădirile publice? Ce drepturi credeți că trebuie să aibă fumătorii? Pentru răspunsuri erau prevăzute spații ample.

Pe pagina a patra erau înscrise șaptesprezece nume de avocați desemnați oficial pentru acest proces, apoi încă optzeci de nume ale avocaților care aveau o legătură oarecare cu primii. Cunoașteți personal pe vreunul dintre acești avocați? Ați fost vreodată implicat în probleme legale împreună cu oricare dintre acești avocați?

Nu. Nu. Nu. Nicholas bifa repede toate aceste răspunsuri.

Pagina a cincea cuprindea numele potențialilor martori, șaizeci și două de persoane, inclusiv Celeste Wood, văduva și reclamanta. Cunoașteți pe vreunul dintre aceștia? Nu.

Își făcu încă o cană de nes și adăugă două pliculețe de zahăr. Întrebările acestea îi luaseră o oră întreagă cu o seară înainte și încă una în acea dimineață. Soarele abia se ridicase pe cer. Micul său dejun era alcătuit dintr-o banană și o gogoasă sleită. Mușcă din gogoasă, se gândi la ultima întrebare, apoi notă răspunsul cu creionul, cu mare grijă, sătul de atâta efort — trebuia să scrie cu litere de tipar, pentru că scrisul său de mână era oribil, abia lizibil. Se știa că, înainte de lăsarea serii, întregul comitet de experți grafologi avea să se aplece asupra cuvintelor sale, fără să le pese prea mult de ceea ce scrisese, ci de felul în care forma literele. Dorea să dea aparența unui om îngrijit și grijuliu, inteligent și cu mintea deschisă, capabil să ciulească bine amândouă urechile și să decidă corect — un arbitru de care să fie mândri.

Citise trei cărți despre toate detaliile analizei grafologice.

Reveni la întrebarea despre subvenționarea industriei tutunului, pentru că era foarte dificilă. Avea un răspuns pregătit, pentru că reflectase mult la

această problemă și dorea să-l formuleze foarte clar. Sau mai bine vag. Poate că, în felul acesta, nu-și va trăda sentimentele, dar nici nu va speria vreuna dintre părți.

Multe dintre aceste întrebări fuseseră folosite în cazul Cimino, cu un an înainte, în Allentown, Pennsylvania. Pe atunci, Nicholas era David — David Lancaster, student în timpul liber la cinematografie. Purta o barbă neagră, adevărată, și ochelari falși cu rame de baga și lucra într-un magazin de accesorii video. Copiasse chestionarul înainte de a-l returna a doua zi de la începerea selecției juriului. Era un caz similar cu acesta, dar cu o altă văduvă și o altă companie producătoare de țigări și, deși fuseseră implicați o sută de avocați, erau cu totul alții decât cei de acum. Numai Fitch era același.

Nicholas/David făcuse primele două breșe încă de atunci, dar se aflase la patru rânduri distanță când jurații își ocupaseră locurile. Se răsesese, aruncase ochelarii de farmacist și părăsise orașul o lună mai târziu.

Masa pliantă de placaj tremura ușor în timp ce scria. Aceasta era bucătărioara lui — masa și trei scaune desperecheate. Cămăruța din dreapta fusese mobilată cu un șezlong vechi, un televizor, așezat peste o cutie de lemn și o canapea prăfuită, pe care o cumpăraseră de la solduri cu cincisprezece dolari. Probabil că și-ar fi putut permite să închirieze lucruri mai frumoase, dar pentru închirieri se completau formulare și ar fi putut lăsa o urmă. Iar acolo existau oameni care pur și simplu scormoneau și în gunoaie ca să afle cine era.

Se gândi la blondă și se întrebă unde va apărea astăzi, fără îndoială cu o țigară la îndemână și gata să-l atragă într-o altă conversație banală despre fumat. Nu-i trecuse prin minte s-o sune, dar nu reușea să-și dea seama de partea cui lucrează. Probabil a companiilor de tutun, pentru că era exact tipul de spioană pe care Fitch l-ar fi folosit cu mare plăcere.

Din studiile sale de drept, Nicholas știa că era extrem de lipsit de etică pentru blondă, sau pentru oricare altul plătit pentru asta, să abordeze direct un potențial jurat. Mai știa că Fitch avea destui bani ca s-o facă pe blondă să dispară, fără urmă, pentru a-și face reapariția abia la următorul proces, cu părul roșu, afișând cu totul alt stil și declarându-se interesată de horticultură. Unele lucruri erau imposibil de descoperit.

Singurul dormitor al apartamentului era ocupat aproape integral de o saltea imensă, așezată direct pe podea — alt chilipir de la solduri. Niște cutii de carton serveau drept dulap. Hainele stăteau împrăștiate pe podea.

Era un cămin temporar, genul de casă pe care s-o folosești o lună-două, pentru ca apoi să-ți iei zborul în mijlocul nopții; exact asta și avea de gând. Erau deja șase luni de când stătea aici, iar apartamentul constituia adresa lui oficială, sau cel puțin aceea pe care o înregistrase la primărie și pe baza căreia obținuse permisul de conducere în statul Mississippi. Avea o casă mai frumoasă la numai patru mile distanță, dar nu putea risca să fie văzut acolo.

Așa că trăia fericit în sărăcie, ca mulți alți studenți fără un ban în buzunar, fără realizări și responsabilități. Era aproape sigur că iscoadele lui Fitch nu intraseră în apartament, dar nu voia să riște. Locul era ieftin, dar aranjat cu grijă. N-ar fi putut găsi nici un detaliu revelator.

La opt, termină chestionarul și îl verifică încă o dată. Pe cel de la Cimino îl scrisese de mână, într-un stil total diferit. După multe luni de exersare a scrisului de tipar, era sigur că nu va fi descoperit. În cazul acela existaseră trei sute de jurați potențiali, iar acum erau aproape două sute, așa că de ce să apară suspiciuni în legătură cu prezența lui în ambele cazuri?

Trăgând puțin la o parte fața de pernă cu care acoperise fereastra bucătăriei, verifică rapid parcare de jos, încercând să descopere dacă nu erau

ceva fotografii sau alți intruși. Văzuse unul, cu trei săptămâni în urmă, lăsat mai jos în scaunul de la volanul unei camionete de transport.

Nici o iscoadă de data asta. Încuie ușa apartamentului și pleacă pe jos.

Gloria Lane se dovedise mult mai eficientă în organizare a doua zi. Cei o sută patruzeci și opt de posibili jurați rămași erau așezați pe partea dreaptă, înghesuiți câte doisprezece pe fiecare rând, până la al doisprezecelea, alți patru fiind așezați pe culoarul dintre rânduri. Erau mai ușor de manevrat dacă stăteau pe o singură parte a sălii de ședințe. Chestionarele fuseseră strânse la intrare, copiate în grabă și date celor două părți. Pe la zece, chestionarele erau deja supuse analizei atente a consultanților închiși în camere fără ferestre.

De cealaltă parte a culoarului de trecere, un grup format din tineri finanțiști bine crescuți, reporteri, curioși și alți spectatori de toate felurile se holbau la avocați, care, la rândul lor, studiau figurile juraților. Fitch venise neauzit până în primul rând, mai aproape de echipa lui de apărători; era flancat de doi gealați bine îmbrăcați, gata să-i îndeplinească orice ordin.

Judecătorul Harkin știa foarte bine ce are de făcut în acea zi de marți și, în mai puțin de o oră, încheie tot ce era legat de problemele de altă factură decât medicale. Alți șase jurați fură învoiți, ceea ce însemna că mai rămăseseră o sută patruzeci și doi.

În sfârșit, era timpul să înceapă spectacolul. Wendall Rohr, îmbrăcat cu aceeași jachetă gri în carouri, vestă albă și papionul cu model roșu și galben, se ridică în picioare și se îndreaptă spre bară, pentru a se adresa publicului său. Își pocni încheieturile degetelor, desfăcu brațele larg și arboră un zâmbet întunecat. „Bine ați venit!” rosti el teatral, ca și cum ceea ce urma avea să fie un eveniment ce va rămâne întipărit în memoria tuturor. Se prezentă, apoi își prezentă echipa care participa la proces, după care o rugă pe reclamantă, Celeste Wood, să se ridice în picioare. Reuși să folosească de două ori cuvântul „văduvă” în discursul adresat juraților potențiali. Era o femeie micuță, de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcată cu o rochie simplă, neagră, ciorapi negri, pantofi negri și care oferea asistenței un zâmbet chinuit, ca și cum se afla în plină perioadă de doliu, cu toate că soțul ei murise cu patru ani în urmă. De fapt, mai avea puțin și se recăsătorea, eveniment pe care Wendall reușise să-l anuleze în ultimul moment, în clipa în care aflase. N-ai decât să-l iubești, îi explicase el, dar în liniște; nu te poți mărita cu el decât după proces. Trebuie să trezim simpatie. Lumea își închipuie că suferi, îi explicase el.

Fitch știa totul despre nunta anulată și mai știa că șansele erau minime să aducă această problemă în fața juraților.

După prezentarea tuturor celor aflați de partea sa, Rohr făcu un scurt rezumat al cazului, o relatare care captă din plin interesul avocaților apărării și al judecătorului. Păreau pregătiți să intervină drastic, în clipa în care Rohr ar fi depășit granița invizibilă dintre fapte și argumente. N-a făcut-o, dar chinul la care îi supusese i-a dat multă satisfacție.

A urmat o lungă pledoarie adresată potențialilor jurați, cărora le cerea să fie cinstiți și deschiși, fără să se teamă să-și ridice mânuțele timide dacă îi deranja chiar și cel mai mic amănunt. Cum altfel puteau ei, avocații, să exploreze gânduri și sentimente, dacă potențialii jurați nu vorbeau? „Evident, asta nu se poate face numai uitându-ne la voi”, spuse el, rânjind din nou. În momentul acela, nu mai puțin de opt persoane încercau cu disperare să citească ce se ascundea în spatele fiecărei ridicări de sprinceană, a fiecărei mișcări a buzelor.

Pentru a pune lucrurile în mișcare, Rohr luă în mână un blocnotes, aruncă o privire și apoi spuse:

— Să continuăm. Unii dintre dumneavoastră ați mai fost jurați până acum.

Vă rog să ridicați mâinile.

Douăsprezece mâini se ridicară ascultătoare. Rohr studie persoanele respective și se adresa celei mai apropiate dintre ele, o doamnă așezată în primul rând.

— Doamna Millwood, nu-i așa?

Femeia încuviință, înroșindu-se. Toți cei prezenți se uitau la ea și încercau să descopere cine era doamna Millwood.

— Da, spuse ea, dregându-și vocea și încercând să vorbească suficient de tare.

— Ce fel de caz era? întrebă el, deși cunoștea practic toate detaliile — se întâmplase cu șapte ani în urmă, chiar în acea sală de ședințe, cu un alt judecător, iar reclamantul nu primise nimic. Copiase dosarul cu săptămâni în urmă.

Rohr vorbise chiar și cu avocatul reclamantului, prieten de-al său. Începuse cu această întrebare și acest jurat pentru că era un mod simplu de a face încălzirea, o șmecherie pentru a le dovedi celorlalți că nu se întâmpla nimic dacă ridicau mâna și stăteau de vorbă.

— Un accident de mașină, spuse ea.

— Unde a avut loc procesul? întrebă el, cu sinceritate.

— Chiar aici.

— Ah, în această sală! se prefăcu el surprins, dar avocații apărării știau că se preface.

— Juriul a luat o decizie în acel caz?

— Da.

— Și care a fost verdictul?

— Lui nu i-am dat nimic.

— Vă referiți la reclamant?

— Da. Noi am considerat că n-a avut cu adevărat de suferit.

— Înțeleg. Activitatea de jurat a fost o experiență plăcută pentru dumneavoastră?

Ea reflectă o clipă, apoi răspunde:

— A fost bine. Mult timp pierdut, totuși, înțelegeți ce vreau să spun, când avocații se ceartă pentru una sau alta.

— Da, cam așa ni se întâmplă, răspunde Rohr cu un zâmbet larg. Nimic din desfășurarea aceluia caz nu v-ar influența capacitatea de a-l audia pe acesta?

— Nu cred.

— Mulțumesc, doamnă Millwood.

Soțul femeii fusese, pe vremuri, contabil într-un mic spital de provincie care fusese obligat să-și închidă porțile după ce se descoperiseră acolo dovezi de încălcare a obligațiilor medicale. Verdictele pe scară largă erau un subiect pe care femeia îl ura, pe bună dreptate. Jonathan Kotlack, avocatul părții vătămate, însărcinat cu selecția finală a juraților, își scosese de mult numele ei din memorie.

Totuși, la mai puțin de trei metri de Kotlack, avocații apărării, așezați în jurul mesei, o priveau cu admirație. Joann Millwood era o adevărată comoară.

Rohr puse aceleași întrebări și altor veterani ai meseriei de jurat și lucrurile deveniră repede monotone. Apoi atinse spinoasa problemă a reformei legislației civile și puse un număr de întrebări aparent fără legătură, despre drepturile victimelor, procesele pentru comportament indecent și prețul asigurărilor. Câteva dintre întrebări fură însoțite de miniargumente, dar încercă să nu-și creeze probleme. Era aproape ora prânzului și cei prezenți își cam pierduseră interesul de la o vreme. Judecătorul Harkin hotărî luarea unei pauze

de o oră, iar șerifii adjuncți goliră sala.

Avocații însă rămaseră pe loc. Gloria Lane și ajutoarele sale împărțiră pachete cu sandviciuri mici, soioase și mere roșii. Urmă un prânz de lucru. Cam o duzină de probleme neclare trebuiau rezolvate și judecătorul era gata de acțiune. Paharele se umpleau cu cafea și ceai cu gheață.

Folosirea chestionarelor ușura mult selecția juriului în timp ce Rohr puneă întrebări în sala de ședințe, zeci de oameni aflați în alte locuri examinau răspunsurile scrise și tăiau câte un nume de pe liste. Sora unui tip murise de cancer la plămâni. Alte șapte persoane aveau prieteni apropiați sau rude cu grave probleme de sănătate, pe care le atribuiau exclusiv tutunului. Cel puțin jumătate dintre cei de pe listă fumau ocazional sau fumaseră cu regularitate în trecut. Majoritatea celor care fumau recunoșteau că doresc să se lase.

Datele au fost analizate, apoi introduse în computere și, până la mijlocul după-amiezei celei de a doua zile, copiile au fost împărțite și editate. După ce închise ședința din după-amiaza de marți, la patru și jumătate, judecătorul Harkin așteptă din nou să se golească sala și conduse discuțiile cu privire la datele primite. Timp de aproape trei ore, răspunsurile scrise au fost analizate și dezbătute și, în final, alte treizeci și unu de nume au fost tăiate de pe listă. Gloria Lane primi sarcina de a le telefona imediat pentru a le spune vestea cea bună.

Harkin era hotărât ca miercuri să termine cu selecția juriului. Expunerile introductive erau programate pentru joi dimineață. Și făcuse o aluzie discretă la ceva programat și pentru sâmbătă.

La ora opt, în seara de marți, judecătorul ascultă o ultimă moțiune, rezolvată rapid, după care trimise avocații acasă. Avocații companiei Pynex se întâlniră cu Fitch în birourile firmei Whitney & Cable & White, unde îi aștepta o altă masă delicioasă formată din sandviciuri reci și cartofi prăjiți unsuroși. Fitch dorea să lucreze și, în timp ce avocații obosiți își umpleau încet farfuriile de hârtie, doi asistenți distribuiau copii ale ultimelor rezultate ale analizelor grafologice. Mâncați repede, le ceru Fitch, ca și cum mâncarea aceea putea fi savurată. Lista de jurați se redusese la numai o sută unsprezece și alegerea începea a doua zi.

Dimineața îi aparținu lui Durwood Cable, sau Durr, cum era cunoscut în zona Golfului Mexic, loc pe care nu-l părăsise niciodată în șaiszeci și unu de ani. Fiind partenerul cel mai vechi al firmei Whitney & Cable & White, domnul Durr fusese ales cu grijă de către Fitch pentru a se ocupa de problemele companiei Pynex în tribunal. Ca avocat, apoi ca judecător, revenind din când în când la bară, Durr își petrecuse cea mai mare parte din ultimii patruzeci de ani studiind jurații și vorbindu-le. Descoperise că sala de ședințe era un loc unde te puteai relaxa, pentru că era ca o scenă — fără telefoane, fără circulație pietonală, fără secretare care să se învârtă în jurul tău — unde fiecare avea un rol, fiecare urma un scenariu ale cărui vedete erau avocații. Era foarte calculat în mișcări și în vorbe, dar între pașii făcuți și momentul sentinței, ochilor lui cenușii nu le scăpa nimic. În vreme ce adversarul său, Wendall Rohr, era zgomotos, gregar și excentric, Durr rămânea mereu serios, aproape rigid. Costumul negru, obligatoriu, cravata aurie, destul de îndrăzneță, cămașa clasică, albă, contrastau în mod plăcut cu fața lui foarte bronzată. Durr era pasionat de pescuitul în ape sărate și își petrecea multe ore cu barca, la soare. Chelise în

vârful capului, dar locul era ars de soare.

Într-un timp, trecuseră șase ani fără să piardă măcar un proces, după care Rohr, adversarul și uneori prietenul său, i-o luase înainte cu un proces de două milioane.

Se îndreptă spre bară și privi cu seriozitate în ochii celor o sută unsprezece persoane. Știa unde locuiește fiecare, știa dacă au sau nu copii sau nepoți. Își încrucișă brațele, se apucă de bărbie, părând un profesor dus pe gânduri și rosti, cu o voce vibrantă, plăcută:

— Numele meu este Durwood Cable și reprezint Pynex, o veche companie care produce țigări de nouăzeci de ani.

Poftim, nu se rușina! Vorbi despre Pynex timp de zece minute și reuși din plin să îndulcească imaginea companiei, prezentându-și clientul în culori calde, spumoase, aproape plăcute.

O dată terminată această parte, se adânci fără frică în problema alegerii. Pe când Rohr pusese în centrul discuției dependența, Cable folosi timpul pe care îl avea la dispoziție discutând despre libertatea de a alege.

— Putem să cădem de acord asupra ideii că fumatul este un potențial pericol, dacă se face abuz? Întrebă el și apoi privi cum majoritatea celor prezenți clătinau capul în semn de aprobare.

Cine putea nega așa ceva?

— Așa, bine. Acum, cunoscând acest lucru, sunteți de acord că un fumător ar trebui să cunoască pericolul la care se expune?

Din nou înclinări ale capului, fără alte gesturi deocamdată. Durr studia figurile, în mod special privea indiferența de pe fața lui Nicholas Easter, așezat acum în rândul al treilea, pe locul al optulea de la culoar. După reducerea listei, Easter nu mai era acum juratul numărul 56, ci 32, și avansa după fiecare ședință. Pe fața lui nu se vedea nimic în afară de concentrarea cu care asculta.

— Aceasta este o întrebare foarte importantă, rosti Cable încet, ascultând ecoul cuvintelor sale în tăcerea care se lăsase. Cu arătătorul întins, le făcu un semn plin de blândețe, continuând:

— Există măcar un singur om printre dumneavoastră care nu crede că o persoană care alege fumatul trebuie să cunoască riscurile acestuia?

Așteptă, pândind și insistând, și, în cele din urmă, surprinse pe cineva. O mână se ridică încet din rândul al patrulea. Cable zâmbi, se apropie cu un pas și spuse:

— Da, cred că dumneavoastră sunteți doamna Tutwiler. Vă rog să vă ridicați.

Dacă era cu adevărat doritor să găsească un voluntar, n-avea motive să se bucure de data asta. Doamna Tutwiler era o femeie delicată, de șaiszeci de ani, cu o privire furioasă. Se ridică, ținând spatele foarte drept și bărbia înălțată, și îi spuse:

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule Cable.

— Vă rog.

— Dacă toată lumea știe că țigările sunt periculoase, atunci de ce clientul dumneavoastră continuă să le fabrice?

Câțiva dintre colegii ei de selecție pufniră în râs. Toți ochii se îndreptară spre Durwood Cable, care continua să zâmbească, fără măcar să tresară.

— Excelentă întrebare, rosti el cu putere. Nu avea de gând să răspundă la ea. Credeți, reluă el, că ar trebui să se interzică în totalitate fabricarea țigărilor, doamnă Tutwiler?

— Categorie.

— Chiar dacă oamenii vor să-și exercite dreptul de a alege fumatul?

— Țigările dau dependență, domnule Cable, știți acest lucru.
— Mulțumesc, doamnă Tutwiler.
— Fabricanții încarcă nicotină, atrag oamenii și apoi își fac publicitate ca nebunii, ca să-și mențină vânzarea.
— Mulțumesc, doamnă Tutwiler.
— N-am terminat, spuse ea răstit, strângând marginea balustradei în mână și încercând să pară mai înaltă. Fabricanții au negat întotdeauna că fumatul dă dependență. E o minciună, și dumneavoastră știți acest lucru. De ce nu se scrie asta pe etichete?

Expresia feței lui Durr nu se schimbă câtuși de puțin. Așteptă răbdător, apoi întrebă cu amabilitate:

— Ați terminat, doamnă Tutwiler?

Femeia ar mai fi avut și altele de spus, dar îi trecu brusc prin minte că poate nu era momentul.

— Da, răspunse ea, aproape în șoaptă.

— Mulțumesc. Răspunsuri ca al dumneavoastră sunt vitale pentru alegerea juriului. Vă mulțumesc foarte mult. Acum puteți lua loc.

Ea privi în jur parcă așteptându-se ca și alții să se ridice și să o susțină, dar, văzându-se singură, căzu înapoi pe scaun. Putea la fel de bine să părăsească sala de ședințe.

Cable trecu repede la alte probleme, mai puțin delicate. Puse o mulțime de întrebări, provocă vreo câteva răspunsuri și oferă experților în limbajul trupului multe motive de interes. Termină pe la prânz, tocmai la timp pentru o gustare rapidă. Harkin ceruse juraților să se întoarcă la trei, dar le spusese avocaților să mănânce repede și să se întoarcă în patruzeci și cinci de minute.

La ora unu, în sala pustie și încuiată, cu avocații înghesuiți rânduri-rânduri în jurul meselor lor, Jonathan Kotlack se ridică în picioare și anunță curtea că „acuzarea va accepta juratul numărul 1”. Nimeni nu păru surprins. Fiecare dintre cei prezenți își notă ceva pe câte o fișă tipărită, inclusiv onoratul judecător care, după o scurtă pauză, întrebă:

— Apărarea?

— Apărarea este de acord cu numărul 1.

Nu era surprinzător. Numărul 1 era Rikki Coleman, o tânără soție și mamă a doi copii, care nu fumase niciodată și lucra la fișierul unui spital. Kotlack și echipa lui o evaluaseră la nivelul 7 din 10 pe baza răspunsurilor ei scrise, a formației ei medicale, a faptului că era absolventă de colegiu și că fusese interesată vizibil de tot ceea ce se spusese până atunci.

— Până aici a fost ușor, mormăi Harkin ca pentru sine. Mergem mai departe. Juratul numărul 2, Raymond C. LaMonette.

Domnul LaMonette constituia prima dispută strategică din alegerea juriului. Nici una dintre părți n-avea nevoie de el — amândouă îl situaseră la nivelul 4-5. Fuma zdravăn, dar dorea cu disperare să se lase. Răspunsurile sale scrise erau total indescifrabile și în întregime inutile. Experții ambelor părți, specializați în limbajul gesturilor, raportaseră că domnul LaMonette îi ura pe toți avocații și tot ce era legat de aceștia. Cu câțiva ani înainte, fusese la un pas de a fi ucis de către un șofer beat. Procesul intentat nu-i adusese nici un beneficiu.

În conformitate cu regulamentul selecției juriului, fiecare parte avea dreptul la un număr de provocări decisive sau „lovituri”, cum li se mai spunea, folosite la nevoie pentru blocarea, fără un motiv precis, a potențialilor jurați. Datorită importanței acestui caz, judecătorul Harkin dăduse fiecărei părți dreptul la zece lovituri, față de cele patru obișnuite. Ambele părți doreau să scape de LaMonette, dar doreau să-și păstreze loviturile pentru figuri care puneau mai

multe probleme.

După regulament, acuzarea trebuia să înceapă și, după o scurtă întârziere, Kotlack spuse:

— Acuzarea alege numărul 2.

— Aceasta este prima provocare decisivă din partea acuzării, spuse Harkin, notând acest lucru pe foaia de hârtie.

Era o mică victorie pentru apărare. Bazându-se pe o decizie de ultim moment, Durr Cable fusese și el pregătit să facă aceeași mutare.

Acuzarea propuse numărul 3, soția unui director executiv de corporație, apoi pe numărul 4. Loviturile strategice continuau, decimând, practic, rândul întâi. Măcelul mai slăbi când se ajunse la rândul al doilea, cinci persoane din douăsprezece reușind să supraviețuiască diverselor provocări, dintre care două fuseseră ridicate chiar de curte. Șapte jurați fuseseră deja aleși când selecția ajunse la rândul al treilea. Al optulea pe acest rând era marele necunoscut, Nicholas Easter, juratul numărul 32, care până atunci fusese foarte atent și păruse oarecum suportabil, deși reușise să cam dea fiori ambelor părți.

Wendall Rohr, care acum vorbea în numele acuzării, deoarece Kotlack era prins într-o conversație șoptită cu unul dintre experți, despre două persoane aflate în rândul al patrulea, folosi o lovitură decisivă pentru juratul numărul 25. Era a noua lovitură a acuzării. Ultima era rezervată pentru un temut și notoriu republican din rândul al patrulea, dacă se ajungea până acolo. Apărarea propuse numărul 26, anulându-și cea de-a opta lovitură decisivă. Jurații cu numerele 27, 28 și 29 fură acceptați. Juratul cu numărul 30 primi din partea apărării solicitarea de a fi retras de drept, pentru motive care concordau de ambele părți, ceea ce nu irosea șansele nici uneia. Durr Cable solicită o întrevvedere care să nu fie înregistrată, deoarece dorea să discute ceva în particular. Rohr era puțin mirat, dar nu protestă. Reporterul oficial opri înregistrarea. Cable dădu o scurtă informație lui Rohr și judecătorului. Vorbind cu voce joasă, le spuse:

— Onorată instanță, am aflat, din anumite surse, că juratul numărul 30, Bonnie Tyus, este dependent de medicamentul Ativan. Nu a fost niciodată tratată, niciodată arestată, nu și-a recunoscut niciodată această problemă. Evident că nu a menționat-o în chestionare sau în timpul sesiunilor noastre de întrebări și răspunsuri. Reușește să ducă o viață liniștită, să-și păstreze slujba și soțul — deși e la al treilea.

— Cum ați aflat despre asta? întrebă Harkin.

— Prin investigațiile noastre destul de complexe în legătură cu fiecare jurat. Vă asigur că nu s-a stabilit nici un contact neautorizat cu doamna Tyus.

Fitch făcuse descoperirea. Al doilea soț al femeii fusese descoperit în Nashville, unde curăța remorci de tractoare într-un service care rămânea deschis toată noaptea. Pentru o bancnotă de o sută de dolari, fusese bucuros să spună tot ce-și mai amintea despre fosta lui soție.

— Ce părere aveți, domnule Rohr? întrebă judecătorul. Fără nici cea mai mică ezitare, Rohr spuse, mințind:

— Deținem și noi aceeași informație, domnule judecător. Aruncă o privire amabilă spre Jonathan Kotlack, care, la rândul său, privi spre un alt avocat, care se ocupase de grupul din care făcea parte Bonnie Tyus. Până în acel moment cheltuiseră peste un milion de dolari pentru selecția juriului și le scăpase acest element crucial!

— În regulă. Juratul numărul 30 este retras din motive obiective. Revenim la înregistrare. Juratul numărul 31?

— Putem dispune de câteva minute, domnule judecător? întrebă Rohr.

— Da. Dar foarte scurt.

După treizeci de nume, fuseseră alese zece; nouă fuseseră recuzate de acuzare, opt de apărare și trei fuseseră respinse de către curte. Era puțin probabil să se ajungă la rândul al patrulea, așa că Rohr, care mai avea dreptul la o alegere, studie jurații de la 31 la 36 și șopti spre echipa grupată în jurul său:

— Care e cel mai dubios dintre toți?

Toate degetele se îndreptară spre numărul 34, o femeie grasă, nesuferită, care-i speriasse din prima zi. Wilda Haney era numele ei și, în urmă cu o lună, cu toții juraseră să se ferească de Wilda cea umflată. Studiară fișa alte câteva minute și conveniră să accepte numerele 31, 32 și 35; nici unul nu era prea grozav, dar orice era mai bine decât Wilda cea umflată.

Într-o înghesuială și mai mare, la numai câțiva metri distanță, Cable și trupele sale conveneau să-l respingă pe 31, să-l ia pe 32, să ridice obiecții la adresa lui 33, pentru că numărul 33 era domnul Herman Grimes, nevăzătorul, apoi să-l ia pe 34, Wilda Haney, și să „lovească”, dacă era nevoie, numărul 35.

Nicholas Easter deveni astfel al unsprezecelea jurat ales pentru audierea procesului *Wood contra Pynex*. Când sala de ședințe se deschise, la ora trei, pentru anunțarea juriului, judecătorul Harkin începu să strige numele celor doisprezece aleși. Aceștia trecură prin ușița din dreptul balustradei, pentru a-și ocupa locurile desemnate pe banca juraților. Nicholas stătea pe al doilea scaun de pe rândul din față. La cei douăzeci și șapte de ani ai săi, era pe locul doi în ceea ce privește tinerețea. Erau cu toții nouă albi și trei negri, șapte femei, cinci bărbați, unul nevăzător. Trei rezerve luaseră loc pe scaunele pliante tapisate înghesuite în colțul băncii juraților. La ora patru și jumătate, cei cincisprezece se ridicară în picioare și repetară jurământul de jurat. Ascultară, timp de jumătate de oră, avertismentele severe exprimate de judecătorul Harkin la adresa lor, a avocaților și a părților implicate. Contactul de orice natură cu jurații putea avea drept rezultat sancțiuni dure, amenzi, chiar anularea procesului, eventual excluderea din barou și moartea.

Le interzise juraților să discute cu cineva despre proces, nici chiar cu soții sau prietenii și, zâmbind, își luă rămas-bun de la ei, urându-le noapte bună și cerându-le să fie prezenți a doua zi dimineață la ora nouă fix.

Avocații priveau în urma lor, dorindu-și să poată pleca și ei. Dar aveau de lucru. Când în sala de ședințe nu mai rămăseseră decât avocații și asistenții acestora, judecătorul spuse:

— Domnilor, dumneavoastră ați formulat aceste moțiuni. Acum trebuie să le și justificați.

5

Parțial datorită unui amestec de nerăbdare și plictiseală, parțial pentru că simțea că-l va aștepta cineva, la ora opt și jumătate, Nicholas Easter se strecură pe ușa nezăvorâtă din spate a curții de justiție, urcă pe scara folosită arareori și intră pe culoarul strâmt din spatele sălii de ședințe. Majoritatea instituțiilor de stat se deschideau la opt, așa că deja se auzeau mișcări și zgomote la primul etaj. La al doilea însă era mai puțină agitație. Aruncă o privire în sală și constată că nu era lume. Servietele diplomat sosiseră și

fuseseră trântite la nimereală pe mese. Avocații se aflau probabil în spate, în apropierea automatului de cafea, spunând glume și pregătindu-se pentru luptă.

Cunoștea bine locul. Cu trei săptămâni în urmă, a doua zi după ce primise prețioasa citație pentru a servi ca jurat, venise să arunce o privire prin sala de ședințe. Cum pentru moment era pustie și nefolosită, explorase culoarele și spațiile din jur; biroul înghesuit al judecătorului; camera unde se servea cafeaua, și unde avocații bârfeau așezați pe scaune vechi, pline de reviste vechi și ziare noi; camera improvizată pentru martori, plină cu scaune pliante și fără ferestre; sala de așteptare a sentinței, unde cei încătușați și periculoși își așteptau pedeapsa; și, bineînțeles, camera juraților.

În această dimineață, intuiția lui se dovedi corectă. Femeia se numea Lou Dell — solidă, de vreo șaiszeci de ani, cu bretonul cărunț căzându-i în ochi, purta pantaloni de poliester și o pereche de teniși vechi. Stătea în hol, lângă ușa care dădea spre camera juraților, citind un roman cu copertele roase și așteptând intrarea cuiva pe domeniul său. Sări în picioare, scoase o foaie de hârtie de sub șezut și spuse:

— Bună dimineața. Pot să vă fiu de folos?

Era toată numai zâmbet și îl privea ștregărește.

— Sunt Nicholas Easter, spuse el și veni în întâmpinarea mâinii întinse a femeii. Ea i-o strânse cu putere, scuturându-l de parcă ar fi avut ceva împotriva lui și îi căută numele pe foaia de hârtie.

Urmă un nou zâmbet larg și apoi:

— Bine ați venit în sala juraților. Este primul dumneavoastră proces?

— Da.

— Poftiți, spuse ea, împingându-l de-a binelea pe ușă, în cameră. Aveți aici cafea și gogoși, adăugă, trăgându-l de braț și făcând semn spre un colț al camerei. Pe acestea le-am făcut chiar eu, se mândri ea, ridicând în aer un coș cu brioșe negre, soioase. E un fel de tradiție. Întotdeauna aduc brioșe în prima zi, brioșele juraților, cum le zic eu. Serviți una.

Masa era acoperită cu diferite sortimente de gogoși, așezate cu grijă pe tăvi. Alături se aflau două cafetiere pline, aburinde. Farfurii și cești, lingurițe și furculițe, zahăr, lapte, îndulcitori de mai multe feluri. Iar în centrul mesei se aflau brioșele juraților. Nicholas luă una, pentru că nu avea încotro.

— Le fac de optsprezece ani, spuse ea. Pe vremuri puneam și stafide, dar a trebuit să renunț, adăugă ea, dându-și ochii peste cap, ca și cum restul poveștii era scandalos.

— De ce? întrebă el, pentru că se simțea obligat.

— Le dădea gaze. Uneori în sala de ședințe se aude fiecare zgomot.

Înțelegeți ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Cafea?

— Pot să-mi iau și singur.

— În regulă, comentă ea și se întoarse pe călcâie, arătând spre teancul de hârtii așezate în centrul mesei lungi. Aveți acolo o listă de instrucțiuni din partea judecătorului Harkin. Vrea ca fiecare jurat să aibă câte una, s-o citească cu atenție și să semneze în partea de jos. Le voi strânge eu mai târziu.

— Mulțumesc.

— Sunt în hol, lângă ușă, dacă aveți nevoie de mine. Acolo stau. La procesul ăsta va fi și un ofițer lângă mine, ce spuneți de asta? Mi se face rău numai când mă gândesc. Precis e vreun încurcă-lume care habar n-are de nimic. Oricum, cred că acesta e cel mai important proces pe care l-am avut vreodată. Civil, vreau să zic. Nici nu vă închipuiți ce criminali au trecut pe-aici.

Apucă mânerul uşii, trăgându-l cu putere spre ea.

— Sunt aici, afară, drăguţă, dacă ai nevoie.

Uşa se închise şi Nicholas privi brioşa pe care o ţinea în mână. Încet, luă o îmbucătură. Mai mult tărate şi zahăr; asta îl făcu să reflecteze o clipă la sunetele care se auzeau în sala de şedinţe. Aruncă brioşa la coş şi îşi turnă cafea într-un pahar de plastic. Trebuia să accepte paharele de plastic. Dacă îl obligau să stea aici, între patru şi şase săptămâni, atunci trebuiau să-i dea nişte câni ca lumea. Iar dacă administraţia îşi putea permite să ofere minunatele gogoşi, atunci cu siguranţă că îşi putea permite şi din cele cu marmeladă sau cornuleţe.

Nu exista cafea decofeinizată. Îşi puse în gând să țină minte acest lucru. Nu era nici apă fiartă pentru ceai, în caz că unii dintre noii săi prieteni nu erau amatori de cafea. Spera din inimă ca prânzul să fie bun. N-avea de gând să mănânce salată de ton în următoarele şase săptămâni.

Douăsprezece scaune erau aranjate cu grijă în jurul mesei aflate în centrul camerei. Stratul gros de praf pe care îl observase cu trei săptămâni înainte fusese şters; locul era acum mult mai curat şi gata să fie folosit. Pe unul dintre pereţi, se aflau o tablă mare, un burete şi o cretă nouă. De cealaltă parte a mesei, pe peretele opus, trei ferestre mari, din podea până în tavan, dădeau spre pajiştea din faţa tribunalului, încă verde şi proaspătă, deşi vara se încheiase de mai bine de o lună. Nicholas privi pe fereastră şi urmări trecerea pietonilor pe trotuare.

Ultima creaţie a judecătorului Harkin era o listă cu câteva lucruri de făcut şi foarte multe de evitat: Fiţi organizaţi. Alegeţi un coordonator şi, dacă nu reuşiţi acest lucru, anunţaţi-l pe onoratul judecător, care va alege, bucuros, pe cineva. Purtaţi haina de jurat, roşu cu alb, în permanenţă. Lou Dell le va împărţi fiecăruia. Aduceţi-vă ceva de citit pentru momentele de pauză. Nu ezitaţi să cereţi tot ce vă trebuie. Nu discutaţi cazul între dumneavoastră decât dacă onoratul judecător vă solicită acest lucru. Nu discutaţi acest caz cu nimeni — punct. Nu părăsiţi tribunalul fără permisiune. Nu folosiţi telefoanele fără permisiune. Prânzul va fi adus şi mâncat în camera juraţilor. Un meniu zilnic va fi adus zilnic înainte de începerea lucrărilor la ora nouă. Anunţaţi imediat curtea dacă dumneavoastră sau o persoană cunoscută dumneavoastră aţi fost contactaţi în legătură cu implicarea dumneavoastră în acest proces. Anunţaţi imediat curtea dacă vedeţi sau auziţi sau constataţi ceva dubios care poate sau nu să aibă legătură cu activitatea dumneavoastră de jurat în acest caz.

Ciudate sugestii, acestea două. Dar Nicholas cunoştea amănuntele unui proces intentat companiilor de ţigarete în estul statului Texas, proces care sărise în aer după numai o săptămână, când se descoperise că nişte agenţi misterioşi umblau pe ascuns prin micul oraş şi ofereau sume mari de bani rudelor juraţilor. Agenţii au dispărut înainte de a fi prinşi şi nu s-a aflat niciodată de partea cui erau, deşi ambele părţi făcuseră acuzaţii pătimaşe.

Capetele mai puţin înfierbântate credeau că este mai probabil să fi fost acţiunea unor agenţi de apărare. Juraţii păruseră foarte înţelegători faţă de aceştia şi apărarea fusese încântată când procesul fusese anulat.

Deşi nu avea nici o dovadă în acest sens, Nicholas era sigur că Fitch era fantoma din spatele banilor cu care fuseseră cumpăraţi. Şi mai ştia că Fitch va trece repede la lucru cu noii săi prieteni.

Semnă în josul paginii şi o lăasă pe masă. În hol se auzeau voci: Lou Dell întâmpina un alt jurat. Uşa se deschise cu zgomot şi domnul Herman Grimes intră primul, pipăind drumul cu bastonul. Soţia sa venea imediat în urmă, fără să-l atingă şi, imediat inspectă camera începând să i-o descrie în şoaptă.

— O cameră lungă, opt metri pe cinci, înaintăm pe lungime, latura scurtă merge de la stânga la dreapta, o masă lungă se află în centru, cu scaune de jur împrejur, iar cel mai important scaun e la doi metri și jumătate distanță de tine. El înțepeni ascultând-o, întorcându-și numai capul în direcțiile descrise.

Nicholas făcu câțiva pași și se prezentă. Apucă mâna întinsă de Herman și schimbară câteva amabilități. O salută pe doamna Grimes, apoi îl conduse pe Herman spre masa cu mâncare și cafea, unde îi turnă un pahar, amestecând lichidul cu puțin zahăr și lapte. Îi descrie gogoșile și brișele, luându-i-o înainte lui Lou Dell, care rămăsese lângă ușă. Lui Herman nu-i era foame.

— Unchiul meu cel mai iubit este nevăzător, spuse Nicholas în așa fel încât să fie auzit de toată lumea. M-aș simți onorat dacă mi-ați permite să vă ajut în timpul procesului.

— Sunt perfect capabil să mă descurc și singur, sări Herman, ușor indignat, dar soția lui nu-și putu ascunde un zâmbet plin de căldură, urmat de un semn cu ochiul și o încuviințare.

— Sunt sigur de asta, spuse Nicholas. Dar știu că mai sunt tot felul de amănunte. Nu vreau decât să vă fiu de folos.

— Mulțumesc, răspunse omul după o scurtă pauză.

— Mulțumesc, domnule, spuse soția lui.

— Eu sunt afară, în hol, dacă aveți nevoie de ceva, anunță Lou Dell.

— La ce oră să vin să-l iau? întrebă doamna Grimes.

— La cinci. Dacă e nevoie mai devreme, vă sun eu. Lou Dell închise ușa în timp ce-și dicta instrucțiunile. Herman purta ochelari negri. Avea părul castaniu, des, bine uns și abia începând să încărunțească.

— Sunt aici câteva informații scrise, rosti Nicholas când rămaseră singuri. Am să iau loc aici, în fața dumneavoastră, și am să vi le citesc.

Herman pipăi masa, așeză paharul cu cafea, apoi apucă un scaun. Îi urmări conturul cu degetele, se orientă și se așeză. Nicholas luă o foaie cu instrucțiuni și începu să citească.

După ce se cheltuiseră averi întregi pentru selecție, era ușor să-i auzi pe toți cum își dau cu părerea. Fiecare avea opinia sa. Experții apărării se felicitau pentru că aleseseră un juriu atât de bun, deși cea mai mare parte a aerelor și laudelor erau menite să fie auzite de legiunea de avocați care lucrau nonstop. Durr Cable avusese parte și de jurii mai rele decât atât, dar și de altele mai prietenoase. În plus, învățase, cu mulți ani în urmă, că era practic imposibil să prevadă ce va face un juriu. Fitch era fericit, sau cel puțin atât cât își putea permite, deși nu încetase cu mârâielile și nemulțumirea față de toate. Erau patru fumători în juriu. Fitch se agăța, fără să spună, de gândul că acest loc de pe coasta Golfului Mexic, cu plajele sale de nudiști și cazinourile sale și apropierea de New Orleans, nu era deloc rău, datorită toleranței sale față de vicii.

De cealaltă parte, Wendall Rohr și consiliul său de judecată se declarau satisfăcuți de alcătuirea juriului.

Erau mai ales mulțumiți de adăugarea neașteptată pe listă a domnului Herman Grimes, primul jurat nevăzător din istorie, după câte se știa. Domnul Grimes insistase să fie considerat egal cu cei „văzători” și amenințase cu intentarea unui proces în caz că avea să fie tratat diferit. Încrederea sa în procedura legală, dublată de temperamentul său arțăgos, încălziseră inimile lui Rohr și ale asociaților săi, iar handicapul lui era visul oricărui avocat al acuzării. Apărarea protestase, folosindu-se de toate motivele posibile, inclusiv de

incapacitatea de a vedea probele materiale ce urmau să fie aduse. Judecătorul Harkin le permisesese avocaților să-l chestioneze cu blândețe pe domnul Grimes în legătură cu acest subiect, iar el îi asigurase că putea vedea probele, dacă acestea erau descrise suficient de detaliat în scris. Apoi, acesta hotărâse ca un funcționar suplimentar al curții să fie folosit pentru a bate la mașină descrierea fiecărei probe. O dischetă cu aceste informații putea fi apoi introdusă în computerul în alfabet Braille al domnului Grimes, pentru ca el să le poată citi seara. Soluția îl făcu foarte fericit pe domnul Grimes, care renunță să mai vorbească despre procese împotriva discriminării. Apărarea se mai muiase și ea, în special când aflase că omul fumase mulți ani și că nu-l deranja să se afle în preajma celor care continuau să aibă acest obicei.

Astfel, cu prudența de rigoare, ambele părți erau mulțumite de juriul lor. Nu fuseseră desemnați nici un fel de radicali. Nu fuseseră observate atitudini negative. Toți cei doisprezece absolviseră liceul, doi aveau diplomă de colegiu, iar alți trei adunaseră și alte diplome cu toate onorurile. Răspunsurile scrise ale lui Easter menționau absolvirea liceului, iar studiile sale de colegiu erau încă învăluite în mister.

Și, pregătindu-se pentru prima zi a adevăratului proces, ambele tabere cântăreau în tăcere marea întrebare, cea care le producea o adevărată plăcere când încercau să-i ghicească răspunsul. Studiind pentru a mia oară locurile desemnate pe banca juraților și figurile acestora, se întrebau, iar și iar: „Cine va fi președinte?”

Fiecare juriu avea un președinte și la el avea să se afle verdictul. Va apărea rapid? Sau va rămâne în umbră, preluând inițiativa în timpul deliberărilor? Aceste lucruri nu le puteau ști nici jurații.

La zece fix, judecătorul Harkin aruncă o privire cercetătoare asupra sălii înțesate de lume și decise că toți erau la locurile lor. Lovi ușor cu ciocănelul în masă și șoaptele încetară. Toată lumea era pregătită. Făcu un semn cu capul spre Pete, bătrânul aprod în uniforma lui uzată, apoi rosti simplu: „Aduceți juriul.” Toți ochii se întoarseră spre ușa aflată în spatele băncii juraților. Lou Dell apăru prima, conducându-și puii ca o cloșcă grijulie, apoi cei doisprezece intrară, unul câte unul, îndreptându-se spre locurile desemnate pentru fiecare. Cele trei rezerve luară loc pe scaunele pliante. După cele câteva clipe necesare acomodării — potrivirea pernițelor pe scaune, aranjarea tivului de la fuste, așezarea poșetelor și a romanelor ieftine pe podea — jurații rămaseră nemișcați și, bineînțeles, observară interesul cu care erau priviți.

— Bună dimineața, rosti onoratul judecător cu voce tare și un zâmbet larg. Cei mai mulți îi răspunseseră cu o înclinare a capului.

— Înțeleg că ați găsit camera juraților și v-ați organizat. Tăcu, ridicând în aer, cu o anumită intenție, cele cincisprezece formulare semnate pe care Lou Dell le împărțise și apoi le adunase din nou.

— Aveți un președinte? Întrebă el.

Cei doisprezece înclinară capul la unison.

— Bine. Cine este?

— Eu, onorată instanță, răspunse Herman Grimes din rândul întâi și, timp de o fracțiune de secundă, apărarea cu avocați, consultanți juridici și reprezentanții corporațiilor la un loc simțiră un junghi în inimă. Apoi își traseră încet răsufarea fără să arate, totuși, câtuși de puțin că simțeau și altceva în afară de o imensă dragoste și admirație față de juratul orb care acum era conducătorul celorlalți. Poate că restul de unsprezece simțeau milă pentru bietul bătrân.

— Foarte bine, spuse judecătorul, ușurat că acest juriu fusese capabil să

îndeplinească alegerea de rutină fără resentimente. Văzuse cazuri mult mai rele. Un juriu, jumătate format din albi, jumătate din negri, nu fusese în stare să-și aleagă un președinte. Mai târziu se certaseră pentru meniul de la prânz.

— Cred că ați citit instrucțiunile scrise de mine, continuă el, după care se lansa într-un discurs detaliat, în care repetă de câte două ori tot ce pusese deja pe hârtie.

Nicholas Easter stătea în primul rând, al doilea scaun dinspre stânga. Figura i se transformase într-o mască, în spatele căreia reușea să-și ascundă adevăratele sentimente. În timp ce Harkin își continua perorația, Nicholas începu să-i studieze pe ceilalți judecători. Fără să-și miște prea mult capul, își roti privirea de jur împrejurul sălii de ședințe. Avocații, îngrămădiți în jurul meselor lor ca niște vulturi gata de atac, priveau, fără excepție, drept spre jurați. Cu siguranță că aveau să se sature s-o facă, și asta foarte curând.

Pe rândul al doilea, în spatele apărării, stătea Rankin Fitch, cu fața grasă și barbișonul lui sinistru, privind drept spre umerii celui așezat în fața lui. Începuse să ignore admonestările lui Harkin și se prefăcea că nu este deloc interesat de juriu, dar Nicholas știa perfect că nu este așa. Lui Fitch nu-i scăpa nimic.

Cu paisprezece luni în urmă, Nicholas îl văzuse în tribunalul din Allentown, statul Pennsylvania, unde se judecase cazul Cimino. Nu se schimbase aproape deloc de-atunci — era la fel de gras și de fantomatic. Îl mai văzuse pe trotuar, în fața tribunalului din Broken Arrow, în Oklahoma, în timpul procesului Glavine. Două ocazii de a-l vedea fuseseră de-ajuns. Nicholas știa că Fitch e convins acum că n-a urmat niciodată cursurile Colegiului din Texasul de Nord. Știa că Fitch e mai îngrijorat în ceea ce-l privea pe el, decât în privința oricărui alt jurat, și asta pe bună dreptate.

În spatele lui Fitch, două rânduri întregi erau ocupate de tipi în costum, maimuțoi îmbrăcați la patru ace, cu fețe disprețuitoare, iar Nicholas știa că aceștia erau agenții de bursă îngrijorați de pe Wall Street. Conform celor tipărite în ziarul de dimineață, piața se hotărâse să nu reacționeze la alcătuirea juriului. Pynex își menținea stabilitatea, la optzeci de dolari acțiunea. Nu-și putu stăpâni un zâmbet. Dacă ar fi sărit brusc în picioare și ar fi urlat: „Eu cred că reclamantul ar trebui să primească milioane!”, tipii în costum s-ar fi repezit la ușă, iar Pynex ar fi scăzut cu zece puncte până la prânz.

Celelalte trei companii — Trelco, Smith Greer și ConPack — își vedeau și ele liniștite de afaceri.

În primele rânduri se mai zăreau și mici grupuri de spectatori îngrijorați, iar Nicholas era sigur că aceia sunt experții juriului. Acum, după ce alegerea fusese făcută, trecuseră la faza următoare — pândă. Ei, nenorociții, erau cei obligați să asculte fiecare cuvânt rostit de fiecare martor și să prevadă modul în care mărturia avea să fie primită de juriu. În cazul în care un anumit martor făcea asupra juriului o impresie neconcludentă sau chiar negativă, persoana respectivă putea fi scoasă de pe banca martorilor și chiar trimisă acasă. Poate că un alt martor, mai puternic, putea fi apoi folosit pentru a repara răul făcut. Nicholas nu era sigur de asta. Citise mult despre consultanții experți ai juraților, ba chiar participase la un seminar ținut în St. Louis, unde avocații angajați într-un proces povesteau despre marile verdicte din vremea războiului, dar tot nu putea fi convins că acești experți „pe muchie de cuțit” erau altceva decât niște trișori de talent.

Pretindeau că-i pot cântări pe jurați doar urmărindu-le cele mai mici gesturi sau schimbarea expresiei la auzul celor spuse în sala de ședințe. Nicholas zâmbi din nou.

Ce-ar fi să-și bage degetul în nas și să stea așa cinci minute? Cum ar putea

fi interpretată această modestă expresie a limbajului gesturilor?

Nu putea să definească restul spectatorilor. Fără îndoială, erau destui reporteri și grupul obișnuit de avocați locali, cu aerul lor de plictiseală, plus alți obișnuiți ai tribunalelor. Soția lui Herman Grimes stătea cam la jumătatea rândurilor de scaune, strălucind de mândrie pentru faptul că soțul ei fusese ales într-un post atât de important. Judecătorul Harkin își încheie perorația și arătă spre Wendall Rohr, care se ridică încet, încheindu-și nasturii hainei din stofă ecosez și zâmbind cu toată gura spre jurați, după care se îndreptă, plin de importanță, spre pupitru. Urma să-și susțină discursul de deschidere, explică el, și prin aceasta dorea să sublinieze pentru juriu punctele principale ale cazului său. În sală se lăsase o tăcere adâncă.

Intenționau să demonstreze că țigarele provoacă apariția cancerului la plămâni și, mai precis, că decedatul, domnul Jacob Wood, un om minunat, se îmbolnăvisese de cancer la plămâni după ce fumase țigări marca „Bristol” aproape treizeci de ani. Țigarele îl omorâseră, anunță Rohr pe un ton solemn, trăgând de un smoc de păr încăruntit din barbă. Vorbea răstit, dar exact, reușind să-și schimbe tonul vocii pentru a ajunge la accente dramatice. Rohr era un mare interpret, un actor uns cu toate alifiile, iar papionul strâmb, proteza zgomotoasă și hainele nepotrivite erau făcute să-l apropie de omul obișnuit. Nu era perfect. Las' să vină avocații apărării, cu costumele lor negre, impecabile și cravatele lor superbe de mătase, să le vorbească de sus acestor jurați. Dar nu Rohr. Aceștia erau oamenii lui.

Dar cum vor dovedi ei că țigările cauzează cancerul la plămâni? Aveau multe probe, categoric. În primul rând, vor chema câțiva dintre cei mai distinși experți în domeniu și cercetători din întreaga țară. Da, într-adevăr, acești oameni de marcă se îndreptau spre Biloxi, pentru a lua loc și a sta de vorbă cu acest juriu și pentru a explica fără echivoc și cu suportul câtorva tone de statistici faptul că fumatul putea, într-adevăr, să provoace apariția cancerului.

Apoi — și Rohr nu-și putu stăpâni un zâmbet în clipa în care se pregătea să dezvăluie acest lucru — acuzarea va prezenta în fața juriului persoane care lucraseră, cândva, în industria tutunului. Se vor spăla în public rufele murdare, exact acolo, în sala de judecată. Dovezile acuzatoare erau pe drum.

Pe scurt, acuzarea va dovedi că fumul de țigară, prin conținutul său de carcinogeni naturali și pesticide, particule radioactive și fibre tip azbest, are drept efect cancerul la plămâni.

În acel moment, cei aflați în sală nu aveau aproape nici o îndoială că Wendall Rohr nu numai că putea dovedi toate acestea, dar și că avea s-o facă fără prea multe probleme. El făcu o pauză, trase de capetele papionului cu toate cele zece degete grăsuțe ale sale, își studie notițele și apoi, foarte solemn, începu să vorbească despre Jacob Wood, cel decedat. Tată iubit și atașat de familie, muncea din greu, era un catolic devotat, membru al echipei de oină a bisericii, veteran. Începuse să fumeze când era doar un copil care, asemenea majorității oamenilor în vremurile acelea, nu era conștient de pericole. Bunic. Și așa mai departe. Rohr depăși pentru o clipă limitele dramatismului, dar părea conștient de acest lucru. Trată pe scurt tema efectelor negative ale tutunului. Acesta era un proces important, anunță el, de o importanță covârșitoare. Acuzarea se aștepta, și cu siguranță că avea să pretindă o mare sumă bani. Nu numai sub formă de despăgubiri — valoarea economică a vieții lui Jacob Wood plus pierderea de către familie a iubirii și afecțiunii lui — ci și ca daune.

Rohr continuă să improvizeze pe tema daunelor, păru să exagereze de câteva ori și, pentru majoritatea juraților, deveni foarte clar că era atât de

inspirat de perspectiva de a obține un verdict favorabil și o sumă imensă pentru daune, încât nu se mai putea concentra.

Judecătorul Harkin fusese de acord, în scris, ca pledoaria de deschidere a fiecărei părți să dureze câte o oră. Și mai promisesese, în scris, să reteze vorba oricărui avocat care depășea limitele. Deși suferea de boala comună tuturor avocaților, aceea a vorbitului excesiv, Rohr era conștient că nu e bine să se pună cu ceasul onoratului judecător. Termină în cincizeci de minute, cu un apel sumbru la justiție, le mulțumi juraților pentru atenție, zâmbi și clănțâni din proteză, apoi luă loc.

Cincizeci de minute petrecute pe scaun, fără conversație și fără acele mici mișcări atât de prețioase, păreau o veșnicie, și judecătorul Harkin era conștient de acest lucru. Anunță o pauză de cincisprezece minute, urmată de pledoaria de deschidere a apărării.

Durwood Cable își încheie expunerea în mai puțin de treizeci de minute. Calm, chibzuit, îi asigură pe jurați că Pynex avea la rândul său experți, oameni de știință și cercetători care urmau să explice cu claritate că, de fapt, fumatul nu cauzează cancer la plămâni. Scepticismul juraților era previzibil, iar Cable le ceru numai răbdare și o minte deschisă. *Sir* Durr vorbi fără ajutorul notițelor și fiecare cuvânt era destinat câte unui jurat. Își muta privirea către rândul întâi, apoi încet, urca spre rândul al doilea, zăbovind pe rând asupra fiecăruia. Glasul și privirea sa aveau efecte aproape hipnotice, dar erau pline de sinceritate. Îți doreai să-l crezi pe acest om.

6

Prima criză apărură la vremea prânzului. Judecătorul Harkin anunță retragerea curții pentru prânz la douăsprezece fără zece minute, toți cei aflați în sală rămânând nemișcați în timp ce jurații se îndreptau spre ieșire. Lou Dell îi întâmpină pe holul strâmt, nerăbdătoare să-i împingă în camera juraților.

— Luați loc, vă rog, spuse ea, și imediat va veni și gustarea. Aveți cafea proaspătă.

Îndată ce toți cei doisprezece intrară în cameră, ea îi închise înăuntru și plecă să vadă de cei trei jurați de rezervă, aflați separat, într-o cameră mai mică de pe hol. După ce se asigură că toți se aflau la locurile lor, reveni la post, aruncând o privire disprețuitoare spre Willis, ofițerul înapoiat mintal desemnat să stea pe aproape cu pistolul încărcat la brâu și să protejeze pe cineva.

Jurații se risipiră încet prin cameră, unii întinzându-se ori căscând, alții continuând prezentările protocolare, majoritatea tăifăsuind despre vreme. Pentru unii, mișcarea și micile conversații porneau cu greutate; un lucru normal pentru niște oameni care se trezeau dintr-o dată în aceeași cameră cu niște necunoscuți. Neavând nimic altceva de făcut decât să mănânce, masa de prânz devenea un eveniment major. Ce aveau să primească? În mod sigur, mâncare bună.

Herman Grimes luă loc în capul mesei — așa cum îi stătea bine unui președinte, se gândea el — și nu-i trebui mult pentru a intra în vorbă cu Millie Dupree, un suflet cumsecade în vârstă de cincizeci de ani, care de fapt avea o cunoștință nevăzătoare. Nicholas Easter i se prezentă lui Lonnie Shaver, singurul bărbat de culoare din juriu, care evident n-avea nici un chef să se afle

acolo. Shaver ținea o băcănie — filiala regională a unei importante rețele de magazine — și era negrul cu postul cel mai important din întreaga firmă. Era arțăgos și nervos, nereușind să se relaxeze. Ideea de a-și petrece următoarele patru săptămâni departe de magazin era înfricoșătoare.

Trecură douăzeci de minute și mâncarea nu-și făcu apariția. Exact la douăsprezece și jumătate, Nicholas întrebă, de la celălalt capăt al camerei:

— Ei, Herman, unde e prânzul nostru?

— Eu sunt un simplu președinte de juriu, ripostă Herman zâmbind și o tăcere grea se lăsă în cameră.

Nicholas se îndreptă spre ușă, o deschise și o chemă pe Lou Dell.

— Ne e foame, îi spuse el.

Ea lăsă încet cartea deoparte, privi spre celelalte unsprezece fețe și spuse:

— E pe drum.

— De unde vine? întrebă el.

— De la magazinul de specialități al lui O'Reilly. E chiar după colț.

Lou Dell nu părea mulțumită de întrebări.

— Uite ce e, noi suntem prizonieri aici, ca niște animale de casă, spuse Nicholas. Nu putem pleca să mâncăm, ca oamenii obișnuiți. Nu înțeleg de ce n-au încredere în noi, să ne lase să ieșim pe bulevard și să savurăm o masă bună, dar așa a hotărât judecătorul.

Nicholas făcu încă un pas spre ea, fixând cu răceală cearcănele cenușii din jurul ochilor lui Lou Dell.

— Sper că n-o să ne chinuiți în fiecare zi la ora prânzului, nu?

— Nu.

— Eu zic să puneți mâna pe telefon și să vedeți pe unde se află prânzul nostru, altfel voi discuta această problemă cu judecătorul Harkin.

— Bine.

Ușa se închise, iar Nicholas se îndreptă spre cafetieră.

— Ați fost cam dur, nu credeți? întrebă Millie Dupree.

Ceilalți ascultau.

— Poate că da, și în acest caz îmi voi cere scuze. Dar dacă lucrurile nu sunt puse la punct de la bun început, atunci vor uita de noi.

— Nu e vina ei, spuse Herman.

— Treaba ei este să aibă grijă de noi, ripostă Nicholas și se așeză lângă Herman. Vă dați seama că, practic, la orice alt proces, jurații sunt lăsați să plece la masă, ca oamenii obișnuiți? De ce credeți că trebuie să purtăm însemnele de jurați?

Ceilalți se apropiară de masă.

— De unde știți aceste lucruri? întrebă Millie Dupree, aflată de cealaltă parte a mesei, chiar în fața lui.

Nicholas ridică din umeri, ca și cum ar fi știut multe, dar nu putea să vorbească.

— Știu și eu câte ceva despre sistem.

— Cum așa? întrebă Herman.

Nicholas făcu o pauză pentru a mări efectul cuvintelor sale, apoi spuse:

— Am făcut doi ani de drept.

Luă o gură mare de cafea, în vreme ce restul celor prezenți cântăreau noile informații.

Importanța lui Easter printre ceilalți crescuse imediat. Deja se dovedise prietenos și amabil, deștept și plin de curtoazie. Acum însă crescuse în importanță pentru că știa legea.

Până la unu fără un sfert, mâncarea încă nu sosise. Nicholas se opri brusc

din conversație și deschise ușa. În hol, Lou Dell își privea ceasul.

— L-am trimis pe Willis, rosti ea pe un ton nervos. Ar trebui să apară din moment în moment. Îmi pare sincer rău.

— Unde este toaleta pentru bărbați? întrebă Nicholas.

— După colț, spre dreapta, spuse ea, făcând, ușurată, un semn cu mâna într-acolo.

Nicholas nu se opri la toaletă, ci porni liniștit mai departe, coborî scara din spate și ieși din tribunal. Străbătu două rânduri de blocuri de pe strada Lemuese, până ajunse la Vieux Marché, o zonă comercială pietonală, cu magazine pe ambele părți, care pe timpuri fusese centrul de afaceri al orașului Biloxi. Cunoștea bine zona, pentru că se afla la numai un sfert de milă distanță de blocul său. Îi plăceau cafenelele și magazinele de specialități din Vieux Marché. Mai era acolo și o librărie bună.

Coti la stânga și, puțin după aceea, intră într-o clădire veche, mare, albă, unde se afla Mary Mahoney's — un restaurant celebru în oraș pentru prânzul oferit când aveau loc dezbateri la tribunal. Nicholas se antrenase pe acest drum cu o săptămână mai înainte și chiar mâncase la o masă aflată în apropierea onoratului judecător Harkin.

Nicholas intră în restaurant și opri prima ospătăriță care-i ieși în cale pentru a o întreba dacă judecătorul Harkin se află acolo la masă. Da. Unde anume? Ea îi arătă și Nicholas străbătu în grabă barul, trecu printr-un hol micuț și intră în restaurantul larg, cu ferestre însorite și multe flori proaspete. Era plin, dar îl zări pe judecător la o masă de patru persoane. Harkin îl zări venind și încremeni cu furculița în aer, cu tot cu crevetele făcute la grătar prinse în vârful ei. Recunoscuse figura unuia dintre jurații săi și văzu însemnele stridente în roșu și alb.

— Iertați-mă că vă întrerup, domnule, spuse Nicholas, oprindu-se lângă masa plină cu pâine caldă, frunze grase de salată și pahare mari, pline cu ceai de la gheață. Gloria Lane, asistenta curții, rămase la rândul său fără grai pentru o clipă. A doua femeie de la masă era stenografa curții, iar a treia era una dintre asistentele judecătorului Harkin.

— Ce faceți aici? întrebă Harkin, pe a cărui buză de jos rămăsese o fărâmbă de brânză de capră.

— Sunt aici din partea juriului dumneavoastră.

— Ce s-a întâmplat?

Nicholas se aplecă puțin, ca să nu creeze rumoare.

— Ne e foame, spuse el, printre dinții încleștați, fără să-și ascundă furia, lucru clar pentru toți cei patru comeseni uluiți. În timp ce voi stați aici și vă savurați prânzulețul, noi stăm acolo, înghesuți într-o cameră, așteptând o gustare care, din cine știe ce motiv, nu mai ajunge până la noi. Ne e foame, domnule, cu tot respectul. Și suntem supărați.

Furculița lui Harkin căzu pe farfurie cu zgomot, iar crevetele căzuseră pe jos. Își așază șervetul pe masă, mormăind ceva complet indescifrabil. Se uită spre cele trei femei, ridică din sprâncene și spuse:

— Ei, haideți să vedem.

Se ridică în picioare, urmat de femei, și toți cinci ieșiră în grabă din restaurant.

Lou Dell și Willis nu se zăreau nicăieri când Nicholas și judecătorul Harkin, împreună cu cele trei femei, intrară în hol și deschiseră ușa spre camera juraților. Masa era goală — nici urmă de mâncare. Era unu și cinci. Jurații se opriră din vorbit și își întoarseră, uimiți, privirile spre judecător.

— A trecut aproape o oră, spuse Nicholas, arătând spre masa goală.

Ceilalți jurați, surprinși inițial să-l vadă pe judecător, deveniră repede furioși.

— Avem dreptul să fim tratați cu demnitate, se răsti Lonnie Shaver și astfel judecătorul Harkin se văzu complet învins.

— Unde este Lou Dell? întrebă el, părând să se adreseze celor trei femei.

Toată lumea întoarse capul spre ușă și, brusc, Lou Dell își făcu apariția în fugă. Înțepeni pe loc când dădu cu ochii de judecător. Harkin o privea cu o față inexpresivă.

— Ce se întâmplă? întrebă el ferm, dar controlat.

— Tocmai am vorbit la restaurant, spuse ea speriată și cu răsuflarea tăiată; picături de sudoare îi curgeau pe obraji. S-a făcut o încurcătură. Ei pretind că i-a sunat cineva și le-a spus că nu avem nevoie de masa de prânz înainte de unu și jumătate.

— Oamenii aceștia mor de foame, spuse Harkin, ca și cum Lou Dell n-ar fi fost la curent cu acest lucru. Unu și jumătate?

— E vorba numai de o încurcătură la restaurant. Cineva le-a schimbat comanda.

— La care restaurant?

— La O'Reilly.

— Amintește-mi să vorbesc cu proprietarul.

— Da, domnule.

Judecătorul își îndreaptă atenția asupra juraților.

— Îmi pare foarte rău. Nu se va mai întâmplă.

Tăcu pentru o clipă, își privi ceasul și apoi le zâmbi amabil.

— Vă invit să mă urmați la Mary Mahoney's și să luăm prânzul împreună.

Sună-l pe Bob Mahoney, spuse el întorcându-se spre asistenta sa, și roagă-l să pregătească camera din spate.

Au servit plăcintă cu crab și pește la grătar, stridii proaspete și celebrul consommé de legume cu mirodenii, specialitatea casei. Nicholas Easter era eroul zilei. Când au terminat desertul, la câteva minute după ora două și jumătate, l-au urmat agale pe judecătorul Harkin, pe drumul de întoarcere spre tribunal. Până la revenirea juriului în sală, pentru ședința de după-amiază, toți cei prezenți aflaseră povestea minunatului lor prânz.

Neil O'Reilly, proprietarul restaurantului, s-a întâlnit mai târziu cu judecătorul Harkin și a jurat pe Biblie că vorbise cu o femeie, care pretinsese că lucrează la judecătorie și care îi dăduse instrucțiuni speciale pentru ca masa de prânz să fie servită exact la unu și jumătate.

Primul martor al procesului fu decedatul, Jacob Wood, a cărui depoziție fusese înregistrată pe o casetă video, cu câteva luni înainte de moarte. Două monitoare înalte de câte șase metri au fost așezate în fața juriului și alte șase fu amplasate de jur împrejurul sălii. Amplasarea fusese încheiată în timp ce juriul se desfăta la Mary Mahoney's.

Jacob Wood se sprijinea pe perne, într-un pat ce părea de spital. Purta un tricou simplu și era acoperit de cearșaf de la mijloc în jos. Era slab, scofâlcit și palid și respira oxigen printr-un tub care îi trecea pe lângă gâtul osos și îi pătrundea în nas. I s-a cerut să înceapă, el și-a ridicat privirea spre aparat și și-a spus numele și adresa. Vorbea răgușit, ca un om bolnav. Mai suferea și de emfizem.

Deși era înconjurat de avocați, pe ecran nu se vedea decât Jacob. Din când în când, câte o mică dispută se isca între avocați, dar Jacob părea indiferent la

toate astea. Avea cincizeci și unu de ani și era evident că moartea îi bătea la ușă.

Încurajat de avocatul său, Wendall Rohr, își prezentă biografia, începând cu momentul nașterii, și toate astea durară aproape o oră. Copilăria, școala primară, prietenii, domiciliul, stagiul în marină, căsătoria, funcții, copii, obiceiuri, prietenii de maturitate, călătorii, vacanțe, nepoți, gânduri pentru pensie. La început, păru destul de greu pentru cei prezenți să vadă un mort vorbind, dar jurații constatară în curând că viața lui fusese la fel de plicticoasă ca și a lor. Prânzul bogat începea să-și facă efectul și jurații se foiau pe scaunele lor. Mintea și pleoapele deveneau mai greoaie. Chiar și Herman, care doar auzea vocea și își imagina figura vorbitorului, se plictisea. Din fericire, judecătorul începu să sufere și el de magia siestei adormitoare și, după o oră și douăzeci de minute, anunță o scurtă pauză.

Cei patru jurați fumători aveau nevoie de o pauză și Lou Dell îi conduse bucuroasă într-o cameră cu o fereastră deschisă, aflată lângă toaleta bărbaților, un spațiu folosit de obicei pentru a-i ține pe tinerii delincvenți aflați în așteptarea sentinței.

— Dacă nu vă lăsați de fumat nici după acest proces, atunci ceva e în neregulă, spuse ea, într-o încercare nu prea reușită de glumă.

Nici unul dintre cei patru nu zâmbi. Ea își ceru scuze și ieși, închizând ușa în urma ei. Jerry Fernandez, intermediar în vânzarea de automobile, în vârstă de treizeci și opt de ani, care avea mari datorii la cazinou și o căsnicie nefericită, își aprinse primul țigara, apoi întinse bricheta spre cele trei femei. Trăgeau fumul cu sete, scoțând vălătuci pe fereastră.

— În cinstea lui Jacob Wood, spuse Jerry, ca și cum ar fi rostit un toast.

Cele trei femei nu spuseră nimic. Erau prea ocupate cu fumatul.

Domnul Grimes, coordonatorul, ținuse deja un scurt discurs despre interdicția de discutare a cazului; pur și simplu, nu avea de gând să tolereze așa ceva, pentru că judecătorul Harkin insistase mult pe această temă. Dar Herman se afla în cealaltă cameră, iar Jerry era curios.

— Mă-ntreb dacă bătrânul Jacob a încercat vreodată să se lase de fumat, rosti el, fără o adresă precisă.

Sylvia Taylor-Tatum, trăgând cu disperare dintr-o țigaretă subțire, emancipată, răspunse:

— Sunt sigură că vom afla!

După care scoase un impresionant torent de vapori albastrii pe nasul său lung, ascuțit. Jerry adora să pună porecle și, în secret, o numise deja „Pudelul”, din cauza feței ei înguste, cu nasul ascuțit, ieșit în evidență și a părului des, încărunțit, cu o cărare perfectă pe mijloc și lăsat să cadă bogat, pe umeri. Avea cel puțin un metru și optzeci înălțime, era foarte colțuroasă și mereu încruntată, ținând astfel la distanță pe toată lumea. Pudelul dorea să fie lăsată în pace.

— Mă întreb cine urmează la rând, spuse Jerry, încercând să lege o conversație.

— Cred că doctorii aceia, spuse Pudelul, privind fix pe fereastră.

Celelalte două doamne fumau fără să scoată o vorbă și Jerry se dădu bătut.

Numele femeii era Marlee, sau cel puțin acesta era pseudonimul pe care îl alesese pentru această perioadă din viața ei. Avea treizeci de ani, părul castaniu, tuns scurt, ochii căprui; era potrivită de înălțime, cu trupul zvelt și își alegea cu grijă îmbrăcămintea, pentru a evita să atragă atenția. Arăta grozav în

blugi strâmți și fuste scurte. De fapt, arăta grozav și îmbrăcată, și dezbrăcată, dar pentru moment dorea ca nimeni să n-o observe. Mai intrase într-un tribunal de alte două ori până atunci — o dată, cu două săptămâni mai înainte, când asistase la un alt proces, și altă dată în timpul selecției juraților în cazul firmelor producătoare de tutun. Știa drumul. Știa unde se află biroul judecătorului și unde își ia masa. Știa numele avocaților acuzării și pe acelea ale avocaților apărării — ceea ce nu era puțin lucru. Citise dosarul instanței. Știa în ce hotel se ascundea Rankin Fitch pe timpul procesului.

În pauză, trecu fără probleme prin detectorul de metale aflat în fața ușii de la intrare și se strecură în ultimul rând al sălii. Spectatorii se întindeau, iar avocații discutau în grupuri. Îl zări pe Fitch, în picioare într-un colț al sălii, vorbind cu două persoane — probabil consultanții lui în probleme de juriu. N-o observase; în sală se aflau cam o sută de persoane.

Trecură câteva minute. Ea urmărea cu atenție ușa din spatele băncii juraților și, când reporterul curții își făcu apariția cu o ceașcă de cafea, Marlee știu că judecătorul nu putea fi prea departe. Scoase un plic din poșetă, zăbovi o secundă și apoi se îndreptă spre unul dintre ofițerii de lângă ușă, aflat la doar câțiva pași mai departe. Îi zâmbi cât putu de frumos și îi spuse:

— Ați putea să mă ajutați?

El aproape că-i răspunse cu un zâmbet și observă plicul.

— Am să încerc.

— Trebuie să plec. Ați putea da acest plic domnului de acolo, din colț? Nu vreau să-l deranjez.

Ofițerul miji ochii spre locul pe care i-l arăta fata, de cealaltă parte a sălii.

— Care dintre ei?

— Domnului mai solid, din centru, cel cu barbișon și costum închis.

Chiar în acel moment, aprodul intră din spatele băncii și strigă:

— Ridicați-vă, sosește curtea!

— Cum se numește? Întrebă ofițerul abia șoptit. Ea îi dădu plicul, arătându-i numele scris acolo.

— Rankin Fitch. Mulțumesc.

Îl bătu ușor pe braț și dispăru din sală.

Fitch se aplecă peste rând, șoptindu-i ceva unuia dintre asociații săi, apoi își făcu loc spre spatele sălii în clipa în care juriul revenea în sală. Văzuse destul pentru o singură zi. Fitch obișnuia să-și petreacă puțin timp în tribunal după selectarea juriilor. Avea el alte mijloace pentru a urmări procesul.

Ofițerul îl opri la ușă și îi înmână plicul. Fitch rămase surprins să-și vadă numele scris. El era un necunoscut, o umbră fără nume, care nu se prezenta nimănui și trăia sub un nume de împrumut. Firma sa din districtul Columbia se numea Arlington West Associates, cât se poate de neutru și oarecare. Nimeni nu-i cunoștea numele — desigur, cu excepția angajaților lui, clienților și a celor câțiva avocați pe care îi angaja. Aruncă o privire glacială spre ofițer, fără să-i mulțumească, și apoi păși în hol, studiind scrisoarea cu aceeași uimire. Literele de tipar fuseseră scrise de o mână de femeie, despre asta nu încăpea îndoială. Deschise plicul încet și scoase de acolo o singură foaie de hârtie. În centrul paginii, cu litere îngrijite, era scris: „Dragă domnule Fitch; mâine, juratul numărul 2, Easter, va purta o bluză de flanel gri cu margine roșie, pantaloni kaki apretați, ciorapi albi și pantofi maro de piele, încheiați cu șireturi. ”

José, șoferul, se apropie dinspre țâșnitoare și rămase în picioare, ca un câine de pază ascultător, lângă stăpânul său. Fitch reciti biletul, apoi îl privi pe José fără să-l vadă. Se îndreptă spre ușă, o deschise ușor și îl rugă pe ofițer să iasă puțin din sală.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ofițerul. Trebuia să rămână înăuntru, lângă ușă, iar el era un om cu respect pentru reguli.

— Cine v-a dat acest plic? Îl întrebă Fitch cât putu de amabil.

Cei doi ofițeri de lângă detectorul de metale îl priveau ciudat.

— O femeie. Nu-i cunosc numele.

— Când vi l-a dat?

— Chiar înainte să plecați. Acum câteva clipe.

La auzul acestor cuvinte, Fitch aruncă o privire în jur.

— O vedeți pe aici?

— Nu, răspunse omul, după ce privi cu atenție.

— Puteți să mi-o descrieți?

Omul era polițist, iar polițiștii știu să rețină lucrurile importante.

— Sigur că da. Spre treizeci de ani. Un metru șaiszeci și cinci înălțime, poate șaiszeci și opt. Părul castaniu, tuns scurt. Ochi căprui. Grozav de frumușică. Zveltă.

— Cum era îmbrăcată?

Omul nu observase, dar nu putea să recunoască așa ceva.

— Ăă, o rochie de culoare deschisă, un fel de bej, din bumbac, cu nasturi în față.

Fitch ascultă, reflectă preț de o clipă, apoi întrebă:

— Ce v-a spus?

— Nu prea multe. Doar m-a rugat să vă dau plicul. Apoi a plecat.

— Era ceva ciudat în felul ei de a vorbi?

— Nu. Uitați ce e, trebuie să mă întorc înăuntru.

— Sigur. Mulțumesc.

Fitch și José coborără treptele și străbătură în grabă coridoarele de la primul nivel. Ieșiră afară și făcură o tură de jur împrejurul tribunalului, fumând amândoi și purtându-se ca și cum ar fi ieșit să ia puțin aer.

Depoziția făcută de Jacob Wood pe caseta video fusese înregistrată în două zile și jumătate, pentru a fi terminată cât acesta mai era încă în viață. După ce judecătorul Harkin scăzuse momentele cu certurile dintre avocați, întreruperile cauzate de intrarea asistentelor medicale și părțile irelevante ale mărturiei, se ajunsese la frumosul total de două ore și treizeci și unu de minute.

Părea o veșnicie. Era interesant, până la un punct, să-l asculți pe bietul om povestindu-și istoria vieții de fumător, dar jurații începură în curând să regrete că judecătorul Harkin nu tăiasse mai mult. Jacob începuse cu țigări marca „Redtops” la șaisprezece ani, pentru că toți prietenii lui fumau „Redtops”. Se obișnuise curând și ajunsese la două pachete pe zi. Renunțase la „Redtops” când părăsise Marina pentru că se însurase, iar soția îl convinsese să fumeze ceva cu filtru. Ea dorea să-l facă să renunțe. El n-a putut, așa că a început să fumeze „Bristol” pentru că în reclame se afirma că au un conținut scăzut de gudron și nicotină. La douăzeci și cinci de ani fuma trei pachete pe zi. Își amintea bine acest lucru, pentru că primul lor copil se născuse când Jacob avea douăzeci și cinci de ani, iar Celeste Wood l-a avertizat că nu va ajunge să-și vadă nepoții dacă nu se va lăsa de fumat. Ea refuza să cumpere țigări când mergea la cumpărături, așa că Jacob și le lua singur. În medie, două cartușe pe săptămână, douăzeci de pachete, și mai cumpăra încă un pachet sau două înainte de a lua din nou cu cartușul.

Dorise cu disperare să se lase de fumat. O dată reușise să se oprească două săptămâni, după care se strecurase pe furiș din pat, noaptea, ca să se apuce

din nou. Redusese numărul țigărilor de câteva ori; la două pachete pe zi, apoi la unul, pentru ca apoi, pe nesimțite, să ajungă iarăși la trei. Făcuse tratamente medicale și hipnoză. Încercase acupunctura și guma de mestecat cu nicotină. Dar pur și simplu nu se putuse lăsa. Nu putuse nici după ce i se diagnosticase emfizemul pulmonar și nici după ce i s-a spus că are cancer la plămâni.

Era cea mai mare prostie din viața lui, iar acum, la vârsta de cincizeci și unu de ani, murea din această cauză. Vă rog, implora el printre accese de tuse, dacă sunteți fumători, lăsați-vă de fumat.

Jerry Fernandez și Pudelul schimbă o privire.

Jacob deveni melancolic când începu să vorbească despre lucrurile pe care avea să le piardă. Soția, copiii, nepoții, prietenii, clipele de relaxare la pescuit, în jurul Insulei Pescarilor și așa mai departe. Celeste, așezată lângă Rohr, începu să plângă încet; nu peste multă vreme, Millie Dupree, numărul trei, așezată lângă Nicholas Easter, își șterse și ea ochii cu un șervețel de hârtie.

În sfârșit, primul martor își spusese ultimele cuvinte și monitoarele se cufundară în întuneric. Judecătorul le mulțumi juraților pentru această minunată primă zi și promise și mai multe surprize pentru a doua zi. Redeveni serios și se lansă într-un teribil avertisment împotriva discutării acestui caz cu oricine, nici măcar cu soțiile sau soții. De asemenea, și chiar mai important, dacă oricine încerca, indiferent cum să stabilească un contact cu unul dintre jurați, acest lucru trebuia raportat imediat. Continuă să peroreze pe aceeași temă preț de vreo zece minute, apoi închise ședința până a doua zi la ora nouă dimineața.

Fitch cochetase cu ideea de a pătrunde în apartamentul lui Easter și înainte, dar acum era necesar. Și era ușor. Îl trimise pe José, împreună cu un agent operativ pe nume Doyle, în blocul unde locuia Easter. În acest timp, Easter se afla, bineînțeles, prizonier în boxa juraților, suferind alături de Jacob Wood. Doi dintre oamenii lui Fitch stăteau cu ochii pe el, pentru cazul că ședința s-ar fi încheiat brusc.

José era în mașină, lângă telefon și privea cu atenție ușa de la intrarea în bloc, pe unde dispăruse Doyle. Doyle urcă pe jos un etaj și descoperi apartamentul 312 la capătul unui hol slab luminat. Din apartamentele vecine nu răzbătea nici un zgomot. Toată lumea era la lucru.

Scutură mânerul nu prea solid al ușii, apoi îl ținu drept și trecu o cartelă de plastic de vreo douăzeci de centimetri prin spațiul din dreptul canatului ușii. Zăvorul cedă și mânerul se roți. Doyle deschise ușa câțiva centimetri și așteptă să se declanșeze alarma. Nimic. Era un bloc vechi, cu apartamente ieftine, iar faptul că Easter nu avea alarmă nu-l surprinse pe Doyle.

Într-o clipă era înăuntru. Cu ajutorul unui mic aparat de fotografiat cu flash integrat, făcu repede câteva poze cu bucătăria, camera mică, baia și dormitorul. Câteva prim-planuri cu revistele de pe masa ieftină de cafea, cu cărțile risipite pe jos, compact-discurile așezate deasupra aparatului stereo și cu dischetele aruncate la întâmplare pe lângă computerul personal destul de scump. Atent cum umbla cu lucrurile, descoperi un flanel gri de golf, cu margine roșie, atârnat în debara, și îi făcu o fotografie. Deschise frigiderul și fotografie conținutul acestuia, apoi toaletele și zona de sub chiuvetă.

Apartamentul era mic și mobilat ieftin, dar locatarul său făcea eforturi pentru a păstra curățenia. Aerul condiționat era sau închis, sau stricat. Doyle fotografie termostatul. Trecuseră mai puțin de zece minute de când se afla în apartament, suficient pentru a termina două role de film și de a stabili că, de

fapt, Easter locuia singur.

Era limpede că nu existau urme ale vreunei alte persoane, mai ales ale unei femei.

Închise ușa cu grijă și părăsi în liniște apartamentul. Zece minute mai târziu, se afla în biroul lui Fitch.

Nicholas plecă de la tribunal pe jos și se opri, ca din întâmplare, la localul lui O'Reilly din Vieux Marché, de unde cumpără un sfert de kilogram de curcan afumat și o cutie de salată cu paste făinoase. Nu se grăbi pe drumul spre casă, bucurându-se, fără îndoială, de lumina soarelui, după o zi întreagă petrecută în sala închisă. Își cumpără o sticlă rece de apă minerală, de la băcănia de la colțul străzii, și o bău din mers. Privi niște copii de culoare care jucau cu patimă un meci de baschet, în parcare din fața bisericii. Trecu printr-un parc micuț și, pentru câteva clipe, aproape că reuși să scape de urmăritorul său. Dar ieși din parc pe partea cealaltă, încă sorbind din sticla de apă minerală și convins, de-acum, că era urmărit. Nicholas îl zărise pe tipul cu pricina din spatele unei grămezi de cutii de lemn.

Ajuns în fața apartamentului său, scoase din buzunar o cartelă electronică și apăsă cele patru numere ale codului. Micul bec roșu deveni verde și Nicholas deschise ușa.

Camera de înregistrare era ascunsă în spatele grilajului ventilatorului aflat chiar deasupra frigiderului și, din ascunzișul său silențios, avea o vedere completă asupra bucătăriei, debaralei și ușii de la bucătărie. Nicholas se îndreptă direct spre computer și stabili în câteva secunde că, unu, nimeni nu încercase să-l aprindă și, doi, că o „INA” — intrare neautorizată în apartament — avusese loc exact la ora 4:52 după-amiază.

Trase adânc aer în piept, privi de jur împrejur și hotărî să cerceteze locul. Se aștepta să nu găsească urme. Ușa părea la fel, cu mânerul slăbit și simplu de forțat. Bucătăria și debaraua erau exact așa cum le lăsase. Singurele sale bunuri de valoare — aparatul stereo și compact-discurile, televizorul, computerul — păreau neatinse. În dormitor nu părea să fi trecut vreun hoț și nu se vedeau nici urmele unui delict. Revenind lângă computer, își trase răsuflarea și așteptă să înceapă spectacolul. Verifică dosarele, găsi programul potrivit și opri supravegherea video. Apăsă două taste pentru a derula filmul, apoi îl opri la patru și cincizeci și două de minute. *Voilà!* În alb și negru, pe monitorul de patruzeci de centimetri, ușa apartamentului se deschidea și camera se întorcea exact într-acolo. Ușa se crăpă ușor, ca și cum vizitatorul s-ar fi așteptat să se declanșeze o alarmă. Nu se clinti nimic, ușa se deschise și un bărbat intră în apartament. Nicholas opri aparatul video și studie fața bărbatului preț de câteva clipe. Nu-l mai văzuse niciodată.

Filmul continua; bărbatul scoase repede un aparat de fotografiat din buzunar și începu să-l declanșeze. Făcu un tur prin apartament, vârandu-și nasul peste tot, dispăru o vreme în dormitor, unde continuă să facă poze. În trecere, cercetă și computerul, dar nu-l atinse. Nicholas zâmbi. Era imposibil de intrat în programele computerului său. Prostul nici n-ar fi găsit întrerupătorul, ca să-l pornească.

Omul rămăsese în apartament nouă minute și treisprezece secunde, iar Nicholas încercă să înțeleagă de ce venise tocmai astăzi. Cea mai bună variantă era că Fitch știa că apartamentul va fi pustiu până la retragerea curții.

Vizita nu avea de ce să-l sperie; se aștepta la asta. Nicholas privi încă o dată filmul video, chicoti ușor și se hotărî să-l păstreze, sigur că-l va putea folosi mai târziu.

Fitch însuși se afla în spatele camionetei de urmărire în dimineața următoare, la ora opt, când Nicholas Easter ieși la soare și studie cu atenție locul de parcare. Camioneta purta pe ușă marcajul unei firme de instalații și un număr fals de telefon, scris cu vopsea verde. Uite-l! anunță Doyle și toți ocupanții camionetei tresăriră. Fitch apucă binoclul, îl reglă rapid în dreptul vizorului camuflat și mormăi o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pang, tehnicianul coreean care îl urmărise pe Nicholas cu o zi înainte.

Fitch se lipi de fereastra din spate, cu gura căscată și făcu o grimasă.

— Fir-aș al naibii! Pulover gri, pantaloni kaki, ciorapi albi, pantofi maro de piele.

— E puloverul din fotografie? întrebă Doyle.

— Mda.

Pang apăsă un buton al aparatului de radio portabil și avertiză un alt urmăritor, aflat la două blocuri distanță. Easter mergea pe jos, îndreptându-se, probabil, spre tribunal.

Își cumpără o ceașcă mare de cafea și un ziar, de la aceeași băcănie din colțul străzii, și rămase în același parc timp de douăzeci de minute, studiind știrile. Purta ochelari negri și era atent la toți cei care treceau prin apropiere.

Fitch merse direct la biroul său, aflat pe aceeași stradă cu tribunalul, pentru o discuție cu Doyle, Pang și un fost agent FBI pe nume Swanson.

— Trebuie să găsim fata, insista Fitch.

Stabiliră un plan; un om trebuia să stea în permanență în ultimul rând al sălii de ședințe, altul afară, lângă scară, altul în apropierea automatului pentru băuturi răcoritoare de la primul nivel și altul afară, cu un transmițător. Urma să-și schimbe posturile la fiecare pauză. Descrierea vagă a fetei era acum cunoscută de toată lumea. Fitch se decise să stea exact unde stătuse și în ziua precedentă și să facă exact aceleași mișcări.

Swanson, expert în urmăritori, nu era convins că erau necesare atâtea pregătiri.

— N-o să meargă, spuse el.

— De ce nu? se răsti Fitch.

— Pentru că te va găsi ea. Vrea să-ți spună ceva, așa că ea va face următoarea mișcare.

— Poate. Dar vreau să știu cine e.

— Liniștește-te. Te va găsi ea.

Fitch se contrazise cu el până aproape de ora nouă, când, brusc, porni spre tribunal. Doyle stătu de vorbă cu polițistul și îl convinse să-i arate fata, dacă se întâmpla să mai apară pe-acolo.

În acea dimineață de vineri Nicholas o alege pe Rikki Coleman ca parteneră de conversație, la o cafea și un corn. Femeia era tânără și drăguță, măritată și mamă a doi copii; lucra în registratura unui spital privat din Gulfport. Era obsedată de viața sănătoasă, se ferea de cofeină, de alcool și, bineînțeles, de nicotină. Avea părul de culoarea paiului, tuns scurt, băiețește, iar ochii ei frumoși, albaștri, păreau și mai drăgălași fiind astfel puși în evidență. Stătea într-un colț, cu un pahar de oranjadă și citea *USA Today*, când Nicholas se

îndreptă spre ea și îi spuse:

— Bună dimineața. Nu cred că am fost prezentați oficial ieri.

Ea îi zâmbi, lucru firesc pentru ea, și îi întinse mâna.

— Rikki Coleman.

— Nicholas Easter. Îmi face plăcere să te cunosc.

— Mulțumesc pentru prânzul de ieri, continuă ea, chicotind ușor.

— Cu plăcere. Pot să iau loc? întrebă el, arătând spre scaunul pliant de lângă ea.

— Sigur, răspunse ea și lăsă deoparte ziarul.

Toți jurații erau prezenți la datorie și cei mai mulți dintre ei stăteau la taclale, schimbând primele impresii ale acelei dimineți. Herman Grimes stătea singur la masă, pe scaunul său preferat, ținând ceașca de cafea cu amândouă mâinile și cu siguranță că stătea cu urechile ciulite, să surprindă orice vorbă nepotrivită în legătură cu procesul. Lonnie Shaver stătea și el la masă, studiind, de unul singur, informații preluate prin computer despre supermagazinul său. Jerry Fernandez ieșise pe hol, să fumeze repede o țigară împreună cu Pudelul.

— Deci, cum ți se pare meseria de jurat? întrebă Nicholas.

— Se face prea mult caz de ea.

— N-a încercat nimeni să te mituiască aseară?

— Nu. Dar pe tine?

— Nu. E păcat, pentru că judecătorul Harkin va fi foarte dezamăgit dacă nimeni nu încearcă să ne mituiască.

— Ce rost are să ne piseze atâta cu contactele neautorizate?

Nicholas se aplecă puțin înainte, fără să se apropie prea mult. Ea se aplecă la rândul ei și aruncă o privire îngrijorată spre coordonator, ca și cum acesta ar fi putut să-i vadă. Se simțeau bine așa, aproape și bucurându-se de intimitatea micii lor conversații; doi tineri frumoși, atrași în mod firesc unul spre celălalt. Un flirt nevinovat.

— S-a mai întâmplat și altă dată. De mai multe ori, spuse el, aproape în șoaptă.

Hohote de râs izbucniră în apropierea cafetierelor, doamna Gladys Card și doamna Stella Hulic găsind, probabil, ceva amuzant în ziarul local.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Rikki.

— Influențarea juriilor în procese împotriva companiilor producătoare de tutun. De fapt, se întâmplă aproape de fiecare dată, de obicei prin manevrele apărării.

— Nu înțeleg, spuse ea, crezându-l pe deplin și dorind să afle mai multe de la acest tip cu doi ani de drept în buzunar.

— Au fost mai multe cazuri de acest gen în întreaga țară, iar industria tutunului nu a fost încă afectată de nici un verdict. Ei plătesc milioane pentru apărare, pentru că nu-și pot permite să piardă un prim proces. Un singur verdict gras în favoarea reclamantului și curentul nu va mai putea fi oprit.

Făcu o pauză, sorbi o înghițitură de cafea și privi în jur.

— Așa că folosesc tot felul de trucuri necurate.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi oferte de bani către familiile juraților. Cum ar fi răspândirea, printre membrii comunității, a unor comentarii despre decedat, oricine ar fi acela, că avea patru iubite, își bătea soția, fura de la prieteni, mergea la biserică numai la înmormântări și avea un fiu homosexual.

Ea se încruntă, nevenindu-i să creadă, iar el continuă.

— E adevărat și lucrul acesta e cunoscut în cercurile avocațești. Judecătorul Harkin e informat, sunt convins, și acesta este motivul pentru care ne

avertizează.

— Nu pot fi opriți?

— Încă nu. Sunt foarte șmecheri, unși cu toate alifiile și necinstiți, și nu lasă urme. În plus, au milioane, adăugă el și tăcu, în timp ce ea îl privea îngândurată. Te-au studiat înainte de selecția juriului, continuă el.

— Nu!

— Bineînțeles că așa au făcut. E procedura standard în marile procese.

Legea le interzice să ia legătura direct cu posibilia jurați, așa că fac orice altceva. Probabil că ți-au fotografiat casa, mașina, copiii, soțul, locul de muncă. E posibil să fi vorbit cu colegii de muncă, sau să fi tras cu urechea la conversațiile din birou sau din locul unde mănânci la prânz. Nu se știe niciodată.

Ea puse paharul cu suc de portocale pe pervazul ferestrei.

— Mi se pare ilegal, sau lipsit de etică, nu știu cum să spun...

— Cam așa ceva. Dar scapă nepedepsiți, pentru că tu n-ai avut habar de ce se întâmplă.

— Dar tu ai știut?

— Da. Am văzut un fotograf, într-o mașină, în fața apartamentului meu. Și au trimis o femeie în magazinul unde lucrez, ca să provoace o ceartă în legătură cu interdicția fumatului acolo. Am știut exact ce vor să facă.

— Dar ai zis că e interzis contactul direct.

— Dar n-am spus că ei joacă cinstiți. Ba chiar din contră. Vor încălca orice regulă ca să câștige.

— De ce nu i-ai spus judecătorului?

— Pentru că nu m-a afectat cu nimic și pentru că știam ce aveau de gând.

Acum, când sunt în juriu, le urmăresc fiecare mișcare.

După ce-i trezise curiozitatea, Nicholas se gândi că era mai bine să păstreze un pic de murdărie și pentru mai târziu. Își privi ceasul și se ridică brusc în picioare.

— Cred că am să mă duc la toaletă înainte să intrăm din nou în sală.

Lou Dell dădu buzna în cameră, zdruncinând ușa din tâțâni.

— E timpul să pornim, spuse ea pe un ton ferm, semănând cu un șef de tabără care se închipuie mult mai important decât este în realitate.

Publicul se cam rărise în această a doua zi; erau cam jumătate din câți fuseseră cu o zi înainte. Nicholas își roti privirea peste spectatori, până când toți jurații se așezară comod pe pernțele uzate de pe scaune. Așa cum era de așteptat, Fitch stătea în același loc, de data aceasta pe jumătate ascuns în spatele unui ziar, ca și cum puțin i-ar fi păsat de juriu; puțin îi păsa cu ce e îmbrăcat Nicholas. Putea să-l studieze mai târziu. Reporterii nu se vedeau nicăieri, deși aveau să apară, unul câte unul, în cursul zilei. Analistii de pe Wall Street păreau deja plictisiți; toți erau tineri, proaspeți absolvenți de colegiu trimiși în sud pentru că erau începători iar șefii lor aveau altele mai bune de făcut. Doamna Grimes stătea în aceeași poziție, iar Nicholas se întreba dacă avea să vină în fiecare zi, să audă totul și să fie mereu gata să-și ajute soțul.

Nicholas era convins că-l va vedea și pe cel care intrase în apartamentul lui, poate nu în acea zi, dar cu siguranță, cândva, în timpul procesului. Omul nu se afla în sală în acel moment.

— Bună dimineața, se adresă judecătorul Harkin juraților cu căldură, când toată lumea se liniști pe deplin. Toată lumea zâmbea— judecătorul, funcționarii curții, chiar și avocații, care își întrerupseseră pentru câteva clipe conferințele de grup, ținute în șoaptă, ca să nu se uite spre juriu, adresându-le zâmbete exagerate, de circumstanță.

— Sper că toată lumea se simte bine astăzi, continuă judecătorul și făcu o pauză, așteptând ca toți cei cincisprezece să încuviințeze, jenați. Doamna asistentă m-a informat că toată lumea este pregătită pentru o zi plină.

Era greu să ți-o închipui pe Lou Dell pe post de doamnă, de orice fel.

Judecătorul luă apoi o foaie de hârtie care cuprindea o listă de întrebări pe care, cu timpul, jurații aveau să ajungă să le urască. Își dresе glasul și zâmbetul îi pieri.

— Acum, doamnelor și domnilor din juriu, vă voi pune câteva întrebări foarte importante și doresc să răspundeți dacă simțiți cea mai mică nevoie de a face acest lucru. De asemenea, doresc să vă reamintesc că refuzul de a răspunde, dacă este cazul s-o faceți, poate fi considerat dispreț față de curte, și acesta se pedepsește cu închisoarea.

Lăsă ca această sumbră amenințare să-și facă efectul asupra tuturor celor prezenți în sală; jurații se simțeau deja vinovați, numai ascultându-l. Convinși că obținuse efectul dorit, judecătorul începu întrebările. Încercase cineva să discute procesul cu ei? Au primit telefoane neobișnuite după încheierea ședinței din ziua precedentă? Au văzut persoane necunoscute pândindu-i pe ei sau pe membrii familiilor lor? Au auzit zvonuri sau bârfe despre oricare dintre părțile implicate? Despre oricare dintre martori? I-a contactat cineva pe membrii familiilor lor, încercând să discute despre proces? A încercat vreun membru al familiei sau vreun prieten să deschidă discuția despre acest proces, după încheierea ședinței din ziua precedentă? Au văzut sau au primit materiale scrise de orice fel, în care să se menționeze elemente legate de acest proces?

După fiecare întrebare de pe listă, judecătorul se oprea, privea plin de speranță fiecare jurat în parte și, parcă dezamăgit, revenea la lista sa.

Din punctul de vedere al juraților, cel mai ciudat era sentimentul că, la fiecare întrebare, se aștepta un anume răspuns. Avocații pândeau fiecare cuvânt, siguri că de undeva, din banca juraților, avea să se audă răspunsul blestemat. Funcționarii curții, de obicei ocupați cu tot felul de hârtii sau probe, sau cu zeci de lucruri fără nici o legătură cu procesul, stăteau de această dată nemișcați, așteptând să vadă care dintre jurați va face o mărturisire. Privirea întunecată a judecătorului, sprâncenele arcuite după fiecare întrebare constituiau o provocare la adresa integrității fiecărui jurat și el se simțea dezechilibrat de tăcerea generală.

Când încheie, spuse simplu „Mulțumesc” și întreaga curte păru să respire din nou. Jurații se simțeau copleșiți. Judecătorul bău puțină cafea dintr-o cană înaltă și, adresându-i lui Wendall Rohr un zâmbet, îi spuse:

— Puteți chema martorul următor, domnule consilier.

Rohr se ridică în picioare; o pată mare, maronie se zărea pe mijlocul cămășii albe, șifonate, papionul stătea strâmb, ca de obicei, iar pantofii scâlțiați păreau mai murdari cu fiecare zi. Dădu din cap și zâmbi cu căldură spre jurați; firesc, și aceștia îi răspunseră tot cu un zâmbet.

Rohr angajase un consultant care să înregistreze tot ce purtau jurații. Dacă, într-una din zile, se întâmpla ca unul dintre cei cinci bărbați să apară cu o pereche de cizme de cowboy, Rohr avea și el o pereche pregătită. De fapt, chiar două perechi — cu vârful ascuțit sau rotund. Era pregătit să poarte teniși, dacă era nevoie. O mai făcuse o dată, înainte ca prima pereche de teniși să-și facă apariția în banca juraților. Judecătorul aceluia proces — nu era Harkin — îi făcuse observație în biroul său. Are o rană la picior, explicase Rohr, și prezentase o scrisoare de la doctorul ortoped. Se putea îmbrăca în pantaloni kaki apretați, haine sport din poliester, cravate împletite, curele de cowboy, ciorapi albi și mocasini (lustruiți sau uzați). Garderoba sa năucitoare era special

proiectată pentru a stabili o legătură cu cei obligați să stea pe-aproape și să-l asculte timp de șase ore pe zi.

— Am dori să-l chemăm pe doctorul Milton Fricke, anunță el.

Doctorul Fricke a depus jurământul și a luat loc, iar aprodul i-a reglat microfonul. S-a aflat repede că activitatea sa cântărea greu — nenumărate diplome de la nenumărate facultăți, sute de articole publicate, șaptesprezece cărți, experiența multor ani de profesorat, câteva zeci de ani dedicați cercetării efectelor fumatului. Era un bărbat mic de înălțime, cu fața perfect rotundă și ochelari cu rame negre de baga; părea un geniu. Lui Rohr îi trebui aproape o oră pentru a parcurge întreaga gamă de referințe ale acestui om. Când, în cele din urmă, Fricke a fost propus ca expert, Durr Cable nu protestă.

— Suntem de părere că doctorul Fricke este calificat în domeniul său, spuse Cable, într-o formulă care suna ca o gravă subevaluare.

Doctorul își restrânsese obiectul activității de-a lungul anilor, astfel că acum petrecea câte zece ore în fiecare zi pentru a studia efectele fumatului asupra organismului uman. Doctorul Fricke era director la Smoke Free Research Institute din Rochester, statul New York. Juriul află curând că fusese angajat de Rohr, puțin înainte de moartea lui Jacob Wood, și că fusese prezent la autopsia făcută acestuia din urmă, la câteva ore după moartea sa. Mai mult, că făcuse câteva fotografii în timpul autopsiei.

Rohr scoase în evidență existența fotografiilor, nelăsând nici un dubiu asupra faptului că jurații aveau să le vadă ceva mai târziu. Dar Rohr nu era încă pregătit. Avea nevoie să petreacă puțin timp în compania acestui extraordinar expert în chimia și farmacologia fumatului. Fricke nu-și dezminți talentul de profesor. Parcurse cu grijă un mare volum de informații și studii de specialitate, evitând terminologia complicată și oferind juriului ceea ce putea înțelege. Era relaxat și foarte încrezător.

Când judecătorul anunță pauza de prânz, Rohr informă curtea că doctorul Fricke avea să-și continue depoziția până la sfârșitul zilei.

Prânzul a fost servit în camera juriului; O'Reilly însuși adusese mâncarea, gata să prezinte scuze pentru ce se întâmplase cu o zi mai înainte.

— Acestea sunt farfurii de carton și tacâmuri de plastic, spuse Nicholas când jurații luară loc în jurul mesei. El nu se așează.

Domnul O'Reilly se uită spre Lou Dell, care întrebă:

— Și ce dacă?

— Noi am cerut clar să mâncăm în farfurii de porțelan, cu furculițe adevărate. N-am spus așa?

Ridicase tonul și câțiva dintre jurați își feriră privirea. Ei nu doreau altceva, decât să mănânce.

— Ce au farfuriile de carton? întrebă nervoasă Lou Dell, cu vocea tremurândă.

— Absorb grăsimea, înțelegeți? Se moaie și lasă pete pe masă, înțelegeți? De asta am cerut, foarte clar, farfurii adevărate. Și furculițe adevărate. Apucă o furculiță albă de plastic, o rupse în două și o aruncă la gunoi. Iar ceea ce mă înnebunește de-a dreptul, Lou Dell, este că exact în acest moment, judecătorul și toți avocații și martorii și funcționarii și spectatorii, tot restul celor implicați în acest proces stau liniștiți într-un restaurant drăguț, cu farfurii adevărate și pahare adevărate și furculițe care nu se rup în două. Și își comandă mâncare bună, dintr-un meniu bogat. Asta mă înnebunește. Iar noi, jurații, oamenii cei mai importanți din tot procesul ăsta nenorocit, suntem închiși aici, precum condamnații care-și așteaptă prăjiturică și paharul de limonadă.

— Mâncarea e destul de bună, spuse domnul O'Reilly, apărându-se.

— Cred că exagerați puțin, spuse doamna Gladys Card, o femeie micuță și înțepată, cu părul alb și vocea dulce.

— Atunci mâncați-vă sandviciul soios și vedeți-vă de treabă, i-o trânti Nicholas cam brutal.

— Ai de gând să faci pe nebunul în fiecare zi la prânz? întrebă Frank Herrera, un colonel pensionar, de undeva din nord. Herrera era mic de înălțime și destul de îndesat, cu mânuțe scurte și, după cum se arătase până atunci, cu opinii foarte precise în orice privință. Era singurul care fusese cu adevărat dezamăgit când nu fusese ales coordonator.

Jerry Fernandez îl poreclise deja Napoleon. Pe scurt, Nap. Colonelul înapoiat, ca alternativă.

— Ieri nu v-ați plâns, îi ripostă Nicholas.

— Hai să mâncăm. Mi-e o foame de lup, spuse Herrera, desfăcându-și un sandvici. Alți câțiva îi urmară exemplul.

Aroma de pui la tavă și cartofi prăjiți era îmbietoare. Terminând de despachetat un castron cu salată, domnul O'Reilly spuse:

— Voi fi bucuros să vă aduc farfurii și furculițe luni. Nici o problemă.

— Mulțumesc, mormăi Nicholas și se așază.

Afacerea a fost ușor de încheiat. Detaliile au fost stabilite între doi prieteni vechi, pe parcursul unui prânz servit la Clubul „21” de pe Strada 52. Luther Vandermeer, director executiv al companiei Trelco, și fostul său protejat, Larry Zell, ajuns director executiv al companiei Listing Foods, discutaseră punctele de bază la telefon, dar era nevoie să se întâlnească față în față, la o masă udată din belșug cu vin, pentru ca nimeni să nu-i poată auzi. Vandermeer i-a prezentat imaginea generală a ultimei amenințări venite de acolo, din Biloxi și nu i-a ascuns că era îngrijorat. Desigur, Trelco nu era pusă sub acuzare, dar întreaga industrie era amenințată și Cei Patru Mari se mențineau pe poziție. Zell știa acest lucru. Lucrase șaptesprezece ani pentru Trelco și învățase demult să-i urască pe avocați.

Exista un mic lanț regional de magazine alimentare, pe nume Hadley Brothers, cu sediul în Pensacola, care, ca din întâmplare, deținea câteva magazine pe coasta statului Mississippi. Un astfel de magazin se găsea și în Biloxi și era condus de un tânăr inteligent, de culoare, pe nume Lonnie Shaver. Ca din întâmplare, Lonnie Shaver era membru în juriul de acolo. Vandermeer dorea ca SuperHouse, un lanț mult mai mare de magazine din Georgia și cele două state cu numele de Carolina, să cumpere, indiferent de preț, magazinele Hadley Brothers. SuperHouse era una dintre cele aproximativ douăzeci de divizii ale companiei Listing Foods. Avea să fie o tranzacție minoră — oamenii lui Vandermeer făcuseră deja calculele — iar pe cei de la Listing nu avea să-i coste mai mult de șase milioane. Hadley Brothers era o companie privată, astfel că afacerea nu putea atrage atenția în vreun fel. Listing Foods avusese un profit de două miliarde cu un an înainte, astfel că șase milioane nu erau o problemă. Compania deținea 80 de milioane bani gheață și avea datorii foarte mici. Iar pentru a mai îndulci afacerea, Vandermeer promisese că Trelco va cumpăra în secret Hadley Brothers, în decurs de doi ani, dacă Zell dorea să se descotorosească de ea.

Nimic nu putea ieși prost. Listing și Trelco erau total independente una față de cealaltă. Listing era deja implicată în comerțul alimentar. Trelco nu era direct implicată în litigiul de acolo. Era o afacere simplă, perfectată printr-o strângere de mâini între doi vechi prieteni.

Mai târziu, bineînțeles, la Hadley Brothers aveau să urmeze reduceri de personal, acțiuni de echilibrare, inerentă oricărei cumpărări sau fuziuni sau cum s-ar fi numit ea. Vandermeer avea nevoie să dea anumite instrucțiuni, pe care Zell să le transmită mai departe, până când asupra lui Lonnie Shaver putea fi exercitată presiunea potrivită.

Iar asta trebuia făcută foarte repede. Procesul avea să dureze încă patru săptămâni. Săptămâna numărul unu urma să se încheie peste câteva ore.

După ce ațipi în biroul său, aflat în cartierul central, Luther Vandermeer formă numărul din Biloxi și lăsa un mesaj pentru Rankin Fitch, să-l sune la Hampton, în weekend.

Biroul lui Fitch se afla în spatele unui magazin gol, o prăvălie cu lucruri ieftine care fusese închisă de mai mulți ani. Chiria era mică, nimeni nu dădea atenție acelui loc și se afla la doar câteva minute de mers pe jos de tribunal. Erau cinci camere mari, construite în grabă, cu pereți de placaj natur; resturile de talaș nici nu fuseseră măturate de pe podea. Mobila era ieftină, închiriată și consta în principal din mese vechi, pliante și scaune de plastic. Camerele erau luminate din belșug cu lămpi de neon. Ușile exterioare erau bine zăvorâte. Doi bărbați înarmați păzeau locul în permanență.

Dacă se făcuseră economii la finisarea locului, acest lucru nu se întâmplase și în privința dotării sale tehnice. Computere și monitoare se zăreau peste tot. Fire de faxuri, copiatoare și telefoane acopereau podeaua, fără un model precis. Fitch dispunea de tehnologie de ultimă oră și de oameni capabili să lucreze cu ea.

Pereții uneia dintre camere erau acoperiți cu fotografii mari ale celor cincisprezece jurați. Informații preluate prin computer și tipărite erau fixate cu pioane pe alt perete. Un al treilea era acoperit de o imensă diagramă a locurilor ocupate de fiecare în banca juraților, iar unul dintre angajați tocmai adăuga câteva date în pătratul de sub numele lui Gladys Card.

Camera din spate era cea mai mică și accesul la ea era strict interzis angajaților obișnuiți, deși cu toții știau ce se întâmplă acolo. Ușa se zăvora automat din interior, iar Fitch se afla în posesia singurei chei existente. Era o cameră specială pentru vizionări, fără ferestre, cu un ecran lat montat pe un perete și douăsprezece scaune confortabile de jur împrejur. Alături de doi experți, Fitch stătea pe întuneric și privea cu atenție ecranul. Experții preferau să nu deschidă discuția cu Fitch, iar Fitch n-avea de gând să stea la taclale cu ei. Liniște.

Aparatul de filmat era un Yamaha XLT-2 de dimensiuni foarte mici, care putea fi montat aproape în orice loc. Lentila avea diametrul de o jumătate de țol, iar aparatul propriu-zis cântărea mai puțin de jumătate de kilogram. Fusese instalat cu grijă de unul dintre oamenii lui Fitch, iar acum se afla într-o servietă de piele maronie, foarte uzată, pe podeaua din sala de ședințe a tribunalului, sub masa apărării, păzită în secret de către Oliver McAdoo, un avocat din Washington și singurul ales de Fitch să lucreze alături de Cable și ceilalți. Treaba lui McAdoo era să inventeze strategii, să le zâmbească juraților și să-l aprovizioneze pe Cable cu documente. Munca lui adevărată, știută numai de Fitch și de alți câțiva, era să intre în fiecare zi în sală, încărcat cu tot arsenalul de război, inclusiv două serviete mari, maronii, identice, într-una dintre ele aflându-se aparatul, și să se așeze în aproximativ același loc de la masa apărării. Era primul avocat care intra în sală în fiecare dimineață. Apoi așeza servieta vertical, îndreptată spre banca juraților, și îl suna imediat pe Fitch prin

telefonul celular, pentru a avea totul pregătit.

În orice moment, în timpul procesului, circa douăzeci de serviete erau răspândite peste tot în sala de ședințe, majoritatea pe sau dedesubtul meselor pentru avocați, doar câteva erau grupate în apropierea băncii ocupate de un funcționar al curții, altele stăteau sub scaunele unde trudeau avocații de categoria a doua, altele erau chiar sprijinite de balustradă, părând abandonate. Deși diferite ca mărime și culoare, toate semănau destul de mult între ele, inclusiv acelea care-i aparțineau lui McAdoo. Pe una dintre ele o deschidea din când în când pentru a mai scoate câte o foaie de hârtie, dar cealaltă, cea în care se afla aparatul, era atât de bine închisă, încât ar fi fost nevoie de explozibili pentru a o deschide. Strategia lui Fitch era simplă — dacă, din cine știe ce motiv nebănuit, aparatul ar fi atras atenția cuiva, în zăpăceala care ar fi urmat, MacAdoo ar fi schimbat pur și simplu servietele între ele, rugându-se să nu se observe.

Era foarte puțin probabil să fie detectat. Aparatul era silențios și sunetul său nu putea fi sesizat de urechea umană. Servieta era așezată alături de alte câteva și, din când în când, cineva o mai lovea sau răsturna, dar era ușor de reșezat. McAdoo n-avea de făcut decât să caute un loc liniștit și să-l sune pe Fitch. Perfectaseră împreună acest sistem, în timpul procesului Cimino, desfășurat cu un an înainte în Allentown.

Tehnologia era uimitoare. Lentila minusculă capta banca juraților pe toată lățimea și amplitudinea ei, iar imaginea tuturor celor cincisprezece figuri era transmisă, color, la celălalt capăt al străzii, spre micuța cameră de vizionare a lui Fitch, acolo unde doi consultanți în probleme de juriu stăteau zi și noapte ca să studieze fiecare tic și fiecare căscat.

În funcție de ceea ce se întâmpla în banca juraților, Fitch discuta ulterior cu Durr Cable și îi comunica tot ceea ce descoperiseră oamenii lor într-o privință sau alta. Nici Cable și nici un altul dintre avocații locali ai apărării nu aveau să afle vreodată de existența aparatului.

Acesta înregistra reacții dramatice în după-amiaza zilei de vineri. Din păcate, era fixat exclusiv pe banca juraților. Japonezii mai aveau mult până să descopere modalitatea de a focaliza un aparat aflat în interiorul unei serviete închise și de a-l orienta spre diferite puncte de interes. Astfel încât acesta nu putuse capta imaginea mărită a plămânilor zbârciți și înnegriți ai lui Jacob Wood, dar jurații, în schimb, o văzuseră. În vreme ce Rohr și doctorul Fricke își urmăreau scenariul, jurații, fără excepție, căscău ochii plini de groază la oribilele răni acumulate în treizeci și cinci de ani.

Rohr cronometrase totul perfect. Cele două fotografii au fost montate pe un trepied masiv, aflat în fața boxei martorilor și, când doctorul Fricke și-a terminat mărturia, la cinci și un sfert, era momentul ca ședința să se încheie până după weekend. Ultima imagine păstrată pe retină de jurați, cea la care aveau să se gândească în următoarele două zile și care avea să se dovedească de nezdruccinat, era aceea a plămânilor carbonizați, desprinși de trup și așezați pe un ecran alb.

8

Easter a făcut în așa fel încât să fie ușor de urmărit pe tot parcursul acelui weekend. Vineri a plecat din tribunal și a pornit din nou pe jos spre localul lui O'Reilly, unde a avut o discuție calmă cu domnul O'Reilly. Amândoi au putut fi

văzuți zâmbind. Easter a cumpărat o pungă plină de alimente și o sticlă de băutură. Apoi s-a dus direct acasă și n-a mai plecat nicăieri. Sâmbătă dimineață, la ora opt, a plecat cu mașina spre centrul comercial, lucrând o tură de douăsprezece ore pentru a vinde computere și alte aparate. A mâncat niște clătite mexicane cu carne și o porție de mâncare de fasole, pe terasa unui local, împreună cu un coleg, un adolescent pe nume Kevin. Nu a stabilit nici un fel de comunicare cu nici o femeie care să semene, măcar pe departe, cu fata pe care o căutau ei. S-a întors în apartamentul său și n-a mai plecat. Ziua de duminică a adus cu ea o surpriză plăcută. La ora opt dimineața a părăsit apartamentul și a plecat cu mașina spre portul pentru ambarcațiuni mici din Biloxi, unde s-a întâlnit cu nimeni altul decât cu Jerry Fernandez. Au fost văzuți părăsind digul, într-o barcă de pescuit de nouă metri lungime, împreună cu alte două persoane, probabil prieteni cu Jerry. S-au întors după opt ore și jumătate, roșii la față, ducând un coș mare cu pești din specii nedefinite și lăsând în urmă o barcă plină de cutii goale de bere.

Pescuitul era primul hobby clar al lui Nicholas Easter. Iar Jerry era primul prieten pe care fuseseră în stare să i-l descopere.

Cât despre fata aceea, nici urmă; oricum, Fitch nici nu se aștepta cu adevărat să o găsească. Ea se dovedea destul de răbdătoare și chiar și acest amănunt îl înnebunea. Primul indiciu dat de ea fusese, mai mult ca sigur, un punct de plecare pentru al doilea, apoi al treilea. Așteptarea era chinuitoare.

Totuși, Swanson, fostul agent FBI, era convins că ea își va face apariția în mai puțin de o săptămână. Schema pe care o urmărea, oricare ar fi fost aceasta, se baza pe legături mai strânse.

Ea așteaptă doar până luni dimineață, cu treizeci de minute înainte de reînceperea procesului. Avocații se aflau deja la locurile lor, complotând, în grupuri mici, în sala de ședințe. Judecătorul Harkin se afla în biroul său, ocupându-se de un caz urgent de omucidere. Jurații se adunau în camera lor. Fitch era la capătul străzii, în biroul lui, în buncărul de comandă. Un asistent, un tânăr pe nume Konrad, mare specialist în telefonie, fire, benzi și aparatură de urmărire de mare tehnicitate, se îndreptă spre ușa deschisă și spuse:

— Sunteți chemat la telefon; sunt sigur că vă va interesa. Ca de obicei, Fitch îl privi cercetător pe Konrad și analiză situația într-o fracțiune de secundă. Toate telefoanele venite pentru el, chiar și cele de la secretara sa de încredere din Washington, soseau pe panoul principal și îi erau transmise prin intermediul unui sistem de comunicații interne cuplat la toate aparatele telefonice. Așa se întâmpla de fiecare dată.

— De ce? întrebă el, foarte suspicios.

— Ea spune că are un nou mesaj pentru dumneavoastră.

— Cum o cheamă?

— N-a vrut să spună. E foarte sfioasă, dar insistentă. A spus că e vorba de ceva important.

Se lăsă din nou o tăcere grea; Fitch privea lumina intermitentă care se aprindea și se stinge pe unul dintre telefoane.

— Ai idee cum a obținut numărul?

— Nu.

— Poți afla de unde sună?

— Da. Dați-mi un minut. Țineți-o de vorbă.

Fitch apăsă butonul și ridică receptorul.

— Da? rosti el, cât putu de binevoitor.

— Sunteți domnul Fitch? întrebă ea, pe un ton destul de amabil.

— Da. Cine întreabă?

— Marlee.

Avea un nume! Fitch rămase tăcut câteva clipe. Fiecare apel era înregistrat automat, așa că putea să-l analizeze ulterior.

— Bună dimineața, Marlee. Ai cumva și un nume de familie?

— Mda. Juratul numărul 12, Fernandez, va intra în sală peste circa douăzeci de minute, cu un exemplar din revista *Sports Illustrated*. Este numărul din 12 octombrie, cu Dan Marino pe copertă.

— Înțeleg, spuse el, ca și cum și-ar fi luat notițe. Mai e ceva?

— Nu. Nu acum.

— Și când s-ar putea să mai suni?

— Nu știu.

— Cum ai obținut numărul de telefon?

— Ușor. Nu uita, numărul doisprezece, Fernandez. Se auzi un declic și convorbirea luă sfârșit. Fitch apăsă pe un alt buton, apoi formă un cod din două cifre. Întreaga convorbire fu reluată prin difuzorul aflat deasupra telefoanelor.

Konrad își făcu apariția, ținând în mână o foaie de hârtie tipărită.

— A sunat de la un telefon public din Gulfport, dintr-un magazin general.

— Ce surpriză! comentă Fitch, apucându-și haina și începând să-și aranjeze cravata. Cred că va trebui s-o întind spre tribunal.

Nicholas așteptă până când majoritatea colegilor săi se așezară la masă sau în apropierea ei și până când conversația începu să lăncezească.

— Ei, a fost careva mituit sau acostat în weekend? începu el, vorbind tare, pentru a putea fi auzit de toată lumea.

Câțiva zâmbiră sau chiar izbucniră în râs, dar nimeni nu oferă vreo mărturisire.

— Votul meu nu este de vânzare, dar evident că poate fi închiriat, spuse Jerry Fernandez, repetând una dintre formulele dure pe care le auzise de la Nicholas cu o zi în urmă, în barcă. Remarca amuză pe toată lumea, cu excepția lui Herman Grimes.

— Ce ne tot predică prostiile astea? întrebă Millie Dupree, evident mulțumită că fusese spartă gheața și gata să înceapă bârfa. Alți câțiva se apropiară, aplecându-se să audă mai bine părerea fostului student la drept despre asta. Rikki Coleman stătea într-un colț, cu ziarul în mână. Ea mai auzise povestea.

— Aceste cazuri au mai fost prezentate și altă dată în fața instanței, explică Nicholas fără chef. Și au existat unele aranjamente cu jurații.

— Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta, spuse Herman.

— De ce nu? Nu facem rău nimănui. Nu discutăm despre probe sau mărturii, ripostă Nicholas, pe un ton autoritar. Herman nu era prea sigur că așa stau lucrurile.

— Judecătorul a spus să nu discutăm despre proces, protestă el, așteptând să fie susținut și de alții; nu se oferă nimeni.

Nicholas avea cuvântul și continuă:

— Calmează-te, Herman. Aici nu e vorba de probe sau de lucrurile pe care le vom avea de deliberat mai târziu. Aici e vorba despre... Ezită o secundă, urmărind efectul creat de cuvintele sale asupra celorlalți, apoi continuă: E vorba despre mituirea juriului.

Lonnie Shaver lăsă deoparte imprimanta cu inventarul magazinului și își făcu loc mai aproape de masă. Rikki ciulise urechile. Jerry Fernandez auzise toate astea în barcă, cu o zi mai devreme, dar informațiile erau irezistibile.

— A mai fost un proces împotriva tutunului, foarte asemănător cu acesta, acum șapte ani, în Quitman County, tot în Mississippi, în zona deltei. Poate că

unii dintre voi își mai amintesc de el. Era vorba despre o altă companie producătoare de tutun, dar mulți dintre jucători sunt aceiași, de ambele părți. Și s-au întâmplat lucruri revoltătoare, atât înainte de selectarea juriului cât și după începerea procesului. Bineînțeles că judecătorul Harkin a auzit toată povestea și e cu ochii pe noi. Multă lume este cu ochii pe noi.

Millie își roti privirea în jurul mesei preț de câteva clipe.

— Cine? întrebă ea.

— Ambele părți.

Nicholas se hotărâse să joace cinstit, pentru că ambele părți fuseseră vinovate de comportare neloială în alte procese.

— Ambele părți angajează așa-numiții consultanți în probleme de juriu, care vin din toate colțurile țării pentru a ajuta la alegerea juriului perfect. Juriul perfect, bineînțeles, nu e acela care decide corect, ci unul care oferă verdictul dorit de ei. Ne studiază înainte de a fi aleși. Ei...

— Cum fac asta? îl întrerupse doamna Gladys Card.

— Ei bine, ne fotografiază casele și apartamentele, mașinile, vecinătatea, birourile, copiii și bicicletele lor, ne fotografiază chiar și pe noi. Totul este legal și etic, dar ei ajung până la limită. Verifică dosare publice, lucruri cum sunt dosarele civile sau plata impozitelor, în efortul de a ajunge să ne cunoască. Pot chiar să vorbească cu prietenii noștri sau cu colegii și vecinii noștri. În zilele noastre, asta se întâmplă la fiecare proces important.

Toți unsprezece îl ascultau cu ochi mari, venind din ce în ce mai aproape și încercând să-și amintească dacă văzuseră persoane necunoscute dând târcoale pe la colțuri, cu aparatul de fotografiat. Nicholas sorbi o gură de cafea, apoi continuă:

— După ce juriul este ales, se schimbă puțin macazul. Numărul juraților scade, de la două sute la cincisprezece, așa că suntem mult mai ușor de urmărit. Pe tot parcursul procesului, fiecare parte își păstrează un grup de consultanți în sală, care ne urmăresc și încearcă să ne descifreze reacțiile. De obicei stau în primele două rânduri, deși se mișcă destul de des.

— Știi cine sunt ei? întrebă Millie, nevenindu-i să creadă.

— Nu le cunosc numele, dar sunt ușor de descoperit. Sunt bine îmbrăcați și ne fixează mereu cu privirea.

— Eu credeam că tipii aceia sunt reporteri, spuse colonelul în rezervă Frank Herrera, nereușind să ignore discuția.

— Eu nu i-am observat, spuse Herman Grimes și toată lumea zâmbi, inclusiv Pudelul.

— Urmăriți-i astăzi, spuse Nicholas. De obicei, la început sunt strânși în jurul grupului de avocați ai fiecărei părți. De fapt, am o idee grozavă. Există o femeie despre care sunt sigur că e consultant pentru apărare. Are cam patruzeci de ani, e solidă și cu părul des, tuns scurt. Până acum, în fiecare dimineață, a stat în primul rând, în spatele lui Durwood Cable. Când ieșim, hai să o privim și noi fix. Toți doisprezece, să o străpungem cu privirea și să observăm cum se demască.

— Chiar și eu? întrebă Herman.

— Da, Herm, chiar și tu. Întoarce-ți capul cu treizeci de grade și fixează-o, ca și noi.

— De ce ne jucăm? întrebă Sylvia „Pudelul” Taylor-Tatum.

— De ce nu? Ce avem de făcut în următoarele opt ore?

— Mie-mi place, spuse Jerry Fernandez. Poate că asta o să-i facă să renunțe să mai stea cu ochii pe noi.

— Cât timp o privim? întrebă Millie.

— Hai s-o facem când judecătorul Harkin ne va citi din nou mustrea zilnică. Durează zece minute.

Mai mult sau mai puțin convinși, ceilalți se arătară în cele din urmă de acord. Lou Dell sosi exact la ora nouă și părăsiră cu toții camera juraților. Nicholas ținea în mână două reviste — dintre care una era *Sports Illustrated*, numărul din 12 octombrie. Rămase lângă Jerry Fernandez până când ajunseră în dreptul ușii care dădea spre sala de ședințe și, în clipa în care se așezară în rând, el se întoarse spre noul său prieten și îi spuse:

— Vrei ceva de citit?

Îi împinse ușor revista în stomac, așa că Jerry o luă cu un gest firesc și îi răspunse:

— Sigur că da, mulțumesc. Intrară în sala tribunalului.

Fitch știa deja că Jerry Fernandez, numărul 12, va avea revista și totuși tresări la vederea acestuia. Îl văzu traversând rândul din spate pentru a ajunge la locul său. Fitch privise coperta revistei, într-un chioșc de ziare aflat la câteva blocuri distanță de tribunal, și știa că imaginea îl prezenta pe Marino, într-un trening albastru cu numărul 13, cu brațul încordat, gata să lovească mingea.

Surpriza se transformă repede în entuziasm. Fata, Marlee, lucra din afară, în timp ce altcineva, din juriu, lucra din interior. Poate că erau doi, trei sau patru jurați care conspirau împreună cu ea. Pentru Fitch, asta n-avea nici o importanță. Cu cât erau mai mulți, cu atât era mai bine. Oamenii aceștia stabileau regulile jocului, iar Fitch era gata să negocieze.

Numele consultantului în probleme de juriu era Ginger și femeia lucra la firma lui Carl Nussman din Chicago. Participase la zeci de procese. De obicei își petrecea cam jumătate de zi în sala de ședințe, schimbându-și locul în pauze, scoțându-și jacheta sau ochelarii. Era o adevărată profesionistă în studiul juraților și trecuse prin multe. Se afla în primul rând din spatele avocaților apărării; un alt coleg, aflat în apropiere, răsfoi un ziar cât timp jurații își ocupară locurile.

Ginger își îndreptă privirea spre juriu și așteptă salutul judecătorului care, ca de obicei, veni în întâmpinarea juraților. Majoritatea înclină capul și îi zâmbiră răspunzându-i, după care toți, absolut toți, inclusiv nevăzătorul se întoarseră cu privirile spre ea. Vreo doi zâmbeau, dar majoritatea păreau preocupați de ceva.

Ea își feri privirea.

Judecătorul Harkin continuă să citească fără grabă — o întrebare amenințătoare după alta — dar și el observă repede că juriul său era preocupat de unul dintre spectatori.

Jurații priveau, la unison, într-o singură direcție.

Nicholas se chinuia să nu urle de bucurie. Avea un noroc incredibil. În jumătatea din stânga a sălii se aflau cam douăzeci de oameni în spatele avocaților apărării și la două rânduri în spatele lui Ginger se vedea figura întunecată a lui Rankin Fitch. Din banca juraților, Fitch se afla în același unghi vizual cu Ginger, iar de la o distanță de cincisprezece metri era greu de spus la cine se uitau jurații — la Ginger sau la Fitch.

Cu siguranță, Ginger era convinsă că se uită la ea. Își găsi de studiat niște notițe, în vreme ce colegul său se trase ceva mai la o parte.

Fitch se simțea descoperit sub privirile celor doisprezece aflați în banca juraților. Picături de sudoare îi apăruă pe frunte. Judecătorul puneă tot mai multe întrebări. Doi avocați, jenați, se răsuciră ca să privească în spate.

— Continuați să priviți într-acolo, spuse Nicholas încet, fără să-și miște buzele.

Wendall Rohr se uită peste umăr, să vadă cine se află acolo. Ginger păru dintr-o dată preocupată de șireturile de la pantofi. Jurații continuau s-o privească.

Nu se mai auzise ca judecătorul să ceară juriului să fie atent. Harkin fusese și în alte rânduri ispitit să o facă, dar asta se întâmpla, de obicei, când câte un jurat era așa de plictisit încât adormea și începea să sforăie. Astfel că își continuă șirul de întrebări provocatoare până la capăt; apoi, ridicând glasul, spuse:

— Mulțumesc, doamnelor și domnilor. Acum vom continua mărturia doctorului Milton Fricke.

Brusc, Ginger simți nevoia să se ducă la toaleta pentru femei și ieși grăbită din sală, în timp ce doctorul Fricke intra pe o ușă laterală, reluându-și locul în boxa martorilor.

Cable avea de pus doar câteva întrebări, anunță el politicos, cu tot respectul pentru doctorul Fricke. Nu intenționa să pună în dubiu argumentele prezentate de un om de știință, dar spera să câștige câteva puncte minore în fața juriului. Fricke recunoscuse faptul că starea plămânilor domnului Wood nu putea fi pusă în întregime pe seama fumatului de țigări Bristol timp de aproape treizeci de ani. Multă vreme, Jacob Wood lucrase în același birou cu alți fumători și, da, e adevărat că, în parte, distrugerea plămânilor săi se datora expunerii la contactul cu fumul produs de alți fumători. „Dar tot fum de țigară este și acela”, îi aminti doctorul Fricke lui Cable și acesta se arătă imediat de acord.

Dar poluarea aerului? E posibil ca aerul impur inspirat să fi contribuit la îmbolnăvirea plămânilor? Doctorul Fricke recunoscuse această posibilitate.

Cable puse o întrebare periculoasă, reușind să scape cu bine.

— Domnule doctor Fricke, dacă vă gândiți la toate cauzele posibile — fumul de țigară inhalat direct, indirect, poluarea aerului și altele, care poate ne scapă — ați putea spune în ce măsură starea plămânilor a fost afectată de țigările Bristol?

Doctorul Fricke reflectă o clipă, apoi spuse:

— În cea mai mare parte.

— Cât anume — 60%, 80%? Poate un om de știință ca dumneavoastră să ne ofere un procentaj aproximativ?

Nu era posibil, iar Cable știa acest lucru. Avea doi experți pregătiți pentru un contraatac, în caz că Fricke și-ar fi depășit limitele și ar fi făcut prea multe speculații.

— Mă tem că nu pot face așa ceva, spuse Fricke.

— Mulțumesc. O ultimă întrebare, domnule doctor. Ce procent de fumători suferă de cancer la plămâni?

— Depinde de ce studiu preferă fiecare.

— Nu știți?

— Știu destul de bine.

— Atunci răspundeți la întrebare.

— Circa zece la sută.

— Nu mai am alte întrebări.

— Domnule doctor Fricke, puteți să vă retrageți, spuse onoratul judecător. Domnule Rohr, vă rog să chemați martorul următor.

— Doctor Robert Bronsky.

În vreme ce martorii schimbau locul în boxă, Ginger reveni în sală și se așeză pe ultimul rând, cât mai departe cu putință de jurați. Fitch profită de scurta pauză pentru a pleca. Îl trase pe José după el în hol și, împreună, ieșiră

grăbiți din tribunal, îndreptându-se spre magazinul de solduri.

Bronsky era și el un cercetător de mare valoare în domeniul medicinei și avea aproape la fel de multe diplome și publicase aproape la fel de multe articole ca și Fricke. Se cunoșteau bine, pentru că lucrau împreună, la Centrul de Cercetare din Rochester. Rohr se arătă încântat să prezinte prodigioasa activitate a doctorului Bronsky. O dată confirmat ca expert, se lansară într-o discuție pe următoarele coordonate de bază:

Fumul de țigară are o compoziție extrem de complexă, din care au fost deja identificați peste patru mii de compuși. Dintre aceștia se cunosc șaisprezece substanțe carcinogene, paisprezece alcaline și numeroase alte elemente cu acțiune biologică evidentă. Fumul de țigară este un amestec de gaze în particule minuscule și, când este inhalat, circa 50% din acesta este reținut în plămâni, iar o parte din reziduuri sunt depozitate direct pe pereții bronhiilor.

Doi avocați din echipa lui Rohr așezară în grabă un trepied masiv în mijlocul sălii, iar doctorul Bronsky părăsi boxa martorilor pentru a face o mică expunere. Primul grafic prezenta o listă a tuturor compușilor cunoscuți în fumul de țigară. Nu-i numi pe toți, pentru că nu era nevoie. Fiecare dintre numele respective suna amenințător, iar dacă le priveai în grup, deveneau mortale de-a binelea.

Următorul grafic era lista substanțelor carcinogene cunoscute, iar Bronsky făcu un scurt rezumat pentru fiecare în parte. Pe lângă acestea șaisprezece, spuse el, lovindu-și ușor palma stângă cu vârful indicatorului, ar mai putea foarte bine să existe în fumul de țigară și altele, încă nedescoperite. Și este foarte posibil ca două sau mai multe dintre acestea, într-o anumită combinație, să-și amplifice, una alteia, efectele cancerigene.

Continuă să dezvolte tema substanțelor carcinogene pe tot parcursul ședinței de dimineață. Cu fiecare grafic nou, Jerry Fernandez și ceilalți fumători se simțeau din ce în ce mai îngrețoșați, până când Sylvia „Pudelul” ajunse să se simtă aproape beată de fericire când ieșiră din banca juraților pentru masa de prânz. Nu surprinse pe nimeni că toți patru se îndreptară mai întâi spre „viziuna fumătorilor”, cum o numea Lou Dell, pentru a trage câteva fumuri înainte de a se alătura celorlalți la masă.

Mâncarea îi aștepta și era evident că toate motivele de nemulțumire dispăruseră. Masa era aranjată cu veselă din porțelan adevărat și ceaiul cu gheață era turnat în pahare adevărate. Domnul O'Reilly servea sandviciuri tradiționale, în funcție de dorință, și desfăcea imense castroane cu legume fierte și paste. Nicholas nu făcu însă risipă de complimente la adresa sa.

Fitch se afla în camera de vizionare împreună cu doi dintre consultanții săi în probleme de juriu când sună telefonul. Konrad bătu nervos la ușă. Primise ordine stricte să nu se apropie de acea cameră fără autorizația lui Fitch.

— Marlee la telefon. Pe linia patru, șopti Konrad și Fitch înlemni auzind această veste; se ridică și porni grăbit spre biroul său, trecând printr-un hol improvizat.

— Află de unde sună, ordonă el.

— Asta facem acum.

— Sunt sigur că sună de la un telefon public.

Fitch apăsă butonul patru al telefonului său și rosti:

— Bună ziua.

— Domnul Fitch? se auzi vocea cunoscută.

- Da.
- Știți de ce se holbau la dumneavoastră?
- Nu!
- Am să vă spun mâine.
- Spune-mi acum.
- Nu. Pentru că încercați să aflați de unde sun. Iar dacă veți continua s-o faceți, atunci n-am să mai sun.
- În regulă. Renunț.
- Chiar credeți că mă convingeți?
- Ce dorești?
- Mai târziu, Fitch, rosti ea și închise.

Fitch relua înregistrarea conversației, așteptând ca apelul ei să fie localizat. Konrad apăru cu vestea previzibilă că sunase, într-adevăr, de la un telefon public, de data aceasta dintr-un centru comercial din Gautier, la treizeci de minute distanță de ei.

Fitch se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu pivotant și rămase câteva clipe cu privirile ațintite asupra peretelui.

— Ea n-a fost la tribunal în dimineața asta, spuse el ca pentru sine, gândind cu voce tare și trăgând de vârful barbișonului. Atunci, de unde știe că se holbau la mine?

— Cine se holba? întrebă Konrad. Îndatoririle lui nu includeau paza în incinta tribunalului. El nu părăsea niciodată magazinul de solduri. Fitch îi explică ciudatul incident, când întregul juriu se întorsese să-l privească fix.

— Deci, cine vorbește cu ea? întrebă Konrad.

— Aceasta e întrebarea.

După-amiaza a fost dedicată în întregime nicotinei. De la unu și jumătate și până la trei, apoi de la trei și jumătate până la suspendarea ședinței, la ora cinci, jurații au învățat mai mult decât aveau nevoie despre nicotină: este o otravă conținută de fumul de țigară. Fiecare țigară are între unu și trei miligrame de nicotină, iar în cazul fumătorilor care inhalează fumul, cum fusese și cazul lui Jacob Wood, până la 90% din cantitatea de nicotină este absorbită în plămâni. Doctorul Bronsky și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în picioare, indicând diferite părți ale trupului prezentate într-un desen viu colorat, în mărime naturală, fixat pe suport. El a explicat în detaliu modul în care nicotină determină strangularea vaselor superficiale de sânge din membre; cum duce la creșterea tensiunii; cum mărește numărul bătăilor inimii; cum îngreunează activitatea cardiacă. Efectele sale asupra sistemului digestiv sunt subtile și complexe. Ea poate cauza grețuri și vomă, mai ales la fumătorii începători. Secreția de salivă și contracțiile intestinale sunt mai întâi stimulate și apoi încetinite. Acționează ca stimulent al sistemului nervos central. Bronsky era metodic, dar sincer; din vorbele lui reieșea că o singură țigară conține o doză mortală de otravă.

Iar partea cea mai rea în privința nicotinei este că ea creează dependență. Ultima oră — din nou perfect cronometrată de Rohr — a fost folosită pentru a-i convinge pe jurați că nicotină prezintă riscuri mari de dependență și că acest lucru este cunoscut de cel puțin patru decenii.

Conținutul de nicotină poate fi ușor reglat în procesul de fabricație.

Dacă, și Bronsky accentuă pe „dacă”, nivelul de nicotină ar fi mărit artificial, atunci fumătorii ar deveni dependenți mult mai repede. Mai mulți fumători dependenți înseamnă mai multe țigări vândute.

Era momentul perfect pentru a încheia acea zi.

9

Marti dimineață, Nicholas ajunse devreme în camera juraților, exact când Lou Dell pregătea prima tranșă de cafea fără cofeină și aranja cu grijă platourile zilnice cu cornuri proaspete și gogoși. O întreagă gamă de cești noi, cu tot cu farfuriuțe, erau așezate lângă mâncare. Nicholas afirmase că urăște să bea cafea din pahare de plastic și, din fericire, doi dintre colegii săi aveau aceleași pretenții. O listă de solicitări a fost rapid aprobată de onoratul judecător.

Lou Dell termină în grabă ce mai avea de făcut când îl văzu intrând. El îi zâmbi și o salută amabil, dar ea îi purta pică după confruntările de mai înainte. El își turnă cafea și deschise un ziar.

Așa cum prevăzuse Nicholas, colonelul în rezervă Frank Herrera sosi puțin după ora opt, aproape cu o oră înainte de ora fixată, și luă de pe masă două ziare, dintre care unul era *The Wall Street Journal*. Ar fi preferat să fie singur, dar reuși să-i adreseze un zâmbet lui Nicholas.

— 'neața, domnule colonel, spuse Nicholas cu căldură. Ați sosit devreme.

— Și dumneata la fel.

— Mda, n-am putut dormi. Am visat numai nicotină și plămâni înnegriți, comentă Nicholas, cu ochii pe pagina sportivă.

Herrera amestecă zahărul în cafea și se așează de cealaltă parte a mesei.

— Am fumat și eu vreo zece ani, când eram în armată, spuse el, rămânând rigid, cu spatele foarte drept, bărbia sus, ca și cum ar fi fost gata în orice moment să ia poziția de drepti. Dar am fost destul de înțelept să mă las.

— Unii nu reușesc, probabil. Cum s-a întâmplat cu Jacob Wood.

Colonelul pufni disprețuitor și deschise unul dintre ziare. Pentru el, renunțarea la un obicei prost nu era decât un simplu act de voință. Păstrează-ți capul limpede și trupul poate face orice.

Nicholas întoarse pagina și îl întrebă:

— De ce v-ați lăsat?

— Pentru că nu face bine. Nu-i nevoie de geniu ca să înțelegi asta. Țigările aduc moartea. Toată lumea știe.

Dacă Herrera ar fi fost atât de direct măcar în două dintre chestionarele primite înainte de proces, n-ar mai fi stat acolo unde se afla. Nicholas își amintea bine întrebările. Faptul că era atât de categoric însemna probabil un singur lucru: dorise să facă parte din juriu. Era militar în rezervă, plictisit de golf, sătul de nevastă, dorindu-și să facă ceva și, evident, plin de resentimente.

— Deci credeți că țigările ar trebui scoase în afara legii? îl întrebă Nicholas. Întrebarea era aceeași pe care o pusese de mii de ori în fața oglinzii, căutând o ripostă pentru toate răspunsurile posibile.

Herrera lăsa încet ziarul pe masă și sorbi o gură mare de cafea.

— Nu. Cred că oamenii ar trebui să aibă mai multă minte și să nu fumeze trei pachete pe zi timp de aproape treizeci de ani. Ce naiba mai vor? O sănătate de fier?

Vorbea pe un ton sarcastic și era clar că în momentul în care devenise jurat luase deja o hotărâre.

— Când v-ați convins de asta?

— Cred că glumești! Doar nu e așa greu de înțeles.

— Poate că aceasta e părerea dumneavoastră. Dar cred că ar fi trebuit să vă exprimați clar în perioada de *voir dire*.

— Ce înseamnă *voir dire*?

— Procesul de selectare a juriului. Ni s-au pus întrebări chiar cu privire la aceste probleme. Nu-mi amintesc ca dumneavoastră să fi suflat vreo vorbă.

— N-am simțit nevoia.

— Ar fi trebuit.

Herrera se făcu roșu la față, dar ezită o clipă. Tipul ăsta, Easter, cunoștea legea, la urma urmei, sau cel puțin știa mai mult decât ei, ceilalți. Poate că greșise cu ceva. Poate că Easter avea posibilitatea să-i facă un raport astfel încât să fie dat afară din juriu. Poate că va fi chiar acuzat, trimis la închisoare sau amendat.

Apoi, îi trecu prin minte un alt gând. Nu aveau voie să discute despre caz, nu? Deci, cum putea Easter să-i raporteze judecătorului ceva? Mai degrabă ar fi însemnat ca Easter să intre singur în bucluc dacă se ducea și repeta ceea ce auzise în camera juraților. Herrera se mai calmă puțin.

— Ia să vedem: probabil că vei forța un verdict dur, cu o mulțime de daune și alte chestii dintr-astea.

— Nu, domnule Herrera. Spre deosebire de dumneavoastră, eu încă nu mi-am format o părere. Cred că am ascultat până acum trei martori, toți din partea acuzării, așa că mai sunt încă mulți care vor veni de acum înainte. Cred că voi aștepta până când vor fi aduse toate probele, din ambele părți, și apoi voi încerca să ajung la o concluzie. Credeam că așa am promis să facem.

— Mda, mă rog, și eu la fel. M-aș putea lăsa convins, să știi.

Imediat, deveni mai atent la articolele din ziar. Ușa se deschise brusc și domnul Herman Grimes intră în cameră, lovind cu bastonul în podea pentru a-și găsi drumul. Lou Dell și doamna Grimes veneau după el. Nicholas, ca de obicei, se ridică pentru a pregăti cafeaua coordonatorului lor — lucru devenit deja un ritual.

Fitch rămase cu privirea pironită pe telefoane până la ora nouă. Ea spusese că s-ar putea să sune astăzi.

Nu numai că se juca cu el, dar era evident că nu se dădea în lături nici de la minciuni. Fitch nu mai avea chef să se holbeze lumea la el, așa că zăvorî ușa și se îndreptă spre camera de vizionare, unde doi experți stăteau pe întuneric, atenți la imaginea distorsionată de pe ecran și așteptând ca ea să fie reglată din sala de tribunal. Cineva lovise servieta lui McAdoo, iar aparatul își focaliza imaginea într-un unghi greșit. Jurații cu numerele 1, 2, 7 și 8 nu apăreau în imagine, iar Millie Dupree se vedea numai pe jumătate, la fel și Rikki Coleman, aflată în spatele ei.

Jurații luaseră loc de două minute, astfel că McAdoo era obligat să rămână nemișcat pe scaun, fără să poată folosi telefonul celular. Nu știa că un prost oarecare călcase în străchini și lovise servieta nepotrivită. Fitch aruncă o înjurătură spre ecran și se întoarse în biroul său, unde scrisese în grabă un bilet. Îl dădu apoi unui curier bine îmbrăcat, care o luă la goană în josul străzii, intră în tribunal în rând cu alte câteva zeci de tineri asociați sau consultanți juridici și strecură biletul în mâinile celor aflați la masa apărării.

Aparatul fu mutat ușor spre dreapta și juriul își făcu apariția în întregime în imagine. McAdoo îl împinse prea mult și tăie pe jumătate figurile lui Jerry Fernandez și Angel Weese, juratul cu numărul 6. Fitch înjură din nou. Trebuia să aștepte până la pauza de dimineață pentru a-l prinde pe McAdoo la telefon.

Doctorul Bronsky era odihnit, gata pentru o nouă zi de expuneri despre ravagiile fumului de țigară. După ce terminase cu substanțele cancerigene conținute de fumul de țigară și cu nicotină, era pregătit să treacă la următorii compuși de interes medical: substanțele iritante.

Rohr îi servi mingea, iar Bronsky o trimise peste fileu. Fumul de țigară conținea o varietate de compuși — amoniac, acizi volatili, aldehide, fenoli și cetone — toți având efect iritant asupra membranei mucoase. Bronsky părăsi din nou boxa martorilor și se îndreptă spre imaginea proaspăt afișată pe suport, o secțiune a capului și a părții superioare a torsului uman. Se puteau vedea aparatul respirator, gâtul, bronhiile și plămânii. În această parte a corpului, fumul de țigară stimulează secreția de mucus. În același timp, îngreunează îndepărtarea mucusului prin blocarea acțiunii cililor bronhiei.

Bronsky reușise în mod remarcabil să mențină limbajul medical la un nivel acceptabil pentru ascultătorul obișnuit; în acest punct, făcu o paranteză pentru a explica ce se întâmplă cu bronhiile în momentul inhalării fumului. Alte două imagini mărite, viu colorate, au fost amplasate în fața juriului, iar Bronsky a reluat explicațiile cu ajutorul indicatorului. Bronhiile, lămurii el, sunt dublate cu o membrană prevăzută cu fire foarte fine, subțiri ca și firele de păr, numite cili, care se mișcă grupat, în valuri și controlează mișcarea mucusului de pe suprafața membranei. Această mișcare a cililor eliberează, practic, plămânii de tot praful și germenii inhalați.

Desigur, fumatul împiedică acest proces. După ce Bronsky și Rohr se asigurară că jurații au înțeles cum trebuie să meargă lucrurile, au trecut repede la explicații precise despre felul în care fumatul afectează procesul de filtrare și produce diferite afecțiuni ale sistemului respirator.

Au continuat să vorbească despre mucus, membrane și cili.

Primul căscat vizibil a venit de la Jerry Fernandez, aflat în rândul din spate. Își petrecuse seara de luni la un cazinou, urmărind un meci de fotbal și dând pe gât mai mult decât își propusese. Fuma două pachete pe zi și era conștient că acesta era un obicei nesănătos. Totuși, în acel moment, și-ar fi dorit o țigară.

Au urmat și alte căscături și, la unsprezece și jumătate, judecătorul Harkin i-a trimis pe toți la plimbare, pentru o binevenită pauză de prânz de două ore.

Plimbarea prin centrul orașului Biloxi fusese ideea lui Nicholas, menționată într-o scrisoare înmănată judecătorului cu o zi înainte. Părea o absurditate ca ei să fie sechestrați într-o cameră micuță o zi întreagă, fără să beneficieze de puțin aer curat. Nu se punea problema ca viețile lor să fie în pericol, sau că ar fi putut fi asaltați de conspiratori necunoscuți dacă erau lăsați să se plimbe. Nu trebuia decât ca Lou Dell și Willis, gardianul, împreună cu un alt polițist adormit, să le propună un traseu, să zicem, șase sau opt rânduri de blocuri, să le interzică juraților să vorbească cu orice persoană, ca de obicei și, mă rog, să-i lase în voia lor timp de o jumătate de oră după masă, pentru siestă. Părea o idee nevinovată și, într-adevăr, după ce reflectase profund, judecătorul Harkin o îmbrățișase, considerând că-i aparține în totalitate.

Nicholas însă îi arătase scrisoarea sa lui Lou Dell, astfel încât, după masă, ea a explicat tuturor că era planificată o plimbare, mulțumită domnului Easter, care îi scrisese judecătorului. Ideea sa fu aclamată fără rezerve.

Temperatura abia dacă depășea douăzeci de grade, aerul era curat și proaspăt și frunzișul copacilor începuse să-și schimbe culoarea. Lou Dell și Willis deschideau drumul, în vreme ce toți cei patru fumători — Fernandez, Pudelul, Stella Hulic și Angel Weese — rămăseseră în urmă, bucurându-se că pot trage fumul adânc în piept, dându-l apoi afară cu sete. La naiba cu Bronsky, cu mucusul și membranele lui, și la naiba cu Fricke și oribilele imagini ale

plămânilor înnegriți, lipicioși ai domnului Wood. Acum erau afară, la aer. Lumina, aerul sărat și condițiile atmosferice erau perfecte pentru a fuma o țigară.

Fitch îl trimise pe Doyle, împreună cu un agent din oraș, pe nume Joe Boy, să facă fotografii de la distanță.

O dată cu trecerea timpului, Bronsky își pierdu, puțin câte puțin, din strălucire. Nu mai reușea să se exprime în cuvinte simple, iar jurații nu mai aveau forța de a rămâne atenți. Pozele și diagramele frumoase, evident foarte scumpe, vorbeau de la sine; la fel și imaginile anatomice sau informațiile despre compuși și otrăvuri. Nu era nevoie de opinia de înaltă specializare a consultanților plătiți cu bani grei, pentru a vedea că jurații se plictiseau și că Rohr se antrenase într-un joc pe care avocații pur și simplu nu sunt în stare să-l evite — exagerarea.

Judecătorul suspendă ședința devreme, la ora patru, motivul fiind că erau necesare două ore pentru audierea unor moțiuni și pentru alte proceduri care nu necesitau prezența juraților. Așa că le dădu liber acestora, cu aceleași crunte avertismente și admonestări pe care deja le învățaseră pe dinafară și cărora nici nu le mai dădeau prea mare atenție. Erau fericiți să scape de acolo.

Lonnie Shaver avea motive speciale să se bucure că pleacă devreme de la tribunal. La volanul mașinii sale, se îndreptă direct spre supermagazinul său, aflat la zece minute distanță, parcă în spațiul său rezervat, aflat în spatele clădirii și intră grăbit, trecând prin magazie, sperând în secret să descopere vreun leneș trăgând un pui de somn. Biroul său se afla la etaj, deasupra raionului de mezeluri și brânzeturi și, din spatele unei oglinzi duble, putea vedea aproape tot ce se întâmpla la parter.

Lonnie era singurul director negru din întreg lanțul de șaptesprezece magazine. Câștiga patruzeci de mii de dolari pe an, avea asigurare de sănătate și cotiza la un fond de pensii; în plus, urma să primească o mărire de salariu peste trei luni. I se dăduse de înțeles că urma să fie promovat în postul de supervisor regional, cu condiția ca activitatea sa de director să dea rezultate satisfăcătoare. Compania dorea cu ardoare să promoveze un om de culoare, i se spusese, dar, desigur, nimic din toate acestea nu fusese scris nicăieri.

Biroul lui era mereu deschis și, de obicei, ocupat de oricare dintre cei șase subordonați ai săi. Un adjunct îl salută, apoi făcu semn cu capul spre o ușă alăturată.

— Avem oaspeți, îi spuse el, încruntat.

Lonnie ezită și privi spre ușa închisă, care dădea spre o încăpere mare, bună la toate — petreceri aniversare, ședințe de conducere, vizite de la șefii cei mari.

— Cine e? întrebă Lonnie.

— De la centrală. Vor să vorbească cu tine.

Lonnie bătui la ușă și intră, fără să aștepte răspuns. În fond, era biroul lui. Trei bărbați cu mânecile cămășilor suflecate până la cot stăteau așezați la capătul mesei, înconjurați de un vraf de hârtii și imprimante. Se ridicară în picioare jenați.

— Lonnie, mă bucur să te văd, spuse Troy Hadley, fiul unuia dintre proprietarii companiei și singurul pe care Lonnie îl cunoștea.

Își strânsesă mâinile și Hadley făcu, grăbit, prezentările. Ceilalți doi erau Ken și Ben; Lonnie avea să-și amintească numele lor de familie abia mai târziu. Aranjaseră ca Lonnie să ia loc în capul mesei, pe scaunul eliberat cu

amabilitate de tânărul Hadley, avându-l pe Ken într-o parte și pe Ben în cealaltă.

Troy deschise discuția, părând oarecum nervos.

— Cum te descurci ca jurat?

— E un chin.

— Cred și eu. Uite, Lonnie, motivul pentru care suntem aici este că Ben și Ken lucrează pentru o companie pe nume SuperHouse, un lanț de mari magazine cu sediul principal în Charlotte și, ce să-ți mai ascund, din multe motive, tata și unchiul meu au hotărât să vândă totul companiei SuperHouse. Întregul lanț. Șaptesprezece magazine și trei depozite.

Lonnie observă că Ben și Ken stăteau cu ochii pe el, așa că primi vestea cu o față imperturbabilă, ba chiar ridică ușor din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună „Și ce dacă?”. Totuși, ideea era greu de suportat.

— De ce? reuși el să îngăime.

— Din multe motive, dar am să ți le spun pe primele două. Tata are șaiszeci și opt de ani iar Al, după cum știi, tocmai s-a operat. Acesta e principalul motiv. Al doilea este că SuperHouse ne oferă un preț foarte bun, adăugă el frecându-și palmele, ca și cum abia ar fi așteptat să cheltuie banii proaspăt sosiți. Pur și simplu, e timpul să vindem, Lonnie.

— Mă surprinde; niciodată nu aș...

— Ai dreptate. Patruzeci de ani în afaceri, de la o simplă tarabă la o companie cu filiale în cinci state și o cifră de afaceri de șaiszeci de milioane în anul trecut. E greu de crezut că depun armele.

Troy nu era câtuși de puțin convingător în încercarea de a-l impresiona, iar Lonnie știa de ce. Era un caraghios fără minte, fecior de bani gata care juca golf în fiecare zi, încercând să-și creeze imaginea unui bogătaș dur și nemilos. Tatăl și unchiul lui vindeau acum pentru că, peste câțiva ani, Troy avea să apuce frâiele și patruzeci de ani de muncă și prudență riscau să se ducă pe apa sâmbetei, pe bărci de curse și proprietăți la malul mării.

Se lăsă tăcerea; Ben și Ken continuau să-l studieze cu atenție pe Lonnie. Unul avea vreo patruzeci și cinci de ani, o tunsoare neinspirată și o grămadă de pixuri ieftine prinse pe marginea buzunarului. Poate că acesta era Ben. Celălalt era puțin mai tânăr, cu fața îngustă, tipul de director executiv cu haine de calitate mai bună și privirea dură. Lonnie îi privi pe rând și înțelese că era rândul său să spună ceva.

— Acest magazin va fi închis? întrebă el, la un pas de a se recunoaște învins.

Troy profită de ocazia oferită de această întrebare.

— Cu alte cuvinte, ce se întâmplă cu tine? Ei bine, dă-mi voie să te asigur, Lonnie, că am vorbit în favoarea ta, am fost sincer și te-am recomandat pentru a fi menținut aici, în aceeași funcție.

Ben, sau poate Ken, dădu ușor din cap. Troy întinse mâna după haină.

— Dar nu mai e afacerea mea acum. Eu ies puțin afară, până ce puneți voi lucrurile la punct.

Spunând acestea, Troy ieși grăbit din cameră.

Dintr-un motiv sau altul, plecarea lui îi făcu să zâmbească pe Ken și Ben.

— Aveți cumva niște cărți de vizită, băieți? îi întrebă Lonnie.

— Sigur, îi răspunseră ei și scoaseră câte o carte de vizită din buzunar, așezând-o la marginea mesei. Ben era mai bătrân, Ken mai tânăr.

Tot Ken era cel care dirija discuția.

— Să-ți spunem câte ceva despre compania noastră, începu el. Am început în Charlotte; avem optzeci de magazine în Georgia, Carolina de Nord și de Sud.

SuperHouse face parte din Listing Foods, o corporație cu sediul în Scarsdale cu vânzări de circa două miliarde în anul trecut. Este o companie publică, cu cotație la bursă. Probabil ai auzit de ea. Eu sunt vicepreședinte operațional la SuperHouse, iar Ben, aici de față, este vicepreședinte regional. Ne extindem spre sud și vest, iar Hadley Brothers prezenta interes pentru noi. De asta suntem aici.

— Deci veți păstra magazinul?

— Da, cel puțin deocamdată, răspuse el și se întoarse spre Ben, ca și cum ar mai fi fost ceva de adăugat.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă Lonnie.

Se foiau amândoi în scaun, aproape în același timp, iar Ben scoase la iveală unul dintre pixurile colecției sale. Ken era purtătorul de cuvânt.

— Ei, trebuie să înțelegeți, domnule Shaver... Începu el.

— Vă rog, spuneți-mi Lonnie.

— Sigur, Lonnie, întotdeauna au loc reduceri de personal când se face o achiziție. Face parte din afaceri. Unii își pierd postul, alții vin în locul lor sau sunt transferați.

— Dar postul meu? insistă Lonnie. Simțea că e la un pas de tragedie și dorea să se termine odată cu toate.

Ken luă intenționat o foaie de hârtie de pe masă, prefăcându-se că citește ceva.

— Ei bine, spuse el, fluturând foaia de hârtie, dosarul dumitale e foarte solid.

— Cu recomandări impresionante, adăugă Ben, sărindu-i în ajutor.

— Ne-ar face plăcere să vă păstrăm în funcție, cel puțin pentru moment.

— Pentru moment? Ce înseamnă asta?

Ken lăsă încet pe masă foaia de hârtie și se aplecă, sprijinindu-se în coate.

— Să fim foarte sinceri, Lonnie. Noi credem că ai un viitor în compania noastră.

— Care este mult mai puternică decât cea pentru care lucrezi acum, adăugă Ben, dovedind că echipa funcționa perfect. Noi oferim salarii mai bune, beneficii mai mari, cu opțiune pentru cumpărarea de acțiuni, tot tacâmul.

— Lonnie, Ben și cu mine trebuie să recunoaștem, spre rușinea noastră, că în această companie nu există un afro-american în nici un post de conducere. Noi, alături de șefii noștri, am dori ca această situație să se schimbe imediat. Dorim să o schimbăm cu ajutorul dumitale.

Lonnie îi privi atent și alungă zecile de întrebări care îi stăteau pe buze. Într-un singur minut trecuse de la riscul de a deveni șomer la perspectiva unei avansări.

— Eu nu am pregătire de colegiu. Există o limită pentru...

— Nu există limite, spuse Ken. Ai făcut doi ani de pregătire postliceală și, dacă e necesar, îți poți continua studiile. Compania noastră va acoperi costul perioadei universitare.

Lonnie nu-și putu stăpâni un zâmbet, gândindu-se la norocul său și simțindu-se ușurat. Dar se hotărî să acționeze cu prudență. Avea de-a face cu niște necunoscuți.

— Vă ascult, spuse el.

Ken avea toate răspunsurile pregătite.

— Am studiat lista de personal de la Hadley Brothers și, mă rog, să spunem că majoritatea celor cu funcții superioare și medii de conducere vor fi în curând nevoiți să-și caute de lucru în altă parte. În afară de dumneata, ne-am oprit și asupra unui tânăr director de la *Mobile*. Am dori ca amândoi să veniți în

Charlotte cât mai curând posibil și să petreceți câteva zile la noi. Vă veți întâlni cu oamenii noștri, veți afla detalii despre compania noastră și vom discuta despre viitorul vostru. Trebuie totuși să te avertizez că nu îți poți petrece tot restul vieții aici, în Biloxi, dacă vrei să promovezi. Trebuie să fii gata să mergi oriunde.

— Sunt de acord.

— Așa ne-am imaginat și noi. Când te putem aduce la noi?

Imaginea lui Lou Dell, închizând ușa în urma lor, îi apără în fața ochilor și Lonnie se încruntă. Trase adânc aer în piept și rosti, abia înfrângându-și frustrarea:

— Păi, acum sunt prins la tribunal. Am fost numit jurat. Sunt sigur că Troy v-a vorbit despre asta.

Ken și Ben părăuă încurcați.

— Pentru două-trei zile, nu?

— Nu. Procesul urmează să țină o lună și abia am ajuns în a doua săptămână.

— O lună? întrebă Ben, profitând de moment. Ce fel de proces mai e și asta?

— Văduva unui fumător dă în judecată compania producătoare de tutun.

Reacția lor fu identică, nelăsând nici un dubiu în privința părerii pe care o aveau în legătură cu asemenea procese.

— Am încercat să scap, spuse Lonnie, încercând să dreagă situația.

— Un proces civil cu despăgubiri? întrebă Ken, profund dezgustat.

— Mda, cam așa ceva.

— Încă trei săptămâni? întrebă Ben.

— Așa se spune. Nu-mi vine să cred că m-au agățat, răspunse el cu vocea pierită.

În liniștea grea care urmă, Ben desfăcu un pachet nou de țigări Bristol și își aprinse una.

— Procesele astea, comentă el cu amărăciune. În fiecare săptămână ne trezim acuzați de cine știe ce prostăniac care se împiedică și cade și dă vina pe oțet sau struguri. Luna trecută, o sticlă de apă gazoasă a explodat la o petrecere privată din Munții Stâncoși. Cine crezi că a fost furnizorul? Cine crezi că s-a trezit cu un proces cu despăgubiri de zece milioane săptămâna trecută? Noi și firma care îmbuteliază sticlele. Responsabilitate pentru produsele oferite.

Ben trase fumul adânc în piept și începu să-și roadă o unghie. Abia își stăpânea furia.

— O femeie de șaptezeci de ani din Athens pretinde că și-a rupt șalele pe când se întindea după o cutie de lac de mobilă aflată pe un raft de sus. Avocatul ei zice că femeia are dreptul să primească vreo două milioane.

Ken îl privea pe Ben cu disperare, ca și cum ar fi vrut să-l facă să tacă, dar era limpede că Ben se aprindea repede când se deschidea acest subiect.

— Avocații ăștia nenorociți, continuă el, scoțând fumul pe nări. Anul trecut am plătit peste trei milioane pentru asigurări în cazuri de litigiu, bani aruncați în vânt, din cauza tuturor avocaților care roiesc în jurul nostru ca niște corbi flămânzi.

— Ajunge, spuse Ken.

— Îmi pare rău.

— Dar în weekend? întrebă Lonnie, plin de speranțe. Sunt liber de vineri după-amiază până duminică seara.

— Chiar mă gândeam la asta. Uite ce-o să facem. Vom trimite un avion al companiei noastre să te aducă sâmbătă dimineață. Te ducem la Charlotte,

împreună cu soția, pentru a-ți arăta sediul central și pentru a te prezenta șefilor noștri. Majoritatea dintre ei lucrează și sâmbăta. Poți veni în acest weekend?

- Sigur.
- S-a făcut. Am să aranjez eu cu avionul.
- Sigur nu sunt probleme cu procesul? Întrebă Ben.
- Nu văd de ce ar putea fi.

10

Înaintând cu o impresionantă punctualitate, procesul se împotmoli, totuși, miercuri dimineată. Apărarea introduse o moțiune prin care solicita respingerea unui martor, doctorul Hilo Kilvan, pretins expert din Montreal în domeniul studiilor statistice cu privire la apariția cancerului la plămâni și acest demers iscă o mică dispută. Wendall Rohr și echipa sa erau în mod special furioși pe tactica adoptată de apărare; până în acel moment, apărarea încercase să împiedice mărturia fiecăruia dintre experții apărării. Într-adevăr, apărarea se dovedise destul de eficientă în amânarea și încercările de a bloca orice inițiativă din ultimii patru ani. Rohr susținea că atât Cable, cât și clientul său trag din nou de timp și, furios, ceru ca judecătorul Harkin să impună sancțiuni împotriva apărării. Războiul sancțiunilor, în care fiecare parte solicita amenzi pentru cealaltă, nu încetase de când fusese intentat primul proces. Așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor civile importante, scenariul sancțiunilor consuma adesea la fel de mult timp ca și procesul în sine.

Rohr vorbea aprins și se oprea în fața băncii juraților, unde nu se afla nimeni, explicând că această moțiune prezentată de apărare era a șaptezeci și una — „Gândiți-vă, a șaptezeci și una!” — propusă de compania de țigări în încercarea de a împiedica prezentarea probelor.

— Au fost moțiuni pentru excluderea probelor care dovedeau prezența altor boli cauzate de fumat, moțiuni împotriva avertismentelor scrise, moțiuni împotriva dovezilor reprezentate de publicitate, de studiile epidemiologice și teoriile statistice, moțiuni care să facă imposibilă referirea la mărcile de țigări care nu aparțin companiei în cauză, moțiuni pentru excluderea dovezilor despre măsurile ulterioare luate de companie pentru remedierea situației, moțiuni împotriva prezentării dovezilor pe care le avem despre modul de testare a țigărilor, moțiuni împotriva prezentării parțiale a raportului făcut în urma autopsiei, moțiuni împotriva prezentării dovezilor care demonstrează dependența, moțiuni...

— Am văzut aceste moțiuni, domnule Rohr, îl întrerupse judecătorul, temându-se că Rohr ar putea să le numească pe toate.

Rohr nici nu tresări.

— Și, onorată instanță, pe lângă cele șaptezeci și una — țineți cont, șaptezeci și una! — de moțiuni pentru anularea probelor, au depus încă optsprezece moțiuni pentru anulare.

— Cunosc foarte bine acest lucru, domnule Rohr. Vă rog să continuați.

Rohr se îndreptă spre masa plină de documente și unul dintre asociații săi îi înmână un dosar gros.

— Și, bineînțeles, fiecare cerere a apărării este însoțită de câte o porcărie dintr-asta, urlă el, trântind dosarul pe masă. Noi nu avem timp să le citim, după cum știți, pentru că suntem prea ocupați cu pregătirea procesului. Ei, însă, au o mie de avocați angajați cu ora și care lucrează și acum, în timp ce noi stăm de

vorbă, ca să prezinte o altă moțiune absurdă, care, fără îndoială, va cântări trei kilograme și ne va face din nou să ne pierdem timpul.

— Putem trece la temeiurile legale, domnule Rohr?

Rohr nici nu-l auzi.

— Din moment ce nu avem timp să le citim, onorată instanță, noi nu facem decât să le cântărim, iar răspunsul nostru, pe scurt, sună astfel: Vă rugăm să permiteți ca acest memoriu să servească drept răspuns la dosarul de două kilograme, ca de obicei exagerat, adus în sprijinul ultimei moțiuni lipsite de importanță, prezentate de apărare.

Cum jurații nu se aflau în sală, zâmbetele, buna-cuviință și comportamentul amabil fuseseră lăsate deoparte de toată lumea. Tensiunea era evidentă pe chipurile tuturor jucătorilor. Chiar și funcționarii și reporterul curții păreau nervoși.

Temperamentul legendar al lui Rohr părea scăpat de sub control, dar el învățase demult să tragă foloase din asta. Amicul său ocazional, Cable, păstra distanța, fără să-și țină gura. Toți cei de față aveau parte de o ceartă în toată regula.

La nouă și jumătate, judecătorul îi trimise vorbă lui Lou Dell să-i informeze pe jurați că avea de luat o decizie în legătură cu o moțiune și că procesul urma să înceapă în curând, poate pe la zece. Cum era prima întârziere și prima dată când juraților li se spunea să stea pe loc atunci când erau gata, aceștia suportară bine vestea. Reluă discuțiile în grupuri mici și tăifăsuiala acestor oameni nevoiți să aștepte împotriva voinței lor continuă. Împărțirea se făcea după sex, nu după rasă. Bărbații aveau tendința de a sta împreună, la un capăt al camerei, în timp ce femeile ocupau celălalt capăt. Fumătorii intrau și ieșeau. Numai Herman Grimes rămânea în aceeași poziție, în capul mesei, distrându-se cu jocurile de pe minicomputerul său în limbaj Braille. Făcuse cunoscut tuturor faptul că stătuse până în zori să descifreze descrierea narativă a diagramelor lui Bronsky.

Celălalt minicalculator era conectat la priza din colțul camerei, unde Lonnie Shaver își organizase un birou improvizat din trei scaune pliante. Studia datele sosite pe imprimată cu privire la stocurile de alimente, studia inventare, verifica alte sute de detalii și, în general, era fericit să nu fie deranjat. Nu se purta neprietenos, era doar preocupat.

Frank Herrera era așezat în apropierea computerului Braille, concentrat asupra cotațiilor bursei din *Wall Street Journal* și, din când în când, schimbând două vorbe cu Jerry Fernandez; acesta din urmă era așezat de cealaltă parte a mesei și studia ultimele rezultate ale meciurilor de baseball de sâmbătă. Singurul bărbat căruia îi făcea plăcere să stea de vorbă cu femeile era Nicholas Easter și, în această zi, discuta în șoaptă despre caz cu Loreen Duke, o negresă solidă și jovială care lucra ca secretară la Baza Aeriană Militară Keesler. Fiind juratul cu numărul 1, ea stătea chiar lângă Nicholas și cei doi se învățaseră să-și vorbească în șoaptă în timpul procesului, bârfind aproape pe toată lumea. Loreen avea treizeci și cinci de ani, era singură cu doi copii și o slujbă federală căreia nu-i ducea deloc lipsa. Îi mărturisise lui Nicholas că nu i-ar fi pasat nimănui, nici dacă lipsea un an întreg. El îi povestise relele făcute de companiile de țigarete în trecut, cu prilejul altor procese, și îi mărturisise că studiasse pe larg subiectul litigiilor pe această temă, în cei doi ani de drept pe care îi făcuse. Îi spusese că renunțase la facultate din motive financiare. Amândoi vorbeau în așa fel încât să nu poată fi auziți de Herman Grimes care, în acel moment, tocmai închidea capacul calculatorului.

Timpul trecea și, la ora zece, Nicholas se îndreptă spre ușă, făcând-o pe Lou

Dell să tresară în spatele ziarului pe care îl citea. Femeia nu avea habar când îi va chema judecătorul și pur și simplu nu putea face nimic.

Nicholas luă loc la masă și începu să dezbată lucrurile cu Herman. Nu era drept să fie ținuti închiși pe durata unor astfel de întârzieri, iar Nicholas era de părere că ar trebui să li se permită să părăsească clădirea, cu escortă, să facă o plimbare matinală, ca o variație la aceea de prânz. Au convenit ca Nicholas să prezinte această solicitare în scris, ca de obicei, pentru a fi studiată de judecătorul Harkin în pauza de prânz.

La zece și jumătate au intrat, în sfârșit, în sala de ședințe, unde atmosfera încă mai era încărcată în urma bătăliei și prima persoană pe care o văzu Nicholas fu bărbatul care intrase în apartamentul său. Era acolo, în rândul al treilea, în partea ocupată de echipa acuzării, îmbrăcat în cămașă și cravată și cu un ziar întins pe spătarul scaunului din față. Era singur și abia dacă aruncă o privire spre jurați la intrarea acestora. Nicholas n-avea nevoie să se holbeze la el; două priviri piezișe și identificarea fusese completă.

Cu toată viclenia și iscusința sa, Fitch se purta câteodată prosteste. Faptul că îl trimisese pe acest trepăduș la tribunal fusese o mișcare riscantă, care nu putea duce la nimic bun. Ce trebuia el să vadă sau să audă mai bine decât o duzină de avocați sau cei șase consultanți în materie de juriu sau de grupuri de asistență pe care Fitch îi ținea în sală?

Deși surprins să-l vadă pe acel bărbat, Nicholas se gândise deja ce avea de făcut. Avea mai multe planuri, în funcție de modul în care tipul avea să acționeze. Faptul că se afla aici era o surpriză, dar Nicholas se hotărî imediat. Era esențial ca judecătorul Harkin să afle că unul dintre răufăcătorii de care era atât de preocupat se afla acum în sală, prefăcându-se a fi un simplu observator întâmplător. Harkin trebuia să-i vadă figura, pentru că mai târziu avea să-l vadă pe video.

Primul martor era doctorul Bronsky, prezent pentru a treia zi consecutiv, însă pentru prima dată pentru a fi interogată de apărare. Sir Durr începu examinarea martorului cu calm, politicos, părând să aducă un omagiu acestui mare expert, și îi puse câteva întrebări la care marea majoritate a juraților erau ei înșiși în stare să răspundă. Lucrurile se schimbă rapid. Cable fusese respectuos față de doctorul Milton Fricke, acum însă era gata să se lupte cu Bronsky.

Începu cu cei peste patru mii de compuși identificați în fumul de țigară, alese unul, aparent la întâmplare, și întrebă ce efect ar putea avea benzol(a) pirena asupra plămânilor. Bronsky răspunse că nu știa și încercă să explice că era imposibil de calculat efectul produs de un singur compus. Dar bronhiile, membranele și ciliile? Ce efect avea benzol(a) pirena asupra lor? Bronsky încercă din nou să explice că prin cercetări nu se putea determina efectul unui singur compus al fumului de țigară.

Cable își continuă tirul. Alese un alt compus și îl obligă pe Bronsky să recunoască faptul că nu putea spune juriului ce efecte avea acela asupra plămânilor, bronhiilor sau membranelor. Nimic clar, în orice caz.

Rohr protestă, judecătorul îi respinse protestul pe motiv că era vorba de un contrainterogatoriu. Practic orice element relevant, în mai mare sau mai mică măsură, putea fi adus pentru confruntarea martorului.

Doyle stătea la locul său, în rândul al treilea, părând plictisit și așteptând o ocazie pentru a putea pleca. Treaba lui era să se uite după fată și erau deja patru zile de când făcea acest lucru. Își pierduse ore întregi în holul de la parter.

Își petrecuse o după-amiază așezat pe o cutie de lemn, lângă automatele cu băuturi răcoritoare, stând de vorbă cu îngrijitorul imobilului și pândind în permanență ușa de la intrare. Băuse tone de cafea în cafenelele și localurile din zonă. El, Pang și alți doi agenți munciseră din greu, pierzându-și timpul, dar făcându-i șefului pe plac.

După patru zile de stat șase ore în același loc, Nicholas înțelesese rutina lui Fitch. Oamenii lui, fie ei consultanți sau agenți operativi buni la toate, se roteau. Foloseau întreaga sală de tribunal. Stăteau în grupuri sau singuri. Veneau și plecau în liniște, în pauzele scurte din timpul procesului. Rareori își vorbeau unii altora. Erau foarte atenți la martori și jurați, pentru ca, după numai câteva clipe, să dezlege cuvinte încrucișate sau să se uite pe fereastră.

Știa că omul va pleca în scurt timp.

Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie, o împături și o convinse pe Loreen Duke să țină biletul fără să-l citească. Apoi o convinse să se aplece puțin în față, în timpul unui moment de pauză al contrainterogatoriului, când Cable își consulta notițele, și să-l dea lui Willis, ofițerul care stătea în picioare, la perete, lângă steag. Willis, trezit brusc la realitate, avu nevoie de câteva clipe pentru a se dezmetici, după care înțelese că trebuia să înmâneze biletul judecătorului.

Doyle o văzu pe Loreen dându-i acestuia biletul, dar nu observase gestul inițial al lui Nicholas.

Judecătorul luă biletul aproape automat și îl puse pe bancă, lângă robă, în timp ce Cable puneă o nouă întrebare.

Harkin desfăcu biletul încet. Era de la Nicholas Easter, juratul numărul 2, și suna cam așa:

DOMNULE JUDECĂTOR,

OMUL DE ACOLO, DIN STÎNGA, AȘEZAT ÎN RÎNDUL AL TREILEA, DIN FAȚĂ, LÎNGĂ CULOAR, ÎMBRĂCAT CU CĂMAȘĂ ALBĂ ȘI CRAVATĂ ALBASTRU CU VERDE M-A URMĂRIT IERI. ERA A DOUA OARĂ CÎND ÎL OBSERVAM. PUTEM AFLA CINE ESTE?

Nicholas Easter

Judecătorul privi spre Durr Cable înainte de a se întoarce către spectatori. Bărbatul respectiv stătea singur, aruncând priviri grele spre banca juriului, ca și cum ar fi știut că e urmărit.

Aceasta era o nouă provocare pentru Frederick Harkin. De fapt, în clipa aceea nici nu-și putea aminti ceva asemănător. Soluțiile aflate la îndemână erau limitate și, cu cât se gândea mai mult, cu atât erau mai puține. Știa și el că ambele părți au nenumărați consultanți, asociați și agenți operativi care mișunau prin sala de tribunal sau foarte aproape de aceasta. Studie cu atenție persoanele aflate în sală și constată cam multă mișcare din partea unora care aveau multă experiență în asemenea cazuri și nu doreau să fie observați. Știa că bărbatul respectiv se va face nevăzut foarte curând.

Dacă Harkin cerea o scurtă pauză, omul dispărea cu siguranță.

Acesta era un moment incitant pentru judecător. După toate poveștile și lucrurile cunoscute din alte procese și după toate admonestările, aparent golite de sens, la adresa juraților, acolo, în sala de judecată, se afla, chiar în acel moment, unul dintre misterioșii agenți, un spion angajat de una sau alta dintre părțile în conflict pentru a-i controla pe membrii juriului său.

Ofițerii curții sunt, de regulă, îmbrăcați în uniformă și înarmați și cât se poate de inofensivi. Tinerii sunt trimiși pe teren, să se lupte cu morile de vânt, iar paza sălilor de tribunal îi atrage, de obicei, pe ofițerii mai vârstnici, aflați în

pragul pensionării. Judecătorul Harkin privi împrejur și reduse din nou numărul variantelor posibile.

Se afla acolo Willis, sprijinit de perete, în apropierea steagului, părând deja pe jumătate adormit, cu gura deschisă într-o parte și un firicel de salivă prelingându-i-se în colțul gurii. La capătul culoarului din mijloc, chiar în fața lui Harkin, dar la cel puțin treizeci de metri distanță, Jip și Rasco păzeau ușa principală. În acel moment, Jip era așezat pe banca din spatele sălii, lângă ușă, cu ochelarii de citit pe vârful nasului, răsfoind ziarul local. Făcuse o operație la șold cu două luni în urmă și îi era greu să stea mult în picioare, așa că primise permisiunea de a sta pe scaun în timpul dezbaterilor. Rasco avea aproape șaiszeci de ani, era cel mai tânăr din echipă și nu era recunoscut pentru viteza sa de reacție. De obicei, la ușa de la intrare stătea un ofițer mai tânăr, dar pentru moment, acela se afla în hol, ocupându-se de detectorul de metale.

În perioada de *voir dire*, Harkin ceruse gărzi peste tot, dar după o săptămână de prezentare a mărturiilor, entuziasmul inițial dispăruse. Devenise și acesta un alt proces civil plicticos, deși la mijloc erau interese foarte importante.

Harkin trecu în revistă trupele existente și decise să nu se apropie de țintă. Scrise în grabă un bilet, îl ținu câteva clipe fără să arunce nici o privire spre bărbatul acela și apoi i-l dădu Gloriei Lane, grefierul curții, aflată la biroul său micuț din spatele podiumului, situat în partea opusă băncii juraților. În bilet făcea descrierea bărbatului, îi cerea Gloriei să-l privească atent, fără să se dea de gol și apoi să iasă pe una dintre ușile laterale pentru a-l aduce pe șerif. Mai erau notate acolo și câteva indicații pentru șerif dar, din nefericire, ele nu au mai fost necesare.

După mai bine de o oră, după ce urmărisese nemilosul contrainterogatoriu al doctorului Bronsky, Doyle era gata de plecare. Fata nu se vedea nicăieri; nici el nu se așteptase s-o găsească. Dar nu făcea decât să urmeze ordinele. În plus, nu-i plăcea schimbul acela de bilete din sală. Își strânse fără grabă ziarul și ieși neobservat din sală. Harkin îl privi, nevenindu-i să creadă. Apucă microfonul cu mâna dreaptă, gata parcă să-i strige să se oprească, să ia loc și să răspundă la câteva întrebări. Dar își păstră sângele rece. Existau destule șanse ca acel om să revină.

Nicholas și judecătorul se priviră în ochi, arătându-și nemulțumirea. Cable făcu o pauză între întrebări și, brusc, judecătorul lovi ciocănelul în masă.

— Zece minute pauză. Cred că jurații au nevoie de ea.

Willis transmise mesajul mai departe, lui Lou Dell, care băgă capul pe ușă și spuse:

— Domnule Easter, pot să vorbesc cu dumneavoastră o clipă?

Nicholas îl urmă pe Willis printr-o rețea de coridoare strâmte până ce ajunseră în fața ușii laterale care ducea spre birourile lui Harkin. Judecătorul era singur, fără robă, cu ceașca de cafea în mână. Îi ceru lui Willis să se retragă și încuie ușa.

— Vă rog, luați loc, domnule Easter, spuse el, făcând un semn spre fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului său plin de dosare. Camera aceea nu era biroul său permanent; de fapt o împărțea cu alți doi judecători ai tribunalului. Cafea?

— Nu, mulțumesc.

Harkin se lăsă în fotoliu și se aplecă, sprijinindu-se în coate.

— Acum, spuneți-mi, unde l-ați văzut pe acest bărbat?

Nicholas era hotărât să păstreze caseta video pentru alt moment, mai

important. Își plănuiise deja cu mare grijă povestea.

— Ieri, după ce s-a încheiat ședința, mergeam spre casă când m-am oprit să iau o înghețată de la *Mike*, după colțul străzii. Am intrat și apoi m-am uitat afară, pe trotuar și l-am văzut pe tipul ăsta uitându-se pe furiș înăuntru. El nu m-a văzut, dar eu mi-am dat seama că l-am mai văzut undeva. Mi-am luat înghețata și am pornit pe jos spre casă. Am crezut că mă urmărește, așa că am dat colțul și am făcut mai multe ocolișuri și, bineînțeles, am constatat că așa era.

— Și l-ați mai văzut și înainte de asta?

— Da, domnule. Eu lucrez la un magazin de computere din centrul comercial și, într-o seară, tipul acesta, sunt sigur că era tot el, tot trecea prin fața ușii și se uita înăuntru. Ceva mai târziu am luat o pauză și el și-a făcut apariția la celălalt capăt al complexului, în timp ce eu beam o Coca-Cola.

Judecătorul se mai relaxă și își aranjă părul.

— Fiți sincer cu mine, domnule Easter. Au mai fost și alți colegi ai dumneavoastră care să fi povestit ceva asemănător?

— Nu, domnule.

— Îmi veți spune, dacă se va întâmpla?

— Cu siguranță.

— Nu e nimic rău în această mică discuție și, dacă se întâmplă ceva acolo, trebuie să știu și eu.

— Cum iau legătura cu dumneavoastră?

— Trimiteți-mi un bilet prin Lou Dell. Spuneți-mi doar că doriți să vorbiți cu mine, fără alte amănunte, pentru că pot să jur că-l va citi și ea.

— În regulă.

— Ne-am înțeles?

— Sigur.

Harkin trase adânc aer în piept și începu să caute ceva într-o servietă deschisă. Găsi un ziar și îl aruncă peste masă.

— Ați văzut asta? E *Wall Street Journal*, numărul de astăzi.

— Nu. Nu citesc acest ziar.

— Bine. Au scris o poveste întreagă despre acest proces și despre impactul pe care un verdict în favoarea reclamantei l-ar putea avea asupra industriei tutunului.

Nicholas nu putea lăsa să-i scape o asemenea ocazie.

— O singură persoană din juriu citește *Jurnalul*.

— Cine anume?

— Frank Herrera. Îl citește în fiecare dimineață, din scoarță în scoarță.

— Și azi-dimineață?

— Da. Cât am așteptat, a citit fiecare cuvânt de două ori.

— A făcut vreun comentariu?

— Din câte știu eu, nu.

— Fir-ar să fie!

— Oricum, nu contează, spuse Nicholas, privind spre perete.

— De ce nu?

— S-a hotărât deja.

Harkin se aplecă înainte, privindu-l printre pleoapele strânse.

— Ce vreți să spuneți?

— N-ar fi trebuit să fie ales ca jurat, după părerea mea. Eu nu știu cum a răspuns el la întrebările acelea, dar nu a fost cinstit, altfel n-ar fi aici. Și îmi amintesc cu precizie unele întrebări din perioada de selecție, la care ar fi trebuit să răspundă afirmativ.

— Vă ascult.

— Bine, domnule judecător, dar să nu vă supărați. Am stat de vorbă cu el ieri-dimineață. Eram singuri în camera juraților și, vă jur, nu discutăm în mod deosebit despre proces. Dar, nu știu cum, am ajuns și la subiectul țigărilor, iar Frank s-a lăsat de fumat cu mulți ani în urmă și nu are nici un fel de înțelegere pentru cei care nu reușesc să facă la fel. Știți, e militar în rezervă, cam rigid și dificil la...

— Și eu am făcut parte din marină.

— Mă scuzați. Să tac?

— Nu. Spune mai departe.

— Bine, dar sunt cam nervos și m-aș bucura în orice moment să mă opresc.

— Am să-ți spun eu când să te oprești.

— Bine. În orice caz, Frank e de părere că oricine fumează trei pachete pe zi timp de aproape treizeci de ani își merită soarta. Nu are nici un fel de înțelegere. Am încercat să-l combat, cât de cât, de amorul artei, iar el m-a acuzat că vreau să dau reclamantei despăgubiri cât mai mari.

Judecătorul era șocat; se lăsă puțin în fotoliu, închizând ochii, apoi frecându-i, cu umerii căzuți.

— Grozavă treabă, mormăi el.

— Îmi pare rău, domnule judecător.

— Nu, nu, eu am vrut să aud, protestă acesta și se îndreaptă iarăși de spate, își trecu degetele prin păr, zâmbi forțat și continuă: Uitați ce este, domnule Easter. Eu nu vă cer să deveniți informator. Dar mă îngrijorează acest juriu, din cauza presiunilor exercitate din afară. Acest tip de litigiu are o istorie murdară. Dacă vedeți sau auziți ceva, legat chiar și pe departe de stabilirea unor contacte, vă rog să-mi spuneți. Vom vedea atunci ce vom face.

— Bineînțeles, domnule judecător.

Relatarea, tipărită pe prima pagină a *Jurnalului*, fusese scrisă de Agner Layson, reporter consacrat care urmărise o mare parte din desfășurarea procedurii de selecție a juriului și toate depozițiile martorilor. Layson practicasese avocatura timp de zece ani și trecuse prin multe tribunale. Articolul său, primul dintr-o serie întreagă, oferea elementele principale cu privire la subiect și participanți. Nu exprima o opinie cu privire la desfășurarea procesului, nu încerca să ghicească cine câștigă și cine pierde; făcea un simplu rezumat al probelor medicale destul de evidente aduse, până în acel moment, de către acuzare.

Ca urmare a acestui articol, acțiunile Pynex scăzură cu un dolar la ora deschiderii bursei, dar până la prânz reușise să se echilibreze din nou, având toate șansele să se apere de furtună.

Articolul avu drept efect o cascadă de apeluri telefonice din partea agențiilor de bursă newyorkeze către analiștii acestora aflați la fața locului, în Biloxi. Minutele de bârfe neînsemnate s-au acumulat, transformându-se în ore de speculații fără speranță, în care sufletele chinuite din New York întrebau și cercetau și cântăreau singura întrebare importantă: Ce va face juriul?

Tinerii, bărbați și femei, desemnați să urmărească procesul și să facă previziuni cu privire la decizia juraților nu puteau cădea de comun acord asupra unui răspuns.

Contrainterogatoriul lui Bronsky s-a încheiat târziu, în după-amiaza zilei de joi, iar Marlee începu cu o lovitură în dimineața zilei de vineri. Konrad primi telefon la șapte și douăzeci și cinci de minute, îi făcu repede legătura lui Fitch, care vorbea cu cineva de la Washington, apoi continuă să asculte și el, prin interfon.

— Bună dimineața, Fitch, rosti ea cu un glas mieros.

— Bună dimineața, Marlee, răspunse Fitch vesel, încercând să se arate amabil. Ce mai faci?

— Grozav. Juratul numărul 2, Easter, va veni îmbrăcat cu o cămașă bleu de blugi, pantaloni blugi decolorați, ciorapi albi, niște teniși vechi, marca Nike, așa cred. Va avea la el un exemplar din revista *Rolling Stone*, numărul din octombrie, cu Meat Loaf pe copertă. Ați notat?

— Da. Când ne putem întâlni să stăm de vorbă?

— Când voi fi pregătită. Adios, mai spuse ea și închise.

Au descoperit că Marlee sunase din holul unui motel din Hattiesburg, Mississippi, la cel puțin o oră și jumătate de mers cu mașina.

Pang se afla într-o cafenea, la trei blocuri distanță de apartamentul lui Easter; câteva minute mai târziu se afla la umbra unui copac, la circa cincizeci de metri distanță de bătrânul Volkswagen „broscuță”. Ca de obicei, Easter ieși pe ușa principală a blocului la șapte și patruzeci și cinci de minute, începându-și obișnuita plimbare de douăzeci de minute spre tribunal. Se opri la același magazin alimentar din colțul străzii, cumpărând, tot ca de obicei, aceleași ziare și aceeași cafea.

Bineînțeles, era îmbrăcat exact așa cum le promisese ea.

Al doilea apel al ei veni tot din Hattiesburg, deși de la un alt telefon.

— Mai am o problemă pentru dumneata, Fitch. O să-ți placă la nebunie!

— Te ascult, răspunse Fitch, cu respirația tăiată.

— Când jurații vor intra astăzi în sală, ce crezi că vor face, în loc să ia loc pe bancă?

Fitch încremeni. Nici nu-și putea mișca buzele. Știa că fata nu aștepta un răspuns inteligent.

— Mă dau bătut, răspunse el.

— Vor depune jurământul de credință.

Fitch îi aruncă lui Konrad o privire plină de uimire.

— Ai înțeles, Fitch? întrebă ea, ironic.

— Mda.

La celălalt capăt, fata închisese.

Al treilea apel din partea ei sosi la biroul firmei de avocatură conduse de Wendall Rohr care, după spusele unei secretare, era destul de ocupat și nu putea fi contactat. Marlee înțelegea foarte bine, dar îi explică femeii că avea un mesaj foarte important pentru domnul Rohr. Mesajul avea să sosească în circa cinci minute prin fax, așa că o rugă pe secretară să fie amabilă și să-l primească, după care să i-l ducă imediat domnului Rohr, înainte de plecarea acestuia spre tribunal. Fără chef, secretara acceptă rugămintea și, cinci minute mai târziu, găsi o foaie simplă de hârtie sosită prin fax. Nu exista nici un număr de transmisie, nici o indicație despre locul de unde venise sau persoana care îl trimisese. Mesajul era bătut la mașină, la un rând, în centrul paginii și suna în felul următor:

WR: JURATUL NUMĂRUL 2, EASTER, VA PURTA ASTĂZI O BLUZĂ BLEU DE BLUGI, O PERECHE DE BLUGI DECOLORAȚI, ȘOSETE ALBE, TENIȘI VECHI MARCA NIKE. ÎI PLACE REVISTA "ROLLING STONE" ȘI SE VA DOVEDI UN PATRIOT ADEVĂRAT.

MM

Secretara se grăbi să-l ducă în biroul lui Rohr, care își umplea servieta cu hârtii pentru bătlia acelei zile. Rohr citi mesajul, o interogă pe secretară și își convocă echipa de consilieri pentru o ședință de urgență.

Atmosfera nu era tocmai festivă, mai ales pentru cei doisprezece ținuți acolo împotriva voinței lor, dar era vineri și discuțiile erau vizibil mai relaxate. Nicholas ținu să se așeze la masă, lângă Herman Grimes și vizavi de Frank Herrera, așteptând ca discuțiile să ajungă într-un punct mort. Se uită spre Herman, care lucra, concentrat, la computerul său, și îi spuse:

— Ei, Herman, am o idee.

Herman reușise, între timp, să memoreze cele unsprezece voci, iar soția sa își petrecuse ore întregi, oferindu-i descrierile corespunzătoare. Cunoștea în special tonul vocii lui Easter.

— Da, Nicholas.

Nicholas ridică puțin vocea, încercând să atragă atenția tuturor.

— Ei, pe când eram copil, am urmat o mică școală privată și am fost învățat să-mi încep fiecare zi cu un jurământ de credință. De fiecare dată când văd steagul, dis-de-diminează, îmi doresc să depun acest jurământ.

Cel mai mulți dintre jurați îl ascultau. Pudelul ieșise afară, la o țigară.

— Iar acolo, în sala tribunalului, avem steagul acela frumos, așezat în spatele judecătorului, și noi nu facem altceva decât să ne uităm la el.

— N-am observat, spuse Herman.

— Vrei să depunem jurământul de credință acolo, pe câmpul de luptă? întrebă Herrera, Napoleon, colonelul în rezervă.

— Mda. Am putea s-o facem o dată pe săptămână, nu?

— Nu văd nimic rău în asta, spuse Jerry Fernandez, care fusese racolat în secret pentru acel eveniment.

— Dar ce-o să zică judecătorul? întrebă doamna Gladys Card.

— Ce treabă are el cu asta? De fapt, de ce ar deranja pe cineva faptul că stăm o clipă lângă drapel și îi dăm onorul?

— Nu e cumva o glumă? întrebă colonelul.

Brusc, Nicholas se simți jignit. Îl privi pe Frank peste masă, cu ochii îndurerați, și îi spuse:

— Tatăl meu a fost ucis în Vietnam, dacă nu știați. A fost decorat. Drapelul înseamnă mult pentru mine.

Cu asta, înțelegerea a fost parafată.

Când jurații intrară în sală, judecătorul Harkin îi întâmpină cu un zâmbet cald, numai bun pentru o zi de vineri. Era pregătit să parcurgă rutina obișnuită, să le vorbească despre contactele neautorizate și să meargă mai departe cu audierea martorilor. Nu-i trebui decât o secundă ca să-și dea seama că nu luau loc pe bancă, așa cum se întâmpla de obicei. Rămaseră în picioare, până când toți ajunseră în dreptul locurilor lor, apoi își îndreptară privirea spre peretele din stânga lui, în spatele boxei martorilor, și duseră mâna la inimă. Easter vorbi primul, dând tonul unei vajnice declamări a jurământului de credință.

Inițial, lui Harkin nu-i veni să-și creadă ochilor; evident, era o ceremonie la care nu mai fusese niciodată martor, cel puțin nu într-un tribunal, în fața unui grup de jurați. Nici nu mai *auzise* vreodată așa ceva, deși avea impresia că nimic nu-l mai poate surprinde. Nu făcea parte din ritualul zilnic, nu fusese un lucru aprobat de el și, de fapt, nici nu apărea în vreun manual sau broșură. Așa că primul său impuls a fost să-i cheme la ordine, să-i oprească; puteau discuta despre asta mai târziu. Apoi, într-o fracțiune de secundă, își dădu seama că ar fi fost dovada unei rușinoase lipse de patriotism, ba chiar un păcat să întrerupă un grup de cetățeni bine intenționați, care își găseau timp să aducă onorul în fața drapelului. Trase cu ochiul spre Rohr și Cable, care încremeniseră și ei, cu gurile căscate.

Așa că Harkin se ridică în picioare. Cam pe la jumătatea jurământului, se sprijini cu brațele de masă și sări în picioare, cu roba fluturând pe lângă trup, se întoarse spre perete, duse mâna la piept și începu, la rândul său, să scandeze.

Cum juriul și judecătorul dădeau onorul steagului național, păru dintr-o dată imperios necesar ca toți ceilalți să facă la fel, mai ales avocații care nu își puteau permite să pară potrivnici sau să arate chiar și cel mai mic semn de neloialitate. Săriră în picioare, răsturnând serviete și scaune. Gloria Lane și ajutoarele ei, reporterul curții și Lou Dell, aflată în primul rând, la celălalt capăt al sălii, se ridicară și ei, urmând exemplul celorlalți. Fervoarea inerției scăzu, totuși, undeva dincolo de al treilea rând de spectatori și Fitch fu astfel salvat, din fericire, de obligația de a sta în poziție de drepti, ca un cercetaș începător, murmurând cuvinte pe care abia și le mai amintea.

Se afla în ultimul rând, avându-l pe José de o parte și pe Holly, o frumoasă și tânără asociată, de cealaltă parte. Pang era afară, în hol. Doyle se întorsese la cutia lui de lemn, lângă automatul de băuturi răcoritoare, îmbrăcat într-o salopetă de lucrător și făcând glume cu paznicii, fără să piardă din ochi ușa de la intrare.

Fitch privea și asculta uimit. Imaginea unui juriu care, din proprie inițiativă și acționând în grup, preia controlul asupra unei săli de tribunal într-un asemenea mod era ceva de necrezut. Faptul că Marlee știa acest lucru era uluitor.

Faptul că se juca cu el era ridicol.

Cel puțin Fitch avusese, totuși, o idee în legătură cu ceea ce avea să se întâmple. Wendall Rohr încă părea total copleșit. Era așa de uimit să-l vadă pe Easter îmbrăcat exact așa cum i se spusese și intrând cu revista aceea, pe care o lăsase sub scaun pentru a da tonul jurământului în fața colegilor săi, încât abia reușea să mai murmure cuvintele rămase. Și a făcut acest lucru fără să-și întoarcă privirea spre steag. Se holba la jurați, mai ales la Easter, întrebându-se ce naiba se întâmplă.

După ce ecoul ultimelor cuvinte, „... și dreptate pentru toți”, se ridică până în tavan, jurații se așezară aruncând o scurtă privire spre sală, pentru a vedea reacțiile celor prezenți. Judecătorul Harkin își aranja roba și începu să răsfoiască niște hârtii, decis să se comporte ca și cum toate juriile din lume ar fi avut obligația de a face același lucru. Ce putea să spună? Totul durase doar treizeci de secunde.

Majoritatea avocaților se simțeau, în sinea lor, jenați de acest patriotism afișat prosteste, dar, ce naiba! Dacă jurații erau fericiți, atunci erau și ei. Numai Wendall Rohr continua să se holbeze, părând să fi rămas fără grai. Un asociat îl înghionti și începură să-și vorbească în șoaptă, în timp ce judecătorul trecu rapid peste comentariile obișnuite și întrebările sale pentru juriu.

— Cred că suntem pregătiți pentru audierea unui nou martor, spuse judecătorul, nerăbdător să pună lucrurile în mișcare.

Rohr, încă zăpăcit, se ridică în picioare.

— Acuzarea îl cheamă pe doctorul Hilo Kilvan, spuse el.

Când noul expert fu adus din sala de așteptare aflată în spate, Fitch se strecură neobservat afară, urmat îndeaproape de José. Porniră în josul străzii, spre vechiul magazin de solduri.

Cei doi magicieni din camera de vizionare tăceau. Pe ecranul principal, unul dintre ei urmărea primele întrebări adresate doctorului Kilvan. Pe un monitor mai mic, celălalt expert urmărea înregistrarea depunerii jurământului de credință. Fitch se aplecă asupra monitorului și îl întrebă:

— Când ai văzut ultima dată așa ceva?

— Easter a fost, spuse expertul aflat cel mai aproape. El i-a învățat.

— Bineînțeles că a fost Easter, i-o trânti Fitch. Am văzut și eu acest lucru, din ultimul rând de scaune.

Ca de obicei, Fitch nu juca cinstit. Nici unul din cei doi consultanți nu știa nimic despre telefoanele primite de la Marlee, pentru că Fitch nu obișnuia să vorbească despre informațiile pe care le deținea, decât cu agenții săi — Swanson, Doyle, Pang, Konrad și Holly.

— Și cum se potrivește asta cu analiza voastră prin computer? întrebă Fitch sarcastic.

— Aruncă totul în aer.

— Așa mi-am închipuit și eu. Rămâneți la pândă, conchise el și ieși, trântind ușa și îndreptându-se spre biroul său.

Audierea directă a doctorului Hilo Kilvan a fost făcută de către un nou avocat al acuzării, Scotty Mangrum, din Dallas. Mangrum făcuse avere ca urmare a proceselor intentate unor companii petrochimice, pe motivul emanării unor substanțe toxice și acum, la patruzeci și doi de ani, era extrem de preocupat de acele produse de consum care cauzau boli și chiar moartea. După Rohr, fusese primul avocat care pusese la bătaie un milion de dolari pentru finanțarea procesului Wood și se stabilise ca el să se documenteze cât mai bine în privința rezultatelor statistice despre cancerul la plămâni. În ultimii patru ani petrecuse nenumărate ore citind tot ce apăruse în domeniu și făcând rapoarte despre studiile respective; în plus, umblase mult pentru a se întâlni cu experții în cauză. Cu grijă și fără să-i pese de cheltuielile aferente, îl alesese pe doctorul Kilvan pentru a veni la Biloxi și a-și prezenta cunoștințele în fața juriului.

Doctorul Kilvan vorbea o engleză îngrijită, cu un ușor accent care avu imediat efect asupra juraților. Puține lucruri sunt mai convingătoare într-o sală de tribunal, decât un expert care vine de la mare distanță pentru a fi prezent acolo și care, în plus, mai are și un accent pe măsură. Doctorul Kilvan venea de la Montreal, unde locuise în ultimii patruzeci de ani, și faptul că era originar dintr-o altă țară nu făcea decât să-i sporească credibilitatea. Juriul se afla de multă vreme în banca special rezervată când el își începu mărturia. Împreună cu Mangrum reuși să formuleze un impresionant rezumat al activității sale profesionale, punând accentul în special pe numărul cărților publicate de doctorul Kilvan pe tema probabilității statistice a apariției cancerului la plămâni.

Când, în sfârșit, i se dădu cuvântul, Durr Cable admise că doctorul Kilvan

era calificat pentru a depune mărturie în acest domeniu. Scotty Mangrum îi mulțumi și începu cu primul studiu — în care se făcea o comparație între rata mortalității datorită îmbolnăvirilor de cancer la plămâni, între fumători și nefumători. Doctorul Kilvan studiase acest subiect timp de douăzeci de ani, la Universitatea din Montreal și, stând relaxat pe scaunul martorilor, explică juriului elementele de bază ale acestei cercetări. Pentru bărbații americani — și trebuie spus că el cercetase grupuri de bărbați și femei din întreaga lume, dar în primul rând americani și canadieni — riscul de a se îmbolnăvi de cancer la plămâni, pentru o persoană care fumează cincisprezece țigări pe zi, timp de zece ani, este de zece ori mai mare decât pentru un nefumător. La două pachete pe zi, riscul este de douăzeci de ori mai mare. La trei pachete pe zi, cantitatea fumată de Jacob Wood, riscul este de douăzeci și cinci de ori mai mare decât cel al unui nefumător.

Planșe foarte colorate au fost aduse și montate pe trepiede, iar doctorul Kilvan a demonstrat, metodic și fără nici o grabă, descoperirile sale, în fața juraților.

Următorul studiu era o comparație a ratei mortalității datorate cancerului la plămâni în funcție de tipul de tutun fumat. Doctorul Kilvan a explicat diferența principală între fumul de pipă și cel de țigară și frecvența apariției cancerului la bărbații americani care foloseau acele tipuri de tutun. Publicase două cărți cu privire la această comparație și era pregătit să prezinte juriului următorul set de planșe și grafice. Numărul lor crescuse, iar jurații începuseră să le vadă ca prin ceață.

Loreen Duke a fost prima care a avut curajul să-și ia farfuria de pe masă și s-o ducă într-un colț, punând-o pe genunchi și mâncând de una singură. Deoarece prânzul era comandat pe meniuri, la ora nouă în fiecare dimineață, și pentru că Lou Dell, Willis ofițerul și oamenii de la localul lui O'Reilly, plus oricine altcineva implicat în servirea mesei erau hotărâți ca mâncarea să se afle pe masă la ora douăsprezece fix, era necesară o anumită ordine. S-au stabilit locurile la masă. Scaunul lui Loreen se afla exact în fața Stellei Hulic, care stropea pe toată lumea când vorbea și îi rămânea mâncare printre dinți. Stella era o parvenită amărâtă, prost îmbrăcată și care își petrecea o bună parte din pauze încercând cu disperare să-i convingă pe ceilalți unsprezece că ea și bărbatul ei, fost director executiv al unei companii de instalații, pe nume Cal, aveau mai multă avere decât alții. Cal avea un hotel, Cal avea un complex de apartamente, Cal avea o spălătorie de mașini. Mai existau și alte investiții și cea mai mare parte dintre ele le scuipa o dată cu mâncarea, aparent accidental. Mergeau în călătorii, toată ziua, bună-ziua. Grecia era preferata lor. Cal deținea un avion și mai multe ambarcațiuni.

Conform părerii unanim acceptate de-a lungul coastei, cu câțiva ani înainte, Cal folosea o navă veche de pescuit pentru contrabandă cu marijuana din Mexic. Adevărat sau nu, soții Hulic făcuseră avere și Stella trebuia neapărat să vorbească despre asta cu oricine se întâmpla să o asculte. Clămpănea fără oprire, vorbind oribil, nazal, într-un mod care nu aducea defel cu accentul de prin partea locului și aștepta să-i vadă pe toți cu gura plină ca să o ia de la capăt, în tăcerea grea care se lăsa peste întreaga masă.

— Sper din suflet să termin repede astăzi, începu ea. Cal și cu mine plecăm la Miami în weekend. S-au deschis niște magazine formidabile pe acolo.

Toți ceilalți stăteau cu capetele plecate, pentru că era imposibil să privești în față o jumătate de sandvici umflând un obraz în care nu încăpea pe

de-a-ntregul. Fiecare silabă era însoțită de sunetul bucăților de mâncare strivite între dinți.

Loreen plecă înainte de a lua prima îmbucătură. O urmă Rikki Coleman, cu scuza străvezie că dorea să stea lângă fereastră. Din senin, Lonnie Shaver hotărî că trebuie să lucreze în pauza de masă. Se scuză și se aplecă deasupra computerului, mușcând dintr-un sandvici cu carne de pui.

— Doctorul Kilvan este cu adevărat un martor impresionant, nu-i așa? începu Nicholas, adresându-se juraților rămași la masă. Câtiva aruncară o privire spre Herman, care își mânca obișnuitul sandvici cu carne de curcan și pâine albă, fără maioneză, fără muștar sau orice alt condiment care s-ar fi putut lipi de gură sau buze. O felie de piept de curcan și câțiva cartofi prăjiți puși deasupra erau ușor de manevrat, putând fi consumați fără să fie nevoie să-i vezi. Herman se opri o clipă din mestecat, dar nu spuse nimic.

— Statisticile acelea sunt greu de ignorat, spuse Nicholas, zâmbind spre Jerry Fernandez.

Era o încercare conștientă de a-l provoca pe coordonator.

— Destul, spuse Herman.

— Destul ce, Herm?

— Destul cu vorba despre proces. Doar știi regulamentul judecătorului.

— Mda, numai că judecătorul nu se află aici, nu? Și nu are de unde să știe ce discutăm, nu? Decât, bineînțeles, dacă-i spui tu.

— S-ar putea chiar s-o fac.

— Perfect, Herm. Despre ce ai dori să discutăm?

— Despre orice, în afară de proces.

— Alege un subiect. Fotbal, vremea...

— Nu mă uit la fotbal.

— Ha, ha.

Urmă o pauză penibilă, liniștea fiind întreruptă numai de clefăitul Stellei Hulic. Era evident că acel schimb scurt de replici dintre cei doi bărbați făcuse să crească tensiunea, iar Stella mesteca și mai repede.

Dar Jerry Fernandez se săturase.

— Ce-ar fi să termini cu plescăitul ăsta? sări el, furios.

Femeia, care tocmai mușcase din sandvici, rămase cu gura căscată, gata să scape mâncarea pe masă. El o privi furios, gata-gata s-o plesnească, dar trase adânc aer în piept și îi spuse:

— Îmi pare rău, e bine? Nu știi deloc să te porți civilizată la masă.

Ea încremeni preț de o clipă, apoi fu copleșită de rușine. Dar porni la contraatac. Sângele îi urcă în obraji și reuși cu greu să înghită imensa bucată pe care o avea deja în gură.

— Poate că nici mie nu-mi plac manierele dumitale, ripostă ea pe un ton disprețuitor, în vreme ce toți ceilalți plecară capetele. Toți așteptau cu nerăbdare trecerea aceluia moment.

— Eu, cel puțin, mănânc în liniște și nu-mi cade mâncarea din gură, spuse Jerry, conștient că vorbea prostii.

— Și eu la fel, spuse Stella.

— Ba nu, dumneata nu, sări Napoleon, care avea ghinionul să stea lângă Loreen Duke și vizavi de Stella. Faci mai multă mizerie decât un copil de trei ani.

Herman își dresă vocea sonor și spuse:

— Haideți să respirăm cu toții adânc. Să ne terminăm masa în liniște.

Nimeni nu mai rosti nici o vorbă; fiecare încerca să-și încheie prânzul, sau ce mai rămăsese din el, cu calm. Jerry și Pudetul ieșiră primii, îndreptându-se

spre fumoar, urmați de Nicholas Easter, care nu fuma, dar avea nevoie de o schimbare de decor. Începuse să plouă, așa că plimbarea zilnică prin oraș trebuia amânată.

S-au întâlnit în camera mică, pătrată, cu scaune pliante și o fereastră deschisă. Angel Weese, cea mai tăcută dintre toți jurații, li se alătură în curând. Stella, a patra fumătoare, se simțea jignită și hotărâse să mai aștepte.

Pudelui n-avea nimic împotrivă să vorbească despre proces. Nici Angel. Ce altceva aveau ei în comun? Păreau să fie de acord cu Jerry că toată lumea știe despre faptul că fumatul provoacă declanșarea cancerului la plămâni. Deci, dacă fumezi, o faci pe riscul tău.

De ce să dai milioane moștenitorilor unui om care a fumat treizeci și cinci de ani? Să fim serioși!

12

Deși soții Hulic și-ar fi dorit un avion cu reacție, unul mic și drăguț, cu scaune de piele și doi piloți, au fost nevoiți, pe moment, să se mulțumească cu un Cessna bimotor cam vechi, pe care Cal îl putea pilota pe vreme însorită, fără nori. N-ar fi îndrăznit să zboare noaptea, mai ales către un loc atât de aglomerat cum era Miami, așa că s-au îmbarcat la bordul unei aeronave de ocazie de la aeroportul municipal din Gulfport spre Atlanta. De acolo au pornit mai departe, spre aeroportul internațional din Miami, cu o cursă regulată, la clasa întâi; Stella dădu pe gât două pahare de Martini și unul de vin, în mai puțin de o oră. Fusesse o săptămână grea. Nervii îi erau întinși la maximum, după tensiunea acumulată în serviciul civic.

Își aruncară bagajele într-un taxi și se îndreptară spre Miami Beach, unde își luară o cameră în noul hotel Sheraton.

Marlee îi urmărea. Stătuse în spatele lor în cursa de ocazie și apoi în avionul de la Atlanta. Taxiul o așteptase, iar ea se plimbase puțin prin holul hotelului, ca să se asigure că găsiseră cameră. Apoi își luă și ea o cameră într-un hotel turistic, în apropierea plajei. Așteptă până aproape de ora unsprezece, vineri seara, înainte de a suna.

Stella, obosită, nu dorea decât un pahar de băutură și masa în cameră. Ba chiar mai multe pahare de băutură. Mâine se va duce la cumpărături, dar acum avea nevoie de ceva lichid. Când sună telefonul stătea întinsă pe pat, pe jumătate beată. Cal, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene care atârnau pe el, apucă receptorul.

— Alo?

— Da, domnule Hulic, se auzi vocea limpede, profesională a unei tinere femei. Trebuie să fiți mai atent.

— Cum adică?

— Sunteți urmărit.

Cal se frecă la ochii deja injectați de băutură.

— Cine e acolo?

— Ascultați, vă rog, cu atenție. Sunt niște țipi care o urmăresc pe soția dumneavoastră. Sunt aici, în Miami. Ei știu că ați luat cursa 4476 de la Biloxi la Atlanta, cursa 533 a companiei Delta, spre Miami și știu exact în ce cameră vă aflați acum. Ei vă urmăresc fiecare mișcare.

Cal privi receptorul și se lovi ușor cu palma peste față.

— Stați puțin. Eu...

— Probabil că mâine vă vor pune telefonul sub control, adăugă ea, amabilă. Așa că vă rog să fiți foarte atenți.

— Cine sunt tipii ăștia? strigă el și Stella deschise puțin ochii; reuși să ajungă cu picioarele goale pe podea și își întoarse privirea încețoșată spre soțul ei.

— Sunt agenți angajați de companiile de tutun, veni răspunsul. Și sunt niște nemernici.

Tânăra închise. Cal privi din nou receptorul, apoi se întoarse spre soția lui; arăta patetic. Ea se întinse după țigări.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, abia reușind să pronunțe cuvintele.

Cal îi repetă totul, cuvânt cu cuvânt.

— Vai, Doamne! țipă ea și se repezi la măsuta de lângă televizor, luă o sticlă de vin și își turnă încă un pahar. De ce mă urmăresc? întrebă ea, căzând într-un fotoliu și vărsând cabernetul ieftin pe halatul de baie. De ce eu?

— Ea n-a spus că au de gând să te ucidă, îi explică el, cu o ușoară umbră de regret în glas.

— De ce mă urmăresc? insistă ea, aproape plângând.

— Nu știi, fir-ar să fie! mârâi Cal, luându-și încă o bere din minibar. Băură în tăcere preț de câteva minute, nici unul dintre ei nedorind să-l privească pe celălalt, amândoi uluiți.

În acel moment, telefonul sună din nou și ea scoase un țipăt scurt. Cal ridică receptorul.

— Alo? rosti el, abia șoptit.

— Bună, tot eu sunt, se auzi aceeași voce, de data asta pe un ton vesel. Am uitat să vă spun ceva. Să nu cumva să chemați poliția. Tipii ăștia nu fac nimic ilegal. E mai bine să vă prefaceți că nu s-a întâmplat nimic, bine?

— Cine sunteți? o întrebă el.

— Pa! mai spuse ea și închise.

Compania Listing Foods avea nu unul, ci trei avioane cu reacție, dintre care unul fu trimis, sâmbătă dimineață, pentru a-l lua pe domnul Lonnie Shaver și a-l aduce la Charlotte, singur. Soția lui nu reușise să găsească pe cineva care să stea cu cei trei copii. Piloții l-au întâmpinat cu căldură, oferindu-i cafea și fructe înainte de decolare.

Ken l-a așteptat la aeroport, cu o camionetă a companiei, condusă de un șofer al companiei și, cincisprezece minute mai târziu, au ajuns la sediul companiei SuperHouse, într-o suburbie a orașului Charlotte. Lonnie a fost întâmpinat acolo de Ben, celălalt tip pe care îl cunoscuse în Biloxi; împreună, Ben și Ken i-au oferit un tur rapid al companiei. Clădirea era nouă, cu un singur etaj, construită din cărămidă și multă sticlă și care nu se deosebea prin nimic de altele de același fel pe care le văzuseră pe drumul dinspre aeroport. Parcurgeau culoare largi, pardosite cu dale de piatră și foarte curate; birourile, la fel de curate, erau pline de aparatură de înaltă tehnologie. Lonnie aproape că auzea cum vin banii.

Au băut o cafea împreună cu George Teaker, director executiv, în biroul mare al acestuia, care dădea spre o curte micuță cu vegetație artificială. Teaker era tânăr, plin de energie, îmbrăcat în blugi (costumul lui din zilele de sâmbătă, explică el). Duminica își punea treningul de jogging. Îi prezentă lui Lonnie intențiile firmei — se extindeau văzând cu ochii și doreau să-l aibă alături de ei. Apoi, Teaker a plecat la o ședință.

Într-o altă cameră — mică, despărțită de altele prin pereți de placaj alb —

Lonnie a fost așezat la o masă garnisită cu cafea și gogoși. Ben a dispărut, dar Ken a rămas lângă el, pe când luminile se stingeau și o imagine apărea pe perete. Era un film de treizeci de minute despre SuperHouse — o scurtă istorie a dezvoltării sale, poziția actuală pe piață, planurile ambițioase de extindere. Și oamenii săi, „adevărata valoare a companiei”.

După cum se afirma în acel scenariu, SuperHouse plănuia să-și mărească atât vânzările brute, cât și numărul de magazine cu 15% pe an, în următorii șase ani. Profiturile urmau să fie uimitoare.

S-a aprins lumina și un tânăr serios, cu un nume care a fost imediat uitat, și-a făcut apariția, rămânând în picioare de cealaltă parte a mesei. Era specialist în beneficii și putea răspunde la toate întrebările despre asigurările de sănătate, politica de pensii, vacanțe, concedii, concedii medicale, șansele salariaților de a cumpăra acțiuni ale companiei. Totul era cuprins într-unul dintre dosarele aflate pe masă, în fața lui Lonnie, așa că putea studia datele cu mai multă atenție, ceva mai târziu.

După un prânz prelungit, luat împreună cu Ben și Ken, într-un elegant restaurant din suburbie, Lonnie s-a întors în camera cu pereții de placaj, pentru alte câteva prezentări. Una s-a referit la programul de pregătire pe care ei îl pregăteau pentru Lonnie. Următoarea, înregistrată pe casetă video, a conturat structura companiei față de firmele asociate și cele rivale. Plictiseala era din ce în ce mai copleșitoare. Pentru un om care își petrecuse întreaga săptămână șezând și ascultând târguiala între avocați și experți, aceasta nu era cel mai fericit mod de a-ți petrece ziua de sâmbătă. Deși era entuziasmat de această vizită și de perspectivele pe care le oferea, simțea nevoia de aer curat.

Ken înțelegea, desigur, acest lucru și, în clipa în care filmul a luat sfârșit, i-a propus să meargă să joace golf, sport pe care Lonnie încă nu-l încercase. Ken, bineînțeles, știa și acest lucru, așa că i-a propus să meargă oricum, măcar pentru a profita de soare. BMW-ul lui Ken era albastru și strălucea de curățenie, el conducând cu mare grijă pe drumuri de țară, pe lângă ferme și domenii elegante sau pe șosele cu trei benzi de circulație, până când au ajuns la clubul privat.

Pentru un negru provenind dintr-o familie modestă de clasă mijlocie din Gulfport, chiar și gândul că avea să pășească într-un club privat era copleșitor. La început, Lonnie se simți ofensat, jurând în sinea lui să plece dacă nu va vedea și alți negri pe acolo. Gândindu-se mai bine, totuși, era oarecum flatat că noii săi șefi îl apreciau atât de mult. Erau într-adevăr niște tipi cumsecade, sinceri și, din cât se părea, doriți să-l ajute să se adapteze la stilul lor. Încă nu se spusese nimic despre bani, dar cum puteau fi mai puțini decât ceea ce câștiga acum?

Au intrat în holul clubului, o încăpere largă, mobilată cu fotolii de piele și trofee de vânătoare atârnat pe pereți; un nor albăstrui de fum de țigară se ridica spre tavanul înnegrit. O cameră serioasă pentru oameni serioși. La masa mare din apropierea ferestrei, de unde se vedea, afară, al optsprezecelea punct de lovire, l-au găsit pe George Teaker, de această dată îmbrăcat sport, potrivit momentului, savurând un pahar de băutură în compania altor doi domni, amândoi negri, frumos îmbrăcați și părând să se fi întors de curând de pe teren. Toți trei se ridicară în picioare să-l salute pe Lonnie care, acum, era mult mai liniștit să se afle în compania altora asemenea lui. De fapt, i se ridicase o greutate de pe suflet și, dintr-o dată, simți că i-ar face plăcere să bea ceva, deși în general era grijuliu cu consumul de alcool. Cel mai solid dintre cei doi negri era Morris Peel, un tip sufletist și expansiv, care zâmbea mereu și care i-l prezentă pe celălalt, un anume Percy Kellum din Atlanta. Amândoi aveau în jur

de patruzeci și cinci de ani; după ce comandă primul rând de băuturi, Peel îi poveste că era vicepreședinte la Listing Foods, în timp ce Kelly avea o funcție oarecare la nivel regional, tot la firma Listing.

Nu s-a spus nimic despre statutul social al fiecăruia, dar nici nu era nevoie. Era evident că Peel, venit de la New York, avea un rang mai mare decât Teaker, care deținea funcția de director executiv, însă nu conducea decât o filială. Kellum se afla undeva mai jos. Ken, chiar mai departe. Iar Lonnie era, pur și simplu fericit să se afle acolo. La al doilea pahar, după ce prezentările și schimburile de amabilități au luat sfârșit, Peel, vesel și bine dispus, își poveste biografia. În urmă cu șaisprezece ani fusese primul director adjunct de culoare care intrase în lumea bună a firmei Listing Foods și enerva pe toată lumea. Fusese angajat ca simbol, nu pentru talentele sale și asta îl obligase să se lupte pentru a urca pe scara socială. De două ori dăduse în judecată compania și de două ori câștigase. Iar în clipa în care cei de la conducere înțeleseseră că era hotărât să li se alăture și că avea destulă minte pentru asta, l-au acceptat ca persoană. Încă nu era ușor, dar îl respectau. Teaker, aflat acum la cel de al treilea pahar de whisky scoțian, interveni în discuție și le destăinui tuturor, confidențial bineînțeles, că Peel era acum în pregătire pentru „funcția cea mare”.

— E posibil să stai de vorbă cu un viitor director executiv, îi spuse el lui Lonnie. Unul dintre primii directori executivi de culoare ai unei companii aflate printre cele mai bogate din lume!

Datorită lui Peel, Listing Foods introdusese un program îndrăzneț de recrutare și promovare a directorilor de culoare. Iată ce i se propunea lui Lonnie. Hadley Brothers era o companie respectabilă, dar cam demodată și tipic sudistă, iar cei de la Listing Foods nu fuseseră deloc surprinși să găsească numai câțiva negri care să facă și altceva decât să spele pe jos.

Timp de două ore, în timp ce seara se lăsa peste teren și un pianist cânta în salon, au băut și au discutat și au făcut planuri de viitor. Au luat masa chiar acolo, într-un salon privat, aflat chiar la capătul holului, cu un cămin și un cap de elan atârnat pe perete, deasupra acestuia. Au mâncat câte un grătar bine făcut, cu sos și ciuperci. În noaptea aceea, Lonnie a dormit într-un apartament de la al treilea etaj al clubului și s-a trezit de dimineață având în fața ochilor o splendidă panoramă și mahmureala de rigoare.

Pentru duminică dimineața nu erau programate decât două întruniri scurte. Mai întâi, tot în prezența lui Ken, o sesiune de planificare, cu un George Teaker în treningul de jogging, proaspăt sosit după o alergare de cinci mile. „E cea mai bună soluție pentru mahmureală”, le-a spus el. Dorea ca Lonnie să conducă magazinul din Biloxi, în baza unui nou contract, timp de nouăzeci de zile, după care îi vor evalua performanțele. Presupunând că toată lumea era mulțumită, cum se și așteptau să fie, el va fi transferat la un magazin mai mare, probabil în zona orașului Atlanta. Un magazin mai mare însemna și o mai mare responsabilitate, dar și mai mulți bani. După un an acolo, va fi reevaluat și, probabil, mutat din nou. În această perioadă de cincisprezece luni, i se cerea să-și petreacă cel puțin un weekend în Charlotte, într-un program de pregătire pentru conducere, prezentat în detaliu într-un dosar aflat pe masă.

În sfârșit, Teaker își încheie discursul și comandă încă o ceașcă de cafea neagră.

Ultimul oaspete era un tânăr subțirel, negru și chel, îmbrăcat la patru ace, cu costum și cravată. Numele lui era Taunton și era avocat în New York, de fapt, chiar pe Wall Street. Firma lui reprezenta Listing Foods, îi explică el lui Lonnie pe un ton grav; de fapt, nu lucra decât pentru Listing. Se afla acolo pentru a-i

prezenta proiectul unui contract de angajare, o problemă de rutină și totuși importantă. Îi înmână lui Lonnie un document de numai trei sau patru pagini, care însă avea acum altă greutate, de când știa că fusese adus tocmai de pe Wall Street. Lonnie era impresionat până la lacrimi.

— Uitați-vă prin el, spuse Taunton, lovindu-și ușor bărbia cu un pix de mare valoare. Vom vorbi săptămâna viitoare. E un contract tip. În paragraful referitor la compensații sunt câteva spații albe. Le vom completa mai târziu.

Lonnie aruncă o privire pe prima pagină, apoi puse documentul deasupra celorlalte hârtii și dosare al căror teanc se înălța văzând cu ochii. Taunton scoase la vedere un blocnotes, parcă pregătindu-se să facă față unui interogatoriu serios.

— Numai câteva întrebări, spuse el.

— Sigur, răspunse Lonnie, uitându-se la ceas, fără să vrea.

— Aveți cazier?

— Nu. Numai niște amenzi pentru exces de viteză.

— Nici o acțiune intentată împotriva dumneavoastră personal?

— Nu.

— Dar împotriva soției dumneavoastră?

— Nu.

— Ați fost cumva în situația de faliment?

— Nu.

— Ați fost vreodată arestat?

— Nu.

— Acuzat?

— Nu.

Taunton întoarse pagina.

— Ați fost vreodată implicat, ca director de supermagazin, într-un litigiu?

— Mda, stați să mă gândesc. Acum vreo patru ani, un bătrân a alunecat și a căzut pe podeaua umedă. Ne-a dat în judecată. Eu am apărut ca martor.

— S-a ajuns la proces? întrebă Taunton cu mare interes. Revăzuse dosarul aflat la tribunal, avea o copie în servieta sa burdușită cu hârtii și cunoștea fiecare detaliu al acuzațiilor bătrânului.

— Nu. Compania de asigurări a rezolvat totul în afara tribunalului. Cred că i-au plătit douăzeci de mii sau cam așa ceva.

Erau chiar douăzeci de mii, iar Taunton scrisese această cifră pe foaia de hârtie.

Scenariul cerea ca Teaker să intervină în acel moment.

— Naiba să-i ia pe avocații pledanți! Sunt o pacoste pentru societate!

Taunton se uită spre Lonnie, apoi spre Teaker și răspunse, ca pentru a se apăra:

— Eu nu sunt avocat pledant.

— A, știu asta, spuse Teaker. Tu ești unul dintre băieții buni. Eu pe vânătorii ăia de sânge am pică.

— Știți cât am plătit noi anul trecut pentru a acoperi costul asigurării în caz de litigii? Îl întrebă Taunton pe Lonnie, ca și cum acesta ar fi putut ghici. Lonnie clătină din cap.

— Listing a plătit peste douăzeci de milioane.

— Numai ca să-i țină pe rechini deoparte, adăugă Teaker.

Urmă o pauză dramatică în conversație, sau cel puțin una care urmărea acest efect, căci Taunton și Teaker își mușcau buzele, arătându-și dezgustul și părând să regrete că irosiseră atâția bani pentru a se proteja de procese. Apoi, Taunton studie ceva pe foaia de hârtie, aruncă o privire scurtă spre Teaker și

întrebă:

— Cred că nu ați discutat despre proces până acum, nu?

Teaker păru surprins.

— Nu cred că e necesar. Lonnie e cu noi. E unul dintre ai noștri.

Taunton păru să ignore răspunsul.

— Procesul acela din Biloxi are implicații serioase pentru întreaga economie, mai ales pentru companii ca a noastră, îi spuse el lui Lonnie, care încuviință cu un gest al capului și încercă să-și imagineze cum era posibil ca acel proces să-i afecteze și pe alții, în afară de Pynex.

— Nu sunt sigur că e bine să discuți despre asta, îl apostrofă Teaker pe Taunton.

— E în regulă, continuă Taunton. Cunosc procedura legală. Nu te deranjează, nu-i așa, Lonnie? Vreau să zic, putem avea încredere în tine în privința asta, nu?

— Sigur. N-am să suflu nici un cuvântel.

— Dacă reclamantul câștigă acest caz și obține o sumă mare, ea va deschide porțile pentru alte litigii legate de industria tutunului. Avocații pledanți vor înnebuni de-a binelea. O să aducă la faliment toate companiile producătoare de tutun.

— Noi scoatem mulți bani din vânzarea de tutun, Lonnie, spuse Teaker la momentul potrivit.

— Pe urmă, probabil că vor ataca companiile producătoare de brânzeturi, sub pretextul că și colesterolul ucide lumea.

Taunton ridicase vocea și se aplecase peste masă. Subiectul atinsese un punct sensibil.

— Trebuie să se termine odată cu procesele astea. Industria tutunului nu a pierdut nici unul dintre ele. Cred că au obținut ceva în genul cincizeci și cinci de succese și nici un eșec. Tipii din juriu au înțeles întotdeauna că acela care fumează o face pe propriul său risc.

— Lonnie înțelege acest lucru, spuse Teaker, aproape defensiv.

Taunton trase adânc aer în piept.

— Sigur că da. Îmi pare rău dacă am vorbit prea mult. Numai că la Biloxi miza e foarte mare.

— Nici o problemă, spuse Lonnie.

Într-adevăr, nu-l deranja discuția. La urma urmei, Taunton era avocat și cunoștea cu siguranță legile și probabil că era în regulă dacă vorbea despre proces în linii mari, fără să intre în amănunte. Lonnie era mulțumit. Era în aceeași barcă cu ei. Cu el nu vor avea niciodată probleme.

Brusc, Taunton deveni numai zâmbet, puse deoparte notițele și îi promise lui Lonnie că îl va suna la mijlocul săptămânii următoare. Ședința se terminase și Lonnie era liber. Ken îl conduse cu mașina la aeroport, unde același avion Lear, cu aceiași piloți amabili, îl aștepta, gata de zbor.

La buletinul meteorologic se anunțase că după-amiază erau posibile averse slabe și Stella nu avu nevoie de mai mult. Cal susținea că nu e nici un nor pe cer, dar ea nici nu voia să se uite. Trase draperiile și se uită la filmele de la televizor până la prânz. Comandă o porție de cașcaval pane și două pahare de Bloody Mary, după care dormi puțin, cu lanțul pus la ușa și un scaun proptit în ea. Cal a plecat la plajă, mai precis la una din cele unde femeile stăteau fără sutien, despre care auzise, dar nu avusese niciodată șansa să ajungă acolo, din cauza soției sale. Cum ea era la loc sigur, închisă în camera lor de la etajul al

zecelea, el era liber să străbată plaja și să admire trupurile tinere. A băut o bere pe o terasă acoperită cu paie și s-a gândit cât de frumoasă devenise această excursie. Ei îi era frică să fie văzută, așa că toate cărțile de credit erau în siguranță în acel weekend.

Au reușit să prindă o cursă matinală, duminică dimineață, și s-au întors la Biloxi. Stella era mahmură și epuizată după un sfârșit de săptămână sub urmărire. O îngrijorau ziua de luni și revenirea la tribunal.

13

Saluturile și schimburile de amabilități nu au mai avut aceeași forță în dimineața de luni. Rutina adunării în jurul cafetierei, cu inspectarea gogoșilor și a cornurilor devenise obositoare, nu atât din cauza repetării ei, cât mai ales pentru că era groaznic să nu se știe exact cât va dura. S-au împărțit în grupuri mici și și-au povestit ce li se întâmplase în perioada de libertate din weekend. Majoritatea ieșiseră în oraș la cumpărături, fuseseră în vizite cu familia și merseseră la biserică. Plictiseala luă însă o nouă întorsătură pentru acești oameni care se pregăteau să stea din nou închiși într-o sală de tribunal. Herman întârzia, așa că au început să vorbească în șoaptă despre proces, nimic important, doar exprimarea consensului general despre pledoaria acuzării, care se pierdea într-o mare de planșe, tabele și statistici. Știau cu toții că fumatul cauzează cancer la plămâni. Doreau informații noi.

Dis-de-dimineață, Nicholas reuși s-o tragă pe Angel Weese deoparte. Își vorbiseră politicos pe tot parcursul procesului, dar nu vorbiseră despre nimic important. Ea și Loreen Duke erau singurele femei de culoare din juriu și totuși, ciudat, se țineau departe una de alta. Angel era zveltă și tăcută, era nemăritată și lucra pentru un distribuitor de bere. Părea mereu copleșită de o suferință tăcută și era greu de vorbit cu ea.

Stella sosi târziu, arătând ca naiba; avea ochii roșii și încercănați și fața palidă. Își turnă cafeaua cu mâini tremurânde și se îndreptă direct spre fumoarul de la capătul holului, unde Jerry Fernandez și Pudetul stăteau la taclale și cochetau unul cu celălalt, așa cum era normal după atâta vreme.

Nicholas era nerăbdător să asculte povestea Stellei despre acel weekend.

— Ce zici de o țigară? o întrebă el pe Angel, a patra fumătoare oficială din juriu.

— Când te-ai apucat de fumat? îl întrebă ea, adresându-i unul din rarele sale zâmbete.

— Săptămâna trecută. Am să mă las după ce se termină procesul.

Au părăsit camera juraților sub privirile curioase ale lui Lou Dell și li s-au alăturat celorlalți — Jerry și Pudetul, care continuau să stea de vorbă; Stella, cu fața ca o mască și aflată la un pas de a face o criză de nervi.

Nicholas luă o țigară Camel de la Jerry și și-o aprinse cu un chibrit.

— Ei, cum a fost la Miami? o întrebă el pe Stella.

Ea tresări și se întoarse furioasă spre el.

— A plouat, îi spuse, mușcând filtrul și trăgând cu disperare din țigară. Nu dorea să vorbească.

Conversația lânzezea și fiecare era atent la țigara lui. Era ora nouă fără zece minute, timpul pentru ultima înghițitură de nicotină.

— Cred că am fost urmărit în acest weekend, spuse Nicholas, după câteva momente de liniște.

Continuau să fumeze, dar mintea începuse să le lucreze.

— Cum ai spus? Întrebă Jerry.

— Am fost urmărit, repetă el și se uită spre Stella, care îl privea cu ochii mari, îngroziți.

— De cine? Întrebă Pudelul.

— Nu știu. S-a întâmplat sâmbătă, când am plecat de-acasă spre serviciu. Am văzut un tip furișându-se pe lângă mașina mea și, mai târziu, l-am văzut în centrul comercial. Probabil că era un spion angajat de tipii cu tutunul.

Stella căscă gura și începu să tremure. Fumul albastrui îi ieșea pe nări.

— Ai de gând să-i spui judecătorului? Întrebă ea, cu respirația tăiată. Era întrebarea care îi frământase, pe ea și pe Cal.

— Nu.

— De ce nu? Întrebă Pudelul, fără prea mare curiozitate.

— Nu știu încă sigur, asta e. Adică, sunt sigur că am fost urmărit, dar nu știu precis cine era. Ce să-i spun judecătorului?

— Spune-i că ai fost urmărit, propuse Jerry.

— De ce să te fi urmărit cineva? Întrebă Angel.

— Din același motiv pentru care ne urmăresc pe toți.

— Eu nu cred așa ceva, spuse Pudelul.

Stella credea, desigur, dar dacă Nicholas, fostul student la drept, avea de gând să-i ascundă acest lucru judecătorului, atunci și ea va face la fel.

— De ce ne urmăresc? Întrebă iarăși Angel nervoasă.

— Pentru că așa fac ei. Companiile de tutun cheltuiesc milioane ca să ne selecteze și acum cheltuiesc chiar mai mult ca să ne urmărească.

— Ce anume caută?

— Modalități de a ajunge până la noi. Prieteni cu care s-ar putea să vorbim. Locuri în care ne-am putea duce. De obicei aruncă vorba în comunitatea în care trăim, câte o mică bârfă despre cel mort, care făcea lucruri rele când trăia. Întotdeauna caută un punct slab. De asta n-au pierdut niciodată un proces în instanță.

— De unde știi că e vorba de compania de țigări? Întrebă Pudelul, aprinzându-și încă una.

— Nu știu. Dar ei au mai mulți bani decât acuzarea. De fapt, au fonduri nelimitate cu care pornesc la luptă în astfel de cazuri.

Jerry Fernandez, gata oricând să facă o glumă sau să susțină un scenariu, intră și el în vorbă.

— Știți, dacă mă gândesc bine, îmi amintesc că și eu am zărit un tip ciudat privindu-mă de după colțul străzii, zilele astea. L-am văzut de mai multe ori, adăugă el, aruncând o privire spre Nicholas și așteptând aprobarea acestuia. Dar Nicholas o privea pe Stella. Jerry îi făcu Pudelului cu ochiul, dar ea nici nu-l observă.

Lou Dell bătu în ușă.

Nici jurămintele și nici imnul național nu au deschis dimineața de luni. Judecătorul Harkin și avocații așteptau, gata să se ridice în picioare cu nestăvilit patriotism, la cel mai mic semn că jurații aveau chef de așa ceva, dar nu se întâmplă nimic. Jurații își ocupară locurile, deja obosiți, după toate aparențele, și resemnați să suporte încă o săptămână lungă împreună cu martorii. Harkin le adresă un zâmbet larg de bun-venit, apoi continuă cu monologul deja cunoscut despre stabilirea unor contacte neautorizate. Stella privea în pământ, tăcută. Cal, aflat în rândul al treilea, se afla acolo pentru a o susține.

Scotty Mangrum se ridică în picioare și informă curtea că acuzarea ar dori să reia mărturia doctorului Hilo Kilvan, care a fost imediat adus de undeva, din spate și așezat în boxa martorilor. El făcu un semn amabil cu capul spre juriu. Nimeni nu-i răspunse.

Pentru Wendall Rohr și echipa de avocați ai acuzării, sfârșitul de săptămână nu adusesese nici un moment de odihnă. Procesul în sine era și-așa o provocare, dar surpriza faxului semnat „MM” și primit vineri făcuse să dispară tot calmul aparent. Reușiseră să descopere că apelul provenea dintr-o parcare de autocamioane, din apropiere de Hattiesburg și, după ce acceptase o sumă de bani, un funcționar făcuse o descriere vagă a unei tinere femei, de aproape treizeci de ani, poate treizeci și ceva, cu părul negru strâns sub o șapcă de pescar și fața pe jumătate ascunsă în spatele unor imenși ochelari de soare. Era scundă, dar poate că era totuși de înălțime medie. Poate că avea un metru șaiszeci sau chiar șaiszeci și cinci. Era zveltă, asta fără îndoială, dar la urma urmei asta se întâmplase înainte de ora nouă, într-o dimineață de vineri, o perioadă extrem de aglomerată. Femeia îi dăduse cinci dolari pentru a trimite un fax la un număr din Biloxi, un birou de avocați, lucru care funcționarului i se păruse ciudat și tocmai de aceea îl reținuse. Majoritatea faxurilor se refereau la permise pentru transport de combustibili și încărcături speciale.

Nu-i zărise mașina dar, așa cum mai spusese, locul era foarte aglomerat.

Toți cei opt principali avocați ai acuzării — care acopereau împreună un total de 150 de ani de experiență în tribunal — căzură de acord că era vorba de o situație cu totul nouă. Nimeni nu își mai amintea de vreun alt proces în care cineva din afară să fi luat contact cu avocații implicați pentru a-i anunța ce urmau să facă jurații. Era unanimă convingerea că fata, MM, va reveni. Și, deși inițial au negat acest lucru, până la sfârșitul weekendului au ajuns, fără plăcere, la concluzia că, probabil, le va cere bani. Un aranjament. Bani pentru un verdict favorabil.

Totuși, nu reușeau să-și facă destul curaj și să inventeze o strategie potrivită pentru a se ocupa de ea, atunci când va dori să negocieze. Poate mai târziu, dar acum nu.

Pe de altă parte, Fitch aproape că nu se gândea la nimic altceva. Fondul avea la acea oră un excedent de șase milioane și jumătate, din care două constituiau bugetul pentru celelalte cheltuieli de judecată. Bani erau cât se poate de lichizi și se puteau mișca după dorință. Își petrecuse tot sfârșitul de săptămână controlându-i pe jurați, întâlnindu-se cu avocații și ascultând rezumatele făcute de experții săi; vorbise la telefon pe îndelete cu D. Martin Jankle de la Pynex. Fusese mulțumit de rezultatele spectacolului organizat de Ken și Ben în Charlotte și primise asigurări de la George Teaker că Lonnie Shaver era un om de încredere. Ba chiar vizionase o casetă pe care fusese imprimată în secret întâlnirea în cursul căreia Taunton și Teaker aproape că reușiseră să-l facă pe Lonnie să semneze un jurământ de credință.

Fitch dormise patru ore sâmbătă și cinci duminică, lucru cu care era obișnuit, deși avusese un somn agitat. O visase pe fata aceea, Marlee, și ceea ce i-ar putea aduce ea. Era foarte posibil ca acesta să se dovedească cel mai ușor proces de până atunci.

Urmărise desfășurarea procedurii de deschidere a ședinței de luni din camera sa de vizionare, împreună cu un expert în materie de juriu. Camera ascunsă funcționase atât de bine, încât hotărâseră să încerce una și mai bună, cu lentile mai puternice și o imagine mai clară. Aceasta era închisă în aceeași servietă care fusese plasată undeva sub masă, și nimeni din mulțimea de oameni prezenți în sală nu bănuia nimic.

Nu se rostise jurământul de credință, nu se întâmplase nimic deosebit, dar Fitch se așteptase la asta. Cu siguranță că Marlee l-ar fi sunat dacă se plănuia ceva special.

Îl ascultă pe doctorul Kilvan reluându-și mărturia și zâmbi pentru sine, văzând cât de îngroziți păreau jurații. Consultanții și avocații săi erau cu toții de părere că, până în acel moment, martorii acuzării nu reușiseră să capteze atenția juraților. Experții erau impresionați, pregătirea lor profesională era copleșitoare, la fel și mijloacele vizuale folosite de ei, dar avocații lui văzuseră destule dintr-astea.

Apărarea va fi simplă și subtilă. Doctorii chemați de ei vor insista pe faptul că fumatul nu cauzează cancer la plămâni. Alți experți impresionanți vor argumenta că aceia care aleg fumatul sunt bine informați. Pledoariile avocaților săi vor avea următoarea concluzie: dacă țigările sunt periculoase, așa cum se spune, atunci fiecare fumează pe riscul său.

Fitch trecuse de multe ori prin toate astea. Își știa depoziția pe dinafară. Rezistase la toate argumentele avocaților. Îl trecuseră toate sudorile până la încheierea deliberărilor juriilor. Sărbătorise în tăcere verdictele, dar niciodată nu avusese șansa să câștige cu adevărat.

Țigările ucid patru sute de mii de americani în fiecare an, spunea doctorul Kilvan și patru diagrame susțineau această afirmație. Este de departe produsul cel mai ucigător de pe piața de consum. Cu excepția armelor — iar țigările, bineînțeles, nu sunt făcute pentru a ochi și împușca pe cineva. Țigările sunt făcute pentru a fi aprinse și fumate; acesta este modul corect de folosire. Și sunt ucigătoare dacă aplici exact modul lor de folosire.

Acest punct produse efectul dorit asupra juraților, care nu aveau cum să-l mai uite de acum înainte. Dar la zece și jumătate erau gata să-și ia pauza pentru cafea și țigară. Judecătorul Harkin întrerupse ședința pentru cincisprezece minute. Nicholas îi strecură lui Lou Dell un bilet, pe care ea îl dădu mai departe lui Wilis care se întâmpla să fie treaz. El îi duse biletul judecătorului Harkin. Easter îi cerea să-i acorde câteva minute la prânz, dacă era posibil pentru o discuție confidențială. Era ceva urgent.

Nicholas s-a scuzat și a plecat de la masa de prânz, spunând că are dureri de stomac și își pierduse pofta de mâncare. Trebuia să se ducă la toaletă, spuse el, și se va întoarce imediat. Nimănui nu-i păsa. Oricum, cei mai mulți se ridicau de la masă, pentru a evita să stea alături de Stella Hulic.

Nicholas parcurse rapid holurile strâmte și intră în biroul unde îl aștepta judecătorul, singur, cu un sandvici rece alături. Nicholas aducea cu el o servietă mică, maronie, din piele.

— Trebuie să vorbim, spuse el, luând loc.

— Ceilalți știu că sunteți aici? întrebă Harkin.

— Nu. Dar trebuie să mă grăbesc.

— Dă-i drumul. Harkin ronțai niște fulgi de cereale și împinse farfuria la o parte.

— Trei lucruri. Stella Hulic, numărul 4, în rândul întâi, a fost la Miami în acest weekend și a fost urmărită de persoane necunoscute, despre care se crede că lucrează pentru companiile producătoare de tutun.

Judecătorul se opri din mestecat.

— De unde știți?

— Am tras cu urechea la conversația ei cu un alt jurat, în această dimineață. Nu mă întrebați de unde știa că e urmărită — asta n-am auzit. Dar sărmana e într-o stare de plâns. Sincer să fiu, cred că a băut ceva de dimineață, înainte de a veni la tribunal. Vodcă, presupun. Probabil Bloody Mary.

— Continuați.

— În al doilea rând, Frank Herrera, numărul 7 — am vorbit despre el data trecută — ei bine, decizia lui e luată și mă tem că va încerca să-i influențeze și pe alții.

— Vă ascult.

— A venit la proces cu păreri preconcepute. Cred că și-a dorit mult să fie jurat; e militar în rezervă, sau cam așa ceva; probabil că se plictisește de moarte, dar susține excesiv apărarea și, ce să vă spun, asta mă îngrijorează. Nu știu cum se procedează cu asemenea jurați.

— Discută despre caz?

— A făcut-o o dată, cu mine. Herman e foarte mândru de poziția sa de coordonator și nu acceptă nici un fel de discuții despre caz.

— Bravo lui.

— Dar nu poate controla totul. Și, după cum știți, e în firea omului să bârfească. Oricum, Herrera otrăvește pe toată lumea.

— În regulă. A treia problemă?

Nicholas deschise servieta de piele și scoase de acolo o casetă video.

— Merge? Întrebă el, arătând spre micul televizor cu video așezat pe un suport într-un colț al camerei.

— Cred că da. Săptămâna trecută mergea.

— Îmi permiteți?

— Vă rog.

Nicholas apăsă butonul de pornire și introduse caseta.

— Vă amintiți de tipul pe care l-am văzut în tribunal, săptămâna trecută? Cel care mă urmărea?

— Da, răspunse Harkin, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre televizor. Îmi amintesc.

— Ei bine, iată-l.

În alb și negru, într-o imagine puțin încetoșată, dar suficient de clară pentru a distinge ce se întâmplă, ușa se deschise și omul intră în apartamentul lui Easter. Privi temător în jur și, timp de o clipă, păru să se uite chiar spre aparatul ascuns în ventilatorul de deasupra frigiderului. Nicholas opri imaginea în prim-plan și spuse:

— E chiar el.

Cu răsuflarea tăiată, judecătorul Harkin repetă la rândul său:

— Mda, el este.

În continuare, filmul îl prezenta pe bărbatul acela (Doyle) intrând și ieșind din imagine, făcând fotografii, aplecându-se peste computer și părăsind apartamentul în mai puțin de zece minute. Imaginea dispăru.

— Când s-a... începu Harkin încet, rămânând cu privirea ațintită asupra ecranului.

— Sâmbătă după-amiază. Eu am lucrat un schimb de opt ore și acest tip a intrat în casă când mă aflam la lucru.

Nu era într-un tot exact, dar Harkin n-avea cum să știe. Nicholas reprogramase aparatul video, pentru ca pe ecran să apară ziua de sâmbătă și data exactă în colțul din dreapta jos.

— De ce...

— Am fost jefuit și bătut acum cinci ani, când locuiam în Mobile; am fost la

un pas de moarte. S-a întâmplat când mi-a fost spart apartamentul. Sunt grijuliu cu securitatea mea, nimic mai mult.

Totul părea perfect plauzibil; existența aparaturii foarte sofisticate de pază, într-un apartament prăpădit; computerele și camera de înregistrare, dintr-un salariu minim. Era îngrozit de violență. Oricine putea înțelege asta.

— Doriți să-l mai vedeți o dată?

— Nu. El este.

Nicholas scoase caseta din aparat și i-o dădu judecătorului.

— Păstrați-o dumneavoastră. Eu mai am o copie.

Sandviciul cu carne de vacă pe care și-l pregătise Fitch rămase mâncat doar pe jumătate când Konrad bătu la ușă și rosti vorbele pe care Fitch își dorea să le audă:

— E fata la telefon!

Fitch își șterse gura și barbișonul cu dosul palmei și apucă receptorul.

— Alo?

— Fitch, dragule, spuse ea. Sunt eu, Marlee.

— Da, dragă.

— Nu știu numele tipului, dar malacul pe care l-ai trimis în apartamentul lui Easter joi, pe data de nouăsprezece, acum unsprezece zile, la ora 4:52 ca să fim mai exacti.

Fitch simți că nu mai are aer și tuși, împrôșcând firimituri de mâncare. Înjură în gând și se îndreptă de spate.

— Asta a fost chiar după ce ți-am dat biletul despre Nicholas care urma să se îmbrace cu un pulover gri de golf și pantaloni kaki apretați, îți amintești?

— Da, răspunse el răgușit.

— În orice caz, mai târziu l-ai trimis la tribunal, probabil ca să mă caute pe mine. Asta a fost miercurea trecută, pe douăzeci și cinci. A fost o mare prostie, pentru că Easter l-a recunoscut și i-a trimis un bilet judecătorului, care l-a privit cu atenție. Mă ascuți, Fitch?

Asculta, dar nu respira.

— Da! se răsti el.

— Ei bine, acum judecătorul știe că tipul a intrat ilegal în apartamentul lui Easter și a semnat un mandat de arestare a tipului. Așa că scoate-l imediat din oraș, altfel ai s-o încurci. Poate te arestează și pe tine.

O sută de întrebări se perindau prin mintea lui Fitch, dar știa că nu va primi nici un răspuns. Dacă Doyle era cumva recunoscut și prins și dacă vorbea prea multe, atunci, vai, nici nu se putea gândi la urmări. Pătrunderea ilegală în apartament era un delict oriunde pe planetă și Fitch trebuia să se miște extrem de repede.

— Mai e ceva? întrebă el.

— Nu. Atât pentru moment.

Doyle ar fi trebuit să stea la o masă lângă fereastră, într-un mic restaurant vietnamez aflat la patru cvartale distanță de tribunal dar, de fapt, juca „21” cu miză de doi dolari la „Lucky Luck” când auzi sunând aparatul portabil pe care îl purta prins de curea. Era Fitch, de la birou. Trei minute mai târziu, Doyle se și afla pe autostrada 90, îndreptându-se spre est, da, spre est, pentru că statul Alabama era mai aproape decât Louisiana. Două ore mai târziu se afla într-un avion, cu direcția Chicago.

Îi trebui o oră lui Fitch pentru a cerceta și a descoperi că nu fusese emis nici un mandat de arestare pentru Doyle Dunlap sau pentru o altă persoană cu

semnalmentele acestuia. Asta nu-l liniștea câtuși de puțin. Marlee știa că pătrunseseră în apartamentul lui Easter — de asta era sigur.

Dar de unde putea ști? Asta era întrebarea cea mai importantă, care îl îngrijora amarnic. Fitch zbieră la Konrad și Pang prin ușa închisă. Aveau să treacă trei ore până să descopere răspunsul.

La ora trei și jumătate, luni după-amiază, judecătorul Harkin întrerupse mărturia doctorului Kilvan și îl trimise, pentru moment, acasă. Îi anunță pe avocații surprinși că existau câteva probleme serioase care implicau juriul și care trebuiau rezolvate imediat. Îi trimise pe jurați înapoi în camera lor și ceru să se evacueze sala. Jip și Rasco deschiseră ușile, conducând spectatorii afară, apoi le închiseră la loc.

Oliver McAdoo trase încet servieta sub masă cu piciorul stâng, până când reuși s-o îndrepte spre masa judecătorului. Alături se mai aflau alte patru serviete de tot felul, plus două cutii de carton pline cu dosare de depoziii și alte hârtoage legale. McAdoo nu știa sigur ce urma să se întâmple, dar presupuse, corect de altfel, că Fitch va dori să vadă și el.

Judecătorul Harkin își dresă vocea și se adresă trupei de avocați care îl priveau cu mare atenție.

— Domnilor, mi s-a adus la cunoștință că unii, dacă nu toți jurații, simt că sunt studiați și urmăriți. Am dovezi clare că cel puțin unul dintre jurați a fost victima unei intrări ilegale în apartamentul său.

Tăcu, pentru ca aceste cuvinte să rămână adânc întipărite în mintea tuturor, ceea ce se și întâmplă. Avocații erau uluiți, fiecare parte știindu-se total nevinovată de ceva rău și aruncând vina pe cei care meritau acest lucru — cei din cealaltă tabără.

— Acum, am două variante la dispoziție. Pot anula procesul pentru vicii de procedură sau pot sechestra juriul. Sunt înclinat să aleg a doua variantă, oricât de neplăcută ar fi ea. Domnule Rohr?

Rohr se ridică foarte încet și, pentru prima dată în viață, nu știa ce să spună.

— Ăăă, știți, domnule judecător, ar fi îngrozitor să anulăm procesul. Vreau să zic, sunt sigur că noi nu am făcut nimic rău. Se întoarce și aruncă o privire spre masa apărării. A intrat cineva prin efracție în casa unui jurat? Întrebă el.

— Exact asta am spus. Vă voi arăta imediat dovada. Domnule Cable?

Sir Durr se ridică în picioare, încheindu-și nasturii la haină.

— Este un lucru uluitor, onorată instanță.

— Cu siguranță.

— Credeți-mă, nu sunt în măsură să vă răspund, până când nu voi cunoaște mai multe detalii, spuse el, răspunzând suspiciunii ogindite în ochii avocaților cu siguranță vinovați, cei ai acuzării.

— Foarte bine. Aduceți aici juratul cu numărul 4, Stella Hulic, îl instrui judecătorul pe Willis.

Până să ajungă în sală, Stella își pierduse tot sângele din obraji și înțepenise de groază.

— Vă rog, luați loc pe scaunul martorilor, doamnă Hulic. Nu va dura decât câteva clipe, i se adresă judecătorul, zâmbindu-i încurajator și făcându-i semn spre scaunul din boxa martorilor. Stella luă loc, privind cu disperare în jur.

— Vă mulțumesc. Acum, doamnă Hulic, doresc să vă pun câteva întrebări.

Se făcu liniște; nimeni nu mai mișca. Avocații rămăseseră cu pixurile în mână, fără să le mai pese de blocnotesuri; se așteptau să le fie dezvăluit cine

știe ce secret. După patru ani de război până să se ajungă la proces, știau dinainte orice ar fi putut spune martorii. Ideea unei declarații nepregătite, venind de pe banca martorilor, era fascinantă.

Cu siguranță că femeia avea să dezvăluie un păcat cumplit comis de cealaltă parte. Ea se uită rugător spre judecător. Cineva îi miroși respirația și pufni scârbit.

— Ați fost la Miami în weekend?

— Da, domnule, răspunse ea cu greu.

— Cu soțul dumneavoastră?

— Da.

Cal părăsise curtea înainte de prânz. Avea de rezolvat niște afaceri.

— Care a fost scopul acestei călătorii?

— Să facem cumpărături.

— S-a întâmplat ceva deosebit cât timp ați fost acolo?

Ea trase adânc aer în piept și își îndreptă privirea spre avocații care stăteau înghesuiți în jurul meselor lungi, sorbindu-i cuvintele. Apoi se întoarse spre judecător.

— Da, domnule.

— Vă rog să ne spuneți ce s-a întâmplat.

Ochii i se umplură de lacrimi și sărmana femeie aproape că nu se mai putea stăpâni. Judecătorul Harkin profită de acel moment pentru a o liniști:

— Stați liniștită, doamnă Hulic. Nu ați făcut nimic rău. Spuneți-ne numai ce s-a întâmplat.

Ea își mușcă buzele și strânse din dinți.

— Am ajuns vineri seară la hotel și, după ce stătusem acolo vreo două-trei ore, a sunat telefonul; era o femeie care ne-a spus că tipii ăia de la companiile de tutun ne urmăresc. A spus că ne-au urmărit de la Biloxi și că știau totul, cu ce curse am venit și așa mai departe. Spunea că ne vor urmări tot weekendul, ba chiar că s-ar putea să încerce să ne pună microfoane în telefon.

Rohr și echipa lui respirară ușurați. Mai aruncară două-trei ocheade furioase spre cealaltă masă, unde Cable și ceilalți înghețaseră.

— Ați văzut pe cineva urmărindu-vă?

— Păi, ca să fiu sinceră, eu n-am mai ieșit din cameră. M-a speriat foarte tare. Cal s-a aventurat pe afară de câteva ori și a văzut un tip, unul cu figură de cubanez, care umbla cu aparatul de fotografiat pe plajă, și pe urmă l-a revăzut duminică, pe când plecam de la hotel.

Dintr-o dată, Stella își dădu seama că își ieșise din fire, că era atât de copleșită, încât nu mai putea continua. Fără să se chinuie prea mult, izbucni în lacrimi.

— Altceva, doamnă Hulic?

— Nu, răspunse ea printre suspine. Dar e îngrozitor. Nu pot să...

Cuvintele se pierdură printre gemete.

Judecătorul se întoarse spre avocați.

— Am să-i permit doamnei Hulic să se retragă; va fi înlocuită cu juratul de rezervă numărul 1.

Stella începu să bocească încet și, văzând-o atât de distrusă, nu puteai să-i ceri să rămână. Există pericolul ca jurații să fie sechestrați în tribunal și ea n-ar fi putut face față.

— Vă puteți întoarce în camera juriului, să vă luați lucrurile și să plecați acasă. Vă mulțumesc pentru participare și îmi pare rău că s-a întâmplat așa ceva.

— Regret așa de mult! izbucni ea să șoptească, apoi se ridică de pe scaun și

părăsi sala. Plecarea ei era o lovitură pentru apărare. Fusesse catalogată cu șanse mari în timpul selecției și, după două săptămâni de ținere constantă sub observație, experții în materie de juriu din ambele tabere erau aproape unanimi în credința că nu ținea partea reclamantei. Fuma de douăzeci și patru de ani, fără să fi încercat vreodată să se lase de acest obicei.

Acum era înlocuită de o rezervă temută de toți, dar mai ales de apărare.

— Să poftească aici juratul numărul 2, Nicholas Easter, îi ceru judecătorul lui Willis, rămas în picioare lângă ușa deschisă.

Până să-l aducă pe Easter, Gloria Lane, ajutată de o asistentă, aduse în sală un televizor cu video pe care îl așezară în centrul camerei.

Durwood Cable se prefăcu preocupat cu alte treburile, dar nu-i ieșea din minte o unică întrebare: Ce-a mai făcut Fitch? Înainte de proces, Fitch dirija totul: alcătuirea echipei de apărători, selecția martorilor experți, angajarea consultanților pentru juriu, investigația propriu-zisă a tuturor posibililor jurați. Avea delicata obligație de a ține legătura cu clientul, Pynex, și stăteau cu ochii pe avocații acuzării, ca un uliu. Dar cam tot ce făcea Fitch după începerea procesului era un secret. Cable nu dorea să știe nimic. El mergea pe calea bătută și susținea cazul în tribunal. Las' să se afunde Fitch în noroi și să încerce să-l câștige.

Easter se așeză pe scaunul martorului și își încrucișă picioarele. Dacă era cumva nervos sau speriat, reușea să ascundă perfect acest lucru. Judecătorul îl întrebă despre omul misterios care îl urmărise și Easter menționează orele exacte și locurile unde îl văzuse. Și mai explică, cu lux de amănunte, ce se întâmplase miercură trecută, când se întorsese spre sală și îl zărise pe același bărbat așezat acolo, în rândul al treilea.

Apoi descrie măsurile de securitate pe care le luase în apartamentul său și luă videocaseta din mâna judecătorului Harkin. O puse în aparat și avocații se lăsară pe marginea scaunelor, tremurând de nerăbdare. Lăsă banda să se desfășoare integral, în toate cele nouă minute și jumătate ale sale și, când aceasta se opri, se așeză din nou pe scaunul martorilor și confirmă identitatea intrusului — era același bărbat care îl urmărise, același tip care își făcuse apariția la tribunal miercură trecută.

Fitch nu reuși să vadă nenorocitul acela de monitor prin camera ascunsă, pentru că McAdoo, cu picioroangele lui, sau poate alt imbecil lovise servieta de sub masă. Dar Fitch auzi fiecare cuvânt rostit de Easter, așa că era suficient să închidă ochii ca să-și poată imagina ce se întâmplă la tribunal. O durere cumplită începea să se facă simțită la baza craniului. Înghiți o aspirină, dând-o pe gât cu apă minerală. Tare i-ar fi plăcut să-i pună lui Easter o simplă întrebare: pentru unul care se preocupă atât de mult de propria siguranță încât să-și instaleze camere video ascunse, cum de nu-și montase un sistem de alarmă la ușa? Dar întrebarea aceasta nu-i trecu decât lui prin minte.

— Pot și eu să certific că bărbatul din imagine a fost în sală miercură trecută, spuse judecătorul.

Dar bărbatul din imagine plecase de mult. Doyle era deja în siguranță, la Chicago, în clipa în care curtea îl privea intrând în apartament și învârtindu-se pe acolo, ca și cum nu s-ar fi temut că ar putea fi prins.

— Vă puteți întoarce în camera juriului, domnule Easter.

Timp de o oră, avocații își prezentară argumentele destul de firave și nepregătite, pentru și împotriva sechestrării juriului. După ce se încălziră, acuzațiile de a fi acționat ilegal începură să curgă cu duiumul, de o parte și de

alta, deși cele mai multe erau îndreptate spre apărare. Ambele părți știau că nu pot aduce nici un fel de dovezi și deci nu puteau face afirmații categorice, astfel încât acestea cuprindeau un câmp mult mai larg.

Jurații au avut parte de un raport complet din partea lui Nicholas, o variantă înflorită a celor întâmplate atât în sală, cât și pe banda video. În graba lui, judecătorul Harkin uitase să-i interzică lui Nicholas să discute această problemă cu colegii lui. Era o omisiune de care Nicholas profitase imediat, așa că abia așteptase să prezinte povestea în favoarea lui. Își mai luase și libertatea de a da o explicație pentru plecarea neașteptată a Stellei, care îi părăsise cu ochii în lacrimi.

Fitch se află de două ori în pragul apoplexiei; străbătea biroul cu pași mari, frecându-și ceafa și tâmplile și trăgând de firele din barbă, sau cerând răspunsuri imposibile de la Konrad, Swanson și Pang. Pe lângă aceștia trei, îi mai avea pe Holly și pe Joe Boy, detectivul local agil ca o felină, pe Dante, un fost polițist negru din districtul Columbia, și pe Dubaz, un alt tip de pe coastă, cu un cazier de toată frumusețea. Mai avea alți patru oameni la birou, împreună cu Konrad, alți doisprezece pe care îi putea chema la Biloxi oricând, pentru ca după trei ore să se afle acolo și un regiment întreg de avocați și consultanți. Fitch avea mulți oameni, care îi costau o mulțime de bani, dar era al dracului de sigur că nu trimisese pe nimeni la Miami în weekend, pentru a-i urmări pe Stella și pe Cal la cumpărături.

Un cubanez? Cu un aparat de fotografiat? Fitch luă cartea de telefon și o aruncă spre perete repetând, iar și iar, același lucru.

— Dar dacă a fost fata? întrebă Pang, ridicând încet capul după ce se aplecase pentru a se feri de cartea de telefon.

— Care fată?

— Marlee. Hulic a spus că i-a sunat o fată.

Calmul lui Pang contrasta cu furia șefului său. Fitch înțepeni cu un picior în aer, apoi se lăsă pe scaun. Luă încă o aspirină cu apă minerală și în cele din urmă rosti:

— Cred că ai dreptate.

Chiar așa și era. Cubanezul era un „consultant de securitate” de doi bani, pe care Marlee îl găsisese în anuar. Îl plătitise două sute de dolari ca să pară suspect, ceea ce nu era deloc dificil, și să fie surprins făcând poze la plecarea soților Hulic de la hotel.

Cei unsprezece jurați plus trei rezerve au fost reuniți în sala de ședințe a tribunalului. Scaunul gol al Stellei din primul rând a fost ocupat de Phillip Savelle, un încurcă-lume în vârstă de patruzeci și opt de ani, pe care nici una dintre tabere nu reușise să-l descifreze. El însuși se definea drept un chirurg al naturii și propriul său angajat, dar în ultimii cinci ani nu se mai auzise nimic despre această profesie de-a lungul coastei golfului. Era de asemenea un sticlar de avangardă, al cărui punct forte erau creațiile foarte viu colorate, amorfe, cărora le dădea niște nume obscure, acvatice și marine și pe care, câteodată, le expunea în vreo galerie de artă de mână a treia din Greenwich Village. Se lăuda că ar fi un marinar priceput și, de fapt, chiar reușise o dată să-și construiască un keci cu două catarge, cu care navigase până în Honduras și eșuase acolo, în ape liniștite. Uneori își imagina că e arheolog; după scufundarea vasului, stătuse unsprezece luni într-o închisoare din Honduras, pentru săpături ilegale.

Era necăsătorit, agnostic, absolvent al Universității din Grinnell, nefumător.

Toți avocații prezenți în tribunal erau speriați de moarte de acest om.

Judecătorul Harkin se scuză pentru ceea ce urma să facă. Izolarea juriului era un eveniment rar, radical, necesar în cazul circumstanțelor extraordinare și folosit întotdeauna în cazurile de omucideri spectaculoase. Dar în acest caz nu avea de ales. Avuseseră loc contacte neautorizate. Era de așteptat ca acestea să continue, în ciuda avertismentelor sale. Nu era deloc încântat și regreta dificultățile pe care această decizie avea să le producă, dar în acel moment obligația sa era să asigure un proces cinstit.

Le explică tuturor că, în urmă cu câteva luni, stabilise un plan de urgență pentru asemenea cazuri. Administrația locală rezervase un număr de camere într-un motel apropiat, al cărui nume rămânea secret. Măsurile de securitate vor fi sporite. Avea o listă de reguli în acest sens. Procesul intra acum în a doua săptămână de audiere a martorilor și el intenționa să-i zorească pe avocați, pentru a termina cât mai curând.

Cei cincisprezece jurați urmau să plece acasă, să-și facă bagajele, să-și aranjeze treburile și să se prezinte la tribunal a doua zi de dimineață, pregătiți să-și petreacă următoarele două săptămâni izolați.

Pe moment nu reacționează nimeni; erau prea uluiți. Numai Nicholas Easter găsi că era foarte amuzant.

14

Pentru că Jerry era mare amator de bere, de jocuri de noroc, de fotbal și chestii deocheate în general, Nicholas îi propuse să se întâlnească la cazinou, luni seară, pentru a sărbători ultimele ore de libertate. Jerry găsi că e o idee minunată. Plecând împreună de la tribunal, le veni ideea să-și invite câțiva colegi. Ideea părea bună, dar n-avea cum să meargă. De Herman nu putea fi vorba. Lonnie Shaver plecă în grabă, destul de agitat și fără să vorbească cu nimeni. Savelle era nou și necunoscut și părea genul de om pe care era mai bine să-l ții la distanță. Mai rămânea Herrera, Nap colonelul — care pur și simplu nu se potrivea pentru așa ceva. Era suficient că aveau să-și petreacă două săptămâni închiși împreună cu el.

Jerry o invită pe Sylvia Taylor-Tatum, Pudelul. Cei doi deveniseră oarecum prieteni. Ea divorțase pentru a doua oară, iar Jerry era pe punctul de a divorța pentru prima oară. Cum Jerry cunoștea toate cazinourile de pe coastă, le propuse să se întâlnească într-unui mai nou, care se numea *The Diplomat*. Acolo exista un bar cu un ecran foarte mare, cu băutură ieftină, un pic de intimitate și chelnerițe cu picioare lungi și rochii decoltate.

La ora opt, când Nicholas își făcu apariția, Pudelul era deja acolo, ținând o masă ocupată în barul aglomerat, sorbind o bere cumpărată cu reducere și zâmbind amabil, cum nu făcea niciodată în tribunal, își strânsese părul bogat, ondulat, la ceafă. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi decolorați și strâmți, un tricou larg și cizme roșii de cowboy. Depart de a fi frumoasă, ea arăta cu mult mai bine într-un bar decât pe banca juraților.

Sylvia avea ochii întunecați și triști ai unei femei învinse de viață, iar Nicholas era hotărât să le descopere adâncimile cât mai curând cu putință, înainte de sosirea lui Fernandez. Comandă încă un rând de băutură și renunță la orice introducere.

— Ești măritată? o întrebă el, știind că nu era. Se măritase prima dată la nouăsprezece ani și avusese doi băieți gemeni, acum în vârstă de douăzeci de

ani. Unul lucra pe mare, pe o platformă petrolieră, celălalt era în anul trei la colegiu. Foarte diferiți. Soțul numărul unu o părăsise după cinci ani, iar ea crescuse băieții de una singură.

— Dar tu? îl întrebă ea.

— Nu. Teoretic vorbind, sunt încă student, dar acum lucrez.

Soțul numărul doi fusese mai în vârstă și, din fericire, nu avuseseră copii. Căsnicia durase șapte ani, apoi el renunțase la ea în favoarea unui „model” mai proaspăt. Ea jurase că nu se va mai căsători niciodată. Cei de la Bears tocmai aruncau mingea în terenul celor de la Packers, iar Sylvia urmărea jocul cu mare interes. Îi plăcea fotbalul la nebunie, pentru că băieții ei jucaseră un campionat întreg când erau în liceu.

Jerry își făcu apariția grăbit, aruncând priviri îngrijorate în spate, înainte de a se scuza că întârziase. Dădu pe gât primul pahar de bere în câteva secunde și le explică de ce se purta așa: avea impresia că fusese urmărit. Pudulul pufni și le spuse că, după părerea ei, în clipa aceea fiecare membru al juriului se uita obsesiv peste umăr, sigur că undeva, nu prea departe, se afla o umbră.

— Dă-l încolo de juriu, spuse Jerry. Cred că e nevastă-mea.

— Nevasta ta? întrebă Nicholas.

— Mda. A pus un detectiv privat pe urmele mele.

— Atunci ar trebui să te bucuri că vei fi izolat, spuse Nicholas.

— Păi chiar așa și este, spuse Jerry, făcându-i Pudulului cu ochiul.

Pariase cinci sute de dolari pe Packers, plus încă șase puncte, dar pariul era numai pentru scorul combinat. Avea să mai parieze încă o dată la pauză. Fiecare joc, profesionist sau de colegiu, oferea o gamă impresionantă de pariuri, le explică el celor doi novici așezați la aceeași masă cu el, care practic nu aveau nimic de-a face cu adevăratul câștigător din final. Uneori, Jerry paria pe echipa care avea să cedeze prima, care avea să marcheze primul eseu, care avea să realizeze cele mai multe interceptări. Urmărea jocul cu tensiunea celui care pusese niște bani pe care nu își putea permite să-i piardă. Bău patru pahare de bere cu reducere în primul sfert de oră. Nicholas și Sylvia rămăseseră în urmă.

În pauzele vorbăriei interminabile a lui Jerry despre fotbal și arta de a paria, Nicholas făcu vreo câteva încercări timide de a atinge subiectul procesului, dar fără succes. Sechestrarea era un subiect dureros și, pentru că nu mai trecuseră prin așa ceva, nu aveau prea multe de spus. Fusese și-așa destul de dificil să suporte mărturia acelei zile și numai gândul de a aduce iarăși vorba despre părerile doctorului Kilvan, în timpul lor liber, părea o adevărată cruzime. Nici imaginea de ansamblu nu-i interesa. În special Sylvia era dezgustată de orice întrebare, cât de simplă, cu privire la conceptul general de îndatoriri și responsabilități.

Doamna Grimes fusese obligată să iasă din sală și se afla în hol când judecătorul Harkin și-a anunțat regulile stabilite pentru perioada de izolare. Pe drum spre casă, în mașină, Herman îi explicase că urma să-și petreacă următoarele două săptămâni într-o cameră de motel, într-un loc necunoscut, fără s-o aibă pe aproape. Puțin după ce ajunseseră acasă, ea l-a sunat pe judecătorul Harkin la telefon și i-a spus clar ce credea despre cele întâmplate de curând. Soțul ei era orb, îi aminti ea de mai multe ori și avea nevoie de asistență specială. Herman stătea pe canapea, savurând singura bere a zilei, furios de amestecul soției sale.

Judecătorul Harkin găsi curând o soluție de mijloc. Avea să-i permită

doamnei Grimes să stea cu Herman în camera lui de la motel. Ea își putea lua micul dejun și cina cu Herman, putea avea grijă de el, dar trebuia să evite orice contact cu ceilalți jurați. În plus, nu mai putea urmări procesul din sală, pentru că era esențial să nu discute despre asta cu Herman. Asta nu se potrivea prea bine cu felul de-a fi al doamnei Grimes, unul dintre puținii spectatori care ascultasera fiecare cuvânt rostit până atunci. Și, deși nu-i destăinui acest lucru judecătorului, așa cum nu i-l spusese nici lui Herman, își formase deja o părere categorică în privința cazului. Judecătorul rămase ferm pe poziție. Herman era furios. Dar doamna Grimes reuși să-și impună voința și se îndreptă spre dormitor să facă bagajele.

Luni seara, Lonnie Shaver lucra în biroul său cât pentru o săptămână întreagă. După nenumăratele încercări nereușite îl găsi pe George Teaker acasă, în Charlotte, și îi explică faptul că juriul urma să fie izolat pe toată durata procesului. Avea deja programată o întâlnire cu Taunton, către sfârșitul săptămânii și era îngrijorat pentru că îi era imposibil să ajungă acolo. Îi explică lui Teaker că judecătorul interzicea orice telefoane directe de la și la motel și era imposibil să ia din nou legătura cu ei înainte de terminarea procesului. Teaker se arătă înțelegător și, pe măsură ce vorbeau, își exprimă îngrijorarea din ce în ce mai mare față de rezultatul procesului.

— Oamenii noștri din New York sunt de părere că un verdict defavorabil ar putea avea efectul unei unde de șoc în economia cu ridicata, mai ales în domeniul nostru. Dumnezeu știe cât vor mai crește ratele de asigurare.

— Voi face tot ce se va putea, promise Lonnie.

— Nu-mi vine să cred că juriul se gândește serios la un verdict major, nu?

— E greu de spus acum. Am ajuns abia la jumătatea depozițiilor din partea acuzării, așa că e încă prea devreme, zău așa.

— Trebuie să ne protejezi în problema aceasta, Lonnie. Știu că te pun la zid dar, fir-ar să fie, așa s-a întâmplat, că ești acolo, înțelegi ce vreau să spun?

— Da, înțeleg. Am să fac tot ce pot.

— Contăm pe tine. Ține-te tare!

Confruntarea cu Fitch a fost scurtă și n-a dus nicăieri. Durwood Cable a așteptat până luni seara, aproape de ora nouă, când pregătirile pentru proces erau încă în toi și lumea își lua cina târzie, special comandată, în sala de conferințe. Îl rugă pe Fitch să vină în biroul lui. Fitch se conformă, deși dorea să plece de acolo, să se întoarcă în birourile din vechiul magazin.

— Aș dori să discutăm ceva, începu Durr pe un ton glacial; îl primise în picioare, în spatele biroului său.

— Ce vrei? se răsti Fitch, hotărându-se, la rândul lui, să rămână în picioare, cu mâinile în șold.

— Ne-am simțit îngrozitor de penibil în după-masa asta, la tribunal.

— N-a fost deloc penibil. Din câte îmi amintesc, juriul n-a fost de față. Așa că orice s-ar fi întâmplat nu are cum să aibă efect asupra verdictului final.

— Tu ai fost prins cu mâța în sac, iar noi ne-am făcut de râs.

— Nu m-a prins nimeni cu nimic.

— Atunci, cum îi zici tu?

— Îi zic minciună. Noi n-am trimis pe nimeni după Stella Hulic. De ce să facem așa ceva?

— Atunci, cine a sunat-o?

— Nu știu, dar sunt sigur că n-a fost un om de-al nostru. Alte întrebări?
 — Da: cine era tipul din apartament?
 — Nu era un om de-al meu. Eu n-am avut cum să văd filmul video, înțelegi?
 Așa că nu i-am văzut fața, dar avem motive să credem că era un borfaș angajat de Rohr și băieții lui.
 — Poți dovedi asta?
 — Nu sunt obligat să dovedesc nimic, la naiba! Și nu sunt obligat să mai răspund la nici o întrebare. Treaba ta e să pledezi în favoarea noastră în proces, lasă-mă pe mine să mă ocup de problemele de securitate.
 — Să nu cumva să mă pui în încurcătură, Fitch!
 — Iar tu să faci bine și să câștigi procesul, altfel mă pui pe mine în încurcătură!
 — Rareori mi se întâmplă să pierd.
 Fitch se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.
 — Știu. Și faci o treabă grozavă, Cable. Însă ai nevoie de puțin ajutor din afară.

Nicholas sosi primul, cu doi saci de gimnastică doldora de haine și articole de toaletă. Lou Dell, Willis și un alt ofițer nou așteptau în holul din fața camerei juraților pentru a le lua bagajele, ca să le ducă într-o cameră liberă, acolo unde de obicei stăteau martorii. Era marți dimineața, ora opt și treizeci de minute.

— Cum ajung bagajele de aici la motel? Întrebă Nicholas, suspicios, ezitând să le lase pe ale sale din mână.

— Le vom trimite noi, cândva în cursul zilei, spuse Willis. Dar mai întâi trebuie să le verificăm.

— Pe dracu'!

— Ce-ați spus?

— Nimeni nu-mi verifică mie bagajele, declară Nicholas și păși în camera juraților, încă pustie.

— Sunt ordinele domnului judecător, spuse Lou Dell, pornind în urma lui.

— Nu-mi pasă ce-a ordonat judecătorul. Nimeni nu-mi verifică bagajele, repetă el, ducându-le într-un colț al camerei și îndreptându-se spre masa unde se afla cafetiera. Vă rog să plecați, ați înțeles? le spuse el lui Willis și lui Lou Dell. Aceasta este camera juraților.

Ei se dădură un pas înapoi, iar Lou Dell închise ușa. Trecu un minut până când începură să se audă glasuri pe hol. Nicholas deschise ușa și o zări pe Millie Dupree transpirată toată, ținându-le piept lui Willis și lui Lou Dell, cu câte o imensă valiză Samsonite în fiecare mână.

188 *John Grisham*

— Ei au impresia că o să-ți verifice bagajele, dar nici vorbă de așa ceva, spuse Nicholas. Hai să le punem aici, adăugă el apucându-l pe cel mai apropiat și, cu un efort considerabil, reușind să-l ridice și să-l ducă în același loc, în colțul camerei juraților.

— Ordinul domnului judecător, murmură Lou Dell în urma lor.

— Nu suntem teroriști, se răsti Nicholas gâfâind. Ce-o fi crezând, că aducem droguri sau arme sau știu eu mai ce?

Millie luă o gogoasă, exprimându-și recunoștința față de Nicholas, care îi apăraseră intimitatea. Avea cu ea lucruri pe care, mă rog, n-ar fi dorit ca Willis sau un alt bărbat să le atingă sau să le pipăie.

— Plecați de-aici! zbieră Nicholas, arătând acuzator cu degetul spre Lou Dell și Willis, care se retraseră din nou în hol.

Până la opt și patruzeci de minute, toți cei doisprezece jurați sosiseră și camera gema de bagaje pe care Nicholas le salvase și le pusese bine. Se umflase în pene, bătuse câmpii și se înfuriase din ce în ce mai mult cu fiecare transport; în cele din urmă reușise să-i monteze pe jurați de toată frumusețea, încât acum erau gata să izbucnească. La nouă, Lou Dell bătă în ușă, apoi apăsă mânerul, încercând să intre.

Ușa era încuiată pe dinăuntru.

În camera juraților nimeni nu făcu nici o mișcare, cu excepția lui Nicholas. El se îndreptă spre ușă și întrebă:

— Cine e?

— Lou Dell. E timpul să plecăm. Judecătorul e gata, vă așteaptă.

— Spune-i să se ducă dracului!

Lou Dell se întoarse spre Willis, care căscă ochii mari și duse mâna la revolverul său cam ruginit. Brutalitatea răspunsului reuși să-i surprindă chiar și pe unii dintre jurații cei mai furioși, dar nu se punea problema să distrugă solidaritatea dintre ei.

— Ce-ați spus? Întrebă Lou Dell.

Se auzi un declic și ușa se deschise. Nicholas ieși pe hol și închise ușa în urma lui.

— Spuneți-i judecătorului că noi nu venim, anunță el, aruncând o privire glacială spre Lou Dell și cearcănele ei cenușii, oribile.

— Nu puteți face așa ceva, se repezi Willis cât putu de agresiv, ceea ce, în cazul lui, nu însemna mare lucru.

— Taci din gură, Willis.

Agitația creată de jurați atrase lumea înapoi în tribunal marți dimineață. Se răspândise repede vestea că un jurat fusese îndepărtat și că altuia îi fusese forțat apartamentul, că judecătorul era furios și că ordonase ca întreg juriul să fie izolat. Zvonurile o luaseră razna; cel mai des menționat era acela că un spion al companiei de tutun fusese chiar prins în apartamentul unui jurat și că se emisese un mandat de arestare pe numele lui. Sticleții și agenții FBI îl căutau peste tot.

Ziarele de dimineață din Biloxi, New Orleans, Mobile și Jackson prezentau articole ample, fie pe prima pagină, fie în chenar.

Obişnuirii tribunalului reveniră în valuri. Majoritatea avocaților din oraș își aduseră brusc aminte că aveau treabă la tribunal și rămaseră acolo. O jumătate de duzină de reporteri de la diferite ziare ocupau primul rând, pe partea acuzării. Agenții de bursă de pe Wall Street — un grup fluctuant ca număr, pe măsură ce membrii săi descoperiseră cazinourile, pescuitul la adâncime și nopțile lungi din New Orleans — reveniseră în forță.

Astfel că existau mulți martori la drumurile făcute de Lou Dell, în vârful picioarelor, spre camera juraților, înapoi în sală, până la masa judecătorului, unde se înălța cât putea, în timp ce Harkin se apleca în față, pentru a sta de vorbă în șoaptă. Harkin lăsă capul într-o parte, ca și cum n-ar fi înțeles bine de la bun început, apoi privi năucit spre ușă care dădea spre camera juraților, acolo unde Willis rămăsese înțepenit în poziție de drepti.

Lou Dell își încheie mesajul și reveni în grabă lângă Willis. Judecătorul Harkin studie atent fețele întrebătoare ale avocaților, apoi își îndreptă privirile spre spectatori. Începu să mâzgălească ceva pe o bucată de hârtie — niște hieroglife pe care nici măcar el însuși n-ar fi putut să le descifreze. Se întreba ce era de făcut.

Juriul lui intrase în grevă!

Dar ce se spunea, exact, în broșura judecătorului, în legătură cu asta?

Trase microfonul mai aproape și începu:

— Domnilor, avem o mică problemă cu juriul. Trebuie să merg să vorbesc cu ei, și voi ruga pe domnii Rohr și Cable să mă asiste. Toți ceilalți vor rămâne la locurile lor.

Ușa era din nou încuiată. Judecătorul bătu, politicos, de trei ori, după care încercă mânerul ușii. Nu se deschise.

— Cine e? se auzi o voce de femeie din interior.

— Judecătorul Harkin, rosti el apăsător. Nicholas stătea lângă ușă. Se întoarse și le zâmbi colegilor lui. Millie Dupree și doamna Gladys Card se zbăteau într-un colț al camerei, lângă un teanc de bagaje, tremurând speriate de închisoare sau cine știe ce altă pedeapsă aflată la discreția judecătorului. Dar ceilalți jurați continuau să fie indignați.

Nicholas descuie ușa și o deschise. Zâmbi amabil, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum grevele făceau parte din firescul oricărui proces.

— Pofțiți, spuse el.

În costum gri, fără robă, Harkin intră urmat îndeaproape de Rohr și Cable.

— Care este problema aici? întrebă el, privind de jur împrejur. Majoritatea juraților erau așezați la masă, înconjurați de cești de cafea, farfurii goale și ziare. Phillip Savelle stătea singur lângă fereastră. Lonnie Shaver se așezase într-un colț, cu minicalculatorul pe genunchi. Easter părea să fie purtătorul lor de cuvânt și, fără îndoială, era și instigatorul la revoltă.

— Noi nu credem că e corect ca ofițerii să ne umble prin bagaje.

— Și de ce mă rog?

— Mi se pare foarte clar. Acestea sunt lucrurile noastre personale. Nu suntem teroriști, nici traficanți de droguri, iar dumneavoastră nu sunteți vameș.

Easter vorbea pe un ton autoritar și faptul că era atât de plin de îndrăzneală în fața unui judecător respectat îi umplu de mândrie pe cei mai mulți dintre jurați. El era unul de-al lor, adevăratul lor conducător, indiferent ce credea Herman. Nicholas le spusese de mai multe ori că ei — nu judecătorul, nu avocații, nu părțile implicate — și numai ei, jurații, erau cei mai importanți în acest proces.

— Este o procedură obișnuită în cazurile de izolare a juriului, răspunse Harkin, făcând un pas spre Easter, care era cu zece centimetri mai înalt și nu dădea semne că s-ar fi speriat.

— Dar nu e scris negru pe alb, nu? De fapt, pun pariu că este o decizie la discreția judecătorului care prezidează cazul, nu?

— Există motive bine întemeiate pentru asta.

— Nu sunt suficient de bune. Nu ieșim, onorată instanță, până când nu ne promiteți că bagajele noastre vor fi lăsate în pace.

Easter rosti aceste cuvinte cu fălcile strânse, cu un început de rânet în colțul gurii. Era evident, atât pentru judecător, cât și pentru avocați, că vorbea cât se poate de serios. În plus, vorbea în numele grupului. Nimeni altcineva nu mai făcuse vreo mișcare.

Harkin făcu greșeala de a se uita peste umăr, la Rohr, care abia aștepta să adauge și el câteva gânduri.

— Ah, la naiba, domnule judecător, ce atâta caz? izbucni el. Oamenii aceștia nu cară cu ei explozibili plastici!

— Destul! izbucni Harkin, dar Rohr reușise să-și atragă bunăvoința juraților. Cable, desigur, era de aceeași părere și dorea să își exprime profunda încredere în ceea ce-și împachetaseră jurații în valize, dar Harkin nu-i dădu

ocazia să scoată un cuvânt.

— Foarte bine, spuse judecătorul. Bagajele nu vor fi cercetate. Dar dacă aflu că vreunul dintre jurați are în posesia sa oricare dintre obiectele interzise, cuprinse în lista pe care v-am dat-o ieri, atunci acel jurat va fi acuzat de sfidarea curții și va fi aruncat în închisoare. Ne-am înțeles?

Easter privi în jur, își scrută cu atenție colegii, unul câte unul; majoritatea păreau ușurați, câțiva chiar încuviințau din cap.

— E perfect, domnule judecător, spuse el.

— Bine. Acum putem reveni la proces?

— Păi, ar mai fi o problemă.

— Care anume?

Nicholas ridică o foaie de hârtie de pe masă, citi ceva și apoi spuse:

— În conformitate cu regulile scrise de dumneavoastră aici, avem dreptul la o vizită conjugală pe săptămână. Cred că ar trebui să fie mai multe.

— Câte anume?

— Cât mai multe.

Asta era ceva nou pentru majoritatea juraților. Bărbații discutaseră câte ceva între ei, în special Easter, Fernandez și Lonnie Shaver, în legătură cu numărul vizitelor conjugale, dar femeile nu vorbiseră nimic. În special doamna Gladys Card și Millie Dupree se jenau la gândul că judecătorul ar fi putut să creadă că ele insistau să facă dragoste cât de des se putea. Domnul Card suferise de prostată, cu mulți ani în urmă și, de fapt, doamna Gladys Card se gândea să divulge acest secret pentru a-și salva bunul renume, când Herman Grimes spuse:

— Pentru mine, două sunt de ajuns.

Imaginea bătrânului Herm, pipăind pe sub pătură după doamna Grimes era irezistibilă și toată lumea izbucni în râs, destinzând atmosfera.

— Eu nu cred că ar trebui să insistăm, spuse judecătorul Harkin. Toată lumea e de acord cu două? E vorba doar de două săptămâni, oameni buni!

— Două, cu posibilitatea unei a treia, veni și Nicholas cu o contrapropunere.

— E perfect. Toată lumea e mulțumită? Întrebă judecătorul, privind împrejur. Loreen Duke chicotea, de una singură, la masă. Doamna Gladys Card și Millie se chinuiau să intre în pământ și refuzau să-l privească pe judecător în ochi, indiferent de motiv.

— Da, e perfect, spuse Jerry Fernandez, cu ochii roșii și cam mahmur. Dacă trecea o zi fără sex începea să aibă dureri de cap, dar știa două lucruri: nevastă-sa era fericită să scape de el în următoarele două săptămâni, iar el și Pudelu se puteau înțelege.

— Protestez împotriva acestei formulări, spuse Phillip Savelle, de lângă fereastră. Erau primele sale cuvinte de când începuse procesul. Ținea în mână lista de reguli.

— Definiția dată de dumneavoastră persoanelor care au dreptul să facă vizite conjugale lasă de dorit.

Formularea secțiunii ofensatoare suna cam așa: În timpul fiecărei vizite conjugale, fiecare jurat poate petrece două ore singur, în camera lui sau a ei, cu soția, prietena sau prietenul.

Judecătorul Harkin, împreună cu cei doi avocați și cu toți ceilalți jurați prezenți în cameră citiră paragraful cu atenție, întrebându-se ce avea nebunul în cap. Dar Harkin nu avea de gând să afle.

— Vă asigur, domnule Savelle, pe dumneavoastră și pe ceilalți membri ai juriului, că nu am nici cea mai mică intenție de a vă pune nici un fel de piedici, în ceea ce privește vizitele conjugale. Ca să fiu sincer, nu-mi pasă ce faceți și

nici cu cine anume.

Asta păru să-l mulțumească pe Savelle în aceeași măsură în care o umilea pe doamna Gladys Card.

— Acum, mai e ceva?

— Asta e tot, domnule judecător, și vă mulțumim, spuse Herman cât putu de tare, reafirmându-și poziția de lider.

— Mulțumim, spuse Nicholas.

Îndată ce jurații se așezară mulțumiți în băncile lor, Scotty Mangrum anunță curtea că terminase cu doctorul Kilvan. Durr Cable începu contrainterogatoriul cu atâta delicatețe, încât dădea impresia că era intimidat de marele expert. Au căzut amândoi de acord asupra unor statistici care, fără îndoială, nu aveau nici o importanță. Doctorul Kilvan afirmă că, din tot acel exces de cifre, el era de părere că numai aproximativ zece la sută dintre fumători ajungeau să se îmbolnăvească de cancer la plămâni.

Cable accentuă acest punct, lucru pe care îl făcuse de la bun început și avea să-l facă până la sfârșit.

— Așadar, domnule doctor Kilvan, dacă fumatul cauzează cancer la plămâni, atunci de ce atât de puțini fumători se îmbolnăvesc în realitate?

— Fumatul mărește considerabil riscul de îmbolnăvire.

— Dar nu cauzează boala de fiecare dată, nu?

— Nu. Nu toți fumătorii suferă de cancer la plămâni.

— Mulțumesc.

— Dar riscul de a se îmbolnăvi de cancer la plămâni este mult mai mare pentru fumători.

Cable se încălzi și îl menținu pe doctorul Kilvan sub presiune. Îl întreabă dacă era la curent cu un studiu făcut în urmă cu douăzeci de ani de către cercetătorii de la Universitatea din Chicago, care au descoperit că frecvența cancerului la plămâni era mult mai mare la fumătorii care trăiau în zone urbane decât la cei din zonele rurale. Kilvan cunoștea bine acel studiu, deși nu avea nimic de-a face cu el.

— Puteți explica acest lucru?

— Nu.

— Puteți risca să vă exprimați o părere?

— Da. La apariția sa, acest studiu a stârnit controverse pentru că indica și alți factori cu efect cancerigen în afară de fumul de țigară.

— Cum ar fi, de exemplu, poluarea aerului?

— Da.

— Sunteți de acord?

— Este posibil.

— Deci admiteți că poluarea aerului cauzează cancer la plămâni.

— E posibil. Dar rămân la părerea exprimată în studiul meu. Fumătorii din zonele rurale se îmbolnăvesc mai des de cancer la plămâni decât nefumătorii din mediul rural, iar fumătorii din mediul urban se îmbolnăvesc de cancer în mai mare măsură decât nefumătorii din mediul urban.

Cable ridică de pe masă un alt raport conținut într-un dosar voluminos și începu să-l răsfoiască tacticos. Îl întreabă pe doctorul Kilvan dacă era la curent cu un studiu făcut în 1989 la Universitatea din Stockholm, în care oamenii de știință stabiliseră că exista o legătură între ereditate, fumat și cancerul la plămâni.

— Am citit acel raport, spuse doctorul Kilvan.

- Aveți o părere formată în legătură cu el?
- Nu. Ereditatea nu este de competența mea.
- Deci nu puteți afirma cu precizie dacă ereditatea este sau nu este legată de fumat și de cancerul la plămâni.
- Nu pot.
- Dar nu contează acest raport, nu-i așa?
- Nu am nici o poziție față de acest raport.
- Îi cunoașteți pe experții care au condus cercetările?
- Nu.
- Deci nu ne puteți spune dacă sunt sau nu specialiști în domeniu?
- Nu. Sunt sigur că dumneavoastră ați vorbit cu ei.

Cable se îndreaptă spre masa apărării, luă un alt raport și reveni la pupitru.

După două săptămâni de cercetare atentă și mișcare puțină, acțiunile Pynex avură, dintr-o dată, motiv de fluctuație. În afară de neașteptatul jurământ de credință, fenomen care uluise curtea și căruia nimeni nu reușise să-i descifreze mesajul, procesul nu provocase în fapt nici un fel de drame până în după-amiaza zilei de luni, când juriul fu zguduit din temelii. Unul dintre nenumărații avocați ai apărării lăsă să-i scape, în urechile unuia dintre nenumărații analiști financiari, că despre Stella Hulic se credea, în general, că va fi un martor favorabil apărării.

Acest lucru a fost repetat de mai multe ori și, de fiecare dată, semnificația Stellei pentru industria tutunului a atins culmi tot mai înalte. Când agenții financiari au ajuns, în sfârșit, să sune la New York, se stabilise deja că apărarea își pierduse atuul cel mai important — pe numele său Stella Hulic care, în acel moment era acasă, întinsă pe canapea, într-o comă alcoolică datorată consumului exagerat de Martini.

Pe lângă acest zvon, mai era și savurosul amănunt al intrării frauduloase în apartamentul juratului Easter. Era ușor de presupus că intrusul era plătit de industria de tutun și, din moment ce reprezentanții ei fuseseră prinși, sau cel puțin erau suspectați în foarte mare măsură, lucrurile se prezentau foarte rău pentru apărare. Pierduseră un jurat. Fuseseră prinși trișând. Le cădea cerul în cap.

La deschiderea bursei, marți dimineată, Pynex era cotată la 79,5, dar căzu rapid la 78 și, o dată cu trecerea timpului, dificultățile crescuseră și zvonurile se întetiră. Ajunsese la 76,25 pe la mijlocul dimineții când se primi un nou raport de la Biloxi. Un analist care *se afla chiar acolo, la tribunal*, sunase cu știrea că juriul refuzase să se prezinte în sală în acea dimineată, că, de fapt, intrase în grevă deoarece jurații se cam săturaseră de mărturiile plicticoase ale experților prezentați de acuzare.

În doar câteva secunde, raportul a fost repetat de sute de ori și a devenit clar pentru toată lumea de pe Wall Street că juriul de la Biloxi se revolta împotriva acuzării. Valoarea acțiunilor crescuseră brusc la 77, trecu în zbor peste 78, apoi 79 și, până la prânz, se apropia deja de 80.

15

Dintre cele șase femei rămase în juriu, cea pe care Fitch dorea cel mai mult să pună mâna era Rikki Coleman, femeia aceea de treizeci de ani, drăguță,

integră și mamă a doi copii. Câștiga douăzeci și una de mii de dolari pe an ca administrator al arhivei unui spital local. Soțul ei ajungea la treizeci și șase de mii, ca pilot privat. Locuiau într-o vilă frumușică, aflată la marginea orașului, cu o pajiște foarte îngrijită și o ipotecă de nouăzeci de mii de dolari și aveau amândoi mașini japoneze achitate integral. Economiseau cu măsură și investeau fără risc — cu un an înainte depuseseră opt mii de dolari în fonduri mutuale. Erau foarte activi în sprijinirea bisericii — ea predă la școala de duminică pentru băieți, iar el cânta în cor.

Se părea că soții Coleman nu aveau nici un fel de proaste deprinderi. Nici unul nu fuma și nu existau dovezi că le-ar fi plăcut băutura. El făcea jogging și juca tenis, ea își petrecea zilnic câte o oră într-o sală pentru gimnastică de întreținere. Datorită vieții lor fără pată și specializării ei în domeniul medical, Fitch se temea de ea ca jurat.

Fișa medicală obținută de la ginecologul ei curant nu dezvăluise nimic important. Două sarcini, cu nașteri perfecte și reveniri perfecte la normal. Își făcea controalele anuale la timp. O mamografie care data de doi ani nu arătase nimic neobișnuit. Avea 1,60 și 58 de kg.

Fitch avea fișele medicale ale unui număr de șapte dintre cei doisprezece jurați. Fișa lui Easter nu putuse fi găsită, din motive evidente. Herman Grimes era nevăzător și nu avea nimic de ascuns. Savelle era nou și Fitch făcea cercetările. Lonnie Shaver nu mai fusese la medic de cel puțin douăzeci de ani. Doctorul Sylviei Taylor-Tatum murise într-un accident naval, iar succesorul său era un începător care nu știa regulile jocului.

Jocul era unul serios și dur, iar Fitch fusese cel care scrisese majoritatea regulilor. În fiecare an, fondul contribuia cu un milion de dolari la susținerea unei organizații cunoscute sub numele de Alianța pentru Reforma Judiciară, o prezență zgomotoasă la Washington ale cărei fonduri proveneau în primul rând de la companii de asigurare, asociații ale medicilor și grupuri de producători. Și companii de tutun. Cei Patru Mari își aduceau fiecare câte o contribuție de o sută de mii anual, în timp ce Fitch și fondul strecurau încă un milion pe sub ușă. Scopul asociației era să se constituie într-un grup de presiune pentru adoptarea unor legi care să limiteze valoarea daunelor obținute pe cale legală. Mai precis, să elimine supărătoarele daune punitive.

Luther Vandermeer, director executiv la Trelco, era unul dintre membrii cei mai gălăgioși din consiliul de conducere al asociației și, manevrat de Fitch, se dovedea adeseori nemilos cu membrii organizației. Fitch nu se arăta, dar obținea ceea ce dorea. Prin Vandermeer și asociație, Fitch exercita o enormă presiune asupra companiilor de asigurări care, la rândul lor, făceau același lucru cu medicii din regiune care, și ei, destăinuiau lucruri delicate și extrem de confidențiale din fișele pacienților selectați. Astfel încât atunci când Fitch a dorit ca doctorul Dow din Biloxi să-i trimită, ca din întâmplare, fișa medicală a doamnei Gladys Card pe adresa unei căsuțe poștale oarecare din Baltimore, el i-a spus lui Vandermeer să se concentreze asupra intervențiilor medicale ilegale efectuate de doctorul Dow la Spitalul de caritate din St Louis.

Direcțiunea spitalului din St. Louis l-a anunțat pe doctorul Dow că putea scăpa de răspunderea penală dacă intra în joc, iar el a fost mai mult decât fericit să se conformeze.

Fitch avea o adevărată colecție de fișe medicale, dar până una-alta nu găsisese nimic care să poată determina un verdict. Norocul îi surâse însă brusc, în timpul prânzului de marți.

Pe când Rikki Coleman era încă Rikki Weld, ea urmase cursurile unei școli confesionale din Montgomery, în statul Alabama, unde era bine cunoscută.

Fetele cele mai drăguțe din școală obișnuiau să-și aleagă prietenii de la colegiul Auburn. Căutând mai adânc în cercetările sale de rutină, detectivul lui Fitch din Montgomery aflase că Rikki avea, se pare, o mulțime de prieteni. Fitch urmă acest fir, forțând serios mâna celor de la asociație și, după două săptămâni de sondări sterile, descoperiră, în sfârșit, clinica de care aveau nevoie.

Era un spital mic, privat, pentru femei, aflat în centrul orașului Montgomery, unul dintre cele numai trei locuri unde, la vremea respectivă, se practica avortul. În penultimul an de colegiu, la o săptămână după ce împlinise douăzeci de ani, Rikki Weld făcuse un avort.

Iar Fitch avea dovada. Un telefon îl anunțase că urma să primească o copie a fișei și începu să-și rădă în barbă când luă foile de hârtie din facsimil. În dreptul tatălui nu era trecut nici un nume, dar era perfect. Rikki îl întâlnise pe Rhea, soțul ei, la un an după ce terminase colegiul. În momentul avortului, Rhea era student în ultimul an la Universitatea Texas A & M și era puțin probabil ca ei doi să se fi cunoscut deja.

Fitch ar fi fost gata să parieze o avere că avortul era un secret bine ascuns, aproape uitat de Rikki și niciodată mărturisit soțului ei.

Motelul era un popas turistic, aflat în Pass Christian, la treizeci de minute de mers cu mașina de-a lungul coastei, spre vest. Au străbătut acest drum cu un autocar închiriat special; Lou Dell și Willis au stat în față, lângă șofer, cei paisprezece jurați fiind risipiți prin toată mașina. Fiecare ocupa câte o banchetă. Nimeni nu vorbea. Erau cu toții obosiți și necăjiți, se simțeau deja izolați și captivi, deși mai aveau până să-și descopere noua locuință temporară. În primele două săptămâni de proces, suspendarea ședințelor la ora cinci însemnase evadarea; plecau grăbiți și reveneau rapid la realitate, la casele și copiii lor, la mesele calde, la plimbări și, poate, la birouri. Acum, suspendarea ședinței însemna un drum cu autocarul închiriat, spre o altă celulă unde aveau să fie ținuți sub urmărire, controlați și protejați de umbrele rele ascunse undeva, în oraș.

Numai Nicholas Easter era încântat de izolare, dar reuși să pară la fel de deprimat ca și ceilalți.

Districtul Harrison închinase pentru ei, în întregime, primul etaj al unei aripi a motelului, în total douăzeci de camere, deși nu erau necesare decât nouăsprezece. Lou Dell și Willis aveau camere separate, lângă ușa care dădea spre clădirea principală, unde se aflau recepția și restaurantul. Un ofițer solid, pe nume Chuck, avea și el o cameră la celălalt capăt al holului, evident pentru a păzi ușa care dădea spre parcare.

Camerele au fost împărțite de către însuși judecătorul Harkin. Bagajele fuseseră deja aduse și așezate, închise și necontrolate. Lou Dell le-a dat cheile în mână, ca pe niște acadele. Importanța ei creștea văzând cu ochii. Paturile au fost pipăite și cercetate — cine știe din ce motiv, în toate camerele erau numai paturi duble. Televizoarele erau aprinse, dar inutil. În timpul izolării nu aveau voie să urmărească nici un fel de programe, nici un fel de știri. Numai filme prin circuitul intern al motelului. Băile au fost cercetate, robinetele la fel; s-au golit și rezervoarele de apă de la toalete. Două săptămâni petrecute în acel loc puteau părea cât un an de lungi.

Bineînțeles, autobuzul a fost urmărit de oamenii lui Fitch. Mașina a părăsit tribunalul sub escortă de poliție — motocicliști, în față și în spatele lor. Polițiștii erau ușor de urmărit. Doi detectivi care lucrau pentru Rohr se aflau și ei pe urmele lor. Nimeni nu se aștepta ca locul unde se afla motelul să rămână un

secret.

Nicholas îi avea pe Savelle de o parte și pe colonelul Herrera de cealaltă. Camerele bărbaților erau alăturate; femeile stăteau de cealaltă parte a holului, ca și cum era necesară această segregare pentru prevenirea zbuguielilor. La cinci minute după ce deschisese ușa, Nicholas se simți copleșit de spațiul strâmt. Zece minute mai târziu, Willis bătu la ușă din toate puterile, întrebând dacă totul era în regulă. „Grozav!” mormăi Nicholas, fără să deschidă ușa.

Telefoanele fuseseră decuplate, la fel și minibarurile. Dintr-o cameră de la capătul culoarului fuseseră scoase paturile și, în locul lor, fuseseră aduse două mese rotunde, telefoane, fotolii confortabile, un televizor cu ecran mare și un bar dotat cu toate tipurile posibile de băuturi nealcoolice. Cineva i-a spus „camera de petrecere” și așa i-a rămas numele. Fiecare telefon trebuia aprobat de unul dintre gardieni și nu erau permise nici un fel de apeluri din afară. Urgențele urmau să fie rezolvate prin telefonul de la recepție. În camera 40, aflată chiar în fața „camerei de petrecere”, paturile fuseseră de asemenea scoase și se aranjase o sufragerie provizorie.

Nici un jurat nu avea voie să părăsească acea aripă a clădirii fără a primi mai întâi aprobarea judecătorului Harkin sau aprobarea de moment a lui Lou Dell sau a unuia dintre ofițeri. Nu exista o oră limită pentru culcare, dar „camera pentru petreceri” se închidea la ora zece.

Masa de seară se putea lua între șase și șapte, micul dejun de la șase la opt și jumătate și nu era obligatoriu să mănânce toți împreună. Puteau să vină și să plece când poșteau. Puteau să-și ia mâncare pe farfurie și să mănânce în cameră. Judecătorul Harkin era profund preocupat de calitatea hranei și dorea să i se spună în fiecare dimineață dacă existau nemulțumiri.

Bufetul pentru ziua de marți consta fie în porții de pui prăjit, fie mâncare de fasole, cu salată și o întreagă varietate de legume. Toți erau mirați de câtă poftă de mâncare aveau. Pentru niște oameni care nu făcuseră nimic toată ziua, decât să stea pe un scaun și să asculte, era normal să fie lihniți până la ora la care sosi mâncarea, adică la șase. Nicholas își umplu primul farfuria și se așeză la capătul mesei, începând să converseze cu toată lumea și insistând să mănânce în grup. Era vesel și exuberant și se purta de parcă sechestrarea nu ar fi fost decât o aventură. Entuziasmul său era chiar puțin contagios.

Numai Herman Grimes a mâncat în camera lui. Doamna Grimes a pregătit două farfurii și a ieșit în grabă. Judecătorul Harkin îi anunțase în scris interdicția de a mânca împreună cu jurații. Același lucru era valabil și pentru Lou Dell, Willis și Chuck. Astfel că, atunci când Lou Dell intră în cameră gândindu-se numai la mâncare și îl găsi pe Nicholas povestind ceva de zor, conversația încetă brusc. Ea își puse niște boabe de fasole lângă un piept de pui și o chiflă și plecă.

Deveniseră un grup, exilați și izolați cum erau, rupți de realitate și surghiuniți împotriva voinței lor într-un popas turistic. Nu se puteau baza pe nimeni în afară de ei înșiși. Easter era hotărât să le mențină buna dispoziție. Aveau să devină o frăție, dacă nu se putea să fie o familie. El va lupta pentru ca între ei să nu existe neînțelegeri sau rupturi.

În „camera de petrecere” au urmărit două filme. Până la ora zece adormiseră cu toții.

— Sunt gata pentru vizita conjugală, anunță Jerry Fernandez la micul dejun, uitându-se în direcția doamnei Gladys Card, care se îmbujoră în obraji.

— Ei, asta-i bună! comentă ea, ridicând ochii în tavan.

Jerry îi zâmbi, ca și cum ea ar fi fost obiectul dorințelor sale. Micul dejun era o adevărată sărbătoare, cu tot ce și-ar fi putut dori, de la șuncă prăjită la fulgi de porumb.

Nicholas apăru la jumătatea timpului prevăzut pentru masă și, cu o grimasă, adresă un salut moale tuturor.

— Nu înțeleg de ce nu putem dispune de telefoane, au fost primele cuvinte ieșite de pe buzele lui. Brusc, atmosfera plăcută a dimineții se risipi. Nicholas se așeză la masă, în fața lui Jerry, care intuiește imediat despre ce era vorba și intră în joc.

— De ce nu putem primi o bere rece? întrebă el. Acasă beau o bere rece în fiecare seară, poate chiar două. Cine are dreptul să ne dicteze ce avem voie să bem aici?

— Judecătorul Harkin, răspunse Millie Dupree, care evita alcoolul.

— La naiba!

— Dar televizorul? întrebă Nicholas. De ce să nu ne uităm la televizor? Eu m-am uitat mereu, de când a început procesul și nu mi s-a părut că se face prea multă vâlvă. Se întoarse spre Loreen Duke, o femeie masivă cu farfuria plină de omletă. Ați văzut cumva știri de senzație după ultimele întâmplări de la tribunal?

— Nu.

El se întoarse spre Rikki Coleman, care stătea la masă, în fața unui castron plin cu fulgi de cereale; un aliment foarte sănătos.

— Ce ați spune de o sală de gimnastică, undeva unde să vă puteți duce să transpirați bine, după opt ore petrecute în tribunal? Sunt convins că puteau găsi un motel cu o sală de gimnastică.

Rikki încuviință din toată inima.

— Ceea ce nu înțeleg eu, spuse Loreen, înghițindu-și omleta, este că nu au încredere în noi să ne lase telefoanele la dispoziție. Copiii mei ar putea dori să mă sune. Nu-mi vine să cred că tocmai pe mine o să mă caute vreun nemernic, ca să mă amenințe.

— Eu nu vreau decât niște bere rece, spuse Jerry. Și poate câteva vizite conjugale în plus, adăugă el, uitându-se din nou la doamna Gladys Card.

Murmurele se întinseră repede și, la zece minute după sosirea lui Easter, jurații ajunseseră la un pas de revoltă. Toate nemulțumirile întâmplătoare căpătau contur, transformându-se într-o listă completă de abuzuri. Chiar și Herrera, colonelul în rezervă care avusese prilejul să-și facă tabără în plină junglă, era acum nemulțumit de gama de băuturi oferite de camera de petreceri. Millie Dupree protesta împotriva lipsei ziarelor. Lonnie Shaver avea afaceri urgente și nu se putea împăca deloc cu ideea de izolare.

— Eu sunt în stare să gândesc cu mintea mea, spuse el. Nimeni nu mă poate influența!

Măcar un telefon să fi avut la îndemână!

Phillip Savelle obișnuia să facă exerciții de yoga în fiecare dimineață, la răsăritul soarelui, în deplină comuniune cu natura, iar în apropierea motelului nu vedeai nici un copac pe o rază de două sute de metri.

Dar biserica? Doamna Card era o baptistă devotată și nu lipsea niciodată de la rugăciunea de miercuri seara, de la veghea de joi și misa de vineri, ca să nu mai vorbim de mulțimea de întruniri din fiecare sâmbătă.

— Ar fi mai bine să lămurim imediat lucrurile, spuse Nicholas pe un ton solemn. Vom sta aici două, poate trei săptămâni. Eu zic să-l anunțăm pe judecătorul Harkin de problemele noastre.

În biroul său, Harkin discuta aprins, împreună cu nouă avocați, detaliile zilei

care urmau să fie ținute secrete față de juriu. El pretindea avocaților să sosească în fiecare zi la opt dimineața, pentru bobârnacele de încălzire, și îi obliga adesea să mai stea încă o oră sau două, după plecarea juraților. O bătaie puternică în ușă întrerupse cearta iscată între Rohr și Cable. Gloria Lane deschise ușor ușa, până când aceasta se lovi de scaunul ocupat de Oliver McAdoo.

— Avem o problemă cu juriul, rosti ea cu gravitate.

Harkin sări în picioare.

— Poftim?

— Vor să vorbească cu dumneavoastră. Mai mult nu știu.

— Unde sunt ei? Întrebă Harkin, uitându-se la ceas.

— La motel.

— Nu putem să-i aducem aici?

— Nu. Noi am încercat. Nu vor să vină până când nu vorbesc cu dumneavoastră.

Harkin rămase cu gura căscată, cu umerii căzuți.

— E din ce în ce mai ridicol, comentă Wendall Rohr, fără să se adreseze nimănui în mod special.

Avocații se întoarseră spre Harkin, care privea fără să vadă spre teancul de hârtii de pe biroul său, încercând să-și adune gândurile. Brusc, își frecă mâinile și le zâmbi larg, prefăcut.

— Haideți să-i vedem!

Konrad preluă primul apel la ora 8:02. Ea nu dorea să vorbească cu Fitch, voia doar să-i transmită că juriul avea din nou probleme și că nu se va prezenta până când Harkin nu se va deplasa la motel, să-i calmeze. Konrad porni în fugă spre biroul lui Fitch și îi transmise mesajul.

La 8:09 ea sună din nou, transmițându-i lui Konrad informația că Easter va veni îmbrăcat cu o cămașă de blugi, de o nuanță mai închisă, pusă deasupra unui tricou bej, șosete roșii și pantaloni kaki apretați pe care îi cunoșteau deja. Șosete roșii, repetă ea.

La 8:12 sună pentru a treia oară și ceru să vorbească cu Fitch, care măsura camera în lung și-n lat și se trăgea de barbă. Fitch smulse receptorul din furcă.

— Alo!

— Bună dimineața, Fitch, spuse ea.

— Bună dimineața, Marlee.

— Ai fost vreodată la hotelul St. Regis din New Orleans?

— Nu.

— Se află pe Strada Canalului, în cartierul francez. Pe acoperiș e un bar cu terasă, pe nume Terrace Grill. Reține o masă cu vederea spre cartierul francez. Să fii acolo diseară, la ora șapte. Eu voi sosi mai târziu. Mă urmărești?

— Da.

— Și, mai ales, să vii singur, Fitch. Te voi urmări la intrarea în hotel și, dacă îți aduci ceva prieteni, întâlnirea se contramandază. În regulă?

— În regulă.

— Iar dacă încerci să-mi iei urma, voi dispărea definitiv.

— Ai cuvântul meu.

— De ce oare nu mă liniștește cuvântul tău, Fitch? mai spuse ea și închise.

Cable, Rohr și judecătorul Harkin au fost întâmpinați în holul motelului de

Lou Dell, roșie la față, speriată și explicând la nesfârșit că nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva; întotdeauna reușise să păstreze juriile sub control. Îi conduse în camera de petrecere, unde se înghesuiseră treisprezece dintre cei paisprezece jurați. Herman Grimes era singurul care făcea opinie separată. Se certase cu grupul, cu privire la tactica pe care o foloseau și îl înfuriase pe Jerry Fernandez până într-atâta, încât începuse să-l insulte. Jerry insistase că Herman o are pe nevastă-sa cu el, că n-are ce face, nici cu ziarele, nici cu televizorul, că nu mai bea și că probabil nici de sală de gimnastică nu are nevoie. Jerry își ceruse scuze după ce Millie Dupree îl obligase s-o facă.

Dacă judecătorul venise acolo plin de speranțe, ele s-au risipit foarte curând. După câteva saluturi spuse cu jumătate de gură, el alegea un mod mai puțin potrivit pentru a începe discuția.

— Sunt puțin îngrijorat de ceea ce se întâmplă, spuse el.

— Nu mai avem chef să suportăm alte abuzuri, ripostă Nicholas.

Rohr și Cable fuseseră categoric avertizați să nu scoată nici un cuvânt, așa că rămaseră lângă ușă, privind amuzați scena ce se desfășura în fața ochilor lor. Amândoi știau că nu vor mai avea niciodată prilejul să fie martori la așa ceva, în întreaga lor viață de avocați.

Nicholas scrisese o listă de plângeri. Judecătorul Harkin își scoase haina, luă loc și se trezi dintr-o dată bombardat din toate direcțiile. Era trist să-l vezi acolo, în inferioritate și atât de neajutorat.

Berea nu constituia o problemă. Ziarele puteau fi cenzurate la recepția motelului. Dreptul de a da și a primi telefoane fără restricție era justificat. Același lucru era valabil și pentru televiziune, dar numai dacă promiteau să nu se uite la știri. Sala de gimnastică putea fi o problemă, dar va studia eventualele posibilități. Vizitele la biserică puteau fi aranjate.

De fapt, toate regulile erau flexibile.

— Puteți să ne explicați de ce suntem ținuți aici? îi ceru Lonnie Shaver.

Judecătorul încercă. Își dresе vocea și, fără prea multă plăcere, încercă să justifice motivele care îl determinaseră să-i izoleze. Atinse mai întâi subiectul contactelor neautorizate, vorbi despre cele întâmplate cu acest juriu până atunci și făcu vag referire la evenimente petrecute în alte procese împotriva companiilor producătoare de tutun.

Existau dovezi clare cu privire la vicierea unor procese și, în trecut, ambele părți fuseseră vinovate de acest lucru. Fitch lăsase urme adânci în domeniul litigiilor legate de tutun. Agenții operativi ai unor avocați ai acuzării din alte procese erau vinovați de acte reprobabile. Dar judecătorul Harkin nu putea vorbi despre acestea în fața juriului său. Trebuia să fie atent, pentru a nu prejudicia nici una dintre părți.

Discuția dură o oră întreagă. Harkin le ceru garanția că nu vor mai face alte greve pe viitor, dar Easter refuză să promită acest lucru.

La deschiderea bursei, Pynex căzu cu încă două puncte, ca urmare a celei de a doua greve datorate, după părerea unui analist aflat la tribunal, unei reacții negative, prost înțelese, din partea juriului față de politica adoptată de apărare cu o zi înainte. Nici politica respectivă nu părea să fi fost înțeleasă prea bine. Un alt zvon, pornit de la un alt analist din Biloxi, lămurea puțin lucrurile, făcând speculații asupra faptului că nimeni din tribunal nu știa cu precizie de ce a intrat juriul în grevă. Stocul de acțiuni Pynex căzu cu încă jumătate de punct, apoi se redresa și reîncepu să crească în timpul tranzacțiilor de dimineață.

Gudronul conținut în țigări produce cancerul, cel puțin la rozătoarele din laboratoare. Doctorul James Ueuker din Palo Alto făcea de cincisprezece ani experiențe pe șoareci și șobolani. Condusese el însuși multe cercetări și studiasse în detaliu lucrările cercetătorilor din întreaga lume. După părerea lui, cel puțin șase studii reușiseră să facă o legătură clară între țigări și cancerul la plămâni. El explică juriului, cu multe detalii, modul în care el și echipa sa folosiseră concentrați de fum de țigară, cunoscuți de obicei sub numele de „gudroane”, frecând cu ele pielea unui mare număr de șoareci — cam un milion. Adusese poze mari, color. Animalele mai norocoase primiseră o cantitate mică de gudron, celelalte fuseseră „pictate” de-a binelea. Nu surprinsese pe nimeni faptul că la o cantitate mai mare de gudron folosită, cancerul de piele se dezvoltase mai rapid.

Drumul de la tumorile de piele apărute la rozătoare și până la cancerul uman la plămâni e lung, iar dr. Ueuker, dirijat de Rohr, abia aștepta să facă legătura între ele. Istoria medicală consemnează nenumărate studii ale căror descoperiri de laborator au fost, în cele din urmă, demonstrate cu aplicabilitate la oameni. Excepțiile au fost rare. Deși șoarecii și oamenii trăiesc în medii complet diferite, rezultatele unora dintre testările pe animale confirmă descoperirile epidemiologice de natură umană.

Absolut toți consultanții în probleme de juriu se aflau în sală, în timpul audierii doctorului Ueuker. Rozătoarele acelea erau dezgustătoare, dar iepurii și câinii erau animale iubite de mulți. Următorul studiu făcut de Ueuker se referea la o experiență similară pe iepuri și avusese același rezultat. Ultimul sau test fusese făcut pe treizeci de câini rasa beagle, pe care îi învățase să fumeze cu ajutorul unor tuburi implantate în trahee. Unii ajunseseră la nouă țigări pe zi, echivalente cu patruzeci de țigări fumate de un om în greutate de 75 de kg. La câinii respectivi se constata o îmbolnăvire acută a plămânilor, sub forma unor tumori galopante, după 875 de zile de fumat consecutiv. Ueuker folosisse câinii pentru că ei prezintă aceleași reacții față de fumat ca și oamenii.

Dar nu avea de gând să vorbească juriului despre iepurii și câinii săi. Chiar și un privitor mai puțin versat și-ar fi dat seama, numai uitându-se la Millie Dupree, cât îi era de milă de bieții șoricei și cât de furioasă era pe Ueuker pentru că îi ucide. Sylvia Taylor-Tatum și Angel Weese erau, la rândul lor, dezgustate. Doamna Gladys Card și Phillip Savelle își arătau pe față dezaprobarea. Ceilalți nu erau impresionați.

În cursul pauzei de prânz, Rohr și compania hotărâra să renunțe la continuarea audierii lui James Ueuker.

16

Jumper, ofițerul curții care luase biletul de la Marlee cu treisprezece zile în urmă, pentru a i-l duce lui Fitch, a fost contactat în timpul prânzului, cu propunerea ca, în schimbul sumei de cinci sute de dolari, să anunțe că e bolnav — crampe la stomac sau diaree sau ceva asemănător — și să meargă, împreună cu Pang, la New Orleans pentru o seară de mâncare bună și distracție, poate chiar și vreo fetiță, dacă dorea. Pang avea nevoie de el câteva ore, pentru o treabă ușoară. Jumper avea nevoie de bani.

Au plecat din Biloxi pe la douăsprezece și jumătate, cu o camionetă închiriată. Două ore mai târziu, când au ajuns în New Orleans, Jumper se lăsase

convins să abandoneze temporar uniforma și să lucreze o vreme pentru asociația din Arlington. Pang i-a oferit douăzeci și cinci de mii de dolari pe timp de șase luni, cu nouă mii mai mult decât câștiga într-un an întreg.

Și-au luat camere la hotelul St. Regis, două camere cu câte un singur pat, aflate de o parte și de alte a camerei lui Fitch, cel care reușise să obțină patru camere în acel hotel: camera lui Holly se afla la capătul holului; Dubaz, Joe Boy și Dante stăteau la patru rânduri de blocuri mai departe, în hotelul Royal Sonesta. La început, Jumper a fost postat pe un scaun de bar, în hol, de unde se vedea intrarea principală în hotel.

Așteptarea începea. După-amiaza trecu, începu să se întunece și nici urmă de fată, dar nimeni nu era surprins. Jumper și-a schimbat locul de patru ori și s-a plictisit repede de această postură de spion.

Fitch a ieșit din cameră cu câteva minute înainte de ora șapte și a luat liftul spre terasă. Masa rezervată se afla într-un colț cu o frumoasă vedere asupra cartierului francez. Holly și Dubaz stăteau la altă masă, la câțiva metri distanță, îmbrăcați elegant.

Dante se afla la o a treia masă, însoțit de o fată angajată cu ora, îmbrăcată cu o fustă mini, neagră. Joe Boy era pregătit să facă poze.

La șapte și jumătate, ea apărură, parcă din pământ. Nici Jumper și nici Pang nu o văzuseră în holul principal. Intră brusc pe ușa glisantă care dădea spre terasă și într-o clipă ajunse lângă masa lui Fitch. Ulterior, își dădu seama că Marlee făcuse, probabil, același lucru ca și ei — își luase o cameră la hotel, sub un alt nume, și urcase pe scări. Era îmbrăcată în pantaloni largi și o jachetă și era foarte drăguță — părul negru, tuns scurt, ochii căprui, pomeții și bărbia puternice; purta un machiaj discret, de care nici nu avea nevoie. Avea, probabil, între douăzeci și opt și treizeci și doi de ani. Se așeză repede, de fapt, atât de repede, încât Fitch nici nu avu timp să o invite. Se așeză chiar în fața lui, cu spatele spre celelalte mese.

— E o plăcere să te întâlnesc, îi șopti el, uitându-se în jur să vadă dacă îi urmărește cineva.

— Da, o adevărată plăcere, replică ea, sprijinindu-se pe coate.

Chelnerul își făcu apariția rapid și eficient și o întrebă dacă dorea ceva de băut. Nu, nu dorea. Ospătarul primise un bacșiș gras pentru a lua cu grijă tot ce atingea ea cu degetele — pahare, farfurii, argintărie, scrumiere, orice. Nu avea să i se ofere această ocazie.

— Ți-e foame? întrebă Fitch, sorbind din paharul de apă minerală.

— Nu. Mă grăbesc.

— De ce?

— Cu cât stau mai mult, cu atât mai multe poze vor face oamenii tăi.

— Am venit singur.

— Sigur că da. Cum ți-au plăcut șosetele roșii?

O orchestră de jazz își începu programul, dar ea nu le dădu nici o atenție. Îl privea pe Fitch drept în ochi, fără să-l slăbească.

Fitch dădu capul pe spate și pufni în râs. Încă nu-i venea să creadă că stă de vorbă cu amanta unuia dintre jurați. Mai reușise și altă dată să stabilească, indirect, un contact cu jurații, sub diferite forme, dar niciodată atât de aproape.

Și fata venise la el!

— De unde e el? întrebă Fitch.

— Ce contează? E aici.

— E soțul tău?

— Nu.

— Iubit?

— Pui prea multe întrebări.
— Tu dai naștere la multe întrebări, doamnă. Și ai pretenția să le exprim cu voce tare.

— E o cunoștință.
— Când și-a luat numele de Nicholas Easter?
— Ce contează? E un nume legal. El locuiește, legal, în statul Mississippi și are drept de vot. Își poate schimba numele în fiecare lună, dacă vrea.

Își ținea palmele împreunate sub bărbie. Fitch știa că fata nu va face greșeala să lase amprente.

— Dar tu? o întrebă el.
— Eu?
— Mda, tu nu ești înscrisă cu drept de vot în Mississippi.
— De unde știi?
— Pentru că am verificat. Cu condiția, bineînțeles, ca numele tău să fie Marlee și scrierea corectă.

— Faci prea multe presupuneri.
— Asta e munca mea. Ești născută pe coastă?
— Nu.

Joe Boy se lăsă pe vine, între două navete de plastic, reușind să rămână așa suficient de mult pentru a face șase imagini din profil. Ca să o prindă din față, așa cum trebuia, ar fi fost nevoie să se urce, la risc, pe balustrada de cărămidă, la optsprezece etaje deasupra canalului. Hotărî să rămână ascuns în spatele plantelor din seră, cu speranța că va avea mai mult noroc la plecarea ei.

Fitch făcu să răsune bucățile de gheață din pahar.

— Deci, de ce ne aflăm aici? o întrebă el.
— O întâlnire duce la alta.
— Și unde ne duc toate întâlnirile astea?
— La verdict.
— Contra cost, cu siguranță.
— Costul are o importanță foarte mică. Înregistrezi ce spun?
Știa cu certitudine că Fitch înregistrează fiecare sunet.
— Bineînțeles că nu.

Din partea ei, putea să le asculte și în somn, dacă dorea. Fitch nu avea nimic de câștigat dacă vorbea cu altcineva despre asta. Avea prea multe pe conștiință ca să se ducă la poliție sau la judecător și, oricum, acesta nu era modul lui de lucru. Lui Fitch nu-i trecu nici o clipă prin cap că ar fi putut s-o șantajeze cu anunțarea autorităților, iar ea știa foarte bine acest lucru.

Putea să-i facă oricâte poze voia, iar gealații lui, risipiți prin hotel, puteau s-o urmărească, s-o pândească, să asculte. Îi va lăsa în pace o vreme, să se zbată, să transpire, să-și merite banii. Tot nu vor găsi nimic.

— Hai să nu vorbim despre bani, Fitch.
— Tocmai asta facem.
— Ce părere ai despre Herman Grimes? îl întrebă ea.
— De ce mă întrebi pe mine? Știi exact ce se întâmplă la tribunal.
— Vreau să văd cât de isteț ești. Mă interesează să știu dacă toți experții și avocații tăi își merită banii.
— N-am pierdut niciodată, așa că înseamnă că îmi investesc bine banii.
— Deci, ce zici de Herman?

Fitch reflectă preț de o secundă și comandă încă un pahar de apă.

— Va avea un cuvânt greu în stabilirea verdictului, pentru că este un om cu opinii puternice. Deocamdată este nepărtinitor. Absoarbe fiecare cuvânt rostit în tribunal și probabil că știe mai multe decât oricare alt jurat, cu o singură

excepție, desigur, prietenul tău. Am dreptate?

— Ești pe-aproape.

— Îmi face plăcere să aud asta. Cât de des stai de vorbă cu prietenul tău?

— Din când în când. Herman nu a fost de acord cu greva de dimineață, știai?

— Nu.

— A fost singurul dintre cei paisprezece.

— De ce au făcut grevă?

— Au pus condiții. Telefoane, televizor, bere, sex, biserică — poftele omenești obișnuite.

— Cine a condus greva?

— Cel care a condus jocul din prima zi.

— Înțeleg.

— De asta sunt aici, Fitch. Dacă prietenul meu nu ar ține frâiele în mâini, eu nu aş avea nimic de oferit.

— Și ce îmi oferi?

— Am spus că nu vorbim despre bani.

Chelnerul puse paharul proaspăt adus în fața lui Fitch și o întrebă din nou pe Marlee dacă dorea să bea ceva.

— Da, o Coca Cola dietetică în pahar de plastic, vă rog.

— Păi... ăă... noi nu avem pahare de plastic, spuse chelnerul privindu-l surprins pe Fitch.

Fitch hotărî să insiste.

— În ce dispoziție este juriul acum?

— Se plictisește. Lui Herrera îi place la nebunie. Crede că avocații sunt niște javre și că ar trebui să se aplice restricții pentru procesele nesperioase.

— Eroul meu! îi poate convinge pe amicii săi?

— Nu. El nu are amici. E disprețuit de toți și, categoric, este cel mai nesuferit membru al juriului.

— Cine e cea mai prietenoasă fată?

— Millie e mama tuturor, dar nu va fi un factor decisiv. Rikki e drăguță și populară și se preocupă mult de sănătate. Va fi o problemă pentru tine.

— Asta nu mă surprinde.

— Vrei să-ți fac o surpriză, Fitch?

— Mda, chiar te rog.

— Care dintre jurați a început să fumeze după începerea procesului?

Fitch miji ochii și își lăsă capul într-o parte. Oare auzise corect?

— A început să fumeze?

— Mda.

— Mă dau bătut.

— Easter. Te surprinde?

— Prietenul tău.

— Mda. Uite ce e, Fitch, trebuie s-o iau din loc. Am să te sun mâine.

Se ridică în picioare și se făcu nevăzută, la fel de repede precum venise.

Dante și femeia angajată de el reacționară înaintea lui Fitch, pe care plecarea ei atât de rapidă îl uluise. Dante îl anunță prin radio pe Pang, aflat în holul principal, și acesta o văzu ieșind din lift și părăsind hotelul. Jumper o urmări, pe jos, câteva blocuri, apoi o pierdu din vedere pe o alee aglomerată.

Timp de o oră au căutat-o pe străzi, în parcuri, în baruri și în holurile hotelurilor, dar n-au mai găsit-o. Fitch se afla în camera sa de la hotelul St. Regis când sosisi un telefon de la Dubaz, trimis la pândă la aeroport. Marlee aștepta plecarea unei curse locale care urma să decoleze peste o oră și

jumătate și să ajungă la Mobile la zece și jumătate. N-o urmări, îl instrui Fitch și sună după doi agenți de rezervă din Biloxi, care porniră în grabă spre aeroportul din Mobile.

Marlee locuia într-un apartament închiriat, cu vedere spre golful Back din Biloxi. Ajunsă la douăzeci de minute distanță de casă, ea formă pe telefonul său celular 911, numărul poliției din Biloxi, și îi explică dispecerei că era urmărită de doi huligani într-un Ford Taurus, care nu o scăpaseră din ochi încă din Mobile și că erau atât de înspăimântători, încât se temea pentru viața ei. Lăsând-o pe dispeceră să-i coordoneze deplasarea, Marlee coti de câteva ori pe niște străduțe dintr-o zonă liniștită și se opri brusc în dreptul unei stații de benzină cu program non-stop. În timp ce făcea plinul, o mașină de poliție se opri în spatele Fordului Taurus, care încerca să se ascundă după colțul unei curățătorii chimice, închise la acea oră. Cei doi huligani au fost somați să coboare și duși, prin toată parcare, pentru confruntarea cu femeia pe care o urmăriseră.

Marlee își jucă admirabil rolul de victimă înfricoșată. Cu cât țipa mai mult, cu atât se înfuriau polițiștii mai tare. Huliganii lui Fitch au sfârșit la închisoare.

La ora zece, Chuck, ofițerul solid și veșnic plictisit, își așază scaunul pliant la capătul holului din apropierea camerei sale și își începu garda de noapte. Era miercuri, a doua noapte de sechestrare și momentul potrivit pentru spargerea sistemului de securitate. Așa cum plănuise, Nicholas formă numărul camerei lui Chuck la unsprezece și un sfert. În clipa în care ofițerul își părăsi postul pentru a răspunde, Jerry și Nicholas se strecurară afară din camere și se îndreptară liniștiți spre ușa din dreptul camerei lui Lou Dell. Lou Dell era în patul ei și dormea buștean.

Chiar și Willis, care moțăise aproape toată ziua la tribunal, se afla acum sub pătură, sforăind de zor.

Evitând holul principal, se strecurară pe întuneric și găsiră taxiul pregătit, așa cum ceruseră. Cincisprezece minute mai târziu, intrau în cazinoul Nugget de pe plaja Biloxi. Au băut trei beri în barul sportiv, iar Jerry a pierdut o sută de dolari la un joc de hochei. Au flirtat cu două femei măritate, ai căror bărbați ori pierdeau, ori câștigau o avere la masa de joc. Distracția părea să ia o turnură serioasă, iar la ora unu dimineața Nicholas a ieșit din bar, să joace „21” pe cinci dolari și să bea o cafea decofeinizată. Juca, aștepta și privea cum se rărește lumea.

Marlee se strecură pe scaunul de lângă el, fără să spună nimic. Nicholas împinse un mic teanc de jetoane spre ea. La masă se mai afla numai un singur jucător — un student beat.

— La etaj, șopti ea ținând mâna la gură, când crupierul se întoarse spre șeful lui.

S-au întâlnit pe terasa de la mezanin, de unde se vedeau parcare și, în depărtare, oceanul. Venise noiembrie și aerul era mai ușor, mai răcoros. Nu mai era nimeni prin preajmă. S-au sărutat și, așezându-se pe o bancă, s-au îmbrățișat. Ea i-a relatat, pas cu pas, ce se întâmplase la New Orleans; fiecare detaliu, fiecare cuvânt. S-au distrat pe seama celor doi băieți din Mobile, aflați acum într-o închisoare districtuală. Marlee se gândea să-l sune pe Fitch în zori și să-l facă să-și elibereze oamenii.

Despre afaceri au vorbit foarte pe scurt, pentru că Nicholas voia să se întoarcă la bar și să-l ia pe Jerry de acolo înainte să apuce să bea prea mult și să-și piardă toți banii sau să fie prins cu nevasta altuia.

Aveau amândoi telefoane celulare plate, dar ele nu reprezentau o garanție sută la sută. Au stabilit noi coduri și parole.

Nicholas o sărută de rămas-bun și o lăasă singură la mezanin.

Wendall Rohr simțea că juriul se săturase să tot asculte cercetători care își prezentau descoperirile și le țineau lecții după tabele și diagrame. Consultanții săi îi spuneau că jurații aflaseră destule despre cancerul la plămâni și fumat, că erau probabil convinși chiar dinaintea începerii procesului că țigările produceau dependență și că erau periculoase. Rohr era convins că reușise să stabilească o legătură causală puternică între țigările „Bristol” și tumorile care duseseră la moartea lui Jacob Wood și acum era momentul să pună glazura pe tort. Joi dimineață, el anunță că acuzarea dorește să-l cheme ca martor pe Lawrence Krigler. O tensiune evidentă îi cuprinse pe cei de la masa apărării în clipele necesare pentru ca domnul Krigler să fie chemat de undeva, din spatele sălii. Un alt avocat al reclamantei, John Riley Milton din Denver, se ridică și adresă juriului un zâmbet dulce.

Lawrence Krigler avea aproape șaptezeci de ani, era bronzat și se ținea foarte bine, păstrând un mers vioi și afișând o îmbrăcăminte elegantă. De când fusese prezentată caseta video cu Jacob Wood, acesta era primul nume înaintea căruia nu mai apărea titlul de doctor. Acum locuia în Florida, unde se retrăsese de când nu mai lucra la Pynex. John Riley Milton trecu rapid peste întrebările preliminare pentru că frumusețea abia acum începea.

Inginer format în Universitatea de Stat a Carolinei de Nord, lucrase treizeci de ani la firma Pynex și plecase de acolo cu treisprezece ani în urmă, în toiul unui proces civil. El dăduse Pynex în judecată. Compania îi intentase, la rândul ei, un proces. Ajunseseră la o înțelegere în afara sălilor tribunalului, înțelegere ai cărei termeni nu fuseseră dezvăluiți public.

La angajarea lui, compania, care pe atunci se numea Union Tobacco, sau, pe scurt, U-Tab, îl trimisese în Cuba pentru a cerceta producția de tutun de acolo. De atunci lucrase numai în producție, cel puțin până în ziua în care părăsise compania. Studiase frunza de tutun și o mie de moduri de a face creșterea ei mai eficientă. Se considera un expert în acest domeniu, deși nu depunea mărturie ca expert și nu urma să-și expună părerile. Doar fapte.

În 1969 încheiase un studiu desfășurat timp de trei ani, la solicitarea companiei, cu privire la viabilitatea creșterii unui tip de tutun cunoscut numai după numele său de Raleigh 4. Acest tip conținea doar o treime din cantitatea obișnuită de nicotină. Bazându-se pe cercetări impresionante, Krigler ajunsese la concluzia că Raleigh 4 putea fi cultivat și produs cu aceeași eficiență ca și alte tipuri de tutun cultivate și produse pe atunci de U-Tab.

Era o operă monumentală, de care era foarte mândru, și a fost distrus când studiul său a fost mai întâi ignorat de mai-marii din companie. A reușit să-și croiască drum prin birocrăția de care era înconjurat și rezultatul l-a descurajat total. Nimănui nu părea să-i pese de noul său tip de tutun cu conținut redus de nicotină.

Apoi află că se înșelase. Șefii lui erau foarte preocupați de nivelul nicotinei. În vara lui 1971 a reușit să pună mâna pe un document intern al companiei, prin care conducerii superioare a acesteia i se solicita să facă, fără prea mare zarvă, tot posibilul pentru a discredita munca lui Krigler la Raleigh 4. Chiar și oamenii lui îl loveau pe la spate. El își păstră calmul, nu spuse nimănui că deținea documentul și începu, pe ascuns, să cerceteze motivele acestei conspirații îndreptate împotriva sa.

La acest punct al audierii, John Riley Milton prezintă două probe — studiul voluminos realizat de Krigler în 1969 și documentul intern din 1971.

Răspunsul era limpede și Krigler îl bănuia deja. U-Tab nu își putea permite să producă un soi de tutun cu conținut redus de nicotină, pentru că nicotină însemna profit. În mediile industriale se știa încă de la sfârșitul anilor '30 că nicotina duce la dependență.

— De unde știți că producătorii cunoșteau acest lucru? întrebă Milton deliberat. Cu excepția avocaților apărării, care făceau totul pentru a părea plictisiți și indiferenți, toți cei prezenți în sală ascultau cu mare atenție.

— Toată lumea din cadrul companiilor producătoare știe asta, răspunse Krigler și tăcu, îndreptându-și privirea spre masa apărării. Bomba era pe cale să explodeze și el se bucura din plin de acest moment. Dar am văzut un document...

— Obiectez! urlă Cable, ridicându-se în picioare. Martorul nu poate spune ce a văzut sau nu într-un document oficial. Motivele sunt numeroase și ele au fost prezentate mai amplu în informarea prezentată la acest punct.

Informarea avea optzeci de pagini și era dezbătută aprins de vreo lună. Judecătorul Harkin dăduse deja o rezoluție în scris.

— Am notat obiecțiile dumneavoastră, domnule Cable. Domnule Krigler, puteți continua.

— În iarna lui 1973 am citit un document care prezenta concluziile studiului asupra nicotinei, realizat în anii '30. Documentul fusese copiat de multe ori, era foarte vechi și fusese ușor modificat.

— Modificat, în ce mod?

— Data fusese ștearsă, la fel ca și numele persoanei care îl trimisese.

— Cui îi era adresat?

— Era adresat lui Sander S. Fraley care, la acea vreme, era președintele firmei Allegheny Growers, predecesoarea companiei numite astăzi ConPack.

— O companie producătoare de tutun.

— Da, în principal. Oficial, compania produce bunuri de larg consum, dar cea mai mare parte a afacerilor o constituie fabricarea țigaretelor.

— În ce perioadă a fost președinte?

— Între 1931 și 1942.

— Deci putem afirma cu certitudine că documentul a fost trimis înainte de 1942?

— Da. Domnul Fraley a murit în 1942.

— Unde vă aflați dumneavoastră când a fost transmis acest document?

— Lucram într-una dintre uzinele Pynex, la Richmond. Pe când Pynex încă se mai numea Union Tobacco, sediul său general se afla în Richmond. În 1979 și-a schimbat numele și s-a mutat în New Jersey. Dar clădirile din Richmond sunt încă în folosință și acolo am lucrat până ce am părăsit compania.

Majoritatea arhivelor companiei se află acolo și o persoană pe care o cunosc mi-a arătat documentul.

— Cine era această persoană?

— Un prieten, care a murit între timp. I-am promis că nu-i voi dezvălui niciodată identitatea.

— Ați pus într-adevăr mâna pe acel document?

— Da. De fapt, mi-am făcut și o copie.

— Și unde este copia dumneavoastră?

— N-a rezistat prea mult. A doua zi după ce o încuiasem în dulap, am fost trimis cu treburi într-un alt oraș. În absența mea, cineva mi-a umblat în birou și a luat mai multe lucruri, printre care și copia acelui document.

— Vă amintiți ce se spunea acolo?

— Îmi amintesc foarte bine. Țineți cont că, vreme îndelungată, căutasem o confirmare a bănuielilor mele. Momentul când am citit documentul cu ochii mei a fost de neuitat.

— Ce scria în document?

— Erau trei paragrafe, poate patru, foarte scurte și la obiect. Autorul explica faptul că tocmai citise un raport asupra nicotinei, prezentat lui, în secret, de către șeful grupului de cercetători de la compania Allegheny Growers, nenominalizat în document. După părerea sa, studiul demonstra clar, fără nici un dubiu, că nicotina produce dependență. Din câte îmi amintesc, acesta era elementul-cheie din primele două paragrafe.

— Dar paragraful următor?

— Autorul îi propunea lui Fraley să reflecteze foarte serios la creșterea nivelului de nicotină din țigările produse de companie. Mai multă nicotină însemna mai mulți fumători, adică vânzări mai mari și profituri crescute.

Krigler își rostea replicile cu un puternic simț dramatic și toată lumea îi sorbea cuvintele. Pentru prima dată după multe zile, jurații urmăreau fiecare mișcare a unui martor. Cuvântul „profituri” plutea în aer, greu ca și fumul industrial.

John Riley Milton rămase câteva clipe tăcut, apoi reluă:

— Acum să nu ne îndepărtăm. Memoriul a fost pregătit de cineva de la o altă companie și trimis președintelui companiei dumneavoastră, este exact?

— Da.

— O companie care, atunci și acum, este o rivală a companiei Pynex?

— Este exact.

— Cum a ajuns memoriul la Pynex în 1973?

— N-am aflat niciodată. Dar sunt sigur că Pynex cunoștea studiul în cauză. De fapt, toți cei implicați în industria tutunului îl cunoșteau pe la începutul anilor '70, dacă nu chiar mai devreme.

— De unde știți acest lucru?

— Am lucrat treizeci de ani în acest domeniu, nu uitați. Și mi-am desfășurat activitatea în producție. Am vorbit cu mulți oameni, mai ales cu aceia aflați în poziții similare cu a mea, la alte companii. Să zicem că, uneori, companiile de tutun sunt solidare.

— Ați încercat vreodată să obțineți o altă copie a memoriului de la prietenul dvs. ?

— Am încercat. N-a mers. Să nu intrăm în amănunte.

Cu excepția obișnuitei pauze de cafea de cincisprezece minute, de la zece și jumătate, Krigler își continuă mărturia pe tot parcursul celor trei ore ale sesiunii de dimineață. Timpul trecu pe nesimțite și audierea lui constitui un moment crucial al procesului. Drama unui fost angajat care dădea pe față secretele murdare era jucată perfect. Jurații uitară chiar și de obișnuita nerăbdare dinainte de ora de masă. Avocații îi studiau pe jurați mai atent decât de obicei, iar judecătorul părea să noteze fiecare cuvânt rostit de martor.

Reporterii erau neobișnuit de amabili; consultanții în materie de juriu, neobișnuit de atenți. Câinii de pază de pe Wall Street numărau minutele rămase până când vor putea să se repeadă afară și să sune, pe nerăsuflăte, la New York. Avocații plictisiți din oraș, care acum își făceau de lucru prin tribunal, aveau să vorbească ani de-a rândul despre această mărturie. Chiar și Lou Dell, așezată în rândul întâi, se opri din tricotat.

Fitch privea și asculta din camera de vizionare de lângă biroul său. Krigler fusese programat inițial pentru începutul săptămânii următoare și existase chiar șansa ca el să nu apară deloc în fața tribunalului. Fitch era unul dintre puținii oameni încă în viață care să fi văzut cu ochii lui documentul și Krigler dovedise o memorie deosebită în descrierea lui. Era clar pentru toată lumea, chiar și pentru Fitch, că martorul spunea adevărul.

Unul dintre primele angajamente ale lui Fitch, când, cu nouă ani înainte, fusese pentru prima dată solicitat de Cei Patru Mari, a fost de a descoperi *toate* copiile documentului și de a le distruge. Încă nu terminase.

Nici Cable și nici un alt avocat al apărării angajat de Fitch până atunci nu văzuse documentul.

Acceptarea existenței lui la tribunal cauzase un mic război. Regulile evidenței împiedică, în mod normal, realizarea unor astfel de descrieri verbale ale unor documente pierdute, și asta din motive foarte clare. Cea mai bună dovadă este documentul însuși. Dar, ca în orice situație legală, există excepții și excepții ale excepțiilor, iar Rohr și ceilalți reușiseră, într-un mod magistral, să-l convingă pe judecătorul Harkin că era bine să asculte descrierea făcută de Krigler unui document cu adevărat pierdut.

Contrainterogatoriul lui Cable din acea după-amiază avea să fie brutal, dar răul fusese făcut. Fitch renunță la masă și se încuie în birou.

În camera juraților, la prânz, atmosfera a fost cu totul alta decât de obicei. Comentariile cotidiene despre fotbal și rețete culinare au fost înlocuite de o tăcere grea. Juriul, prin definiție un corp de deliberare, timp de două săptămâni fusese adus într-o stare de amortire de mărturii științifice plicticoase venite din partea unor experți plătiți cu mari sume de bani pentru a se deplasa la Biloxi și a le da lecții. Acum, juriul fusese trezit la realitate de senzaționalele murdării din interiorul companiei, prezentate de Krigler.

Au mâncat mai puțin și au reflectat mai mult. Majoritatea doreau să se poată retrage undeva, cu un prieten apropiat, pentru a relua, punct cu punct, cele auzite. Oare auziseră bine? Oare toată lumea înțelesese cele spuse de martor? Cantitatea de nicotină era intenționat menținută la un nivel înalt, pentru a-i împiedica pe oameni să renunțe la fumat!

Așa s-a și întâmplat. Fumătorii, rămași numai trei după plecarea Stellei Hulic, deși Easter era acum un semifumător, pentru că prefera compania lui Jerry, a Pudelului și a lui Angel Weese, au terminat repede de mâncat și apoi au ieșit afară scuzându-se. S-au așezat cu toții pe scaunele pliante, privind pe fereastră și trăgând din țigară. Acum, că știau exact valoarea nicotinei, țigările le cădeau ceva mai greu. Dar când Nicholas spuse acest lucru cu voce tare, toți izbucniră în râs.

Doamna Gladys Card și Millie Dupree reușiră să plece spre camera de odihnă în același timp. Au stat mult la toaletă și apoi au rămas un sfert de oră să-și spele mâinile, vorbindu-și în fața oglinzii. La mijlocul conversației li s-a alăturat și Loreen Duke, care s-a rezemat de suportul pentru șervețele și și-a exprimat imediat uimirea și dezgustul față de companiile producătoare de tutun.

După ce s-a strâns masa, Lonnie Shaver și-a deschis calculatorul la două scaune distanță de Herman care, la rândul său, își cuplase calculatorul Braille și bătea un text.

— Presupun că nu aveți nevoie de traducător pentru mărturia asta, nu? îi spuse colonelul lui Herman.

Herman mârâi, apoi spuse:

— E uimitor, într-adevăr...

Era pentru prima dată când Herman ajungea atât de aproape de discutarea unui aspect oarecare al cazului.

Lonnie Shaver nu era nici uimit, nici impresionat.

Phillip Savelle ceruse respectuos, și primise, din partea judecătorului Harkin, permisiunea de a-și petrece o parte din pauza de prânz făcând exerciții yoga la umbra unui stejar bătrân aflat în spatele tribunalului. Un ofițer l-a escortat până acolo; Savelle și-a scos cămașa, șosetele și pantofii, apoi s-a așezat pe iarba moale și s-a făcut covrig. Când a început să murmure o incantație, deputatul s-a dat deoparte, așezându-se pe o bancă de beton, cu capul aplecat pentru a nu fi recunoscut de nimeni.

Cable l-a salutat pe Krigler ca și cum ar fi fost vechi prieteni. Krigler i-a zâmbit și i-a răspuns cu un „Bună ziua, domnule Cable” foarte încrezător. Cu șapte luni în urmă, în biroul lui Rohr, Cable și compania își petrecuseră trei luni pentru înregistrarea depoziției lui Krigler. Caseta fusese privită și studiată de nu mai puțin de două ducini de avocați și câțiva consultanți pentru juriu, ba chiar și de doi psihiatri. Krigler spunea adevărul, dar adevărul trebuia estompat, cât se putea, în acel moment. Era un contrainterogatoriu crucial, așa că naiba să-l ia de adevăr! Martorul trebuia discreditat!

După sute de ore de discuții, fusese pusă la punct o strategie. Cable începu cu o întrebare: era Krigler furios pe foștii lui patroni?

— Da, veni răspunsul.

— Detestați compania?

— Compania este o entitate. Cum să detești un lucru?

— Detestați războiul?

— N-am fost niciodată în război.

— Detestați abuzurile îndreptate împotriva copiilor?

— Sunt convins că e ceva oribil, dar din fericire n-am avut niciodată de-a face cu așa ceva.

— Detestați violența?

— Sunt sigur că e ceva îngrozitor dar, din nou, mă pot considera norocos.

— Deci nu detestați nimic în viață?

— Varza crează.

Se auziră chicoteli din toate părțile sălii și Cable înțelese că era suficient.

— Nu detestați firma Pynex?

— Nu.

— Detestați pe cineva care lucrează acolo?

— Nu. Îmi displac câteva persoane.

— Ați detestat pe cineva din companie, pe când lucrați acolo?

— Nu. Am avut ceva dușmani, dar nu-mi amintesc să fi detestat pe cineva.

— Dar cei împotriva cărora ați intentat proces?

— Nu. Din nou, îmi erau dușmani, dar își făceau datoria.

— Deci vă iubiți dușmanii?

— Nu tocmai. Știu că ar trebui să încerc, dar zău că e dificil. Nu-mi amintesc să fi spus că îi iubeam.

Cable sperase să puncteze, cât de puțin, insistând pe ideea că ar fi putut să fie vorba despre o ripostă, sau o răzbunare din partea lui Krigler. Poate că, dacă folosea suficient de des cuvântul „a detesta”, acesta avea șansa să rămână imprimat în mintea unor jurați.

- Care este motivul pentru care depuneți mărturie?
- Este o întrebare complicată.
- Pentru bani?
- Nu.
- Ați fost plătit de domnul Rohr sau de unul dintre colaboratorii săi din echipa acuzării, pentru a veni aici să depuneți mărturie?
- Nu. Ei au fost de acord să-mi plătească cheltuielile de călătorie, dar nimic mai mult.
- Ultimul lucru pe care îl dorea Cable era să-i lase lui Krigler o portiță deschisă pentru a-și expune motivele prezenței lui acolo. Atinsese acest subiect în timpul examinării directe făcute de Milton și își petrecuse cinci ore pentru a le înțelege din studiul depoziției video. Era crucial să mențină atenția martorului îndreptată spre alte probleme.
- Ați fumat vreodată, domnule Krigler?
- Da. Din nefericire, am fumat timp de douăzeci de ani.
- Și v-ați dori să n-o fi făcut niciodată?
- Bineînțeles.
- Când ați început?
- Când am început să lucrez în companie, în 1952. Pe atunci, ei își încurajau angajații să fumeze. Și acum fac la fel.
- Credeți că faptul că ați fumat timp de douăzeci de ani v-a afectat sănătatea?
- Bineînțeles. Mă consider norocos pentru că nu am murit, ca domnul Wood.
- Când v-ați lăsat de fumat?
- În 1973. După ce am aflat adevărul despre nicotină.
- Credeți că starea dvs. actuală de sănătate a fost afectată întrucâtva datorită celor douăzeci de ani de fumat?
- Bineînțeles.
- După părerea dumneavoastră, compania are vreo responsabilitate în decizia dumneavoastră de a vă apuca de fumat?
- Da. După cum v-am spus, fumatul era încurajat. Toți ceilalți fumau. Puteam cumpăra țigări la jumătate de preț din depozitul companiei. Fiecare ședință începea cu oferirea unei țigări fiecărui participant. Făcea parte din ritual.
- Existau sisteme de aerisire a birourilor?
- Nu.
- Cât de grave erau efectele fumului indirect?
- Foarte grave. Întotdeauna rămânea un nor de fum albăstrui deasupra capetelor noastre.
- Deci astăzi învinuiți compania, pentru că nu sunteți sănătos așa cum ați fi putut fi?
- Compania este în mare parte vinovată. Din fericire, am reușit să scap de acest obicei. N-a fost ușor.
- Și aveți pică pe companie din această cauză?
- Să zicem doar că regret că n-am lucrat într-o altă ramură industrială atunci când am terminat colegiul.
- Ramură industrială? Doar nu vreți să spuneți că vă nemulțumește întreaga industrie a tutunului?
- Nu pot spune că fac parte dintre simpatizanții săi.
- De asta vă aflați aici?
- Nu.

Cable își răsfoi notițele și schimbă brusc subiectul.

— Spuneți-mi, ați avut o soră, nu-i așa, domnule Krigler?

— Așa este.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit în 1970.

— Cum a murit?

— A avut cancer la plămâni. A fumat câte două pachete pe zi timp de vreo douăzeci și trei de ani. Fumatul a ucis-o, domnule Cable, dacă asta doreați să auziți.

— Erați apropiați? Îl întrebă Cable cu suficientă compasiune în glas pentru a risipi, măcar în parte, nemulțumirea de a fi adus în discuție acest subiect.

— Eram foarte apropiați. Era singura mea soră.

— Și v-a afectat mult moartea ei?

— Da. Era o persoană deosebită și îi simt și acum lipsa.

— Îmi pare rău că trebuie să discutăm despre acest subiect, domnule Krigler, dar este relevant.

— Sunt impresionat de compasiunea dumneavoastră, domnule Cable, dar nu cred că are vreo relevanță pentru caz.

— Ce părere avea ea despre fumat?

— Nu-i plăcea. Iar când a ajuns la un pas de moarte, m-a implorat să mă opresc. Asta doreați să auziți, domnule Cable?

— Numai dacă este adevărat.

— Ah, este adevărat, domnule Cable. În ziua morții ei i-am promis că mă las de fumat. Și așa am făcut, deși mi-au trebuit trei ani lungi pentru a reuși. Eram dependent, înțelegeți, domnule Cable, așa cum era și sora mea, deoarece compania care fabrica țigările care au ucis-o pe ea, și care m-ar fi putut ucide pe mine, menținea intenționat un nivel ridicat de nicotină.

— Acum...

— Nu mă întrerupeți, domnule Cable. Nicotina în sine nu e o substanță carcinogenă, știți și dumneavoastră, e numai o otravă, o otravă care te face dependent de ea, în așa fel încât, într-o bună zi, carcinogenii se ocupă de rest. De asta sunt periculoase țigările.

Cable îl privea foarte calm.

— Ați terminat?

— Sunt gata pentru întrebarea următoare. Dar să nu mă mai întrerupeți.

— Bineînțeles, îmi cer scuze. Acum, când v-ați convins că țigările sunt periculoase?

— Nu știu cu exactitate. Lucrul e cunoscut de câțeva vreme, așa cum știți și dvs. Nu-i nevoie să fii genial pentru asta. Dar cred că s-a întâmplat pe la începutul anilor '70, după ce am terminat studiul, după moartea surorii mele și la puțin timp după ce am văzut acel document scandalos.

— În 1973?

— Cam pe atunci.

— Când ați încetat să mai lucrați pentru Pynex? În ce an?

— În 1982.

— Deci ați continuat să lucrați pentru o companie care realiza un produs considerat de dumneavoastră periculos?

— Da.

— Ce salariu aveați în 1982?

— Nouăzeci de mii de dolari pe an.

Cable făcu o pauză și se îndreptă spre masa apărării, de unde primi un alt blocnotes pe care îl răsfoi o vreme, rozând marginea ramei ochelarilor de citit,

după care reveni la pupitru și îl întrebă pe Krigler de ce intentase proces companiei în 1982. Lui Krigler nu-i plăcu întrebarea și se uită spre Rohr și Milton, după ajutor. Cable insistă asupra evenimentelor care duseseră la litigiul acela teribil de complicat, asupra motivelor personale și, puțin câte puțin, audierea își încetini ritmul și, în cele din urmă, se opri. Rohr obiectă, Milton obiectă iar Cable se purta ca și cum nu înțelegea ce naiba găseau de obiectat. Avocații au fost chemați de judecător, pentru a nu se confrunta în public, iar Krigler a început să se plictisească de atâta stat în boxa martorilor.

Cable a continuat să-l piseze pe Krigler cu întrebări referitoare la performanțele sale din ultimii zece ani petrecuți la Pynex, făcând clar aluzie la posibilitatea chemării altor martori care să contrazică afirmațiile lui.

Scenariul aproape că reușise. Incapabil să anuleze efectul aspectelor dramatice din mărturia lui Krigler, apărarea a ales, în schimb, soluția zăpăcirii juriului. Dacă martorul nu poate fi pus la îndoială, atunci învinge-l cu detalii nesemnificative.

Scenariul a fost explicat însă juriului, în detaliu, de către tânărul Nicholas Easter, care absolvise doi ani de drept și hotărâse să le amintească colegilor săi despre experiența acumulată, în pauza de cafea luată târziu, în acea după-amiază. Auzind obiecțiile lui Herman, Nicholas își exprimă nemulțumirea față de Cable, care le arunca praf în ochi și încerca să-i încurce.

— Ne crede proști, spuse el cu amărăciune.

17

Ca răspuns la telefoanele desperate venite din Biloxi, prețul acțiunilor Pynex scăzu până la 75 și jumătate la ora de închidere a bursei, în ziua de joi, adică cu patru puncte mai puțin în tranzacțiile majore — lucru atribuit evenimentelor dramatice care aveau loc la tribunal.

În alte procese împotriva tutunului, foști angajați depuseseră mărturie în legătură cu pesticidele și insecticidele pulverizate pe deasupra recoltelor, iar experții făcuseră legătura între cancer și acele substanțe chimice. Juriile nu fuseseră impresionate. Într-un proces, un fost angajat le făcuse cunoscut că fostul său patron încerca să-i atragă pe adolescenți cu reclame care prezentau niște idioți slabi și strălucitori, cu bărbii perfecte și dantură perfectă, distrându-se în toate felurile, cu țigara în mână. Același patron se adresa tinerilor ceva mai mari, cu reclame despre cowboy și șoferi la volanul unor mașini de teren, grăbindu-se să-și trăiască viața, cu țigara în colțul gurii.

Dar juriile din acele procese n-au aprobat nici un fel de despăgubiri pentru reclamanți.

Nici un fost angajat nu a reușit totuși să facă atâta rău ca Lawrence Krigler. Scandalosul memoriu din anii '30 fusese văzut de o mână de oameni, dar nu fusese niciodată prezentat în instanță. Versiunea oferită de Krigler era, după cunoștința avocaților acuzării, cea mai apropiată de adevăr. Faptul că judecătorul Harkin permisesse descrierea ei în fața juriului avea să fie violent contestat la apel, indiferent cine urma să câștige procesul.

Krigler a fost rapid escortat până la ieșirea din oraș de către oamenii de pază ai lui Rohr și, la o oră după încheierea depoziției sale, se afla la bordul unui avion privat care îl ducea înapoi în Florida. De când părăsise firma Pynex, fusese tentat de câteva ori să ia legătura cu avocații acuzării din procesele împotriva industriei tutunului, dar nu avusese niciodată destul curaj.

Pynex îi plătise trei sute de mii de dolari prin instanță, numai ca să scape de el. Compania insistase ca el să promită că nu va depune niciodată mărturie în procese similare cu procesul lui Wood, dar el refuzase. Iar când refuzase, devenise un om incomod.

Ei, oricine erau aceia, au promis că-l vor ucide. Amenințările fuseseră puține și rare de-a lungul anilor, venite întotdeauna prin voci necunoscute sau apariții neașteptate. Krigler nu era omul care să se ascundă. Scrisese o carte, o demascare pe care spusese că a lăsat-o spre publicare în cazul morții sale subite. O lăsase la un avocat din Melbourne Beach. Avocatul era un prieten de-al său, care îi aranjase prima întâlnire cu Rohr. Tot avocatul acela începuse un dialog cu cei de la FBI, pentru cazul că domnului Krigler i s-ar fi întâmplat ceva.

Soțul lui Millie Dupree, Hoppy, era proprietarul unei agenții imobiliare din Biloxi, confruntată cu mari dificultăți financiare. Departele de a fi genul de afacerist agresiv, el avea puține oferte și puține propuneri, dar se ocupa cu seriozitate de afaceri, atâtea câte erau. În anticameră, un perete întreg era acoperit cu imagini ale OFERTELOR, prinse cu pioane pe un panou de plută — în principal, căsuțe mici, din cărămidă, cu câte o pajiște îngrijită la intrare, ori câteva duplexuri cam prăpădite.

Febra cazinourilor adusese pe coastă un întreg val de noi agenți imobiliari, care nu se temeau să facă împrumuturi imense și să se dezvolte corespunzător. Din nou, Hoppy și cei asemenea lui au preferat să nu riște și s-au trezit și mai izolați, împinși spre piețe pe care le cunoșteau prea bine — drăguțele locuințe „de început” pentru tineri proaspăt căsătoriți, adăposturile fără de speranță pentru cei disperați și locuințele „de forță majoră”, pentru cei care nu-și permiteau să facă împrumuturi la bancă.

Dar el își achita la timp toate obligațiile și reușea, cumva, să-și întrețină familia — soția sa, Millie, și cei cinci copii, trei în penultimul an la colegiu și doi în liceu, în orice moment, avea la birou licența pentru a apela la ajutorul unor asociați colaboratori pentru vânzări, majoritatea niște învinși care urau, la fel de mult ca și el, datoriile și acțiunile de forță. Hoppy iubea jocul de pinnacle și își petrecea multe ore la biroul din spate, aplecat asupra cărților de joc, înconjurat de ceilalți agenți. Oamenii ca ei, indiferent dacă aveau sau nu talent, adora să viseze la afaceri spectaculoase. Hoppy și gașca lui apucau să mai tragă câte un pui de somn după-amiaza, iar apoi discutau despre afaceri, la un joc de cărți.

Joi, puțin înainte de ora șase, pe când jocul de pinnacle era în plină desfășurare și se pregăteau cu toții să încheie o nouă zi sterilă, un tânăr om de afaceri elegant, cu o servietă diplomat neagră, strălucitoare, intră în birou și ceru să vorbească cu domnul Dupree. Hoppy era în spate, clătindu-și gura și grăbindu-se să ajungă acasă, pentru că Millie era izolată. Au făcut prezentările. Tânărul i-a dat o carte de vizită pe care scria că se numește Todd Ringwald, angajat al grupului KLX, specializat în proprietăți imobiliare, cu sediul în Las Vegas, Nevada. Cartea de vizită l-a impresionat pe Hoppy suficient pentru a-l determina să-și trimită la plimbare și ultimii asociați rămași prin preajmă, închizând ușa după ei. Simpla prezență a unui tip atât de bine îmbrăcat și care făcuse un drum așa de lung dovedea cât de serioasă putea fi această afacere.

Hoppy îi oferi ceva de băut, apoi cafea, pe care o putea face într-o clipă. Domnul Ringwald îl refuză și îl întrebă dacă sosise într-un moment nepotrivit.

— Nu, câtuși de puțin. Știți, noi lucrăm în ritm continuu. Este o muncă

dificilă.

Domnul Ringwald îi zâmbi și încuviință, pentru că și el lucra în același domeniu, deși nu de prea multă vreme. Mai întâi, dorea să-i spună câte ceva despre firma sa. KLX era o companie privată cu proprietăți în douăsprezece state. Deși nu deținea cazinouri și nici nu își propunea așa ceva, dezvoltase o specialitate legată de acestea și foarte profitabilă. KLX urmărea construcția de cazinouri. Hoppy dădea din cap, în neștire, ca și cum acest tip de specializare îi era perfect cunoscut

De obicei, la construirea unui cazinou, piața locuințelor suferă modificări dramatice. Ringwald era sigur că Hoppy cunoștea acest lucru, iar Hoppy încuviință din tot sufletul, ca și cum tocmai ar fi câștigat o avere. KLX se extindea fără prea mare reclamă, iar Ringwald accentua dorința companiei de a păstra acest secret; se aflau cu un pas în urma cazinourilor și dezvoltau spații comerciale, locuințe de lux, complexuri de apartamente și zone rezidențiale. Cazinourile aduc bani mulți, creează locuri de muncă, schimbă situația economică pe plan local și, ca să fie sincer, erau o mulțime de bani la îndemână, iar KLX dorea să-și ia partea cuvenită.

— Compania noastră este ca un vultur, îi explică Ringwald, cu un zâmbet viclean pe buze. Noi stăm deoparte și urmărim cazinourile. Când ele fac un pas, noi trecem la atac.

— Strălucitor, sări Hoppy, nereușind să se abțină.

Totuși, KLX ratase intrarea rapidă pe coastă și, confidențial, asta făcuse ca destui oameni să rămână fără slujbe în Las Vegas. Cu toate acestea mai existau destule șanse incredibile. „Cu siguranță”, comentă Hoppy.

Ringwald își deschise servieta și scoase de acolo o hartă împăturită, pe care o întinse pe genunchi. El, ca vicepreședinte al departamentului de dezvoltare, prefera să lucreze cu agenții mai mici. Firmele imobiliare mari erau prea aglomerate și prea multe neveste își băgau nasul unde nu trebuia și abia așteptau să aibă ceva de băfrit. „Asta cam așa e!” spuse Hoppy, căscând ochii la harta pe care erau marcate amplasamentele viitoarelor proprietăți. În plus, o agenție ca a lui oferea servicii mai bune.

— Ne-ați fost recomandat călduros, spuse Ringwald și Hoppy nu își putu reține un zâmbet.

Se auzi telefonul. Era băiatul din ultimul an de liceu, care voia să știe ce au pentru cină și când vine mama acasă. Hoppy îi răspunse amabil, dar îi tăie vorba. Era ocupat, îi explică el — și s-ar putea să mai găsească niște lasagna vechi în frigider.

Au întins harta pe biroul lui Hoppy. Ringwald i-a arătat o porțiune întinsă, colorată în roșu, din districtul Hancock, aflat în imediata apropiere a districtului Harrison și cel mai la vest dintre cele trei districte de coastă. Cei doi bărbați se aplecară deasupra hărții, de o parte și de alta a biroului.

— MGM Grand intră aici, spuse Ringwald, arătând spre un golf larg. Dar nimeni nu știe încă. Evident, nici dumneavoastră nu puteți spune nimănui.

Hoppy dădea disperat din cap. La naiba! Nu! Nici măcar nu-l lăsase pe Ringwald să-și încheie ideea.

— Vor construi cel mai mare cazinou de pe coastă, probabil la mijlocul anului viitor. Se va anunța în trei luni. Vor cumpăra circa o sută de acri de teren în această zonă.

— E o zonă frumoasă. Practic, un loc neatins.

Hoppy nu se aflase niciodată aproape de o proprietate care să poarte semnul imobiliar, dar locuia pe coastă de patruzeci de ani.

— Acesta este terenul pe care îl dorim noi, spuse Ringwald, arătând pe

hartă un alt lot marcat cu roșu. Se afla lângă proprietatea companiei MGM, ceva mai la nord-vest. Cinci sute de acri, continuă el, pentru a construi asta.

Ridică prima foaie, descoperind un superb proiect al unui grup de clădiri. Acesta purta numele de Stillwater Bay, scris cu litere albastre, groase, în partea de sus. Apartamente, birouri, vile mari, vile mai mici, locuri de joacă, biserici, o piață centrală, un centru comercial cu acces stradal, un altul, exclusiv pentru pietoni, un chei și portul pentru ambarcațiuni mici, un bloc înalt pentru birouri, parcuri, alei pentru jogging, culoare pentru biciclete, ba chiar și un proiect pentru un liceu. Era o utopie proiectată pentru districtul Hancock de către niște minunați vizionari din Las Vegas.

— Oho! murmură Hoppy. Pe biroul său se afla o adevărată avere.

— Proiectul cuprinde patru faze diferite cu durata de cinci ani. Costul total va fi de treizeci de milioane. E de departe cel mai mare proiect realizat vreodată prin aceste locuri.

— Nu există comparație.

Ringwald dădu iarăși foaia la o parte, descoperind un alt desen care prezenta zona portului, apoi un altul cu un prim-plan al zonei rezidențiale.

— Acestea sunt doar proiectele preliminare. Am să vă arăt mai multe, dacă puteți veni la sediul nostru.

— În Las Vegas.

— Da. Dacă reușim să ajungem la o înțelegere în privința reprezentării dumneavoastră, am dori să veniți acolo pentru câteva zile, înțelegeți ce vreau să spun, să vă întâlniți cu oamenii noștri, să vedeți întregul proiect așa cum arată el pe hârtie.

Hoppy simțea că-i tremură genunchii și trase adânc aer în piept. Calmează-te, își spuse.

— Da, și la ce gen de reprezentare v-ați gândit?

— Pentru început, avem nevoie de cineva care să se ocupe de cumpărarea terenului. După aceea, trebuie să convingem autoritățile locale să aprobe proiectul. După cum știți, asta durează și pot să apară complicații. Ne ia mult timp să ne prezentăm în fața comisiilor edilitare și comitetelor care răspund de alocarea zonelor de construcții. Se întâmplă să ajungem și în instanță, dacă este necesar. Dar toate acestea fac parte din activitatea noastră. În acel moment, veți participa și dumneavoastră, într-o oarecare măsură. O dată proiectul aprobat, vom avea nevoie de o firmă imobiliară care să se ocupe de prezentarea pe piață a ofertelor din Stillwater Bay.

Hoppy se lăsă pe spate în scaun și reflectă, câteva clipe, la partea financiară.

— Cât va costa terenul? întrebă el.

— E scump, mult prea scump pentru această zonă. Zece mii pe acru, pentru un teren care valorează cam jumătate din această sumă.

Zece mii de dolari ori cinci sute de acri, asta însemna o sumă de cinci milioane de dolari, din care șase la sută erau cele trei sute de mii de dolari, reprezentând comisionul lui Hoppy, asta, desigur, dacă nu intrau în afacere și alți agenți imobiliari. Ringwald, cu o figură impasibilă, urmărea pe chipul lui Hoppy înfrigurarea calculului mental.

— Zece mii este prea mult, spuse Hoppy autoritar.

— Da, însă terenul nu e scos la vânzare. Proprietarii nu doresc de fapt să-l vândă, așa că trebuie să ne strecurăm rapid, înainte să iasă la iveală vestea despre MGM, și să punem mâna pe el. De data asta avem nevoie de un agent local. Dacă se află că o mare companie din Vegas e interesată de teren, ajunge într-o cupă la douăzeci de mii pe fiecare acru.

Faptul că terenul nu era scos la vânzare făcu inima lui Hoppy să bată mai tare. Nu mai erau implicați și alți agenți imobiliari. Numai el. Numai Hoppy, mititelul, cu comisionul lui de șase la sută. În sfârșit, dăduse lovitura. El, Hoppy Dupree, după zeci de ani în care nu făcuse altceva decât să vândă duplexuri pentru pensionari, era pe punctul de a pune mâna pe lozul cel mare.

Ca să nu mai vorbească de „promovarea pe piață a proiectului Stillwater Bay”. Toate acele case, apartamente și proprietăți comerciale — la naiba! Treizeci de milioane de dolari în proprietăți de primă mână, toate cu marca firmei Dupree. Avea toate șansele să ajungă milionar în cinci ani, decise Hoppy în sinea lui.

— Comisionul dumneavoastră este de opt la sută, presupun, reluă Ringwald. Aceasta este cota pe care o plătim noi de obicei.

— Bineînțeles, spuse Hoppy repede, simțindu-și gura uscată. De la trei sute de mii la patru sute, cât ai zice pește. Cine sunt cumpărătorii? continuă el, schimbând repede subiectul, acum că se înțeleseseră în privința comisionului de opt la sută.

Ringwald își permise un oftat zgomotos și umerii îi căzură, însă numai o clipă.

— Aici se complică lucrurile, spuse el și Hoppy îngheță.

— Proprietatea se află în sectorul numărul șase din districtul Hancock, spuse Ringwald încet. Iar sectorul șase este coordonat, din partea autorității districtuale, de domnul...

— Jimmy Hull Moke, îl întrerupse Hoppy, întristându-se dintr-o dată.

— Îl cunoașteți?

— Toată lumea îl cunoaște pe Jimmy Hull. E în funcție de treizeci de ani. Cel mai abil nemernic de pe coastă.

— Îl cunoașteți personal?

— Nu. Numai după renume.

— Care, din câte am auzit, nu e prea onorabil.

— E o exprimare mult prea amabilă pentru Jimmy Hull. La nivel local, omul ăsta controlează tot ce mișcă pe-aici.

Ringwald îl privi uimit, ca și cum nici el, nici compania nu aveau habar cum să procedeze. Hoppy își frecă ochii triști și își propuse să facă tot ce poate ca să păstreze averea. Timp de un minut întreg, evită să se privească, apoi Ringwald spuse:

— Nu e înțelept să cumpărăm terenul dacă nu primim garanții de la domnul Moke și autoritățile locale. După cum știți, trebuie să obținem o mulțime de aprobări legale pentru proiect.

— Planificare, împărțirea terenurilor, studiul arhitectural, eroziunea solului, cine mai știe ce, spuse Hoppy, ca și cum se lupta cu ele în fiecare zi.

— Ni s-a spus că domnul Moke controlează toate aceste probleme.

— Prin forță.

Din nou, tăcere.

— Poate că ar trebui să aranjăm o întâlnire cu domnul Moke, spuse Ringwald.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Întâlnirile nu au sens.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Bani. Pur și simplu. Lui Jimmy Hull îi place să ia bani pe sub masă; sume mari în bancnote neînregistrate.

Ringwald încuviință, zâmbi solemn, ca și cum acesta era un lucru neplăcut,

dar nu și neașteptat.

— Așa am auzit și noi, spuse el, ca pentru sine. De fapt, nu e ceva neobișnuit, mai ales în zonele în care au apărut cazinouri. Acolo apar mereu alte sume de bani străini și lumea se lăcomește.

— Jimmy Hull e lacom din fașă. Fura deja de 30 de ani când au început să apară cazinourile pe aici.

— Nu riscă să fie prins?

— Nu. Ca supervisor local, e foarte șmecher. Toate tranzacțiile se fac cu bani gheață, nu lasă nici o urmă, e foarte grijuliu cu tot ce face. Dar, în fond, pentru asta nu e nevoie de geniu, spuse Hoppy, ștergându-și fruntea cu batista. Se aplecă și luă două pahare fără picior dintr-un sertar de jos, apoi scoase o sticlă de vodcă. Turnă două porții zdravene și așează un pahar de cealaltă parte a biroului, în fața lui Ringwald. Noroc! rosti el, înainte ca Ringwald să-și ia paharul.

— Deci, ce facem? întrebă Ringwald.

— Ce faceți de obicei, în astfel de situații?

— De obicei găsim o modalitate de a trata cu autoritățile locale. Prea mulți bani sunt puși în joc, ca să ne facem, pur și simplu, bagajele și să plecăm acasă.

— Cum vă înțelegeți cu autoritățile locale?

— Avem metodele noastre. Am contribuit cu bani la campaniile de reelegere. Ne-am onorat prietenii, oferindu-le vacanțe de lux. Am plătit consultații medicale pentru neveste și copii.

— Nu ați plătit niciodată mită în numerar?

— Aș prefera să nu răspund.

— De asta e nevoie aici. Jimmy Hull e un tip simplu. Vrea bani.

Hoppy sorbi o înghițitură zdravănă de vodcă și plescăi din buze.

— Cât?

— Cine știe? Dar trebuie să fie suficient. Dacă nu-l mulțumiți pe față, vă taie proiectul mai târziu. Și păstrează și banii. Jimmy nu dă nimic înapoi.

— Se pare că îl cunoașteți bine.

— Aceia dintre noi care fac afaceri pe coastă știu care sunt regulile jocului. El este un fel de legendă locală.

Ringwald clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Bine ați venit în Mississippi, îi spuse Hoppy și mai luă o înghițitură. Ringwald nici nu se atinsese de pahar.

De douăzeci și cinci de ani, Hoppy lucra cinstit și nu avea de gând să se compromită tocmai acum. Banii nu meritau riscul. Avea copii, o familie, o reputație, o poziție socială. Mergea din când în când la biserică. Era membru în clubul Rotary. Și, în fond, cine era necunoscutul ăsta care stătea în fața lui, la birou, îmbrăcat elegant, care îi oferea luna de pe cer, doar dacă reușea să rezolve o problemă minoră. El, Hoppy, era hotărât să pună mâna pe telefon și să verifice ce era cu grupul acesta pe nume KLX și cu domnul Todd Ringwald, îndată ce acela va ieși pe ușă.

— Nu e un lucru neobișnuit, spuse Ringwald. Se întâmplă mereu.

— Și ce aveți de gând să faceți?

— Ei bine, cred că primul pas ar fi să luăm legătura cu domnul Moke și să vedem dacă e posibilă o înțelegere.

— El va fi gata să negocieze.

— Atunci, vom stabili termenii înțelegerii. După cum spuneți dumneavoastră, vom hotărî de ce sumă este nevoie. Ringwald se opri și își muie buzele în lichidul din pahar. Doriți să participați și dumneavoastră? reluă

el.

— Nu știu. Cum anume?

— Noi nu cunoaștem pe nimeni în districtul Hancock, încercăm să rămânem în umbră. Dacă începem să punem întrebări, atunci întregul proiect sare în aer.

— Vreți să vorbesc eu cu Jimmy Hull?

— Numai dacă vreți să vă implicați. Dacă nu, vom fi obligați să găsim pe altcineva.

— Eu sunt curat, spuse Hoppy, pe un ton uimitor de categoric, apoi înghiți cu greu, la gândul că un rival ar putea să pună mâna pe cele patru sute de mii de dolari ai săi.

— Noi nu vrem să intrați în afaceri murdare, spuse Ringwald, apoi tăcu, încercând să găsească formula potrivită. Hoppy îi forța mâna. Să zicem, reluă el, că știm cum să-i oferim domnului Moke ceea ce dorește. Nu veți atinge banii. De fapt, nici nu veți ști când va avea loc tranzacția.

Hoppy se îndreaptă de spate, parcă simțind că i se ridică o greutate de pe umeri. Poate că exista și o cale de mijloc. Ringwald și firma lui făceau asta mereu. Probabil că se înțeleaseră cu nemernici mai mari și mult mai experimentați decât Jimmy Hull Moke.

— Vă ascult, spuse el.

— Dumneavoastră cunoașteți pulsul lucrurilor pe-aici. Evident, noi suntem în necunoaștință de cauză, așa că ne vom baza pe dumneavoastră. Să vă dau un exemplu, iar dumneavoastră îmi veți spune dacă se poate. Ce-ar fi să vă întâlniți cu domnul Moke, între patru ochi, și să-i spuneți, în linii mari, câte ceva despre planul de dezvoltare? Nu veți aminti nimic despre noi, îi veți spune doar că aveți un client care dorește să lucreze cu el. El va spune prețul. Dacă suma este acceptabilă pentru noi, atunci îi spuneți că suntem de acord. Noi ne vom ocupa de plată, iar dumneavoastră nu veți ști niciodată cu certitudine dacă banii au trecut, într-adevăr, dintr-o mână în alta. Nu faceți nimic rău. El e fericit. Noi suntem fericiți, pentru că vom scoate o mină de aur de aici, împreună cu dumneavoastră, desigur.

Hoppy era încântat de ceea ce auzea. Nici un strop de noroi nu ajungea pe mâinile sale. Las' să se ocupe clientul lui și Jimmy Hull de treburile murdare. El va rămâne pe margine și nu va face decât să întoarcă privirea în altă parte. Totuși, trebuia să fie precaut. Promise că va reflecta.

Au mai stat puțin de vorbă, au studiat din nou planurile și și-au luat rămas-bun la ora opt. Ringwald promise să-i dea un telefon, vineri dimineață.

Înainte de a pleca spre casă, Hoppy formă numărul scris pe cartea de vizită a lui Ringwald. O telefonistă eficientă din Las Vegas îi răspunse: Bună ziua, suntem Agenția imobiliară KLX. Hoppy zâmbi, apoi ceru să vorbească cu domnul Todd Ringwald. Legătura a fost mutată, cu un ușor zgomot de fond, în biroul domnului Ringwald, unde Hoppy a vorbit cu Madeline, o asistentă oarecare, de la care a aflat că domnul Ringwald nu se afla în oraș și că era așteptat să revină la birou abia luni. Fata îl întrebă cum se numește și Hoppy închise brusc.

Așa deci. KLX exista cu adevărat.

Telefoanele venite din exterior ajungeau la centrala motelului, unde erau notate pe bucăți de hârtie galbenă, înmânate apoi lui Lou Dell, care le distribuia asemenea

unui iepuraș de Paști venit cu ouă roșii. Mesajul de la George Teaker sosi joi seara, la șapte și patruzeci de minute, fiind transmis pentru Lonnie Shaver care, în momentul respectiv, renunțase la film și lucra la computer. Îl sună imediat pe Teaker și, timp de zece minute, răspunse numai la întrebări privitoare la proces. Lonnie mărturisi că fusese o zi proastă pentru apărare. Lawrence Krigler făcuse o impresie puternică asupra juraților, cu excepția lui Lonnie, bineînțeles. Lonnie nu fusese impresionat, îl asigură el pe Teaker. Precis că tipii de la New York erau îngrijorați, repetă Teaker de câteva ori. Compania era mai ușurată știind că Lonnie se afla în juriu și că se putea conta pe el în orice situație, dar situația nu era prea roz. Sau poate că se înșelau?

Lonnie răspunse că era prea devreme pentru a ști precis.

Teaker îi spuse că trebuia să rezolve toate neclaritățile din contractul de angajare. Lonnie nu știa decât una singură, iar aceea privea valoarea noului său salariu. Deocamdată câștiga patruzeci de mii de dolari pe an. Teaker spusese că SuperHouse avea să mărească această sumă, până la cincizeci de mii, cu opțiune pentru cumpărarea de acțiuni, plus o primă în funcție de rezultate, care putea să ajungă până la douăzeci de mii de dolari.

Ei doreau ca Lonnie să înceapă cursul de pregătire managerială în Charlotte, imediat după terminarea procesului. Faptul că se adusese vorba despre proces provocă o nouă rundă de întrebări despre starea de spirit a juriului.

O oră mai târziu, Lonnie stătea la fereastră, privind spre parcare și încercând să se convingă că era pe punctul de a câștiga șaptezeci de mii de dolari pe an. Cu trei ani în urmă, câștigase douăzeci și cinci de mii.

Nu era prea rău pentru un băiat al cărui tată fusese lăptar, plătit cu trei dolari pe oră.

18

Vineri dimineață, *The Wall Street Journal* publică, pe prima pagină, o relatare despre Lawrence Krigler și mărturia sa din ziua precedentă. Scris de Agner Layson care, până atunci, nu scăpase nici un cuvânt din proces, articolul prezenta foarte exact ceea ce auzise juriul. Apoi, Layson făcea unele speculații referitoare la impactul avut de mărturia lui Krigler asupra juriului. A doua jumătate a articolului încerca să-l jupoaie pe Krigler prin cuvintele băieților buni de la ConPack, fostă Allegheny Growers. Deloc surprinzător, ei negau vehement aproape tot ceea ce spusese Krigler. Compania nu realizase un studiu al nicotinei în anii '30, sau, cel puțin, nimeni nu știa nimic despre asta. Se întâmplase de prea multă vreme. Nimeni dintre angajații firmei ConPack nu văzuse vreodată acel document infamant. Probabil că era doar rodul imaginației lui Krigler. Faptul că nicotina produce dependență nu era prea cunoscut în industria tutunului. Cantitatea de otravă nu era menținută artificial la cote înalte de către ConPack, ori de către orice altă companie. Ei nu doreau să admită, de fapt negau categoric, în scris, că nicotina produce dependență în orice cantitate.

Pynex scoase la iveală, la rândul său, câteva critici dure. Krigler era un neisprăvit. Își închipise că se pricepe la studii științifice, când era doar un prăpădit de inginer. Munca sa la produsul Raleigh 4 avusese serioase lacune. Producția soiului respectiv era nerentabilă. Moartea surorii lui îi afectase serios munca și comportamentul. Era un procesoman. Se făcea clar aluzie la

aranjamentul secret realizat cu treisprezece ani înainte, și asta cântărea greu în favoarea companiei Pynex.

O informație scurtă și la obiect se referea la evoluția stocului Pynex care, la închiderea bursei, ajunsese la șaptezeci și cinci și jumătate, cu trei puncte mai puțin în tranzacțiile majore de ultimă oră.

Judecătorul Harkin citi articolul cu o oră înainte de sosirea juraților. O sună pe Lou Dell, la motel, să se asigure că jurații nu au vreo posibilitate să-l vadă. Ea îl liniștește, spunându-i că ei nu primeau decât ziare locale, toate cenzurate conform instrucțiunilor lui. Ei îi făcea chiar plăcere să taie articolele în care se vorbea despre proces. Din când în când, mai tăia și câte un alt articol, fără nici o legătură, doar ca distracție, numai ca să-i facă să se întrebe ce pierdeau. Cum puteau să știe precis?

Hoppy Dupree dormi puțin. După ce spală vasele și dădu cu aspiratorul prin casă, vorbi cu Millie la telefon aproape o oră. Ea era într-o pasă foarte bună.

Hoppy se dădu jos din pat la miezul nopții și ieși pe terasă, ca să reflecteze la KLX, la Jimmy Hull Moke și la averea aflată la îndemână, la doi pași de el. Se gândea să folosească banii pentru copii; era o decizie luată încă înainte de a pleca de la birou. Gata cu școlile de mână a doua. Gata cu slujbele temporare. Vor urma școlile cele mai bune. O casă mai mare ar fi frumoasă, dar asta numai pentru că și copiii erau cam înghesuiți. El și Millie puteau locui în orice condiții; erau niște oameni modești.

Nici un fel de datorii. După plata impozitelor, va împărți banii în două — o parte în fonduri mutuale, alta în investiții mobiliare. Va cumpăra spații comerciale, pe care să poată lua o chirie bună. Avea deja în minte vreo șase.

Aranjamentul cu Jimmy Hull Moke nu înceta să-l îngrijoreze. Pur și simplu, el nu avusese niciodată de-a face cu banii murdari — nici măcar pe departe. Avea un văr care vindea mașini uzate și care fusese închis trei ani, pentru că își ipotecase de două sau chiar de trei ori inventarul. Își distrusese căsnicia. Își ruinase copiii.

La un moment dat, înainte de primii zori, se liniștește brusc, amintindu-și de reputația lui Jimmy Hull Moke. Omul acesta era deosebit de rafinat în practicarea corupției și o transformase pe aceasta într-o adevărată artă. Ajunsese foarte bogat, deși avea salariul modest al unui funcționar public. Și toată lumea cunoștea acest lucru!

Cu siguranță că Moke va găsi o cale să pună aranjamentul la punct, fără să fie prins. Hoppy nu va avea nici o legătură cu banii, nici măcar nu va ști precis când au fost plătiți.

La micul dejun, mănă o tartă și ajunge la concluzia că riscul era minim. Discuția sa cu Jimmy Huli nu va depăși limitele permise și el îl va lăsa pe Jimmy Huli să decidă despre ce vor vorbi, pentru că aveau să ajungă foarte repede la problema banilor, iar el îi va povesti totul lui Ringwald. Topi niște fire de scortșoară pentru copii, le lăsa pe masă banii pentru gustarea de prânz și plecă spre birou la ora opt.

În ziua care a urmat după mărturia lui Krigler, apărarea a adoptat un stil mai blând. Era esențial să pară relaxați, neafecțați de puternica lovitură dată cu o zi înainte de acuzare. Toți avocații apărării purtau de această dată costume în nuanțe mai deschise — gri-deschis, albastru și chiar, într-un caz, kaki. Gata cu culorile sumbre, negru sau bleumarin. Gata cu încruntarea

serioasă a celor copleșiți de propria lor importanță. În clipa în care se deschise ușa și primul jurat își făcu apariția în sală, zâmbete largi, din toată inima, îi întâmpinară din spatele mesei apărării. Ba chiar și un chicot sau două. Ce transformare!

Judecătorul Harkin îi salută, însă cei de pe banca juraților nu prea zâmbeau. Era vineri, ceea ce însemna că în curând începea sfârșitul de săptămână — o săptămână de carceră la motelul Siesta. La micul dejun se hotărâse ca Nicholas să-i transmită judecătorului un bilet în care să-l roage să se intereseze dacă era posibil să se lucreze și sâmbătă. Jurații preferau să stea în tribunal, încercând să scape de corvoadă, decât să stea în camerele lor, gândindu-se numai la asta.

Majoritatea observară rânjetele stupide venite din partea lui Cable și compania. Observară costumele de vară, aerul lor jovial, șoaptele vesele. „Ce-or fi având de sunt așa de fericiți, nenorociții?” șopti Loreen Duke cu năduf, în timp ce Harkin își citea lista de întrebări.

— Vor să credem că totul e în ordine, îi răspunse Nicholas, tot în șoaptă. Uită-te fix la ei.

Wendall Rohr se ridică în picioare și chemă martorul următor.

— Doctorul Roger Bunch, spuse el, pe un ton maiestuos, așteptând reacția juriului la auzul acestui nume.

Era vineri. Juriul nu putea avea nici un fel de reacție.

Bunch devenise faimos cu zece ani în urmă, în calitate sa de ministru al sănătății din Statele Unite, când se dovedise un nemilos critic al industriei tutunului. Rămăsese în această funcție timp de șase ani și, în tot acest timp, impusese realizarea a zeci de studii, atacase direct, ținuse sute de discursuri îndreptate împotriva fumatului, scrisese trei cărți pe acest subiect și obligase organismele specializate să efectueze controale mult mai riguroase. Victoriile sale fuseseră puține și rare. De la ieșirea sa din funcție, își continuase cruciada, dovedind un mare talent pentru publicitate.

Era un om cu multe păreri, pe care abia aștepta să le expună în fața juriului. Dovezile erau grăitoare — țigările cauzau cancerul la plămâni. Toate organizațiile profesionale medicale din întreaga lume la care apelase stabiliseră că fumatul duce la îmbolnăvirea de cancer la plămâni. Singurele organizații cu o opinie diferită erau chiar firmele producătoare de țigări și purtătorii lor de cuvânt plătiți — grupurile de presiune și altele de același fel.

Țigările produc dependență. Întrebați orice fumător care dorește să se lase de acest obicei. Industria pretinde că fumatul înseamnă o alegere liberă.

— Doar vorbe goale, dar e normal din partea companiilor producătoare de tutun, spuse el dezgustat. De fapt, în cei șase ani de ministeriat, publicase trei studii separate, fiecare demonstrând fără dubiu dependența creată de țigări.

Aceste companii cheltuiesc milioane ca să păcălească publicul. Ele finanțează studii prin care se afirmă că fumatul este, de fapt, inofensiv. Cheltuiesc două miliarde anual numai pentru reclamă, apoi pretind că lumea alege în cunoștință de cauză fumatul. Pur și simplu, nu este adevărat. Oamenii, în special tinerii, primesc semnale confuze. Fumatul pare amuzant, sofisticat, ba chiar sănătos.

Ele cheltuiesc sume fabuloase pe tot felul de studii gogonate care trebuie să demonstreze afirmațiile lor. Industria, în întregul ei, este renumită pentru minciuni și aranjamente. Companiile refuză să accepte responsabilitatea pentru produsele lor. Ele își fac reclamă și își promovează nebunește marfa, dar atunci când un client de-al lor moare de cancer la plămâni, pretind că persoana respectivă ar fi trebuit să reflecteze mai bine.

Bunch realizase un studiu prin care demonstra că țigările conțin reziduuri de insecticide și pesticide, fibre de azbest, resturi neidentificate și murdărie de la măturarea podelelor. Deși nu se zgârcesc deloc când e vorba de publicitate, companiile nu se preocupă de păstrarea curățeniei și de îndepărtarea adecvată a reziduurilor otrăvitoare din tutunul pe care îl folosesc.

El condusese un proiect care explica modul în care companiile producătoare de țigări reușeau să-i păcălească pe tineri; cum îi atrăgeau pe cei săraci; cum dezvoltau și făceau reclamă anumitor mărci pentru fiecare sex sau clasă.

Deoarece fusese ministru al sănătății, doctorul Bunch își putea exprima părerea în diferite domenii. În acea dimineață, își pierde controlul de câteva ori și nu-și mai putu ascunde scârba față de industria de tutun și, devenind evidentă, acreala sa a avut efecte negative asupra credibilității sale ca martor. Dar a reușit să se facă ascultat de juriu. Nimeni nu căsca și nici nu privea în gol.

Todd Ringwald era categoric de părere că întâlnirea trebuia să aibă loc în biroul lui Hoppy, pe terenul acestuia, unde Jimmy Hull Moke putea fi surprins nepregătit. Hoppy recunoștea că ideea părea logică. De fapt, nu prea se pricepea la astfel de lucruri. Norocos, îl găsi pe Moke acasă, ocupându-se de grădină și hotărât, oricum, să vină la Biloxi mai târziu, în aceeași zi. Moke pretinse că îl cunoștea pe Hoppy, că auzise câte ceva despre el. Hoppy spuse că era vorba despre o problemă foarte importantă, care avea drept subiect o posibilă dezvoltare masivă în districtul Hancock. Au convenit să se întâlnească la prânz, să mănânce câte un sandivici în biroul lui Hoppy. Moke spuse că știa exact unde se află acesta.

Dintr-un motiv sau altul, trei dintre asociații temporari ai firmei se aflau în fața biroului în preajma prânzului. Unul stătea de vorbă cu un prieten la telefon. Altul citea pagina de anunțuri personale din ziar. Un al treilea părea să aștepte partida de pinnacle. Cu mare dificultate, Hoppy reuși să-i trimită pe teren, acolo unde se muncea cu adevărat. Nu dorea să se afle nimeni prin preajmă la sosirea lui Moke.

Biroul era pustiu când Jimmy Hull intră pe ușă, îmbrăcat în blugi și purtând cizme de cowboy. Hoppy îl întâmpină, strângându-i mâna nervos și, cu o voce spartă, îl invită în biroul său din spatele clădirii, unde pe masă se aflau gustările și câte un pahar de ceai cu gheață. În timp ce mâncau, discutară despre politica locală, despre cazinouri și pescuit, deși lui Hoppy îi pierise pofta. Frica îi dădea dureri de stomac și nu reușea nicicum să-și stăpânească tremurul mâinilor. La sfârșit, strânse totul de pe masă și puse în loc proiectul arhitectural pentru Stillwater Bay. Ringwald i-l trimisese mai devreme și pe desen nu se specifica nimic despre autorul său. Hoppy făcu, în zece minute, un rezumat rapid al dezvoltării propuse și simți că prinde curaj. Făcu o prezentare foarte frumoasă, după părerea lui.

Jimmy Hull privi desenul, își frecă barba și spuse:

- Treizeci de milioane de dolari, zici?
- Cel puțin, răspunse Hoppy. Făcea pe el de frică.
- Și cine îl face?

Hoppy repetase acest răspuns și acum vorbi pe un ton convingător, autoritar. Pur și simplu, nu putea divulga numele firmei în acel moment. Lui Jimmy Hull îi plăceau secretele. Puse întrebări, toate despre bani și finanțare. Hoppy găsi răspunsul potrivit pentru majoritatea dintre ele.

- Parcelarea ar putea fi o problemă, spuse Jimmy Hull, încruntându-se.

- Desigur.
- Iar comisia de planificare se va împotrivi din toate puterile.
- Ne așteptăm la asta.

— Bineînțeles, supervizorii sunt cei care iau decizia finală. După cum știi, recomandările de parcelare și planificare sunt doar informative. Totul depinde de noi șase, iar noi facem ce vrem, pufni el, iar Hoppy i se alătură.

În Mississippi, cei șase supervizori districtuali tăiau și spânzurau, după dorință.

— Clientul meu înțelege cum stau lucrurile și este nerăbdător să lucreze cu dumneavoastră.

Jimmy Hull ridică coatele de pe birou și se lăsă pe spate în scaun, mijind pleoapele. Se încruntă. Se lovea peste obraz, iar din ochii săi mici, negri, ca niște mărgelile porneau fulgere care îl loveau pe bietul Hoppy în piept, asemenea gloanțelor. Hoppy se sprijini cu toate cele zece degete de birou, ca să nu-i tremure mâinile.

De câte ori se aflase Jimmy Hull într-o asemenea situație, cântărindu-și prada, înainte de a o ucide?

— Știi că eu dispun de tot ceea ce se întâmplă în sectorul meu, spuse el, abia mișcând buzele.

— Știu exact cum merg lucrurile, ripostă Hoppy, cât putu de calm.

— Dacă vreau să se aprobe, proiectul trece precis. Dacă nu-mi place, e mort din fașă.

Hoppy încuviință cu un gest al capului, fără să spună nimic.

Jimmy Hull era curios să afle cât de implicați erau și alți demnitari locali, cine ce știa și cât de secret era proiectul în acel moment.

— Nu știe nimeni, în afară de mine, îl asigură Hoppy.

— Clientul tău se ocupă de jocuri de noroc?

— Nu. Dar vine din Las Vegas. Cei de acolo știu cum decurg lucrurile la nivel local. Și sunt nerăbdători să grăbească acțiunea.

Vegas era cuvântul de ordine aici, iar Jimmy Hull îl savură din plin. Privi de jur împrejur, studiind biroul modest. Mobilă puțină, nici o strălucire, dar locul avea un farmec al inocenței, ca și cum pe aici nu s-ar fi întâmplat prea multe și nici nu era de așteptat așa ceva. Jimmy vorbise la telefon cu doi amici din Biloxi, care îi raportaseră că domnul Dupree era un tip inofensiv, care vindea prăjituri cu fructe de Crăciun, la clubul Rotary. Avea o familie numeroasă și reușea să evite orice controversă, dar și afacerile, din păcate. Întrebarea evidentă era, de ce doreau băieții aflați în spatele proiectului Stillwater Bay să se asocieze cu firma unui tăntălău ca Dupree?

Se hotărî să nu pună această întrebare.

— Știi, spuse el, fiul meu e specialist în consultanță pentru asemenea proiecte.

— Nu știam. Clientul meu ar fi fericit să lucreze cu fiul dumneavoastră.

— Lucrează în golful St. Louis.

— Vreți să-l sun?

— Nu. Mă ocup eu de asta.

Randy Moke avea două balastiere și își petrecea marea parte a timpului umblând cu o barcă de pescuit în lung și-n lat, făcând reclamă pentru cursele navale marine. Renunțase la liceu cu două luni înainte de prima sa condamnare pentru consum de droguri.

Hoppy insistă. Ringwald îl bătuse la cap să încerce să-l convingă pe Moke, cât mai repede cu putință. Dacă nu se înțelegeau de la bun început, Moke putea să se întoarcă în grabă în districtul Hancock și să înceapă să vorbească

despre proiect.

— Clientul meu dorește foarte mult să stabilească tariful preliminar, înainte de a cumpăra terenul. Cât credeți că ne-ar putea cere fiul dumneavoastră pentru serviciile sale?

— O sută de mii.

Hoppy nici nu clipi și se simți mândru de calmul pe care îl afișa. Ringwald prezisese că vor fi ușurați de una sau două sute de mii. KLX ar fi plătit bucuros. Ca să fie sincer, era mai ieftin în comparație cu New Jersey.

— Înțeleg. Plătibili...

— În bani gheață.

— Clientul meu este gata să discute acest subiect.

— Fără discuții. Banii gheață în mână, sau nu ne mai înțelegem.

— Dar înțelegerea ce înseamnă?

— O sută de mii bani gheață acum, și proiectul merge șnur. Ai garanția mea. Un ban mai puțin și zboară pe geam, cu un singur telefon din partea mea.

Remarcabil pentru el, reușise să vorbească fără vreo urmă de amenințare în glas sau pe figură. Mai târziu,

Hoppy îi spuse lui Ringwald că Jimmy Hull își anunțase de la bun început pretențiile, ca și cum ar fi vândut cauciucuri uzate la piața de vechituri.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Hoppy. Așteptați-mă aici.

Se îndreaptă spre camera din față, din fericire încă pustie, și îl sună pe Ringwald, aflat la hotel, lângă telefon. Îi spuse despre ce era vorba; discuția dură doar câteva secunde, iar Hoppy se întoarse în birou.

— S-a aranjat. Clientul meu vă va da banii.

Rosti aceste cuvinte încet și, în fond, se simțea bine acum, după ce reușise să intermedieze o afacere care, până la urmă, avea să le aducă milioane. KLX la un capăt, Moke la celălalt și, în mijlocul acțiunii, chiar el, Hoppy, care sărise în foc și era total imun la aranjamentele murdare.

Jimmy Hull se relaxă și reuși să zâmbească.

— Când?

— Vă sun eu luni.

19

Fitch ignoră procesul în după-amiaza zilei de vineri. Avea lucruri urgente de făcut în legătură cu unul dintre jurați. Împreună cu Pang și Carl Nussman, se încuie într-o sală de conferință de la sediul firmei lui Cable, studiind imaginile de pe perete timp de o oră.

Ideea îi aparținea numai și numai lui Fitch. Deocamdată lucrau orbește sperând într-un rezultat cu bătaie lungă, dar merita să scormonească ascunzișuri neștiute de nimeni. Banii îi dădeau dreptul să spere că va reuși imposibilul.

Cu patru zile mai înainte îi ordonase lui Nussman să aducă la Biloxi dosarul complet al juraților din procesul Cimino, petrecut cu un an în urmă în Allentown, Pennsylvania. Juriul din procesul Cimino ascultase patru săptămâni de mărturii, apoi dăduse un nou verdict în favoarea companiei producătoare de tutun. Trei sute de jurați potențiali fuseseră chemați să-și exercite obligațiile civice în Allentown. Unul dintre ei era un tânăr pe nume David Lancaster.

Dosarul lui Lancaster era subțire. Băiatul lucra într-un magazin de aparatură video și pretindea că ar fi student. Locuia într-un apartament așezat chiar

deasupra unui magazin de delicatese coreene, aflat în dificultate, și mergea peste tot cu bicicleta. Nu părea să aibă alt mijloc de transport, iar administrația financiară locală nu deținea dovezi de plată a impozitului pentru vreo mașină sau camion înregistrat pe numele lui. În fișa de informare asupra juratului se spunea că este născut la Philadelphia, pe 8 mai 1967, deși această informație nu fusese verificată în timpul procesului. Nu existase nici un motiv de suspiciune asupra sincerității sale. Oamenii lui Nussman descoperiseră de curând că acea dată de naștere era fictivă, în fișă se mai spunea că nu suferise condamnări, nu fusese ales ca membru în juriul unui alt proces local în ultimul an, nu avea motive medicale să fie scutit de această obligație și deci întrunea toate condițiile pentru a putea fi ales jurat. Se înregistrase cu cinci luni înainte de începerea procesului.

În dosar nu exista nimic ciudat, în afara unui memoriu scris de mână de unul dintre consultanți, care spunea că, la sosirea lui Lancaster ca jurat, în prima zi, grefierul nu avea dovada chemării sale. Atunci, el a prezentat o citație ce părea legală și a fost lăsat să stea în sală. Unul dintre consultanții lui Nussman observase că Lancaster dorea din inimă să fie ales jurat.

Singura fotografie a tânărului fusese făcută de la distanță, pe când venea la lucru cu bicicleta. Purta pe cap o șapcă, ochelari negri, avea părul lung și o barbă deasă. Unul dintre agenții operativi ai lui Nussman venise să închirieze de la el un aparat video și stătuse de vorbă cu el; povestise că tânărul purta pantaloni blugi decolorați, șosete de lână și o cămașă din flanel. Își ținea părul strâns la spate într-o coadă de cal ascunsă sub gulerul cămășii. Era politicos, dar nu vorbăreț.

Lancaster n-a avut noroc la selecția numerelor, dar a reușit să treacă de primele două etape și se afla la patru rânduri de scaune distanță în momentul când juriul fusese ales în totalitate.

Dosarul său a fost imediat închis.

Acum fusese deschis din nou. De douăzeci și patru de ore, se stabilise că David Lancaster dispăruse, pur și simplu, din Allentown la o lună după încheierea procesului. Proprietarul coreean al apartamentului în care stătea nu știa nimic. Șeful său de la magazin le spusese că într-o bună zi nu mai apăruse la lucru și că nu-l mai văzuse de atunci. Nu fusese găsită nici o altă persoană din tot orașul care să fi avut cunoștință de existența lui. Oamenii lui Fitch verificau fiecare amănunt, dar nu se așteptau să găsească mare lucru. Era în continuare înregistrat la vot, dar listele aveau să rămână neschimbate încă cinci ani, după cum le spusese șeful arhivelor primăriei.

Miercuri seara, Fitch era aproape sigur că David Lancaster era una și aceeași persoană cu Nicholas Easter.

Joi dimineață, Nussman găsi la birou două cutii mari, trimise de la sediul său din Chicago și în care se găseau dosarele juraților de la procesul Glavine din Broken Arrow, Oklahoma. Glavine era un gură-mare diabolic, care intentase, cu doi ani în urmă, un proces împotriva companiei Trelco, proces al cărui verdict fusese aranjat de Fitch cu mult înainte ca avocații să-și încheie disputa. Nussman nu dormise toată noaptea de joi, căutând prin dosarele procesului Glavine.

La Broken Arrow se aflase și un tânăr alb, pe nume Perry Hirsch, în vârstă de douăzeci și cinci de ani la vremea respectivă, născut, se pare, la St. Louis, la o dată care ulterior se dovedise a fi falsă. Spunea că lucrează într-o fabrică de lămpi și că, în weekend, livrează pizza la domiciliu. Necăsătorit, catolic, retras de la colegiu, nu mai servise ca jurat; toate aceste date fuseseră notate într-un scurt chestionar dat avocaților înainte de proces. Perry se înregistrase la vot cu

patru luni înainte de proces și se presupunea că locuiește împreună cu o mătușă, într-o rulotă. Era unul dintre cei două sute care fuseseră solicitați să candideze ca jurați.

Existau două fotografii cu acest Hirsch. Una îl prezenta cu brațele încărcate de porții de pizza, pe care le ducea spre mașina sa — un Pinto uzat; era îmbrăcat într-o cămașă Rizzo în culori vii, roșu și albastru, și purta o șapcă asortată. Avea ochelari cu ramă de sârmă și purta barbă. Cealaltă poză era un instantaneu care-l prinsese lângă rulota în care locuia, dar abia i se distinge figura.

La un pas de intrarea în juriul procesului Glavine, Hirsch a fost refuzat de acuzare, pentru motive neclare la vremea aceea. Evident, părăsise orașul la un moment dat, după proces. Fabrica în care spusese că lucrează avea un angajat pe nume Terry Hurtz, dar nici un Perry Hirsch.

Fitch plătea un detectiv local pentru a face investigațiile necesare. Mătușă fără nume nu fusese găsită; în parcare pentru rulote nu exista nici o urmă. Nimeni de la firma Rizzo nu-și amintea de un anume Perry Hirsch.

Împreună cu Pang și Nussman, Fitch își petrecu toată după-amiaza zilei de vineri în întuneric, privind ecranul de pe perete. Fotografiile lui Hirsch, Lancaster și Easter au fost mărite și focalizate cât mai clar cu putință. Acum, bineînțeles, Easter se răsesse. Era fotografiat la serviciu, așa că nu purta nici șapcă, nici ochelari de soare.

Cele trei fețe aparțineau unei singure persoane.

Expertul grafolog angajat de Nussman sosi vineri, după prânz. Fusese adus cu un avion cu reacție al firmei Pynex, tocmai din districtul Columbia. Nu-i trebuia mai mult de treizeci de minute pentru a-și forma o opinie. Singurele hârtii cu scrisul acelei persoane, pe care le aveau la îndemână, erau fișele informative din procesele Cimmino și Wood, la care se adăuga scurtul chestionar de pe procesul Glavine. Erau mai mult decât suficiente. Expertul nu avea nici un dubiu că Perry Hirsch și David Lancaster erau una și aceeași persoană. Scrisul lui Easter era destul de diferit în comparație cu al lui Lancaster, dar făcuse o greșală ascunzându-și prima identitate. Scrisul îngrijit, cu litere de tipar, pe care îl folosea Easter avea, desigur, drept explicație dorința sa de a-și ascunde urmele. Făcuse eforturi pentru a-și crea un stil de scris cu totul nou, care să nu poată fi legat de trecut. Greșala apăruse în partea de jos a fisei, în dreptul semnăturii lui Easter. Litera „t” avea linia trasată foarte jos și coborâtă de la stânga spre dreapta, într-un stil foarte personal. Hirsch folosisse un scris cursiv inegal, menit, fără îndoială, să descrie un om lipsit de educație. Litera „t” din St. Louis, pretinsul loc al nașterii sale, era însă identică cu aceea din numele de Easter, deși pentru un ochi neexersat nu părea să existe nici o asemănare, cât de mică, între ele.

Expertul anunță, fără nici cel mai mic dubiu:

— Hirsch și Lancaster sunt una și aceeași persoană. Hirsch și Easter, la fel. Deci, Lancaster și Easter trebuie să fie același om.

— Toți trei sunt aceeași persoană, șopti Fitch, înțelegând adevărul.

— Exact. Și e un om foarte mare, foarte inteligent.

Expertul grafolog plecă. Fitch se întoarse la biroul său, unde se întâlni cu Pang și Konrad, cu care rămase să discute toată după-amiaza și seara de vineri. Avea oameni în Allentown și Broken Arrow, care scormoneau peste tot, mituiau pe oricine și sperau să descopere documente de angajare pierdute ori vreo amendă pe numele de Hirsch sau Lancaster.

— Ați mai întâlnit pe cineva care să vâneze un proces? întrebă Konrad.

— Niciodată, mârâi Fitch.

Regulamentul vizitelor conjugale era simplu. Între orele 19:00 și 21:00 din ziua de vineri, fiecare jurat își putea chema soțul, soția sau prietena, sau pe oricine dorea, în camera sa. Musafirii puteau veni și pleca în orice moment, dar mai întâi trebuiau înregistrați de Lou Dell, care îi studia din cap până-n picioare, ca și cum ea și numai ea avea puterea de a aproba ceea ce se pregăteau să facă.

Primul sosit, ajuns prompt la ora șapte, a fost Derrick Maples, frumosul prieten al lui Angel Weese. Lou Dell i-a notat numele, i-a arătat drumul și i-a spus: Camera 55.

Bărbatul nu a mai fost văzut până la ora nouă, când a ieșit să ia aer.

Nicholas nu aștepta musafiri vineri seară. Nici Jerry Fernandez. Soția lui se mutase într-un dormitor separat cu o lună în urmă și nu avea de gând să-și piardă timpul făcând vizite unui bărbat pe care îl disprețuia. În plus, Jerry și Pudetul își exersau drepturile conjugale în fiecare seară. Soția colonelului Herrera era plecată din oraș. Soția lui Lonnie Shaver nu găsisese pe cineva să stea cu copiii. Așa că toți cei patru bărbați îl priveau pe John Wayne, în camera de petreceri, lamentându-se pentru starea jalnică a vieții lor intime. Până și Herman, bătrânul nevăzător, apuca și el câte ceva, numai ei nu.

Phillip Savelle avea un musafir, dar Lou Dell refuză să le divulge celorlalți bărbați sexul, rasa, vârsta sau orice altceva despre persoana respectivă. Întâmplător, era o tânără foarte drăguță, care părea indiană sau pakistaneză.

Doamna Gladys Card urmărea programul de televiziune în camera ei, împreună cu domnul Nelson Card. Loreen Duke, care era divorțată, își primise cele două fiice adolescente. Rikki Coleman își exercită drepturile conjugale împreună cu soțul său, după care discutară despre copii în restul de o oră și patruzeci și cinci de minute.

Iar Hoppy Dupree îi aduse lui Millie un buchet de flori și o cutie cu bomboane de ciocolată, pe care ea aproape că le termină în timp ce el, cuprins de entuziasm, țopăia prin cameră, într-o asemenea stare cum ea nu-l mai văzuse niciodată. Copiii erau bine, toți aveau câte o întâlnire, iar afacerile mergeau ca pe roate. De fapt, mergeau mai bine ca niciodată. Avea un secret, un secret imens, minunat și foarte valoros, despre o afacere care-i ieșise în cale, dar încă nu-i putea spune nimic. Poate luni. Poate mai târziu. Dar acum nu putea. Rămase cu ea o oră și se grăbi să se întoarcă la birou, să mai lucreze ceva.

Domnul Nelson Card plecă la nouă, iar Gladys făcu greșeala să intre în camera de petreceri, unde băieții beau bere și mâncau floricele, privind, de această dată, niște meciuri de box. Găsi o băutură răcoritoare și se așeză la masă. Jerry o privi cu suspiciune.

— Drăcoaică mică, îi spuse el. Hai, povestește-ne!

Ea rămase cu gura căscată și sângele îi urcă în obraji, fiind incapabilă să scoată vreo vorbă.

— Haide, Gladys. Noi n-am primit nimic.

Ea își luă cutia de Coca Cola și sări în picioare.

— Poate că asta meritați, le-o trânti ea furioasă și părăsi camera. Jerry reuși să izbucnească în râs. Ceilalți erau prea obosiți și descurajați ca să le mai pese.

Mașina lui Marlee avea marca Lexus și fusese închiriată printr-un intermediar din Biloxi pe trei ani, cu șase sute de dolari pe lună, în numele

așa-numitului Rochelle Group, o corporație nou-nouță, despre care Fitch nu reușise să afle nimic. Un transmițător în greutate de aproape jumătate de kilogram fusese fixat magnetic sub rama cauciucului din stânga-spate, așa că acum Marlee putea fi urmărită de Konrad, fără ca acesta să se mai deplaseze la biroul său. Joe Boy îl fixase acolo la câteva ore după ce fusese urmărită și se aflase numărul de înmatriculare al mașinii.

Apartamentul mare, nou în care locuia Marlee fusese închiriat de aceeași corporație. Costa aproape două mii de dolari pe lună. Avea un cuibușor grozav, dar Fitch și oamenii săi nu reușiseră să descopere dacă lucrează undeva.

Marlee l-a sunat târziu, vineri seara, la doar câteva minute după ce Fitch se dezbrăcase, rămânând doar în izmenele sale de măsură mare și în șosetele negre; așa se aruncase pe pat, întinzându-se ca o balenă eșuată la mal. Acum locuia în apartamentul prezidențial de la hotelul Colonial din Biloxi, pe autostrada 90, la numai câteva sute de metri depărtare de golf. Dacă avea chef să se uite într-acolo, putea vedea plaja. Nimeni din afara cercului său nu știa unde se află.

Apelul venit din centrală anunța un mesaj urgent pentru domnul Fitch, punându-l într-o situație dificilă pe funcționarul din schimbul de noapte. Hotelul primea sume mari de bani pentru protejarea intimității și identității domnului Fitch. Funcționarul nu putea recunoaște că se afla acolo. Tânăra de la celălalt capăt al firului se gândise însă la toate.

Când Marlee reveni, peste zece minute, primi imediat legătura, în conformitate cu ordinul domnului Fitch. Aceasta își trăsese izmenele până peste piept, dar tot atârneau peste carnea sa flască; era încruntat și se întreba cum îl găsisese.

— Bună seara, îi spuse el.

— Bună, Fitch. Îmi pare rău că te sun atât de târziu.

Îi părea rău, pe naiba! Vorbea lungind vocalele, așa cum făcea adesea. Marlee trebuia să facă un efort pentru a vorbi cu accentul din sud. Înregistrările tuturor celor opt convorbiri telefonice, oricât de scurte fuseseră ele, împreună cu înregistrarea discuției ce avusese loc între ei la New Orleans fuseseră studiate de experți vocali și dialectali de la New York. Marlee era din Midwest, de undeva din estul statului Kansas sau vestul statului Missouri, dintr-o zonă situată probabil la cel mult o sută de mile de Kansas City.

— Nici o problemă, spuse el, verificând funcționarea aparatului de înregistrare aflat pe masa pliantă de lângă pat. Ce mai face prietenul tău?

— E singur. Azi a fost seara conjugală, știai?

— Am auzit. S-a conjugat toată lumea?

— Nu chiar. Zău că e păcat. Bărbații s-au uitat la filme cu John Wayne în timp ce femeile tricotau.

— Nimeni n-a fost „făcut”?

— Foarte puțini. Angel Weese, de exemplu, dar ea trăiește o nouă aventură pasionantă. Rikki Coleman. Soțul lui Millie Dupree și-a făcut apariția, dar n-a stat prea mult. Soții Card au fost împreună. Nu știu nimic de Herman. Si Savelle a avut un musafir.

— Ce gen de om să fie atras de Savelle?

— Nu știu. Nu s-a arătat la față.

Fitch își lăsă imensul șezut mai spre marginea patului și își apucă baza nasului între degete.

— Tu de ce nu ți-ai vizitat prietenul? o întrebă el.

— Cine a zis că suntem amanți?

— Atunci, ce sunteți?

— Amici. Ghici cine sunt cei doi jurați care se culcă împreună?
 — De unde naiba să știu eu asta?
 — Ghicește.
 Fitch zâmbi ca pentru sine în oglindă, mirându-se cât de norocos era.
 — Jerry Fernandez cu cineva.
 — Bravo! Jerry e pe cale să divorțeze, iar Sylvia e și ea singură. Camerele lor se află față în față, pe același culoar și, mă rog, nu sunt prea multe de făcut la motelul Siesta.
 — Nu-i așa că dragostea e frumoasă?
 — Trebuie să-ți spun, Fitch, că Krigler a făcut minuni pentru acuzare.
 — L-au ascultat, nu?
 — Cuvânt cu cuvânt. L-au ascultat și l-au crezut. El i-a întors cu 180 de grade, Fitch.
 — Dă-mi o veste bună.
 — Rohr e îngrijorat.
 El se încordă dintr-o dată.
 — Care-i problema lui? Întrebă el, privindu-și în oglindă figura uimită. N-ar fi trebuit să-l surprindă că ea vorbea cu Rohr, așa că de ce naiba era șocat să audă asta? Se simți trădat.
 — Tu. Știe că ești liber să faci tot felul de aranjamente pentru a ajunge la jurați. Tu n-ai fi îngrijorat, Fitch, dacă un tip ca tine s-ar chinui să facă jocul acuzării?
 — Aș fi îngrozit.
 — Rohr nu e îngrozit. E doar preocupat.
 — Cât de des vorbești cu el?
 — Des. E mai drăguț decât tine, Fitch. E o plăcere să vorbești cu el, plus că el nu îmi înregistrează convorbirile și nu trimite derbedei să mă urmărească cu mașina. Nici vorbă de așa ceva.
 — Se pricepe să intre în grațiile femeilor, nu?
 — Mda. Dar e slab acolo unde n-ar trebui.
 — Unde anume?
 — La portofel. Nu se compară cu resursele tale.
 — Cât din resursele mele vrei tu?
 — Asta mai târziu, Fitch. Trebuie să plec. O mașină dubioasă s-a oprit pe cealaltă parte a drumului. O fi vreun bufon de-al tău, adăugă ea și închise.
 Fitch făcu un duș și încercă să adoarmă. La ora două dimineața, porni la volanul mașinii spre Lucky Luck, unde jucă „21” la cinci sute de dolari jocul și bău Sprite până în zori, când plecă, având în buzunar un proaspăt câștig de aproape douăzeci de mii de dolari.

20

Prima sâmbătă din noiembrie sosi aducând cu ea temperaturi în jur de 15° C, neașteptat de scăzute pentru clima semitropicală de coastă. Briza ușoară dinspre nord scutura crengile copacilor și risipea frunzele pe străzi și trotuare. De obicei, toamna sosea târziu și dura până la începutul anului, când lăsa locul primăverii. Pe coastă nu se cunoștea adevărata iarnă.

Câțiva amatori de jogging alergau pe stradă imediat după primii zori. Nimeni însă nu observă mașina neagră, obișnuită, un Chrysler care trase pe alea unui mic bloc de cărămidă. Era prea devreme pentru ca vecinii să-i vadă

pe cei doi bărbați în costume negre, potrivite cu culoarea mașinii, coborând, îndreptându-se spre ușa de la intrare, sunând și așteptând răbdători. Era prea devreme, dar în mai puțin de o oră, pe pajiștile din fața caselor aveau să-și facă apariția mașinile de tuns iarba, iar trotuarele aveau să răsunе de glasuri de copii.

Hoppy tocmai turnase apa în filtrul de cafea când auzi soneria. Își strânse cordonul halatului vechi, dintr-un material flaușat, și încercă să-și aranjeze părul răvășit cu degetele. La ora asta, puteau fi numai micii cercetași, veniți să vândă alune. Doar nu erau iarăși misionarii din partea Martorilor lui Iehova! O să le arate el lor de data asta. Ce să zică, erau doar o sectă! Porni în grabă, căci la etaj se aflau câțiva adolescenți morți de oboseală. Șase cu totul. Cinci ai lui, plus încă unul, adus acasă de la colegiu. Ceva obișnuit pentru seara de vineri în familia Dupree.

Deschise ușa de la intrare și dădu cu ochii de doi tineri serioși care, în același moment, duseră mâna la buzunar și scoaseră de acolo două medalioane aurii fixate pe un suport de piele neagră. „FBI”, auzi Hoppy de mai multe ori, în torentul de cuvinte care a urmat, și simți că leșină.

— Domnul Dupree? Întrebă agentul Nitchman.

— Da, dar..., rosti Hoppy, cu vocea gătită.

— Am dori să vă punem câteva întrebări, spuse agentul Napier, reușind, cumva, să se apropie cu încă un pas.

— Despre ce? Întrebă Hoppy cu glasul spart. Încercă să privească printre ei, spre celălalt trotuar, de unde, fără îndoială, Mildred Yancy urmărea totul cu atenție.

Nitchman și Napier schimbă o privire dură, conspirativă. Apoi, Napier spuse:

— Putem să rămânem aici, sau să mergem în altă parte.

— Întrebări despre Stillwater Bay, Jimmy Hull Moke și așa mai departe, îl lămurii Nitchman, iar Hoppy își încleștă palmele de tocul ușii.

— Doamne, Dumnezeule, șopti el încremenit, simțind că nu mai are aer.

— Putem intra? Întrebă Napier.

Hoppy lăsă capul în jos și se frecă la ochi, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu, vă rog, nu aici.

Copiii! În mod normal dormeau până la nouă sau zece, ba chiar până la prânz, dacă-i lăsa Millie, dar dacă auzeau voci la parter, s-ar fi sculat într-o clipă.

— La biroul meu, reuși el să îngaime.

— Vă așteptăm aici, spuse Napier.

— Grăbiți-vă, spuse Nitchman.

— Mulțumesc, rosti Hoppy și închise grăbit ușa, apoi o încuie. Se lăsă pe canapeaua din antreu, cu ochii în tavan. Se învârtea casa cu el. Inima bătea să-i spargă pieptul și, timp de aproape un minut, se rugă să moară chiar atunci. Moartea ar fi fost binevenită. Să-și poată închide ochii și să fie purtat departe și, peste două-trei ore, primul copil care se va trezi să sune la poliție. Avea cincizeci și trei de ani și, în familia lui, boala de inimă era ereditară, din partea mamei lui. Millie ar fi încasat o asigurare de o sută de mii.

Când înțelese că inima lui era decisă să nu se dea bătută, se ridică încet în picioare. Încă amețit, porni cu pași nesiguri spre bucătărie și își turnă o cană de cafea. Era șapte și cinci, după cum arăta ceasul digital de la cuptorul cu microunde. A patra zi din noiembrie. Fără îndoială, una din cele mai nefaste din viața sa. Cum a putut să fie așa de prost?

Se gândi să-l sune pe Todd Ringwald, sau pe Miliard Putt, avocatul său. Se hotărî să mai aștepte. Brusc, intră în panică. Dorea să plece de acasă înainte de trezirea copiilor, și dorea să scape de cei doi agenți înainte ca vecinii să observe ceva. În plus, Miliard Putt se ocupa numai cu probleme de legislație mobilă și nici măcar nu era prea grozav. Aici era vorba de un delict.

Un delict! Renunță la duș și se îmbracă în câteva secunde. Aproape terminase spălatul pe dinți când, în sfârșit, se privi în oglindă. Fața îl trăda, nu se putea ascunde. Nu putea minți. El nu se pricepea să păcălească pe nimeni. Era doar Hoppy Dupree, un om onest cu o familie minunată, o bună reputație și așa mai departe. Nu înșelase niciodată pe nimeni, nici măcar fiscul!

Și atunci de ce, Hoppy, se aflau acolo doi agenți federali care așteptau să-l ducă în oraș — pentru moment, nu la închisoare, deși avea toate șansele să i se întâmple și asta — ci într-un loc retras, unde îl puteau mânca de viu, punându-l în fața dovezilor incontestabile ale fraudei sale? Se hotărî să nu se bărbiească. Poate că ar trebui să vorbească cu preotul său. Își perie părul ondulat și se gândi la Millie, la rușinea publică și la copii. Ce-o să creadă lumea?

Înainte de a ieși din baie vomită.

Afară, Napier insistă să vină cu el. Nitchman îi urmă în Chrysler-ul negru. Pe drum, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

Dupree — Proprietăți Imobiliare nu era genul de întreprindere comercială care să atragă clienți matinali. Asta era valabil și sâmbăta, și în restul săptămânii. Hoppy știa că biroul va rămâne pustiu cel puțin până la nouă, poate chiar zece. Descuie ușa, aprinse lumina și nu spuse nimic până când sosi momentul să le ofere o cafea. Amândoi îl refuzară, părând nerăbdători să înceapă masacrul. Se așezară în fața lui unul lângă celălalt, ca doi gemeni. El nu le putea susține privirea.

Nitchman deschise discuția, întrebându-l:

— Vă este cunoscut numele de Stillwater Bay?

— Da.

— V-ați întâlnit cu un bărbat pe nume Todd Ringwald?

— Da.

— Ați semnat vreun tip de contract cu el?

— Nu.

Napier și Nitchman schimbă o privire, ca și cum ar fi știut că nu era adevărat.

— Uite ce este, domnule Dupree, spuse Napier, dându-și importanță, o să meargă mult mai ușor dacă îmi spuneți adevărul.

— Jur că vă spun adevărul.

— Când l-ați întâlnit prima dată pe Todd Ringwald? îl întrebă Nitchman, scoțând un blocnot îngust din buzunar și mângăind ceva.

— Joi

— Îl cunoașteți pe Jimmy Hull Moke?

— Da.

— Când l-ați întâlnit prima dată?

— Ieri.

— Unde?

— Chiar aici.

— Care a fost scopul întâlnirii?

— Discutarea proiectului pentru zona Stillwater Bay. Eu trebuie să reprezint o companie numită KLM-Proprietăți Mobiliare. KLX dorește să dezvolte zona

Stillwater Bay, care se află în jurisdicția domnului Moke, în districtul Hancock.

Napier și Nitchman îl studiau atent, cântărind cele auzite; timpul părea că stă pe loc. Hoppy repetă în gând ceea ce spusese. Greșise cu ceva? Spusese ceva care să-i grăbească drumul spre închisoare? Poate că ar trebui să se oprească imediat și să ceară ajutorul unui avocat.

Napier își dresе vocea.

— De șase luni făceam cercetări asupra activității domnului Moke și, cu două săptămâni în urmă, el a hotărât să accepte o înțelegere cu autoritățile, prin care urmează să primească o condamnare mai ușoară, în schimbul ajutorului său.

Vorbăria asta avocățească nu însemna mare lucru pentru Hoppy. Auzise, dar lucrurile nu erau prea clare pentru el, în acel moment.

— I-ați oferit bani domnului Moke? întrebă Napier.

— Nu, spuse Hoppy, pentru că nu putea în nici un caz să spună altfel. Rosti cuvântul repede, fără forță sau convingere, ca și cum i-ar fi scăpat printre buze. Nu, repetă el. De fapt, nu-i oferise bani. Netezise drumul pentru clientul său, care urma să dea banii. Cel puțin, așa interpreta el ceea ce făcuse.

Nitchman duse încet mâna la buzunarul hainei, căutând și găsimd în cele din urmă ceea ce căuta; cu gesturi încete, scoase din buzunar un obiect subțire, pe care îl așeză fără grabă în centrul mesei.

— Sunteți sigur? îl întrebă el, ușor ironic.

— Bineînțeles că sunt sigur, spuse Hoppy, privind obiectul acela diabolic cu gura căscată.

Nitchman apăsă ușor un buton. Hoppy își ținu respirația și strânse pumnii. Apoi își auzi vocea vorbind cu nervozitate despre politica locală, despre cazinouri și pescuit și fiind, din când în când, întrerupt de Moke.

— Avea un microfon asupra lui! exclamă Hoppy cu un glas pierit, simțindu-se înfrânt definitiv.

— Da, îi răspunse unul dintre cei doi, pe un ton grav.

— Ah, nu! murmură Hoppy, incapabil să-și ia ochii de la aparatul de înregistrare.

Cuvintele fuseseră rostite și înregistrate cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte, exact acolo, la același birou, în timp ce mâncau sandviciuri cu carne de pui și beau ceai de la gheață. Jimmy Hull șezuse pe scaunul pe care acum se afla Nitchman și aranjase să primească o sută de mii drept mită și făcuse toate astea având un microfon legat undeva, pe trupul său.

Banda continua chinuitor; dezastrul se întâmplase, iar Hoppy și Jimmy Hull își luau rămas-bun în grabă.

— Vreți să mai ascultăm o dată? îl întrebă Nitchman atingând un buton.

— Nu, vă rog! spuse Hoppy, ducând mâna la frunte. Să vorbesc cu un avocat? întrebă el, fără să-și ridice privirea.

— N-ar fi o idee rea, răspunse Napier înțelegător.

Când, în cele din urmă, îl privi, Hoppy avea ochii roșii și umezi. Îi tremurau buzele, dar împinse bărbia înainte și încercă să pară mai îndrăzneț.

— Deci, ce mă așteaptă? întrebă el.

Napier și Nitchman se relaxară în același timp. Napier se ridică în picioare și se îndreptă spre bibliotecă.

— E greu de spus, comentă el, ca și cum problema trebuia rezolvată de altcineva. Doisprezece supervizori și-au făcut bagajele anul trecut. Judecătorii s-au cam săturat. Sentințele sunt din ce în ce mai dure.

— Eu nu sunt supervizor, spuse Hoppy.

— Asta cam așa e. Eu aș zice între trei și cinci ani, într-o închisoare federală,

nu statală.

— Conspirație pentru mituirea unui demnitar guvernamental, adăugă Napier amabil, după care reveni pe scaun alături de Nitchman. Amândoi ședeau pe marginea scaunelor, ca și cum ar fi fost gata în orice clipă să sară peste birou și să-l biciuiască pe Hoppy pentru păcatele sale.

Microfonul era de fapt capacul unui pix de unică folosință, stând nevinovat între alte creioane și pixuri ieftine așezate într-o fructieră, pe biroul lui Hoppy. Ringwald îl lăsase acolo vineri dimineață, când Hoppy se dusese la toaletă. Pixurile și creioanele păreau să nu fi fost niciodată folosite, genul de colecție care rămâne nemișcată luni de-a rândul, până se face curățenie. În cazul în care Hoppy sau altcineva se hotăra să folosească pixul acela, albastru, se aranjase să nu mai aibă pastă, astfel încât să poată fi imediat aruncat la coș. Numai un tehnician putea să-l desfacă și să descopere microfonul secret.

De la birou, cuvintele treceau mai departe, printr-un transmițător mic dar puternic, ascuns în spatele suportului de înprospătare a aerului aflat într-un dulăpior din baie, chiar lângă biroul lui Hoppy. Din transmițător, schimbul de replici ajungea într-o camionetă fără marcaje, parcată de cealaltă parte a străzii, în fața unui centru comercial. În camionetă, cuvintele erau înregistrate pe bandă și trimise la biroul lui Fitch.

Jimmy Hull nu avusese nici un microfon asupra sa, nu lucra cu agenții federali și, de fapt, făcuse doar ceea ce știa mai bine — ceruse mită.

Ringwald, Napier și Nitchman erau foști polițiști, acum detectivi privați angajați de o firmă internațională de securitate cu sediul în Bethesda. Fitch se folosea adeseori de această firmă. Cacealmaua cu Hoppy avea să coste fondul optzeci de mii de dolari.

Un mărunțiș, nimic mai mult.

Hoppy aminti din nou posibilitatea solicitării unui sprijin legal. Napier îl puse la zid, vorbindu-i îndelung despre eforturile FBI-ului pentru a stopa ascensiunea necontrolată a corupției în zona de coastă. El dădea toată vina pe industria jocurilor de noroc.

Era esențial să-l țină pe Hoppy departe de orice avocat. Un avocat ar fi cerut nume și numere de telefon, înregistrări și documente. Napier și Nitchman aveau destule recomandări false și minciuni gata pregătite pentru a-l păcăli pe bietul Hoppy, dar un avocat bun i-ar fi obligat să se facă nevăzuți.

Ceea ce începuse sub forma unei verificări de rutină a lui Jimmy Hull și a faunei locale se transformase într-o investigație mult mai amplă în lumea jocurilor de noroc și — cuvinte magice — a *crimei organizate*, conform interminabilei povești spuse de Napier. Hoppy asculta cât putea de atent. Totuși, era greu. Gândul îi zbura plin de îngrijorare la Millie și la copii, la felul în care aveau să supraviețuiască cei trei sau cinci ani, cât el va fi absent.

— Deci nu vă urmăream pe dumneavoastră, conchise Napier.

— Și, ca să fim sinceri, nu auzisem niciodată de KLM-Proprietăți Mobiliare, adăugă Nitchman. Am dat din întâmplare peste această informație.

— Și nu puteți s-o ignorați, tot ca din întâmplare? întrebă Hoppy, reușind chiar să le adreseze un zâmbet neajutorat, timid.

— Poate că da, spuse intenționat Napier, apoi privi spre Nitchman, ca și cum ar fi avut de adus și alte acuzații lui Hoppy, chiar mai dramatice.

— Poate... ce? întrebă acesta.

Ei se lăsară pe spate la unison, armonizându-și gesturile perfect, ca și cum le-ar fi exersat ore întregi sau ar fi făcut aceste lucruri de sute de ori. Amândoi

Îl priveau crunt și Hoppy se pleoști, lăsând ochii în jos.

— Știm că nu sunteți necinstit, domnule Dupree, spuse Nitchman pe un ton blând.

— Ați greșit, nimic mai mult, adăugă Napier.

— Sunteți manevrat de niște mafioți foarte rafinați. Ei vin aici cu banii și cu planurile lor grozave și, ce să vă mai spun, noi ne confruntăm mereu cu astfel de lucruri în traficul de droguri.

Droguri! Hoppy era șocat, dar nu spuse nimic. Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce cei trei se măsurau din priviri.

— Acceptați un aranjament de douăzeci și patru de ore? întrebă Napier.

— Cum aș putea să refuz?

— Haideți să păstrăm secretul asupra acestor lucruri timp de douăzeci și patru de ore. Dumneavoastră nu vorbiți cu nimeni, noi de asemenea. Nu-i spuneți nimic avocatului dumneavoastră, iar noi nu vă mai urmărim. Timp de douăzeci și patru de ore.

— Nu înțeleg.

— Nu vă putem explica totul chiar acum. Avem nevoie de timp pentru evaluarea situației dumneavoastră.

Nitchman se aplecă din nou înainte, sprijinindu-se cu coatele de birou.

— S-ar putea să existe o ieșire pentru dumneavoastră, domnule Dupree. Hoppy deveni dintr-o dată ceva mai atent.

— Vă ascult.

— Sunteți un peștișor mic, lipsit de importanță, prins într-o plasă mare, îi explică Napier. Se poate renunța la dumneavoastră.

Suna bine pentru Hoppy.

— Ce se întâmplă după 24 de ore?

— Ne întâlnim din nou aici. La ora nouă dimineața.

— S-a făcut.

— Un singur cuvânt lui Ringwald sau oricui altcuiva, chiar și soției dumneavoastră, și viitorul vă va fi în pericol.

— Aveți cuvântul meu.

Autobuzul închiriat părăsi motelul Siesta la ora zece, avându-i la bord pe toți cei paisprezece jurați, alături de doamna Grimes, Lou Dell și soțul ei, Benton, Willis și soția sa, Ruby, cinci ofițeri angajați temporar, îmbrăcați în haine civile, Earl Hutto, șeful districtului Harrison și soția sa, Claudelle, și două ajutoare de grefier, din biroul Gloriei Lane. Cu totul, douăzeci și opt de persoane, plus șoferul. Toți aveau aprobarea judecătorului Harkin. Două ore mai târziu, autobuzul străbătea strada Canalului din New Orleans, oprindu-se la colțul centrului comercial, unde coborâra cu toții. Pentru prânz le fusese rezervată o sală retrasă, într-un restaurant specializat în fructe de mare aflat pe Decatur, în cartierul francez, pe banii contribuabililor din districtul Harrison.

Li s-a permis să se plimbe prin cartierul francez. Au făcut cumpărături în bazar; au străbătut printre turiști piața Jackson; au căscat gura la trupurile goale expuse în cârciumile ieftine din Bourbon; au cumpărat tricouri și alte suveniruri. Unii s-au strecurat în câte un bar și s-au oprit să privească meciurile de fotbal american. La ora patru s-au adunat lângă râu și s-au îmbarcat pe un vapor cu zbatouri, pentru o călătorie de plăcere. La ora șase au luat cina într-o pizzerie de pe malul canalului.

La ora zece erau din nou închiși în camerele lor din Pass Christian, obosiți și gata de culcare. Jurații ocupați sunt niște jurați fericiți.

Cum spectacolul regizat pentru Hoppy se desfășura fără greșală, sâmbătă seara, târziu, Fitch se hotărî să înceapă următorul atac asupra juriului: o lovitură lipsită de avantajul unei pregătiri minuțioase, care avea să fie pe atât de puternică, pe cât de inspirată fusese cacealmaua pregătită pentru Hoppy.

Duminică, dis-de-diminează, Pang și Dubaz, amândoi îmbrăcați în cămăși bej purtând emblema unei firme de instalații, deschiseră ușa apartamentului lui Easter. Nu se declanșă alarma. Dubaz se îndreptă direct spre grătarul de ventilație de deasupra frigiderului, scoase capacul și demontă camera video care îl surprinsese mai înainte pe Doyle. O puse într-o cutie mare de scule, pe care o adusesese pentru a lua de aici câteva obiecte.

Pang se îndreptă spre computer. Studiase cu atenție cele câteva fotografii făcute de Doyle la prima sa vizită acolo și făcuse exerciții pe un exemplar identic, instalat în biroul de lângă cel al lui Fitch. Desfăcu șuruburile și demontă capacul din spatele computerului. Hard-discul se afla exact acolo unde i se spusese. În mai puțin de un minut, îl scoase cu totul. Găsi două teancuri de dischete de 3,5 inci, în total șaisprezece bucăți, așezate într-un suport de lângă monitor.

În timp ce Pang efectua operația delicată a demontării hard-discului din computer, Dubaz deschidea sertare și răsturna mobilele mai mici, în căutarea altor dischete. Apartamentul era atât de mic și avea atât de puține ascunzători, încât sarcina lui era ușoară. Cercetă sertarele din bucătărie, dulapurile, nișele, cutiile de carton pe care Easter le folosea pentru șosete și lenjerie intimă. Nu găsi nimic. Toate accesoriile pentru computer păreau adunate lângă acesta.

— Să mergem, spuse Pang, desfăcând cablurile din computer, monitor și imprimantă.

Aruncară, pur și simplu, întregul sistem pe canapeaua uzată, unde Dubaz trântise perne și haine, apoi turnară deasupra benzină, dintr-o sticlă de plastic. Când canapeaua, scaunul, computerul, covoarele ieftine și teancul de haine se îmbinară suficient, cei doi se îndreptară spre ușă, iar Dubaz aruncă în urmă un chibrit aprins. Focul se întinse repede, fără zgomot, cel puțin pentru cei care ar fi putut asculta de afară. Așteptară până când flăcările atinseră tavanul și un fum negru cuprinse întregul apartament, apoi ieșiră în grabă, închizând ușa în urma lor. Ajunși la primul etaj traseră maneta alarmei de incendiu. Dubaz se repezi înapoi, pe scară, acolo unde fumul începea să iasă pe sub ușă și începu să strige și să bată cu pumnul în fiecare ușă. Urmară alte țipete și holul se umplu de lume speriată, în halate de baie sau treninguri. Sunetul ascuțit al alarmei vechi nu făcea decât să mărească isteria generală.

— Să nu dea Sfântul să omorâți pe cineva, îi avertizase Fitch. Dubaz bătea în uși, iar fumul era din ce în ce mai gros. Se asigură că nu mai rămăsese nimeni în apartamentele vecine cu cel în care locuia Easter. Trăgea oamenii de braț; întreba dacă a ieșit toată lumea; le arăta drumul spre ieșire.

Când locatarii ieșiră în fugă spre parcare, Pang și Dubaz se despărțiră și se retraseră încet. Se auzeau sirene. Fumul izbucni afară prin două ferestre de la etaj — una de la apartamentul lui Easter, alta de la acel de alături. Alți oameni ieșeau în fugă din bloc, unii înveliți în păături, alții strângând la piept copii și bebeluși. Cei doi se alăturară mulțimii, așteptând cu nerăbdare sosirea pompierilor.

Când aceștia își făcură apariția, Pang și Dubaz se retraseră mai mult, apoi se făcură nevăzuți.

Nimeni nu murise. Nimeni nu era rănit. Patru apartamente erau complet distruse, unsprezece serios avariate și aproape treizeci de familii rămăseseră fără adăpost până la curățarea și renovarea blocului.

Hard-discul lui Easter se dovedi impenetrabil. Folosise atâtea parole, coduri secrete și sisteme de protecție împotriva virusilor și intrării neautorizate în sistem, încât specialiștii lui Fitch erau năuciți. Sosiseră sâmbătă, aduși de Fitch de la Washington. Erau oameni cinstiți, care nu aveau habar de unde proveneau computerul și dischetele. Fitch îi închisese într-o cameră unde se afla un sistem identic cu acela provenit de la Easter și le spusese ce dorește. Majoritatea dischetelor erau protejate în același mod. Totuși, cam pe la jumătatea teancului reușiră să se destindă puțin descoperind parolele folosite de Easter pe o dischetă mai veche, pe care uitase să o asigure. Lista documentelor arăta șaisprezece intrări, cu nume care nu aveau nici o semnificație pentru ei. Fitch a fost anunțat atunci când primul document a început să fie tipărit. Era un sumar de șase pagini al ultimelor noutăți despre industria tutunului, datate 11 octombrie 1994, articole din ziarele *Time*, *Wall Street Journal* și *Forbes*. Al doilea document era o relatare neclară de două pagini a unui film documentar despre litigiile cu privire la implanturile de silicon. Al treilea era un poem stupid despre râuri scris de Easter. Al patrulea era un alt grup de articole recente din ziare, despre procesele privitoare la cancerul pulmonar.

Fitch și Konrad citiră cu atenție fiecare pagină. Stilul era clar și direct, deși era evident că Easter scrisese totul în grabă, din cauza imensei cantități de material studiat. Scrisa fără părtinire, ca un adevărat reporter. Era imposibil să-ți dai seama dacă ținea partea fumătorilor sau dacă era interesat doar de procesele civile din grup.

Mai erau și alte poezii îngrozitoare. O nuvelă penibilă. Și, în sfârșit, răsplata. Documentul cu numărul 15 era o scrisoare de două pagini către mama sa, doamna Pamela Blanchard din Gardner, Texas, datată 20 aprilie 1995, care începea așa: Dragă mamă, acum locuiesc în Biloxi, Mississippi, pe coasta Golfului. Urma o explicație în care spunea cât de mult iubește marea și plaja și că n-ar mai putea trăi într-o fermă de țară. Se scuza pe larg pentru că nu putuse să-i scrie mai devreme și îi promitea să-i scrie mai des. O întreba despre un anume Alex, cu care nu mai vorbise de trei luni și nu-i venea să creadă că reușise, în sfârșit, să ajungă în Alaska și să-și găsească o slujbă de ghid pescar. Alex părea să fie fratele lui. Nu se vorbea nimic despre un tată. Nici o referire la vreo fată și cu atât mai puțin la una care să se numească Marlee.

Mai spunea că găsisese o slujbă la cazinou și că, pentru moment, era amuzant, dar că nu avea mare viitor. Încă se mai gândea să devină avocat și îi părea rău după facultate, dar se îndoia că se va mai întoarce. Mărturisise că este fericit să trăiască simplu, cu bani puțini și responsabilități și mai puține. Ei, acum trebuia să se grăbească. Toată dragostea. Salutări mătușii Sammie și în curând va suna la telefon.

Semna simplu, *Jeff. Cu drag Jeff*. Numele de familie nu apărea nicăieri în scrisoare.

Dante și Joe Boy plecară cu un avion particular la numai după o oră după prima citire a acestei scrisori. Fitch îi instrui să meargă în Garner și să angajeze toți detectivii particulari pe care îi găseau în oraș.

Experții în computere reușiră să deschidă încă o dischetă, penultima din teanc. Din nou, o complicată serie de indicii cu privire la parole îi ajută să treacă peste sistemul de protecție. Erau foarte impresionați de priceperea lui Easter în manevrarea codurilor.

Discul cuprindea o parte dintr-un singur document — lista persoanelor civile înregistrate la vot în districtul Harrison. De la litera A până la K, lista cuprindea peste șaisprezece mii de nume și adrese. Fitch le verifica din când în când cu ajutorul listei sale personale cu toți locuitorii din district înscriși la vot. Nu era o listă secretă; de fapt puteai s-o cumperi de la Gloria Lane, cu treizeci și cinci de dolari. Majoritatea candidaților politici o cumpărau în campania electorală.

Două lucruri erau însă stranii în legătură cu lista lui Easter. În primul rând, era memorată pe dischetă, ceea ce însemna că reușise, într-un fel sau altul, să sustragă aceste informații. În al doilea rând, la ce îi trebuia o asemenea listă unuia care era pe jumătate student, pe jumătate spărgător de coduri?

Dacă Easter avea acces la computerul grefierului, atunci cu siguranță că putea modifica și lista, în așa fel încât să-și introducă propriul nume, ca posibil jurat pentru procesul *Wood*. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât totul părea mai logic.

Hoppy avea ochii roșii și umflați; era duminică dimineața, iar el stătea la birou bând o cafea tare și așteptând ora 9. Nu pusese nimic în gură de sâmbătă dimineață când, în timp ce își pregătea cafeaua în bucătărie, mâncase o banană, cu câteva minute înainte să sune soneria și înainte ca Napier și Nitchman să intre în viața lui. Stomacul său era făcut praf. Era cu nervii la pământ. Sâmbătă seară băuse prea multă vodcă, și asta acasă, deși Millie interzicea categoric acest lucru.

Copiii dormiseră toată ziua, așa că nu știau nimic. El nu vorbise cu nimeni și, de fapt, nici nu se simțise tentat s-o facă. Sentimentul de umilință îl ajutase să păstreze oribilul secret.

La nouă fix, Napier și Nitchman intrară pe ușă, însoțiți de încă o persoană, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat tot în costum închis la culoare și care îl privea cu gravitate, ca și cum ar fi venit acolo special pentru a-l plesni și biciui pe bietul Hoppy. Nitchman îl prezintă — era domnul George Cristiano din Washington! Departamentul de Justiție!

Cristiano îi strânse mâna cu răceală, fără vorbe inutile.

— la spune, Hoppy, te-ar deranja dacă am avea această discuție în altă parte? îl întrebă Napier, privind disprețuitor în jur.

— Ar fi mai sigur, îl lămuri Nitchman.

— Nu se știe niciodată cum apar microfoanele, spuse Cristiano.

— De parcă n-aș ști! comentă Hoppy, dar nimeni nu păru să aprecieze gluma. Avea el dreptul să spună ceva? N-am nimic împotriva, cedă el.

Plecară într-un Lincoln strălucind de curățenie; Nitchman și Napier în față, Hoppy pe bancheta din spate, alături de Cristiano care, pe un ton firesc, începu să-i explice că era un fel de asistent de rang înalt al procurorului general, responsabil cu problemele interne de justiție. Cu cât ajungeau mai aproape de golf, cu atât mai odioasă devenea și funcția sa. Apoi, tăcu.

— Ești democrat sau republican, Hoppy? îl întrebă Cristiano pe un ton scăzut, într-o pauză de conversație.

Categoric, Hoppy nu dorea să jignească pe nimeni.

— Ah, nu știu. Eu votez omul, înțelegeți? Nu-mi place să mă simt legat de un partid, zău așa.

Cristano își întoarse privirea spre fereastră, ca și cum ar fi fost nemulțumit de răspuns.

— Speram că ești un bun republican, spuse el, continuând să privească afară, spre mare.

Din partea lui, Hoppy era gata să fie tot ce doreau băieții aceștia. Chiar și un comunist fanatic, holbat și cu carnetelul la piept, dacă asta îi făcea plăcere domnului Cristano.

— Am votat pentru Reagan și Bush, anunță el cu mândrie. Și pentru Nixon. Ba chiar și pentru Goldwater.

Cristano înclină imperceptibil capul, iar Hoppy reuși să expire.

În mașină se lăsă din nou tăcerea. Napier parcă în dreptul unui port din apropierea golfului St. Louise, la patruzeci de minute distanță de Biloxi. Hoppy porni în urma lui Cristano; ajungând la capătul platformei, urcară într-o barcă de transport, pe nume *Afternoon Delight* — „Plăcerea după-amiezei”. Erau singurii călători la acea oră. Napier și Nitchman rămaseră lângă mașină, departe de raza vederii lor.

— la loc, Hoppy, spuse Cristano, arătând spre bancheta cu pernă de plastic. Hoppy se așează. Barca se legăna ușor; apa era liniștită. Cristano se așează în fața lui și se aplecă spre el, aproape atingându-l.

— Frumoasă barcă, spuse Hoppy, mângâind scaunul din imitație de piele.

— Nu este a noastră. Uite, Hoppy, sper că nu ai vreun microfon ascuns, nu? Hoppy tresări instinctiv, șocat de această aluzie.

— Bineînțeles că nu!

— Îmi pare rău, dar se mai întâmplă și lucruri din astea. Cred că ar fi mai bine să te percheziționez.

Cristano îl studie rapid, din cap până în picioare. Hoppy era îngrozit la ideea de a se lăsa pipăit de acest străin cu care se afla singur, într-o barcă.

— Jur că nu am microfoane, e bine așa? ripostă Hoppy atât de categoric, încât se simți el însuși mândru. Cristano se relaxă. Vreți să mă controlați? insistă Hoppy, privind în jur, să vadă dacă e cineva prin preajmă. Arătau cam ciudat, nu? Doi bărbați maturi, pipăindu-se în plină zi, într-o barcă ancorată în port?

— Dumneavoastră aveți microfon? întrebă Hoppy.

— Nu.

— Puteți să jurați?

— Jur.

— Bine, spuse Hoppy liniștit, gata să-l creadă. Alternativa era de neimaginat.

Cristano îi zâmbi și apoi, brusc, se încruntă. Se înclină spre Hoppy; era timpul să treacă la discuții serioase.

— Am să fiu scurt, Hoppy. Vrem să-ți propunem un aranjament, care îți va permite să scapi de probleme fără nici o zgârietură. Nimic. Nici arestare, nici acuzare, procese sau închisoare. Fără poză în ziar. De fapt, Hoppy, nu va ști nimeni.

Tăcu și trase aer în piept, iar Hoppy profită pentru a spune și el ceva.

— Până aici e bine. Vă ascult.

— E un aranjament ciudat, pe care nu l-am mai încercat până acum. Nu are nimic de-a face cu legea, justiția și pedeapsa — nimic din toate astea. E o afacere politică, Hoppy. Nu va exista nici un dosar la Washington. Nimeni nu va ști niciodată, cu excepția mea, bineînțeles, a ta și a celor doi tipi de la mașină, plus mai puțin de zece oameni de la Palatul de Justiție. Noi facem afacerea, tu îți joci rolul, și totul se uită.

- Sunt de acord. Spuneți-mi numai ce trebuie să fac.
- Te preocupă criminalitatea, drogurile, legea și ordinea, Hoppy?
- Bineînțeles.
- Te-ai săturat de corupție și mită?

Ciudată întrebare. În acel moment, Hoppy se simțea asemenea unui copil dintr-un afiș în campania împotriva corupției.

— Da!

— La Washington sunt tipi buni și tipi răi, Hoppy. Sunt cei ca noi, de la Justiție, care își dedică viața luptei împotriva crimei. Mă refer la delikte grave, Hoppy. Mă refer la banii murdari primiți din traficul de droguri de judecători și membri ai Congresului, care își iau bani de la inamicii din afară; aceste activități criminale pot pune în pericol democrația noastră. Înțelegi ce vreau să spun?

Chiar dacă Hoppy nu era sigur despre ce era vorba, se simțea solidar cu Cristiano și cu minunații săi prieteni de la Washington.

— Da, da, răspuse el, agățându-se de fiecare cuvânt.

— Dar totul înseamnă politică în zilele noastre, Hoppy. Ne luptăm în permanență cu Congresul și cu președintele. Știi de ce avem noi nevoie la Washington, Hoppy?

Orice ar fi vrut, Hoppy le dorea să obțină.

Cristano nu-i dădu timp să răspundă.

— Avem nevoie de mai mulți republicani, mai mulți republicani serioși, conservatori care să ne dea bani și să se dea la o parte din calea noastră. Democrații se amestecă în permanență, amenință să facă reduceri din buget, restructurări, mereu preocupați de drepturile amărâților de delincvenți pe care îi prindem noi. Acolo se duce un adevărat război, Hoppy. Un război de fiecare zi.

Îl privi pe Hoppy ca și cum acesta ar fi trebuit să-i dea un răspuns, dar Hoppy era preocupat; încerca să se adapteze la acel război. Încuviință cu un gest grav al capului, apoi își coborî privirile în pământ.

— Trebuie să ne protejăm prietenii, Hoppy, iar aici ne poți ajuta.

— De acord.

— Îți repet, e un aranjament ciudat. Dacă ești de acord, banda care demonstrează că l-ai mituit pe domnul Moke va fi distrusă.

— Sunt de acord. Numai spuneți-mi despre ce este vorba.

Cristano tăcu și măsură portul, de la un capăt la celălalt. Câțiva pescari gălăgioși se azeau în depărtare. Se aplecă mai mult, punând mâna pe genunchiul lui Hoppy.

— E vorba de soția ta, spuse el în șoaptă, apoi se lăsă pe spate, așteptând ca acele cuvinte să-și facă efectul.

— Soția mea?

— Da. Soția ta.

— Millie?

— Chiar ea.

— Ce dracu'...

— Am să-ți explic.

— Millie? repetă Hoppy, uluit. Ce putea avea în comun scumpa de Millie cu toată nebunia asta?

— E vorba de proces, Hoppy, spuse Cristiano și prima piesă a dominoului se așează în locul potrivit.

— Ghici cine contribuie cel mai mult la susținerea financiară a candidaților republicani pentru Congres?

Hoppy era prea zăpăcit și prea confuz pentru a da un răspuns inteligent.

— Exact. Companiile de tutun. Ele toarnă milioane în campanie, pentru că se tem de Administrația națională pentru controlul alimentelor și medicamentelor și s-au săturat de regulamentele impuse de guvern. Ele cred că oamenii fumează, pentru că așa doresc și sunt îngrețoșați de guvern și de avocații care încearcă să le ia pâinea.

— E o problemă politică, spuse Hoppy, întorcându-și privirea spre Golf și nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Nimic altceva decât politică. Dacă industria tutunului pierde acest proces, va urma o avalanșă de litigii, cum n-a mai văzut țara asta niciodată până acum. Companiile vor pierde miliarde, iar noi vom pierde milioane la Washington. Ne poți ajuta, Hoppy?

Trezit la realitate, Hoppy îngăimă:

— ... Ce-ați spus?

— Ne poți ajuta?

— Sigur, cred că da, dar cum?

— Prin Millie. Vorbește cu soția ta, fii sigur că ea înțelege cât de absurd și de periculos este acest caz. Trebuie să preia controlul printre jurați, Hoppy. Ea trebuie să-și mențină părerea, în fața acelor liberali din juriu care ar putea să încerce să scoată un verdict pentru o sumă foarte mare. Poți face acest lucru?

— Sigur că pot.

— Dar ai s-o faci, Hoppy? Noi nu vrem să folosim banda, ai înțeles? Ne ajuți, iar banda dispare.

Brusc, Hoppy își aminti de banda cu pricina.

— Mda, s-a făcut. Mă văd cu ea în seara asta, de fapt.

— Du-te și fă-o să înțeleagă. E extrem de important — important pentru noi, cei de la Justiție, pentru binele țării și, bineînțeles, în felul acesta scapi de cinci ani de pușcărie.

Cristano rosti ultimele cuvinte printre hohote de râs răgușit și îl lovi cu palma peste genunchi. Hoppy râse și el.

Timp de o jumătate de oră, puseră la punct o strategie. Cu cât se prelungea mai mult șederea lor în barcă, cu atât mai multe întrebări avea Hoppy de pus. Dar dacă Millie vota în favoarea companiei de tutun, dar restul juriului nu era de acord și dădea un verdict nefavorabil? Ce se întâmpla cu el în acest caz?

Cristano îi promise să se țină de cuvânt, indiferent de verdictul final, dacă Millie vota corect.

Pe drumul înapoi, spre mașină, Hoppy simțea că plutește. Era un alt om când dădu din nou ochii cu Napier și Nitchman.

După ce reflectă timp de trei zile asupra deciziei sale, judecătorul Harkin se răzgândi, sâmbătă seara, târziu, și hotărî că jurații nu vor avea dreptul să participe la slujba de duminică. Era convins că toți paisprezece vor deveni dintr-o dată uimitor de doritori să se împărtășească din spiritul divin, iar simplul gând că s-ar fi putut risipi prin întreg comitatul era de neînchipuit. Discută cu confesorul său care, la rândul lui, dădu câteva telefoane și, în cele din urmă, găsi un tânăr student la teologie. Se stabili că slujba va avea loc duminică dimineață, la ora 11 în „camera de petreceri” de la motelul Siesta.

Judecătorul Harkin trimise o notă scrisă fiecărui jurat în parte. Acestea au fost strecurate pe sub uși, sâmbătă seara, înainte de întoarcerea lor de la New Orleans.

Șase persoane participară la slujba care se dovedi cam plicticoasă. Doamna Gladys Card era acolo, surprinzător de prost dispusă pentru un sabat. De

șaisprezece ani nu mai lipsise de la școala de duminică a bisericii baptiste calviniste și ultima ei absență se datorase morții surorii ei din Baton Rouge. Șaisprezece ani bătuți pe muchie și nici o absență. Avea diplomele de participant model așezate una lângă alta, pe bufet. Esther Knoblach, de la Uniunea Femeilor Misionare, avea douăzeci și doi de ani de prezență, recordul curent al bisericii, dar femeia avea șaptezeci și nouă de ani și suferea de hipertensiune arterială. Gladys avea șaiszeci și trei de ani, era perfect sănătoasă și, din acest motiv, considera că recordul lui Esther poate fi bătut. Nu recunoștea acest lucru față de nimeni, dar toți enoriașii îl bănuiau.

Acum însă, ratase această șansă mulțumită judecătorului Harkin, un tip care îi displăcuse de la bun început și pe care acum îl disprețuia. În plus, nu-i plăcea nici studentul la teologie.

Rikki Coleman sosi îmbrăcată în treningul de antrenament. Millie Dupree își aduse cu ea Biblia. Loreen Duke era o credincioasă devotată, mergea mereu la biserică, dar era șocată de faptul că slujba dura prea puțin. Începuse la unsprezece și se terminase la unsprezece și jumătate, în stilul tipic grăbit al albilor. Mai auzise ea de prostiile astea, dar niciodată nu fusese obligată să suporte o asemenea slujbă. Pastorul ei nu cobora niciodată din amvon înainte de ora unu și, adesea, rămânea acolo până la trei, când se făcea o pauză pentru prânz — care se servea în curtea bisericii, dacă era vreme bună — pentru ca, apoi, să revină înăuntru, pentru încă o repriză. Acum ronțăia dintr-un corn dulce și suferea în tăcere.

Domnul și doamna Herman Grimes au participat la slujbă, iar asta nu dintr-o chemare interioară spre credință, ci pentru că pereții camerei 58 deveneau apăsători. Herman, cel puțin, nu mai fusese de bunăvoie la biserică de când era copil.

În acea dimineață se aflase că Phillip Savelle era înfuriat la ideea celebrării slujbei. Spusese cuiva că era ateu și vestea se răspândise cu iuțeala fulgerului. În semn de protest, se așezase pe pat, gol sau pe-aproape, cu picioarele și brațele sale subțiri răsucite într-un exercițiu yoga oarecare, strigând incantații cât îl ținea gura, și asta cu ușa deschisă.

Zgomotul răzbătea vag până în camera de petreceri unde se ținea slujba, constituind fără îndoială unul dintre motivele pentru care studentul în teologie a cam grăbit slujba și binecuvântările.

Lou Dell a fost prima care a venit să-l poftască pe Savelle să tacă din gură, dar s-a retras repede când i-a observat goliciunea. Willis a încercat și el, dar Savelle ținea ochii închiși și gura deschisă și îl ignora cu desăvârșire pe ofițer. Willis nu s-a apropiat prea mult.

Jurații care nu participau la slujbă s-au baricadat în spatele ușilor închise, cu televizoarele date la maximum.

La ora două, au început să sosească primele rude, care aduceau haine curate și provizii pentru toată săptămâna. Nicholas Easter era singurul fără prieteni apropiați din afară. Judecătorul Harkin hotărâse ca Willis să-l ducă pe Easter până la apartamentul său, cu o mașină de poliție.

Focul fusese stins de câteva ore. Mașinile și pompierii plecaseră de mult. Pajiștea micuță și trotuarul din fața blocului erau pline de resturi arse și grămezi de haine ude. Zăpăciți, vecinii se învârteau de colo-colo încercând să curețe locul.

— Unde stați? îl întrebă Willis, oprind mașina și căscând gura la craterul negru din centrul clădirii.

— Acolo, sus, spuse Nicholas, încercând să-i arate locul și făcând un semn cu capul în același timp. I se muiară picioarele când coborî din mașină și se

îndreptă spre primul grup de oameni, o familie de vietnamezi care cercetau în tăcere o lampă de plastic ars.

— Când s-a întâmplat? întrebă el. Aerul era greu de mirosul înțepător al lemnului proaspăt ars, de vopsea și covoare scorjite.

Ei nu-i răspunseră.

— Azi-dimineață, pe la opt, răspunse o femeie care trecea pe lângă ei ținând în brațe o cutie grea de carton.

Nicholas se uită în jur, constatând că nu știa pe nimeni pe nume. În holul micuț, o bătrână ținea în brațe un panou și scria ceva, vorbind de zor la telefonul celular. Scara principală, până la al doilea nivel, era păzită de un gardian care, în acel moment, ajuta o femeie mai în vârstă să tragă un covor ud în jos pe scări.

— Locuiți aici? îl întrebă femeia cu telefonul, după ce termină conversația.

— Da. Sunt Easter, de la 312.

— Of! Apartamentul este total distrus. Probabil că de acolo a izbucnit focul.

— Aș vrea să văd și eu.

Gardianul îi conduse pe Nicholas și pe femeie până la etajul doi, unde distrugerile erau evidente. Se opriră în fața benzii galbene care marca marginea focarului. Focul se întinsese în sus, prin tavanul de plastic și bârnela ieftine, reușind să lase în urmă două găuri negre în acoperiș, chiar deasupra locului unde fusese din câte își putea da el seama dormitorul. Se întinsese și în jos, distrugând în mare parte apartamentul aflat chiar dedesubt. Din apartamentul 312 nu mai rămăsese nimic, cu excepția peretelui din bucătărie, cu chiuvetă la un capăt, dar și acela abia se mai ținea. Nimic. Nu mai rămăsese nimic din mobila ieftină din camera mică, care, de fapt, dispăruse și ea. Din dormitor rămăseseră doar pereții înnegriți de fum.

Și, spre groaza lui, nici urmă de calculator.

Practic toți pereții, tavanul și podeaua întregului apartament dispăruseră complet, lăsând în urmă doar o gaură neagră.

— A fost rănit cineva? întrebă Nicholas în șoaptă.

— Nu. Erați acasă? îl întrebă ea.

— Nu. Dumneavoastră cine sunteți?

— Reprezintă proprietarii acestei clădiri. Trebuie să completați un formular.

S-au întors în hol, unde Nicholas a terminat repede cu hârtiile, și a plecat însoțit de Willis.

22

Phillip Savelle a fost cel care i-a explicat judecătorului Harkin, în câteva fraze abia inteligibile, că termenul de „conjugal” se referă, conform definiției de dicționar, numai la soți și soție, iar el protesta împotriva aceluia termen. El nu avea soție și puțin îi păsa de instituția căsătoriei. Îi sugeră judecătorului formula „interludii comune” și apoi începu să se plângă împotriva serviciului divin ținut în acea dimineață. Îi trimise judecătorului această scrisoare prin fax, iar Harkin o primi acasă, în al patrulea sfert al meciului celor de la Saints. Lou Dell trimisese faxul de la centrala motelului. Douăzeci de minute mai târziu, ea primi răspunsul de la onoratul judecător, care schimba „conjugal” cu „personal” și modifica formula în „vizite personale”. Harkin îi cerea să facă o copie pentru fiecare jurat. Fiind duminică, mări perioada permisă de la 6 la 10 seara, în loc de 9. În plus, o ruga să îl întrebe pe domnul Savelle ce mai dorea și o întreba

despre starea generală de spirit a juraților.

Lou Dell nu îi putea spune că-l văzuse pe domnul Savelle gol-goluț pe pat. Se gândea că judecătorul are și-așa destule probleme. Totul era în regulă, îl asigură ea.

Hoppy a fost primul sosit dintre musafiri și Lou Dell l-a trimis în grabă spre camera lui Millie unde el depuse din nou buchetul de flori și bomboanele de ciocolată. S-au sărutat scurt, pe obraz — un gest departe de ceea ce s-ar fi putut numi „conjugal” —, și au zăbovit pe pat timp de „șaiszeci de minute”. Hoppy a adus cu grijă vorba despre proces, încercând să mențină acest curs al conversației cât de mult se putea.

— Mie nu mi se pare normal, mă-nțelegi, să intentezi un asemenea proces. Toată lumea știe că țigările produc dependență și sunt periculoase, așa că, de ce fumează? Îți amintești de Boyd Dogan? A fumat Salem timp de 25 de ani și pe urmă s-a lăsat din senin, spuse el pocnind din degete.

— Mda, s-a lăsat la cinci minute după ce doctorul i-a descoperit tumoarea pe limbă, îi aminti Millie, apoi, ironic, pocni și ea din degete.

— Da, dar mulți se lasă de fumat. Rațiunea împotriva materiei. Nu e drept să continui să fumezi și pe urmă să ceri milioane, după ce blestematele alea de țigări te omoară.

— Hoppy, ai grijă cum vorbești!

— Scuză-mă.

Hoppy o întrebă despre ceilalți jurați și reacția lor de până atunci față de cazul prezentat de reclamant. Domnul Cristiano era de părere că Millie trebuia să fie cumva câștigată de partea lor, fără s-o sperie cu adevărul. Vorbiseră despre asta la prânz. Hoppy se simțea un adevărat trădător, care complota împotriva soției sale, dar de fiecare dată când era cuprins de sentimentul vinovăției, își aducea aminte și de cei cinci ani de pușcărie care îl așteptau.

Nicholas ieșise din camera lui în pauza meciului de sâmbătă seara. Pe hol nu era nici picior de jurați sau paznici. Dinspre camera de petreceri se auzeau voci, mai ales masculine. Beau iarăși bere și se uitau la meci, în timp ce femeile profitau cel mai mult de pe urma vizitelor personale și a interludiilor comune.

Se strecură, fără zgomot, pe ușa dublă de la capătul holului, dădu repede colțul, trecu pe lângă automatul pentru băuturi răcoritoare și urcă pe scări, până la etajul al doilea. Marlee îl aștepta într-o cameră pentru care plătitese cu bani gheață, pe numele de Elsa Broome, unul dintre nenumăratele sale pseudonime.

Se aruncară direct în pat, fără prea multe cuvinte și preparative. Amândoi căzuseră de acord că, deși nu era un record în materie, opt zile de despărțire erau nesănătos de multe.

Marlee îl întâlnise pe Nicholas pe când amândoi purtau alte nume. Punctul de contact fusese un bar din Lawrence, statul Kansas, unde ea lucra pe post de chelneriță iar el își petrecea nopțile, până târziu, cu amicii săi de la Facultatea de Drept. Ea își luase două diplome până să se stabilească în Lawrence și, fiindcă nu se grăbea să-și înceapă o carieră, se gândea să încerce și la drept, un loc numai bun pentru absolvenții care nu știau încotro s-o ia. Nu se grăbea. Mama ei murise cu câțiva ani mai înainte de a-l întâlni pe Nicholas, iar Marlee moștenise aproape două sute de mii de dolari. Servea băuturi pentru că locul era simpatic și pentru că nu era plicticos ca altele. O menținea în formă. Avea un Jaguar model vechi, era grijulie cu banii și se întâlnea numai cu studenții de la drept.

S-au observat unul pe altul cu mult înainte să-și vorbească. El apăruse târziu, cu un grup mic, fețe cunoscute; se așezaseră într-un colț mai retras, dezbătând teorii legale abstracte și incredibil de plicticoase. Ea le adusese câteva halbe de bere și încercase să flirteze, cu mai mult sau mai puțin succes. În primul an de studii, el fusese îndrăgostit de legi și nu dăduse prea mare atenție fetelor. Ea se interesase și aflate că e un student bun, între primii trei din clasă, dar nu strălucit. Supraviețuise anului întâi și revenise, pentru cel de-al doilea. Ea se tunsese și slăbise cinci kilograme, deși nu era nevoie.

El terminase colegiul și își încercase norocul la treizeci de facultăți. Unsprezece îi răspunseseră afirmativ, deși nici una nu era dintre primele zece din țară. El dăduse cu banul și astfel alesese Lawrence, un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Își găsisse un apartament cu două camere, chiar în spatele casei pe jumătate dărâmate a unei fete bătrâne. Studia din greu și nu avea prea mult timp pentru viața mondenă — sau cel puțin așa se întâmplase în primele două semestre.

În vara de după primul an s-a angajat curier într-o firmă importantă din Kansas City, unde căra corespondența, cu căruciorul, de la un etaj la altul. Firma ținea trei sute de avocați sub același acoperiș și uneori aveai impresia că toți lucrează pentru un singur caz — apărarea firmei Smith Greer, într-un proces în care tutunul era făcut responsabil pentru apariția cancerului la plămâni. Procesul avea loc în Jeplin; durase cinci săptămâni și se încheiase cu un verdict în favoarea apărării. După aceea, firma organizase o petrecere la care participaseră o mie de oameni. Se zvonea că sărbătoarea costase firma Smith Greer optzeci de mii de dolari. Cui îi păsa? Vara aceea a fost o experiență amară.

El ura firma aceea importantă; pe la jumătatea anului doi de facultate ajunsese să urască legea, în general. Nici gând să-și irosească cinci ani încuiat într-o cămăruță, unde să scrie și să rescrie aceleași informări, cu care să-i păcălească pe clienții marilor corporații.

Prima lor întâlnire a avut loc la o petrecere a studenților de la drept după un meci de fotbal american, la o bere. Muzica era dată la maximum, berea destulă, iar marijuana trecea de la unul la altul, precum bomboanele. Au plecat devreme, pentru că lui nu-i plăcea zgomotul, iar ei mirosul de cannabis. Au închiriat niște casete video și au gătit spaghetti în apartamentul ei, foarte spațios și cochet mobilat. El a dormit pe canapea.

O lună mai târziu, el s-a mutat la ea și i-a vorbit pentru prima dată despre intenția de a renunța la drept. Ea se gândea să se înscrie la cursuri. Pe măsură ce iubirea lor înflorea, interesul lui față de problemele academice începu să scadă într-atât, încât abia reuși să-și ia examenele din vară. Se iubeau nebunește și nimic altceva nu mai conta. În plus, ea avea și ceva bani, așa că nu erau presați de greutate. Și-au petrecut Crăciunul în Jamaica, în pauza dintre cele două semestre ale celui de-al doilea și ultimul lui an de studenție.

Când el a renunțat la studenție, ea împlinea trei ani de când se afla în Lawrence și era gata să plece mai departe. El ar fi urmat-o oriunde.

Marlee nu reușise să afle prea multe despre incendiul de sâmbătă după-amiază. Îl bănuiau pe Fitch, dar nu înțelegeau ce motiv ar fi putut avea. Singurul obiect de valoare din casă era computerul, iar Nicholas era sigur că nimeni nu i-ar fi putut sparge sistemul de siguranță. Dischetele importante erau ascunse în apartamentul lui Marlee, într-un seif. Ce putea câștiga Fitch dacă incendia un apartament prăpădit? Eventual, putea să-i intimideze, dar

n-avea sens. Autoritățile începuseră o anchetă de rutină. Era improbabil să fie vorba de un incendiu premeditat.

Dormiseră și în locuri mai bune decât motelul Siesta, așa cum dormiseră și în locuri mai proaste. În patru ani stătuseră în patru orașe, călătoriseră în șase țări, văzuseră cea mai mare parte a Americii de Nord, străbătuseră Alaska și Mexicul cu rucsacul în spate, traversaseră de două ori fluviul Colorado cu pluta și o dată Amazonul. Merseseră pe urmele proceselor tutunului, iar acea călătorie îi forțase să-și facă menajul prin tot felul de locuri — Broken Arrow, Allentown și acum Biloxi. Împreună știau mai multe despre nivelul de nicotină, substanțe carcinogene, probabilități statistice de apariție a cancerului la plămâni, selecția juraților, tactica de proces și Rankin Fitch, decât orice grup de experți împuterniciți.

După o oră petrecută sub pătură, aprinseră veioza de pe noptieră și Nicholas scoase capul afară, cu părul vâlvoi, căutându-și hainele. Marlee se îmbracă și privi de după jaluzele afară, spre parcare.

În camera aflată chiar sub a lor, Hoppy încerca din toate puterile să minimalizeze scandaloasele dezvăluiri făcute de Lawrence Krigler, un martor care, după toate aparențele, o impresionase mult pe Millie. Hoppy scoase totul de la ea în doze mici, iar ea rămase mirată de dorința lui de a o contrazice.

Ca să se amuze, Marlee își parcase mașina pe o străduță aflată doar la câteva blocuri distanță de birourile lui Wendall Rohr. Ea și Nicholas presupuneau că Fitch le urmărește fiecare mișcare. Era amuzant să și-l imagineze pe Fitch chinuit de gândul că ea se afla acolo, în biroul lui Rohr, întâlnindu-se față în față cu acesta și căzând de acord în cine știe ce problemă. Pentru vizita personală, ea închiriasse o mașină — așa cum făcuse adesea în ultima lună.

Brusc, Nicholas simți o lehamite față de această cameră, care era o replică exactă a celei în care era constrâns să locuiască și el. Porniră la plimbare cu mașina, departe, de-a lungul coastei; ea conducea iar el sorbea câte o gură de bere. S-au plimbat pe un dig, deasupra golfului și s-au sărutat pe fundalul valurilor care se legănau încet, dedesubt. Au vorbit foarte puțin despre proces.

La zece și jumătate, Marlee a coborât din mașină, la două blocuri distanță de biroul lui Rohr. Se îndreptă grăbită spre mașină, urmată îndeaproape de Nicholas. Nici o altă mașină nu se mai afla prin preajmă. Joe Boy o zări urcându-se la volan și îi transmise acest lucru lui Konrad, prin radio. După plecarea ei, Nicholas reveni grăbit la motel, în mașina închiriată.

Rohr se afla în plin consiliu, obișnuita adunare a celor opt avocați pledanți care puseseră la bătaie câte un milion. Duminică seara, problema pusă în discuție era numărul martorilor pe care acuzarea urma să-i mai cheme la bară și, ca de obicei, existau opt păreri diferite cu privire la ceea ce aveau de făcut. Două școli de gândire și opt păreri foarte categorice și complet diferite despre ce anume ar putea duce la un rezultat eficient.

Cu tot cu cele trei zile necesare pentru alegerea juriului, trecuseră deja trei săptămâni de la începerea procesului. A doua zi începea săptămâna a patra și acuzarea avea la dispoziție suficient de mulți experți și alți martori pentru cel puțin încă două săptămâni. Cable avea și el o armată de experți, deși, așa cum se obișnuia în asemenea cazuri, urma să folosească jumătate din timpul acoperit de acuzare. Șase săptămâni reprezentau o prognoză rezonabilă, ceea ce însemna că juriul avea să rămână izolat timp de aproape patru săptămâni — un scenariu care îngrijora pe toată lumea. La un moment dat, juriul se putea revolta și, cum acuzarea avea la dispoziție cea mai mare parte a timpului din ședințe, acuzarea avea să aibă cel mai mult de pierdut. Dar, pe de altă parte,

din moment ce apărarea urma să-și prezinte argumentele la sfârșit, iar juriul putea obosi până atunci, poate că veninul juraților se va abate asupra lui Cable și a firmei Pynex. Această dispută nu încetă timp de o oră.

Wood contra Pynex era un proces unic, deoarece era primul din seria proceselor împotriva firmelor producătoare de tutun în care juriul era izolat. De fapt era primul juriu izolat în timpul unui proces civil, în toată istoria statului. Rohr era de părere că juriul auzise destule. Dorea să mai cheme numai doi martori, să încheie prezentarea cazului până marți la prânz și apoi să se odihnească, în așteptarea pledoariei lui Cable. De aceeași părere erau Scotty Mangrum din Dallas și André Durond din New Orleans. Jonathan Kotlack din San Diego dorea încă trei martori.

Părerea contrară era susținută aprins de John Riley Milton din Denver și Rayner Lovelady, din Savannah. Din moment ce cheltuiseră atâția bani nenorociți pentru prezentarea unei adevărate colecții a celor mai mari experți din lume în domeniu, de ce să se grăbească? argumentau ei. Mai erau și câteva mărturii cruciale din partea unor martori extrem de importanți. Juriul nu pleca nicăieri. Sigur că jurații aveau să obosească, dar nu se întâmpla la fel în orice proces? Era mult mai sigur să mențină planul inițial și să trateze procesul cu toată seriozitatea, decât să renunțe la mijlocul drumului, numai pentru că unii dintre jurați se plictiseau.

Carney Morrison din Boston insista asupra rezumatelor săptămânale făcute de consultanții în probleme de juriu. Acești jurați nu erau convinși! Conform legilor din Mississippi, era nevoie de nouă din doisprezece pentru a obține un verdict. Morrison era sigur că nu au nouă de partea lor. Rohr nu era deloc atent la felul în care era comentat gestul lui Jerry Fernandez, care se frecase la ochi, sau la faptul că Loreen Duke își muta mereu greutatea de pe un picior pe altul, sau cum își sucea gâtul săracul Herman la depoziția cine știe cui. Zău așa, Rohr era sătul de experții ăștia și, mai ales, era sătul de rușinoasele sume de bani pe care le primeau. Una era să se bazeze pe ajutorul lor la cercetarea potențialilor jurați, dar era cu totul altceva să-i vezi fâțâindu-se peste tot în timpul procesului, mereu gata să facă un raport zilnic pentru avocați, prin care să le arate cum decurge procesul. Rohr se pricepea la jurați cu mult mai bine decât orice consultant.

Arnold Levine din Miami vorbea puțin, pentru că grupul său îi cunoștea părerea. Adusese o dată Compania General Motors în instanță, într-un proces care durase unsprezece luni, așa că, pentru el, șase săptămâni erau o nimica toată.

Dacă votul era egal, nu se dădea cu banul. Se stabilise cu mult înainte de selectarea juriului că acesta era procesul lui Wendall Rohr, în orașul său natal, iar lupta se dădea în propriul lui tribunal, în fața judecătorului și a juraților lui. Până la un punct, consiliul acuzării era un organism democratic, dar Rohr avea drept de veto și acesta era hotărâtor.

Luă o decizie sâmbătă seara, târziu, lăsând în urmă orgolii rănite. Erau prea multe în joc pentru ca altercațiile sau ideile ulterioare să mai aibă vreun rost.

23

Primul punct pe ordinea de zi, luni dimineață, a fost o întâlnire confidențială între judecătorul Harkin și Nicholas, în legătură cu incendiul și starea sănătății sale. S-au întâlnit între patru ochi, în biroul judecătorului. Nicholas l-a asigurat

că se simte bine și că are suficiente haine la motel, pe care să le spele și să le răspele. Era un simplu student, care nu avea nimic de pierdut, cu excepția unui computer excelent și a echipamentului costisitor de urmărire, nici unul dintre acestea nefiind, bineînțeles, asigurat.

Subiectul incendiului a fost repede lăsat deoparte și, cum în cameră se aflau numai ei doi, judecătorul Harkin îl întrebă:

— Ei, și cum se mai descurcă prietenii noștri?

Discutarea, în acest mod, a procesului cu unul dintre jurați nu era improprie, dar cu siguranță că se regăsea într-o zonă mai întunecată a procedurii legale. Era mai normal să fie prezenți și avocații și să poată înregistra fiecare cuvânt, cu ajutorul unui reporter al curții. Dar Harkin nu dorea decât o bârfă de câteva minute. Se putea bizui pe acest băiat.

— Totul e în regulă, spuse Nicholas.

— Nimic deosebit?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Se vorbește despre proces?

— Nu. De fapt, când suntem împreună, încercăm să evităm subiectul.

— Bine. Ceva certuri sau dispute?

— Deocamdată, nu.

— Mâncarea e bună?

— Minunată.

— Vizitele personale sunt suficiente?

— Cred că da. Nu am auzit pe nimeni să se plângă.

Harkin ar fi fost fericit să afle dacă s-au făcut ceva cupluri printre jurați, nu pentru că asta ar fi avut vreo semnificație legală. Însă avea o minte deochetă.

— Bine. Să-mi spui dacă e vreo problemă. Și sper că totul va rămâne între noi.

— Bineînțeles, îi răspunse Nicholas.

Își strânseseră mâinile și Nicholas plecă.

Harkin îi întâmpină pe jurați cu căldură, urându-le bun venit pentru încă o săptămână. Aceștia păreau nerăbdători să treacă la treabă și să încheie acest chin.

Rohr se ridică în picioare, chemându-l ca martor pe Leon Robilio și cu aceasta jucătorii își ocupară din nou locurile. Leon a fost condus, printr-o ușă laterală, spre sala de ședințe. Veni șchiopătând până în fața boxei și un ofițer îl ajută să ia loc. Era bătrân și palid, îmbrăcat cu un costum închis la culoare, cămașă albă, fără cravată. Era operat la gât și tăietura era acoperită cu o bucată de pansament alb, ascuns sub o bentiță. La depunerea jurământului, vorbi cu ajutorul unui microfon subțire, fixat la gât. Cuvintele erau plate, monotone, lipsite de accent, mărturie a unei victime a cancerului la gât rămase fără laringe.

Dar cuvintele erau clare și inteligibile. Domnul Robilio ținea microfonul lipit de gât și vocea sa răsuna în sala de tribunal. Așa vorbea el, la naiba, și asta se întâmpla în fiecare zi din viața lui. Dorea să se facă înțeleș.

Rohr trecu repede la subiect. Domnul Robilio avea șaiszeci și patru de ani, supraviețuise unui cancer, pierzându-și coardele vocale cu opt ani înaintea; învățase să vorbească prin esofag. Fumase foarte mult, timp de aproape patruzeci de ani, și acest obicei aproape îl ucisese. Acum, pe lângă efectele secundare ale cancerului, suferea de inimă și emfizem pulmonar. Toate astea din cauza țigărilor.

Ascultătorii săi se obișnuiseră repede cu vocea amplificată, robotizată. Le cuceri definitiv atenția când le spuse că, timp de două decenii, susținuse

industria tutunului. Renunțase la slujbă când se îmbolnăvisese de cancer și constatare că, nici chiar așa, nu reușea să renunțe la acel obicei. Era dependent, fizic și psihic, de nicotină conținută de țigări. Timp de doi ani după ce îi fusese extirpat laringele și chimioterapia îi distrusese trupul, continuase să fumeze. În cele din urmă, se lăsase de fumat, ca urmare a unui atac de cord aproape fatal.

Deși evident bolnav, continua să lucreze la Washington, dar acum se afla de cealaltă parte a baricadei. Avea reputația unui virulent activist împotriva fumatului. Un adevărat războinic, cum spuneau unii.

În alte vremuri, fusese angajat al Consiliului de Susținere a Tutunului. Ceea ce, după cum comentă el, cu dispreț, nu era decât un diabolic grup de presiune, finanțat în totalitate de industria tutunului. Misiunea lor era de a asigura consultanță cu privire la legislația în vigoare, și de a încerca modificarea ei în beneficiul companiilor producătoare de tutun. Aveau un buget umflat, cu resurse nelimitate pentru manipularea politicienilor influenți. Jucau dur, învățându-i și pe ceilalți apărători ai tutunului șmecheriile și dedesubturile luptei politice.

În cadrul consiliului, Robilio avea acces la nenumărate studii cu privire la țigări și industria tutunului. De fapt, una dintre menirile consiliului era aceea de a studia în detaliu toate cercetările, proiectele, experimentele la zi. Da, Robilio văzuse rușinosul memoriu despre nicotină, pe care îl descrisese Krigler. Îl văzuse de multe ori, deși nu păstrase nici o copie. În consiliu se știa foarte bine că toate companiile producătoare de tutun mențineau un nivel ridicat de nicotină, pentru a garanta dependența.

Dependența era un cuvânt repetat adesea de Robilio. Văzuse cu ochii lui studii plătite de companii, în care tot felul de animale ajungeau rapid la stadiul de dependență datorită nicotinei. Văzuse și ajutase la conceperea unor studii care dovedeau, dincolo de orice dubiu, că tinerii, o dată subjugăți, reușeau foarte greu să se lase de acest obicei. Deveneau clienți pe viață.

Rohr prezintă o cutie de carton, plină de dosare groase, pe care Robilio fu invitat să le recunoască. Studiile au fost admise ca probe, ca și cum jurații și-ar fi putut face timp să parcurgă zece mii de pagini de documente, înainte de a lua decizia finală.

Robilio regreta multe dintre lucrurile pe care le făcuse ca membru al unui grup de presiune, dar cel mai mare păcat al său, cu care se lupta în fiecare zi, fusese conceperea unor dezmințiri redactate cu măiestrie, în care se pretindea că industria tutunului nu se adresa tinerilor prin reclamele sale.

— Nicotină produce dependență. Dependența înseamnă profit. Supraviețuirea tutunului depinde de măsura în care fiecare generație preia acest obicei. Copiii recepționează mesaje divergente prin publicitate. Industria tutunului cheltuiește miliarde pentru prezentarea țigărilor drept o distracție plină de strălucire și chiar inofensivă. Copiii sunt păcăliți mai ușor și rămân mai mult timp subjugăți. Așa că este esențial ca tinerii să fie seduși.

Robilio reușea să-și transmită amărăciunea, în ciuda vocii cu inflexiuni mecanice. Și reuși chiar să îndrepte o privire plină de dispreț spre masa apărării, urmată de una plină de căldură către juriu.

— Am cheltuit milioane pentru studiul copiilor. Știam că ei pot oricând să numească trei dintre cele mai des prezentate mărci de țigări. Știam că aproape nouăzeci la sută dintre copiii sub 18 ani care fumau preferau primele trei, dintre mărcile cărora li se făcea cea mai mare reclamă. Și ce făceau companiile? Intensificau campaniile publicitare.

— Știați câți bani obțineau companiile producătoare de pe urma vânzării

țigărilor la copii? Întrebă Rohr, sigur de răspuns.

— Circa două sute de milioane pe an. Și asta, numai din vânzarea la copii de 18 ani sau mai mici. Sigur că știam. Studiam aceste date anual; computerele noastre erau pline de ele. Știam totul.

Făcu o pauză, arătând cu mâna dreaptă spre masa apărării și privindu-i pe cei așezați acolo îngrețosat, de parcă ar fi fost niște leproși.

— Ei știu și acum. Ei știu că trei mii de copii se apucă de fumat în fiecare zi, și vă pot oferi date concrete cu privire la mărcile de țigări pe care le cumpără aceștia. Știu că, practic, toți fumătorii adulți au început în adolescență. Din nou, trebuie să cucerească noua generație. Ei știu că o treime din cei trei mii de copii care încep astăzi să fumeze vor muri, în cele din urmă, din cauza dependenței lor.

Jurații erau captivați de Robilio. Rohr răsfoi câteva pagini, pentru ca drama să nu se sfârșească prea repede. Făcu doi pași înapoi și înainte, în spatele pupitrului, ca și cum ar fi avut nevoie să-și dezmoștească picioarele. Se scarpină pe obraz, privi în tavan, apoi întrebă:

— Pe vremea când lucrați în consiliu, cum ați încercat să combateți părerea că nicotina duce la dependență?

— Companiile producătoare de tutun au o formulă proprie; eu am ajutat la conceperea ei. Sună cam așa: fumătorii aleg acest obicei. Astfel, este o problemă de alegere proprie. Țigările nu dau dependență, nimeni nu obligă pe cineva să fumeze. Este numai și numai o problemă de alegere proprie. Pe vremuri, reușeam să fiu convingător. Iar astăzi, ei reușesc să convingă în continuare. Numai că nu e adevărat.

— De ce nu?

— Pentru că problema în discuție este dependența, iar cel care este dependent nu poate alege. Iar copiii devin dependenți mult mai repede decât adulții.

Rohr reuși să evite imboldul natural, propriu oricărui avocat, de a insista până la exagerare. Robilio era eficient cu cuvintele, iar chinul de a vorbi clar și de a se face auzit îl obosise după o oră și jumătate. Rohr îl invită pe Cable pentru contrainterogatoriu, iar judecătorul Harkin, care simțea nevoia să bea o cafea, ceru retragerea juriului.

Hoppy Dupree apăru pentru prima dată la proces luni dimineață, strecurându-se în sală cam la jumătatea mărturiei lui Robilio. Millie îi prinse privirea într-un moment de calm și se entuziasmă de venirea lui. Totuși, interesul soțului ei pentru proces era ciudat, așa, dintr-o dată. Cu o seară înainte, timp de patru ore, nu vorbise despre nimic altceva.

După o pauză de cafea de douăzeci și nouă de minute, Cable se îndreptă spre pupitru și îl atacă pe Robilio. Tonul său era strident, aproape meschin, ca și cum l-ar fi considerat pe martor un trădător al cauzei, un renegat. Cable marcă imediat un punct favorabil, dezvăluind faptul că Robilio era plătit pentru a depune mărturie și că el însuși îi căutase pe avocații acuzării. Era, de asemenea, martor în alte două procese împotriva tutunului.

— Da, sunt plătit pentru a mă afla aici, domnule Cable, la fel ca și dumneavoastră, spuse Robilio, cu un răspuns tipic pentru un expert. Dar pata banului îi afectase imaginea.

Cable îl făcu să mărturisească faptul că începuse să fumeze la aproape douăzeci și cinci de ani, când era căsătorit, avea doi copii și nu se mai putea spune că era un adolescent ușor de sedus de șmecheriile celor de pe bulevardul Madison. Robilio era iute la mânie, fapt dovedit în fața tuturor avocaților, în timpul unei depoziții-maraton făcute cu cinci luni mai înainte, iar

Cable era hotărât să exploateze acest lucru. Întrebările lui erau tăioase, rapide și menite să-l provoace.

— Câți copii aveți? întrebă Cable.

— Trei.

— Este, cumva, vreunul dintre ei fumător?

— Da.

— Câți?

— Toți trei.

— Câți ani aveau când au început să fumeze?

— Depinde.

— În medie?

— Aproape optsprezece.

— Ce reclame considerați că sunt vinovate de faptul că au început să fumeze?

— Nu îmi amintesc exact.

— Nu puteți spune juriului ce reclame sunt responsabile de faptul că propriii dumneavoastră copii s-au apucat de fumat?

— Erau atât de multe! Încă mai sunt. Ar fi imposibil să aleg una, două sau cinci care și-au făcut efectul.

— Deci, reclamele au fost cauza?

— Sunt sigur că reclamele au avut efect. Încă mai au.

— Deci, a fost vina altcuiva?

— Eu nu i-am încurajat să fumeze.

— Sunteți sigur? Spuneți acestui juriu că înșiși copiii dumneavoastră, copiii unui om a cărui muncă, timp de douăzeci de ani, a fost să-i încurajeze pe oameni să fumeze, au început să fumeze din cauza unor reclame bine gândite?

— Sunt sigur că reclamele au contribuit la asta. Acesta era rolul lor.

— Dumneavoastră fumați acasă, în fața copiilor?

— Da.

— Dar soția dumneavoastră?

— Da.

— Ați interzis vreodată unui musafir să fumeze în casă?

— Nu. În perioada aceea, nu.

— Deci, se poate spune că mediul dumneavoastră familial era tolerant față de fumat?

— Da. În perioada aceea.

— Și totuși, copiii dumneavoastră au început să fumeze din cauza unor reclame tendențioase? Asta vreți să spuneți juriului?

Robilio trase adânc aer în piept, numără încet până la cinci și răspunse:

— Regret că n-am făcut multe lucruri în alt fel, domnule Cable. Regret că am fumat prima țigară.

— Copiii dumneavoastră s-au lăsat de fumat?

— Doi dintre ei, da. Cu mare dificultate. Al treilea încearcă de zece ani să renunțe.

Cable pusese această ultimă întrebare dintr-un simplu impuls și, pentru o secundă, regretă acest lucru. Era momentul să meargă mai departe, așa că schimbă subiectul.

— Domnule Robilio, cunoașteți eforturile făcute de industria tutunului pentru reducerea fumatului în rândul tinerilor?

Robilio chicoti, scoțând un sunet ca un gâlgâit, amplificat prin micul microfon de la gât.

— Nu sunt eforturi serioase, spuse el.

— Patruzeci de milioane numai anul trecut, vărsați în fondul pentru copii nefumători?

— Exact ceea ce mă așteptam să facă. Îi pune într-o lumină favorabilă, de oameni cumsecade, nu?

— Cunoașteți faptul că industria tutunului susține oficial legislația menită să reducă numărul automatelor pentru vânzarea țigărilor, în zonele unde se află mulți copii?

— Cred că am auzit ceva despre asta. Sună minunat, nu?

— Cunoașteți faptul că, anul trecut, industria tutunului a donat zece milioane de dolari, în California, pentru un program statal realizat în grădinițe, desemnat să avertizeze tinerii cu privire la pericolele fumatului la copii?

— Nu. Dar fumatul la adulți? Le-au spus celor mici că, după împlinirea vârstei de 18 ani, pot să fumeze liniștiți? Probabil că da.

Cable avea în mână o listă de control și părea mulțumit că își putea prezenta întrebările, ignorând răspunsurile.

— Cunoașteți faptul că industria tutunului susține aprobarea unei legi, în statul Texas, pentru interzicerea fumatului în toate restaurantele pentru mâncăruri rapide, locuri frecventate de adolescenți?

— Mda, dar dumneavoastră știți de ce fac asta? Vă spun eu de ce. Pentru a putea angaja oameni ca dumneavoastră, care să le spună juraților aceste lucruri. Acesta este singurul motiv — sună bine în tribunal.

— Cunoașteți faptul că industria tutunului susține oficial legislația care impune pedepse penale împotriva magazinelor de larg consum care vând produsele lor minorilor?

— Mda, cred că am auzit-o și pe asta. E numai o fațadă. Câțiva dolari colo, alți câțiva dincolo, numai pentru a se pretinde serioși și a-și cumpăra respectabilitatea. Fac toate astea pentru că ei cunosc adevărul, iar adevărul este că două miliarde cheltuite anual pentru reclame garantează dependența viitoarei generații. Iar dumneata ești un prost dacă nu crezi la fel!

Judecătorul Harkin se aplecă peste masă.

— Domnule Robilio, nu este cazul să vorbiți așa. Să nu se mai repete. Solicit ca aceste comentarii să nu fie înregistrate în procesul-verbal.

— Îmi cer scuze, onorată instanță. Îmi cer scuze și față de dumneavoastră, domnule Cable. Vă faceți numai datoria. Clientul dumneavoastră este cel pe care nu-l pot suporta.

Cable rămase surprins. Îngăimă un „De ce?” și regretă imediat că deschisese gura.

— Pentru că producătorii de tutun sunt vicleni. Au oameni străluciți, inteligenți, educați, nemiloși, care te privesc în față și își spun pe tonul cel mai sincer că țigările nu produc dependență. Și știu că e o minciună.

— Nu mai am alte întrebări, spuse Cable, care se îndrepta deja spre masa apărării.

Gardner era un oraș cu optsprezece mii de locuitori, aflat la o oră distanță de Lubbock. Pamela Blanchard locuia în cartierul vechi al orașului, la două rânduri de blocuri de strada principală, într-o casă construită la începutul secolului și frumos renovată. Arțari roșii și aurii acopereau pajiștea din fața casei. Strada era plină de copii pe biciclete și planșe cu roțile.

Luni, la ora zece, Fitch știa următoarele: femeia era măritată cu președintele unei bănci locale, om aflat la a doua căsătorie și a cărui primă soție murise cu zece ani înainte. El nu era tatăl lui Nicholas Easter, sau Jeff, sau

cum naiba îl chema. Banca fusese la un pas de faliment în timpul crizei petrolului de la începutul anilor '80 și mulți localnici încă se mai temeau să apeleze la serviciile sale. Soțul Pamelei se născuse în acel oraș. Ea nu. Ea venea, probabil, din Lubbock, sau poate din Amarillo. Se căsătoriseră în Mexic, cu opt ani înainte și evenimentul fusese menționat, în trecere, în presa locală. Fără poză, doar un scurt anunț, lângă coloana anunțurilor mortuare. N. Forrest Blanchard junior se căsătorise cu Pamela Kerr. După o scurtă lună de miere în Cozumel, perechea urma să locuiască în Gardner.

Cea mai bună sursă de informații din oraș era un detectiv privat pe nume Rafe, care fusese polițist timp de douăzeci de ani și pretindea că știe pe toată lumea. După ce primise o sumă considerabilă, bani gheață, Rafe lucra nonstop toată noaptea de sâmbătă. Nu închise ochii, dar înghiți o cantitate impresionantă de whisky, astfel încât, la venirea zorilor, duhnea ca naiba. Dante și Joe Boy stătură cu el, în biroul său sordid de pe strada principală, refuzând de nenumărate ori invitația de a servi câte un pahar.

Rafe discută cu toți polițiștii din Gardner și, în cele din urmă, găsi unul care reuși să vorbească cu o doamnă care locuia vizavi de soții Blanchard. Bingo! Pamela avea doi fii dintr-o căsătorie anterioară, încheiată prin divorț. Ea nu vorbea prea mult despre copii, dar unul se afla în Alaska, iar celălalt era avocat, sau studia pentru a deveni avocat. Ceva de genul ăsta.

Cum nici unul dintre fii nu crescuse în Gardner, urma se răci foarte curând. Nimeni nu-i cunoștea. De fapt, Rafe nu reuși să găsească pe nimeni care să-i fi văzut pe fiii Pamelei. Apoi, Rafe vorbi cu avocatul său, un prăpădit, specializat în divorțuri, care cunoștea o secretară de la banca domnului Blanchard. Secretara vorbi cu secretara personală a domnului Blanchard, care descoperi că Pamela nu era nici din Lubbock, nici din Amarillo, ci din Austin. Lucrase acolo pentru o asociație a bancherilor și astfel îl cunoscuse pe domnul Blanchard. Secretara știa despre căsătoria anterioară și credea că divorțul avusese loc cu mulți ani în urmă. Nu, nu-i văzuse niciodată pe fiii Pamelei. Domnul Blanchard nu discuta niciodată despre ei. Cuplul ducea o viață liniștită și rareori primea musafiri. Fitch primea în fiecare oră câte un raport de la Dante și Joe Boy. Luni, către prânz, sună un cunoscut din Austin, cu care lucrase, cu șase ani în urmă, la un proces împotriva tutunului, ce avusese loc în Marshall, Texas. Era o urgență, îi explică Fitch. În numai câteva minute, o duzină de detectivi cercetau deja cartea de telefoane și sunau diferite persoane. Nu trecu mult până când ogarii descoperiră urma căutată.

Pamela Kerr fusese secretar executiv la Asociația Bancherilor din Texas, cu sediul în Austin. De la un telefon la altul, reușiră să localizeze un fost coleg, care lucra acum pe post de consilier al unei școli private. Pretextând că Pamela era pe lista posibililor jurați într-un proces pentru omor cu premeditare din Lubbock, detectivul se prezintă drept asistent al procurorului districtual, care încerca să adune informații legale despre jurați. Colegul se simți obligat să răspundă la întrebări, deși nu o mai văzuse și nici nu mai vorbise cu Pamela de mulți ani.

Pamela avea doi fii, Jeff și Alex. Alex era cu doi ani mai mare decât Jeff și absolvise liceul din Austin, după care plecase în Oregon. Jeff absolvise și el liceul din Austin, cu onoruri, apoi plecase la colegiu, în Rice. Tatăl băieților abandonase familia pe când copiii abia începuseră să meargă de-a bușilea, iar Pamela se descurcase remarcabil ca mamă singură.

Dante, proaspăt coborât dintr-un avion privat, ajunsese la liceu, însoțit de un investigator; acolo li se permise să scormonească prin vechile dosare din bibliotecă. Poza lui Jeff Kerr, făcută în 1985, când era în anul trei de liceu, era

color — haină albastră, papion mare, albastru, părul scurt, figura unui om cinstit care privea drept spre aparat. Aceeași figură pe care Dante o studiasese ore întregi, în Biloxi. Fără să evite, spuse: „Acesta e omul nostru” și rupse pe furiș pagina din cartea anuală. Îl sună imediat pe Fitch, pe telefonul mobil, chiar de acolo, dintre teancurile de cărți.

Trei telefoane la Rice au dezvăluit că Jeff Kerr absolvise colegiul acolo, în 1989, obținând o diplomă în psihologie. Dându-se drept reprezentant al unei firme care intenționa să-l angajeze, omul de la capătul firului găsi un fost profesor de științe politice de la Rice, care își mai amintea de Kerr, fostul său student. Le povesti că tânărul plecase să urmeze Facultatea de Drept în Kansas.

Susținându-și cerințele cu o serioasă sumă de bani, Fitch găsi, prin telefon, o firmă de detectivi care se arătă gata să lase orice altceva deoparte și să întoarcă orașul Lawrence pe dos, pentru a găsi orice urmă, cât de mică, a lui Jeff Kerr.

Pentru un om atât de vorbăreț în mod normal, Nicholas se arătă destul de rezervat în pauza de prânz. Nu rosti nici un cuvânt cât își savură cartoful umplut adus de la O'Reilly. Evită să privească pe cineva, arătând cât se poate de trist.

Toți jurații treceau prin aceeași stare sufletească. Vocea lui Leon Robilio le rămăsese imprimată în auz, o voce de robot, înlocuind-o pe cea adevărată, pierdută din cauza tutunului, o voce de robot, care le dezvăluise oribila murdărie pe care, odată, încercase să o ascundă. Trei mii de copii pe zi, dintre care o treime aveau să moară din cauza dependenței. Cuvintele încă le mai răsunau în urechi. Noua generație trebuie cucerită!

Loreen Duke se plictisise de sandviciul cu pui, din care abia reușea să ia câte o firimitură. Îl privi, peste masă, pe Jerry Fernandez și spuse, rupând tăcerea grea:

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, îi răspunse el.

— Câți ani aveai când te-ai apucat de fumat?

— Paisprezece.

— De ce ai început?

— Din cauza reclamei cu tipul de la Marlboro. Toți puștii din jurul meu fumau Marlboro. Trăiam la țară, ne plăceau caii și întrecerile de rodeo. Reclama cu Marlboro era prea frumoasă ca să-i poți rezista.

În acel moment, toți jurații văzură în fața ochilor imaginea panourilor imense de reclamă — figura bătută de soare, bărbia, pălăria, calul, pielea bătută, poate chiar munții cu puțină zăpadă, sentimentul de independență dat de faptul că își putea aprinde o țigară, în timp ce toată lumea îl lăsa în pace. Cum să nu vrea un băiat de paisprezece ani să fie asemenea tipului din reclama Marlboro?

— Ești dependent? îl întrebă Rikki Coleman, jucându-se cu farfuria pe care se afla obișnuita ei porție de mâncare dietetică — salată de lăptuci și piept de curcan fiert. Cuvântul „dependent” îi scăpase de pe buze, ca și cum ar fi vorbit despre heroină.

Jerry reflectă o clipă și constată că prietenii săi erau foarte atenți. Doreau să afle ce forță menținea dependența cuiva.

— Nu știu, spuse el. Cred că m-aș putea lăsa. Am încercat de câteva ori. Sigur că ar fi frumos să mă las. E un obicei atât de periculos!

— Nu-ți place? îl întrebă Rikki.

— A, sunt momente când o țigară e binevenită, dar am ajuns la două pachete pe zi și asta e prea mult.

— Dar tu, Angel? o întrebă Loreen pe Angel Weese, care stătea chiar lângă ea și, în general, vorbea cât mai puțin posibil. Câți ani aveai când ai început?

— Treisprezece, răspunse rușinată Angel.

— Eu aveam șaisprezece, recunosc Sylvia Taylor-Tatum, înainte de a fi întrebată.

— Eu am început să fumez la paisprezece ani, anunță Herman din capul mesei, în încercarea de a continua discuția. M-am lăsat la patruzeci de ani.

— Mai e cineva? întrebă Rikki, încheind acest moment al mărturisirilor.

— Eu m-am apucat la șaptesprezece ani, spuse colonelul. Când am intrat în armată. Dar am renunțat la acest obicei acum treizeci de ani.

Ca de obicei, era mândru de autodisciplina de care dădea dovadă.

— Altcineva? întrebă Rikki din nou, după o lungă tăcere.

— Eu. Am început la șaptesprezece ani și m-am lăsat doi ani mai târziu, spuse Nicholas, deși nu era adevărat.

— E cineva aici care să fi început să fumeze după optsprezece ani? întrebă Loreen.

Tăcere.

Nitchman, îmbrăcat în civil, se întâlnește cu Hoppy pentru a mânca împreună un sandwich. Hoppy se temea să fie văzut în public cu un agent FBI și răsuflă ușurat când Nitchman apare îmbrăcat în blugi și o cămașă în carouri. Nu se punea problema ca amicii și cunoștințele lui Hoppy din oraș să miroasă din prima clipă un agent federal, dar tot era nervos. În plus, Nitchman și Napier făceau parte dintr-o unitate specială din Atlanta, așa cum îi spusese lui Hoppy.

El le relatează ce auzise în dimineața aceea la tribunal, le spune că Robilio, cel fără grai, făcuse o impresie puternică și că părea să aibă juriul în buzunar. Nitchman se arată, ca și în alte dăți, foarte puțin interesat de proces și îi explică din nou că făcea doar ceea ce îi cereau șefii de la Washington. Îi dădu lui Hoppy o foaie de hârtie împăturită, plină de numere și cuvinte scrise mărunt, spunându-i că tocmai sosise de la Cristiano, de la Justiție. Doreau să i-o arate lui Hoppy.

În realitate, era vorba despre o creație aparținând oamenilor lui Fitch, doi foști agenți CIA care își făceau de lucru pe la Washington, distrându-se pe seama nefericirii altora.

Era o copie, trimisă prin facsimil, a unui raport îngrozitor cu privire la Leon Rubilio. Nu era menționată nici sursa, nici data și cuprindea numai patru paragrafe, sub amenințatorul titlu de RAPORT CONFIDENȚIAL. Hoppy îl citi repede, ronțâind, din timp în timp, câte un cartof prăjit. Robilio primise o jumătate de milion de dolari pentru a depune mărturie. El fusese concediat din cadrul Consiliului pentru Studiul Tutunului, deoarece delapidase bani; fusese chiar pus sub acuzație, deși aceasta fusese ulterior retrasă. Robilio avea de multă vreme probleme mentale. Hărțuise sexual două secretare de la consiliu. Cancerul său la gât fusese probabil provocat de alcoolism, și nu de tutun. Robilio era un mincinos notoriu, care ura consiliul și urmarea să se răzbune.

— Vai de mine! șopti Hoppy, căscând gura plină de cartofi prăjiți.

— Domnul Cristiano s-a gândit că n-ar strica să-i dați acest document soției dumneavoastră, spuse Nitchman. Ea l-ar putea arăta mai departe, dar numai

juraților în care are încredere.

— În privința asta, aveți dreptate, spuse Hoppy, împăturind repede foaia de hârtie și băgând-o în buzunar.

Privi în jur, spre mulțimea adunată în restaurant, ca și cum se simțea vinovat de ceva.

Din cărțile anuale și dosarele restrânse pe care arhivarul Facultății de Drept a acceptat să le arate, s-a constatat că Jeff Kerr se înscriesese în primul an de studii în toamna lui 1989. Figura lui, foarte serioasă, apărea alături de colegii din anul doi, în 1991, iar după aceea nu se mai făceau alte referiri la el. Nu obținuse diploma în drept.

În anul doi jucase în echipa de rugby a facultății. O fotografie de grup îl prezenta la braț cu doi colegi — Michael Dale și Tom Ratcliff —, amândoi absolvenți ai facultății în anul următor. Dale lucra pe post de consilier în Des Moines. Ratcliff era asociat într-o firmă de avocatură din Wichita. Câte un detectiv a fost trimis în fiecare direcție.

Dante a ajuns în Lawrence și a fost dus la facultate, unde a confirmat identitatea lui Kerr pe baza datelor din dosar. Și-a petrecut o oră studiind figurile tuturor studenților trecuți pe acolo între 1985 și 1994 și nu a găsit nici o fată care să semene cu cea pe care o cunoșteau sub numele de Marlee. Și-a încercat șansa la întâmplare. Toate cărțile anuale se făceau în anul al doilea. Toți erau niște tineri serioși. Toată munca lui Dante se baza pe căutarea acului în carul cu fân.

Luni seara, detectivul pe nume Small l-a găsit pe Tom Ratcliff ocupat până peste cap cu treaba, în biroul său micuț, fără ferestre, de la firma Wise and Watkins, una dintre cele mai importante din Wichita. Au convenit să se întâlnească la un bar, într-o oră.

Small a vorbit cu Fitch, adunând cât mai multe amănunte cu putință sau, mai bine zis, atâtea câte dorea Fitch să-i ofere. Small era un fost polițist, cu două foste neveste. Deținea titlul de specialist în probleme de securitate, ceea ce, în Lawrence, însemna că face orice, de la pânda la motel și până la examene poligrafice. Nu era prea deștept, iar Fitch își dăduse seama imediat de asta.

Ratcliff întârzie la întâlnire și fiecare comandă câte ceva de băut. Small făcu tot ce-i stătea în putință pentru a face pe nebunul și atoateștiutorul. Ratcliff era suspicios, îi spuse puține lucruri la început, ceea ce era normal pentru cineva pe care un om cu totul străin îl întreabă, dintr-o dată, despre o cunoștință veche.

— Nu l-am văzut de mulți ani, spuse Ratcliff.

— Ați vorbit cu el?

— Nu. Nici un cuvânt. A renunțat la facultate după al doilea an.

— Erați apropiați?

— L-am cunoscut bine în anul întâi, dar n-am fost chiar cei mai buni prieteni. După aceea, s-a retras. Are probleme?

— Nu. Nici vorbă.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spuneți de ce vă interesează.

În termeni generali, Small îi spuse ceea ce-l învățase Fitch, reușind să-și amintească aproape totul și apropiindu-se de adevăr. Jeff Kerr era pe lista posibililor jurați într-un mare proces, undeva, iar el, Small, fusese angajat de una dintre părți pentru a-i cerceta dosarul.

— Unde are loc procesul? întrebă Ratcliff.

— Nu pot să vă spun. Dar vă asigur că nu e ceva ilegal. Sunteți avocat. Înțelegeți.

Într-adevăr, Ratcliff înțelegea. Își petrecuse cea mai mare parte a scurtei sale cariere muncind din greu la ordinele unui partener, în cazuri de litigiu. Cercetările asupra juraților erau o corvoadă pe care învățase deja s-o urască.

— Cum aş putea să verific acest lucru? întrebă el, ca un adevărat avocat.

— Eu nu am autoritatea să divulg informații specifice despre proces. Hai să facem așa: dacă vă pun o întrebare care, după părerea dumneavoastră, ar putea să-l afecteze pe Kerr, nu sunteți obligat să-mi răspundeți. Vi se pare corect?

— Hai să încercăm, bine? Dar dacă nu-mi miroase bine, o întind de-aici, bine?

— Mi se pare corect. De ce a renunțat la facultate?

Ratcliff sorbi o gură de bere și încercă să-și amintească.

— Era un student foarte bun, strălucit. Dar, după primul an, a început dintr-o dată să urască gândul că va deveni avocat. A lucrat într-o firmă de avocați în vara aceea, o firmă mare din Kansas, și asta l-a dezgustat. În plus, s-a îndrăgostit.

Fitch dorea cu disperare să afle dacă exista și o fată.

— Cine era fata? întrebă Small.

— Claire.

— Claire și mai cum?

Încă o înghițitură.

— Nu-mi amintesc în clipa asta.

— O cunoșteați?

— Știam cine este. Claire lucra la un bar, în centrul orașului, un loc preferat printre studenții de la drept. Cred că acolo l-a cunoscut pe Jeff.

— Ați putea să-mi spuneți cum arăta?

— De ce? Credeam că era vorba despre Jeff.

— Mi s-a cerut să obțin o descriere a prietenei lui din facultate. Asta e tot ce știu, spuse Small, ridicând din umeri, ca și cum n-avea ce-i face.

Se cântăriră unul pe celălalt din priviri timp de câteva secunde. Ce naiba? își zise Ratcliff. La urma urmelor, n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu ei. Jeff și Claire erau, oricum, o amintire îndepărtată.

— De înălțime mijlocie, cam 1,65. Părul negru, ochii căprui, frumușică — tot tacâmul.

— Era studentă?

— Nu sunt sigur. Cred că fusese studentă, mai înainte. Poate era absolventă.

— La Universitatea Kansas?

— Nu știu.

— Cum se numea localul?

— Mulligan's. E în centru.

Small știa bine locul. Câteodată mergea pe acolo să-și înece amarul și să admire fetele de colegiu.

— Am dat și eu ceva pahare pe gât la Mulligan's, spuse el.

— Mda, mi-e dor de el, spuse Ratcliff melancolic.

— Ce-a făcut Kerr după ce a renunțat la facultate?

— Nu știu sigur. Am auzit că a plecat din oraș, împreună cu Claire, dar n-am mai aflat nimic despre el de-atunci încolo.

Small îi mulțumi și îl întrebă dacă putea să-l sune la birou, dacă mai avea întrebări. Ratcliff îi răspunse că era foarte ocupat, dar să încerce.

Șeful lui Small din Lawrence avea un prieten care îl cunoștea pe patronul din ultimii cincisprezece ani al localului Mulligan's. Era unul dintre avantajele traiului într-un oraș mic. Cărțile de muncă nu erau chiar confidențiale, mai ales pentru proprietarul unui bar care raporta mai puțin de jumătate din veniturile sale în bani gheață. Numele ei era Claire Clement.

Fitch începu să-și frece vesel mâinile la aflarea veștii. Îi plăcea la nebunie această cursă. Acum, Marlee era Claire, femeie cu un trecut pe care se străduise din greu să-l ascundă.

— Cunoaște-ți dușmanii, strigă el spre pereți. Era prima regulă a unui război.

24

Răzbunătoare, cifrele reveniră în proces luni după-amiază. Mesagerul lor era un economist, educat să privească viața lui Jacob Wood prin prisma unei cifre concise, în dolari. Numele lui era doctor Art Kallison, profesor pensionar dintr-o școală privată din Oregon, de care nu auzise nimeni. Matematica nu era complicată și doctorul Kallison dovedea că mai fusese și altă dată într-o sală de tribunal. Știa cum să depună mărturie, cum să simplifice lucrurile. Nota totul pe o tablă, cu creta, fără să-i tremure mâna.

La moartea sa, survenită pe când avea cincizeci și unu de ani, Jacob Wood avea un salariu de bază de 40.000 de dolari pe an, la care se adăuga fondul de pensie asigurat de firma unde lucra, plus alte beneficii. Considerând că ar fi trăit și muncit până la șaiszeci și cinci de ani, Kallison socoti eventualul câștig pierdut la valoarea de 720.000 de dolari. Legea permitea și calculul factorului de inflație, care ridica totalul la 1.180.000 de dolari. Apoi, legea prevedea ca acel total să fie redus la valoarea din prezent, ceea ce încurca puțin lucrurile. În acest punct, Kallison făcu o scurtă prezentare, cât se poate de amabilă, în beneficiul juraților. Suma ar fi valorat 1.180.000 de dolari dacă era obținută peste cincisprezece ani, dar pentru acest proces trebuia să stabilească valoarea ei în prezent. Astfel, suma trebuia redusă. Noua cifră era de 835.000 de dolari.

A reușit perfect în încercarea de a convinge juriul că era vorba numai despre salariul pierdut. El era economist și nu știa să evalueze în bani viața unui om. Munca lui nu avea nimic de-a face cu durerea și suferința îndurate de domnul Wood până la moarte; nu avea nimic de-a face cu pierderea suferită de familia acestuia.

Un tânăr avocat al apărării, pe nume Felix Mason, vorbi pentru prima dată în proces. Era unul dintre partenerii lui Cable, specialist în previziuni economice și, din nefericire pentru el, această unică apariție avea să fie foarte scurtă. Începu contrainterogatoriul domnului Kallison întrebându-l de câte ori pe an depunea mărturie în procese.

— Numai asta fac în ultima vreme. Am renunțat la catedră, răspunse Kallison. Răspundea la această întrebare la fiecare proces.

— Ați fost plătit pentru a depune mărturie? îl întrebă Mason. Întrebarea era la fel de uzată ca și răspunsul.

— Da. Sunt plătit pentru a mă afla aici. La fel ca dumneavoastră.

— Cu cât?

— Cinci mii de dolari pentru consultanță și mărturie. Pentru avocați, nu încăpea îndoială că acest Kallison era de departe cel mai ieftin expert venit la proces.

Mason nu era lămurit cu rata inflației folosită de Kallison în calculele sale și discuta în contradictoriu timp de 30 de minute, în legătură cu creșterea istorică a indexului prețurilor de la bunurile de consum. Dacă Mason reușise, cumva, să marcheze vreun punct, nimeni nu observă acest lucru. Mason dorea să-l facă pe Kallison să recunoască faptul că 680.000 de dolari ar fi fost o sumă mai rezonabilă pentru salariul pierdut de domnul Wood.

În realitate, nu era așa de important. Rohr și echipa lui de avocați pledanți de calibru mare ar fi acceptat oricare cifră. Salariul pierdut era doar un punct de pornire. La aceasta, Rohr avea să adauge durerea și suferința, pierderea bucuriei de a trăi, pierderea unui tovarăș de viață, plus alte elemente colaterale, cum erau costurile spitalizării domnului Wood și cheltuielile de înmormântare. Apoi, Rohr avea să atace potul cel mare. Avea să le arate juraților ce disponibilități avea Pynex în bani gheață, rugându-i să solicite o porție zdravănă, ca daune punitive.

Cu o oră înainte de închiderea ședinței, Rohr anunță cu mândrie curtea că „apărarea își chema ultimul martor”. Doamna Celeste Wood.

Jurații nu fuseseră avertizați că acuzarea se apropia de sfârșitul prezentării sale. Toți se simțiră ușurați dintr-o dată. Plictiseala acelei după-amieze dispăru imediat. Câțiva jurați nu-și putură stăpâni un zâmbet. Alți câțiva își descrețiră frunțile. Scaunele scârțâiau, anunțând trezirea lor la viață.

Era a șaptesprezecea seară de izolare. Conform ultimei teorii prezentate de Nicholas, apărarea nu putea dura mai mult de trei zile. Acum calculau mental. Ar fi putut să se întoarcă acasă la sfârșitul săptămânii!

În cele trei săptămâni cât stătuse liniștită la masă, cu zeci de avocați în jur, Celeste Wood de-abia dacă scosese câteva vorbe în șoaptă. Demonstrase un uimitor talent de a-i ignora pe avocați, de a ignora fețele juraților și de a privi drept înainte, fără expresie, spre martori. Se îmbrăcase în toate variantele posibile de negru și gri, mereu cu ciorapi și pantofi negri.

Jerry o poreclise „văduva Wood” din prima săptămână.

Avea cincizeci și cinci de ani, aceeași vârstă pe care ar fi avut-o și soțul ei, dacă n-ar fi murit de cancer la plămâni. Era foarte slabă, pipernicită, cu părul încărunțit, tuns scurt. Lucra la biblioteca regională și crescuse trei copii. Juriul a primit spre studiu câteva portrete de familie.

Celeste făcuse depoziția cu un an înainte și o respectase sub îndrumarea profesioniștilor aduși de Rohr. Se abținea, avea emoții, dar nu era speriată și se hotărâse să nu-și arate pe față sentimentele. La urma urmelor, soțul ei era mort de patru ani.

Împreună cu Rohr, studiase planul în amănunt, pentru a nu lăsa loc nici unei greșeli. Vorbi despre viața ei cu Jacob, cât de fericiți fuseseră, despre anii de început, despre copii, apoi despre nepoți și visurile pentru anii pensionării. Trecuseră și peste clipe mai grele, nimic serios, nimic până se îmbolnăvise el. Jacob dorise din tot sufletul să se lase de fumat și încercase de multe ori s-o facă, dar fără prea mare succes. Dependența era prea puternică.

Fără prea mult efort din partea ei, Celeste stârni simpatie auditoriului. Nu-i tremură vocea nici măcar o clipă. Rohr bănuise și avusese dreptate că lacrimile false nu ar fi fost prea bine primite de către juriu. Oricum, ea nu plângea prea ușor.

Cable trecu la contrainterogatoriu. Ce putea s-o întrebe? Se ridică în picioare și, cu tristețe și cu un aer umil, spuse:

— Onorată instanță, nu avem întrebări pentru acest martor.

Fitch avea o grămadă de întrebări pentru acel martor, dar nu le putea pune, deschis, în tribunal. După perioada convenită de doliu, de fapt, la peste un an de la înmormântare, Celeste începuse să se întâlnească cu un bărbat divorțat, cu șapte ani mai tânăr decât ea. Surse demne de încredere afirmau că plănuiau să se căsătorească, în liniște, imediat după încheierea procesului. Fitch știa că Rohr însuși o obligase să amâne căsătoria până după proces.

Juriul nu va afla asta în tribunal, dar Fitch pune la punct un plan pentru a strecura această informație pe ușa din dos.

— Acuzarea și-a încheiat prezentarea, anunță Rohr, după ce Celeste luă din nou loc la masă. Avocații ambelor părți se grupaseră și discutau aprins, dar cu voce scăzută.

Judecătorul rămase cu privirea ațintită pe hârtiile adunate pe masa sa, apoi se întoarse spre juriul său obosit.

— Doamnelor și domnilor, am o veste bună și una rea. Vestea bună este evidentă. Acuzarea și-a încheiat expunerea și ne aflăm dincolo de jumătatea procesului. Se așteaptă ca acuzarea să prezinte mai puțini martori decât apărarea. Vestea proastă este că, în acest punct al procesului, trebuie să dezbatem o mulțime de moțiuni. Vom face acest lucru mâine, probabil pe tot parcursul zilei. Îmi pare rău, dar nu avem altă soluție.

Nicholas ridică mâna. Harkin îl privi câteva secunde, apoi reuși să rostească:

— Da, domnule Easter?

— Vreți să spuneți că trebuie să stăm toată ziua de mâine la motel?

— Mă tem că da.

— Nu înțeleg de ce.

Avocații își întrerupseră scurtele conferințe și se întoarseră uimiți spre Easter. Se întâmpla foarte rar ca un jurat să vorbească în plină ședință.

— Pentru că există o listă cu probleme care trebuie rezolvate în absența juriului.

— A, am înțeles asta. Dar de ce trebuie să stăm degeaba?

— Ce doriți să faceți?

— Ar fi multe posibilități. Am putea închiria un vapor, pentru o croazieră în golf, la pescuit, de exemplu.

— Nu le pot cere contribuabililor acestui district să plătească așa ceva, domnule Easter.

— Credeam că și noi suntem contribuabili.

— Răspunsul este nu. Îmi pare rău.

— Dă-i încolo de contribuabili! Sunt convins că avocații aici de față nu s-ar supăra să pună la bătaie niște bani. Uitați ce zic eu, rugați fiecare parte să pună câte o mie de dolari. Am putea închiria o ambarcațiune mai mare, să ne distrăm pe cinste.

Deși atât Cable, cât și Rohr reacționară în aceeași clipă, Rohr reuși să vorbească primul, sărind în picioare.

— Am fi fericiți să plătim jumătate din cost, onorată instanță!

— Este o idee minunată, domnule judecător! adăugă Cable îndată, cât putu de tare.

Harkin ridică ambele brațe, cu palmele întoarse spre ei.

— Stați puțin! spuse el.

Își frecă tâmpile și încercă să-și amintească un precedent. Bineînțeles, nu exista nici unul. Nici o lege nu interzicea așa ceva. Nu existau conflicte de interese.

Loreen Duke îl bătu pe Nicholas pe umăr și îi șopti ceva la ureche.

— Ei bine, sunt sigur că n-am mai auzit să se fi întâmplat vreodată așa ceva, spuse judecătorul. Cred că această situație intră în categoria celor aflate la discreția instanței, nu-i așa, domnule Rohr?

— Nu se va întâmpla nimic, onorată instanță. Fiecare parte plătește jumătate. Nici o problemă.

— Domnule Cable?

— Nu cunosc nici un statut sau regulă de procedură care să împiedice așa ceva. Sunt de acord cu domnul Rohr. Dacă ambele părți împart costurile, nu va exista nici un prejudiciu.

Nicholas ridică din nou mâna.

— Iertați-mă, onorată instanță. Mi s-a adus la cunoștință că unii dintre jurați s-ar putea să prefere să meargă la cumpărături decât să se plimbe cu barca în golf.

Din nou, Rohr se dovedi cu o fracțiune de secundă mai rapid în reacții.

— Vom fi fericiți să împărțim costul autobuzului, onorată instanță. Și al mesei de prânz.

— La fel și din partea noastră, spuse Cable. Chiar și cina.

Gloria Lane se repezi spre banca juraților cu o foaie de hârtie. Nicholas, Jerry Fernandez, Lonnie Shaver, Rikki Coleman, Angel Weese și colonelul Herrera optară pentru plimbarea cu vaporul. Ceilalți aleaseră cartierul francez.

Luând în considerare și caseta video cu mărturia lui Jacob Wood, Rohr și ceilalți avocați ai săi au prezentat zece martori în fața juriului, acoperind treisprezece zile de audieri. Cazul era foarte temeinic susținut; acum era rândul juraților să stabilească nu dacă țigările sunt periculoase, ci dacă era timpul ca fabricanții acestora să fie pedepsiți.

Dacă juriul n-ar fi fost izolat, Rohr ar fi chemat la bară cel puțin încă trei martori: unul, pentru a discuta psihologia reclamelor publicitare; unul, expert în probleme de dependență; unul, pregătit să descrie în detaliu captarea insecticidelor și a pesticidelor de către frunzele de tutun.

Dar juriul era cât se poate de izolat, iar Rohr știa că e timpul să se oprească. Evident, acesta nu era un juriu obișnuit. Un nevăzător. Un țicnit care făcea exerciții de yoga în pauza de prânz. Cel puțin două greve până în acel moment. Liste de solicitări la fiecare pas. Porțelan și argintărie la masă. Bere după lucru, plătită de contribuabili. Interludii comune și vizite personale. Judecătorul Harkin reușea din ce în ce mai greu să adoarmă.

Cu siguranță că nici pentru Fitch nu era un juriu obișnuit, iar Fitch sabotase mai multe jurii decât oricine în întreaga jurisprudență americană. Folosise capcanele obișnuite și adunase gunoaiile obișnuite. Acțiunile sale de dezinformare se desfășurau fără greșală. O singură explozie, până în acel moment. Nimeni nu-și rupsesese oasele. Dar fata asta, Marlee, schimbasesc totul. Prin ea putea cumpăra un verdict, o soluție în favoarea apărării, cu efect de șoc, care l-ar fi umilit doar pe Rohr și ar fi speriat legiunea de avocați pledanți flămânzi, care pândeau ca vulturii, gata să-și atace prada.

În acest proces, cel mai important de până atunci dintre procesele intentate împotriva industriei tutunului, în care cei mai mari avocați ai acuzării pusese milioane la bătaie, drăguța de Marlee avea să-i aducă verdictul pe tavă. Fitch era convins de asta și era frământat de gânduri. Se gândea la ea în fiecare clipă și o revedea în somn.

Dacă n-ar fi fost Marlee, Fitch n-ar fi dormit deloc. Era momentul potrivit, în

care acuzarea putea să câştige procesul; tribunalul potrivit, starea de spirit potrivită. Experţii prezentaţi erau de departe cei mai buni pe care Fitch îi întâlnise în cei nouă ani de când conducea apărarea. Nouă ani, opt procese, opt verdicte în favoarea apărării. Chiar dacă îl ura pe Rohr, nu putea să nu recunoască, dar numai faţă de sine însuşi, că acesta era avocatul potrivit pentru apărarea a pune la zid.

O victorie asupra lui Rohr în Biloxi ar fi fost o puternică baricadă împotriva viitoarelor litigii în problema tutunului. Putea chiar să salveze întreaga industrie.

Ori de câte ori Fitch socotea voturile juriului, începea cu Rikki Coleman, din cauza avortului ei. Avea votul ei în buzunar, doar că ea încă nu ştia acest lucru. Apoi, îl adăuga pe Lonnie Shaver. Apoi, pe colonelul Herrera. Millie Dupree avea să fie o pradă uşoară. Experţii lui erau convinşi că Sylvia Taylor-Tatum era, practic, incapabilă de înţelegere; în plus, era fumătoare. Dar experţii săi nu ştiau că ea se culca cu Jerry Fernandez. Jerry şi Easter erau prieteni. Fitch prevedea că toţi trei — Sylvia, Jerry şi Nicholas — aveau să voteze la fel. Loreen Duke stătea lângă Nicholas şi cei doi erau adesea văzuţi şoptindu-şi câte ceva în timpul şedinţelor. Fitch se gândi că ea îl va urma pe Easter. Iar dacă Loreen făcea acest lucru, la fel avea să se întâmple şi cu Angel Weese, singura femeie de culoare. Părerile lui Weese erau imposibil de descifrat.

Nimeni nu se îndoia că Easter va domina deliberările. Acum, când Fitch ştia că Easter are doi ani de drept, era gata să parieze că băiatul le vorbise tuturor membrilor juriului despre acest lucru.

Era imposibil de ghicit cum ar fi putut vota Herman Grimes. Dar Fitch nu conta pe el. Şi nici pe Philip Savelle. Cât despre doamna Gladys Card, Fitch era liniştit. Era bătrână şi conservatoare şi era foarte probabil să dea înapoi când Rohr va cere vreo douăzeci de milioane.

Aşadar, Fitch avea patru juraţi în buzunar, cu posibilitatea de a trece alături şi numele doamnei Gladys Card. În privinţa lui Herman Grimes, putea da cu banul. Putea renunţa la Phillip Savelle, pe motiv că oricine care se armoniza atât de bine cu natura trebuia să dispreţuiască producătorii de tutun. Mai rămâneau Easter şi grupul lui de cinci persoane. Era nevoie de nouă voturi de oricare parte pentru obţinerea unui verdict. Un număr mai mic ar fi pus juriul în impas şi l-ar fi obligat pe judecătorul Harkin să anuleze procesul. Asta însemna rejudecare — ultimul lucru pe care Fitch şi l-ar fi dorit în acest caz.

Hoarda de analişti legali şi somităţi care urmăreau îndeaproape procesul cădeau rareori de acord, dar toţi preziceau la unison că un verdict unanim în favoarea lui Pynex ar fi liniştit, dacă nu cumva ar fi îngheţat în totalitate, şansele oricărui litigiu pe tema tutunului în următorii zece ani.

Fitch era hotărât să obţină acest verdict, oricât l-ar fi costat.

Starea de spirit a celor prezenţi, luni seară, în biroul lui Rohr era mult mai calmă. Neavând alţi martori de prezentat în instanţă, acuzarea se putea relaxa pentru moment. În camera de conferinţe se turna whisky în pahare. Rohr bea un pahar de apă minerală şi ronţăia brânză şi biscuiţi.

Mingea se afla acum în terenul lui Cable. Las' să-şi petreacă şi el, cu echipa lui cu tot, câteva zile pentru pregătirea martorilor şi catalogarea documentelor. Rohr nu trebuia decât să reacţioneze, să contrainterogheze — şi, în plus, privise cu atenţie fiecare depoziţie imprimată pe casete video a fiecărui martor al apărării, de nenumărate ori.

Jonathan Kotlack, avocatul însărcinat cu studiul juriului, bea la rândul său

doar apă și făcea speculații, împreună cu Rohr, în legătură cu Herman Grimes. Amândoi simțeau că e de-al lor. Aveau încredere în Millie Dupree și Savelle, tipul acela ciudat. Herrera îi îngrijora. Toți cei trei jurați de culoare — Lonnie, Angel și Loreen — erau fermi pe poziție, de partea lor. La urma urmelor, era vorba despre un caz în care o persoană neînsemnată se ridica împotriva unei corporații puternice. Cu siguranță că negrii îi vor sprijini. Întotdeauna se întâmpla așa.

Easter era cheia, pentru că el era liderul lor, după cum se convinsese toată lumea. Rikki va vota ca el. Jerry era prietenul lui. Sylvia Taylor-Tatum era pasivă și avea să accepte decizia grupului. La fel și doamna Gladys Card.

Aveau nevoie de numai două voturi, iar Rohr era convins că le avea la dispoziție.

25

Revenit în Lawrence, Small, detectivul, își studie lista de informații cu mare atenție, dar nu ajunsese la nici o concluzie. Luni seară se învârti prin localul lui Mulligan, cu paharul de alcool alături, deși i se interzisese categoric acest lucru, vorbind din timp în timp cu chelnerițele și cu studenții de la drept, dar nereușind nimic altceva decât să le trezească suspiciuni celor tineri.

Mărți dimineață, devreme, făcu o nouă vizită. Numele femeii era Rebecca și, cu câțiva ani în urmă, pe când era încă studentă la Universitatea Kansas, lucra la Mulligan's împreună cu Claire Clement. Erau prietene, după cum aflase șeful lui Small, dintr-o sursă sigură. Small o descoperi într-o bancă din centrul orașului, unde lucra ca manager.

El se prezentă cu dificultate și femeia deveni îndată bănuitoare.

— N-ați lucrat cu Claire Clement, acum câțiva ani? o întreabă el, privindu-și notițele; stătea la un capăt al biroului, pentru că ea rămăsese în picioare, de cealaltă parte. Nu-l invitase înăuntru, pentru că era ocupată.

— Știți unde se află acum?

— Nu. De ce mă întrebați?

Small repetă povestea învățată pe dinafară. Nu era în stare de mai mult.

— Păi, vedeți, se află pe lista martorilor potențiali pentru un mare proces și firma mea a fost angajată pentru a-i cerceta dosarul.

— Unde are loc procesul?

— Nu vă pot spune. Ați lucrat împreună la Mulligan's, nu-i așa?

— Da. Asta a fost demult.

— De unde era ea?

— Ce importanță are?

— Păi, ca să fiu sincer, e una dintre întrebările de pe lista mea. Facem doar o verificare, înțelegeți? Știți de unde venea?

— Nu.

Aceasta era o întrebare importantă, pentru că urmele lui Claire începeau și se sfârșeau în Lawrence.

— Sunteți sigură?

Ea își lăsă capul într-o parte, privindu-l cu dispreț pe caraghiosul din fața sa.

— Nu știu de unde venea. Când am întâlnit-o, lucra la Mulligan's. Ultima oară când am văzut-o, lucra la Mulligan's.

— Ați vorbit cu ea de curând?

— În ultimii patru ani, nu.

— L-ați cunoscut pe Jeff Kerr?

— Nu.

— Cine erau prietenii lui Claire aici, în Lawrence?

— Nu știu. Nu vă supărați, sunt foarte ocupată și vă pierdeți timpul. N-o cunoșteam chiar așa de bine pe Claire. Era o fată drăguță și așa mai departe, dar n-am fost apropiate. Acum, vă rog, am de lucru.

În timp ce vorbea, îi arătă ușa, iar Small părăsi, nemulțumit, biroul.

După ce Small ieși din clădirea băncii, Rebecca închise ușa biroului său și formă numărul unui apartament din St. Louis. Vocea înregistrată de la celălalt capăt aparținea prietenei ei, Claire. Vorbeau cel puțin o dată pe lună, deși nu se văzuseră de un an întreg. Claire și Jeff aveau o viață ciudată; erau mereu pe drum și nu rămâneau niciodată prea mult într-un singur loc. Nu le plăcea să se știe unde sunt. Numai apartamentul din St. Louis rămânea același. Claire o avertizase că s-ar putea să apară niște tipi care să-i pună întrebări ciudate. Făcuse aluzie, de mai multe ori, la faptul că ea și Jeff lucrau în secret pentru guvernul federal.

La auzul semnalului sonor, Rebecca lăsă un scurt mesaj despre vizita lui Small.

Marlee verifica robotul în fiecare dimineață, iar mesajul de la Lawrence îi îngheță sângele în vine. Își șterse fața cu un șervețel parfumat și încercă să se calmeze.

O sună pe Rebecca și reuși să-și păstreze calmul, deși avea gura uscată și îi bătea inima. Da, tipul acela, pe nume Small, întrebasese direct de Claire Clement. Și menționase și numele de Jeff Kerr. Cu puțin ajutor din partea lui Marlee, Rebecca reuși să-și amintească întreaga conversație.

Rebecca știa că e bine să nu pună prea multe întrebări, așa că se limită la un simplu:

— Sunteți bine?

— A, minunat, o asigură Marlee. Ne-am oprit la plajă pentru o vreme.

Ar fi frumos să-mi spună și *care* plajă, se gândi Rebecca, dar nu spuse nimic. Nimeni nu-și permitea să fie prea insistent cu Claire. Își luară rămas-bun cu obișnuita promisiune de a păstra legătura.

Nici ea și nici Nicholas nu-și închipuiseră că li se va găsi urma în Lawrence. Acum, că se întâmplase, se simțea copleșită de întrebări. Cine îi găsise? Care parte — Fitch sau Rohr? Mai degrabă Fitch, pur și simplu pentru că avea mai mulți bani și era mai șmecher. Ce greșeală făcuseră? Cum fusese posibil să-i urmărească dincolo de Biloxi? Cât de multe lucruri știau?

Și până unde aveau să meargă? Trebuia neapărat să vorbească cu Nicholas dar, în acel moment, el se afla cu barca, pe undeva prin golf, în căutare de macrouri și relații mai strânse cu colegii săi jurați.

Fitch, desigur, nu pescuia. De fapt, de trei luni nu-și mai permisese nici măcar o zi de odihnă sau de plăceri. Se afla în biroul său, aranjând cu grijă teancurile de hârtii, când sună telefonul.

— Bună, Marlee, rosti el în receptor, adresându-se fetei din visurile sale.

— Ei, Fitch, ai mai pierdut unul!

— Ce am pierdut? Întrebă el, mușcându-și limba ca să nu-i spună „Claire”.

— Un alt jurat. Loreen Duke s-a lăsat cucerită de domnul Robilio, așa că acum susține cauza reclamantei.

— Dar încă nu a ascultat pledoaria apărării.

— Adevărat. Acum aveți patru fumători — Weese, Fernandez, Taylor-Tatum

și Easter. Ghici câți au început să fumeze după optsprezece ani?

— Nu știu.

— Nici unul. Toți au început de copii. Herman și Herrera au fumat, dar s-au lăsat. Ghici câți ani aveau când au început?

— Nu știu.

— Paisprezece și șaptesprezece. Ține cont, Fitch, jumătate din juriu a început să fumeze în adolescență.

— Și eu ce trebuie să fac?

— Să minți mai departe, presupun. Uite, Fitch, ce șanse sunt să ne întâlnim și să stăm de vorbă, între patru ochi, bineînțeles, fără gorilele tale ascunse pe după tufișuri?

— Sunt șanse foarte mari.

— Altă minciună. Uite ce-ți propun eu. Hai să ne întâlnim și să stăm de vorbă și, dacă oamenii mei observă vreun om de-al tău prin apropiere, atunci va fi ultima noastră conversație.

— Oamenii tăi?

— Oricine poate angaja niște gorile, Fitch. Ar trebui să știi asta.

— S-a făcut.

— Știi unde se află Casella's, localul acela mic, unde se mănâncă specialități marine, pe terasă, la capătul cheiului din Biloxi?

— Pot să-l găsesc.

— Acolo mă aflu acum. Deci, când vei veni spre mine, pe chei, te voi urmări. Iar dacă văd pe cineva cât de cât dubios, înțelegerea cade.

— Când?

— Chiar acum. Te aștept.

José încetini motorul în dreptul portului pentru ambarcațiuni de agrement și Fitch sări, pur și simplu, din mersul mașinii. José plecă mai departe și Fitch, singur și lipsit de orice legătură prin radio, porni pe jos de-a lungul cheiului de lemn; planșeele grele, de lemn, se mișcau ușor, lovite de valurile fluxului. Marlee era așezată la o masă de lemn cu umbreluță de soare; stătea cu spatele spre golf, cu fața spre chei. Mai era o oră până la prânz și locul era pustiu.

— Bună, Marlee, spuse Fitch, apropiindu-se; se opri și se așeză în fața ei. Marlee era îmbrăcată în blugi și o cămașă bleu din bumbac; purta o beretă de pescar și ochelari de soare.

— Ce plăcere, Fitch, îi răspunse ea.

— Totdeauna ești așa de îmbufnată? o întrebă el, așezându-și trupul masiv pe scaunul strâmt și făcând tot posibilul să zâmbească și să pară cât mai sociabil.

— Ai microfoane, Fitch?

— Nu. Bineînțeles că nu.

Încet, ea scoase din poșeta umflată un aparat subțire, negru, ce părea un reportofon. Apăsă un buton și îl așeză pe masă, îndreptat spre pânțelele imens al lui Fitch.

— Iartă-mă, Fitch, verificam doar dacă ai avut timp să-ți pui câte un microfon, ici-colo.

— Am spus că nu, ce naiba, ripostă Fitch, ușurat. Konrad îi propusese un minuscule microfon corporal, care să poată fi receptat dintr-un camion aflat în apropiere, dar Fitch, grăbit, fusese nevoit să-l refuze.

Ea privi micul monitor digital de la capătul senzorului, apoi îl puse la loc în poșetă. Fitch zâmbi, dar numai pentru o clipă.

— Am primit un telefon de la Lawrence în dimineața asta, spuse ea și Fitch înghiți cu greu. E clar că ai pe-acolo niște prostănaci care bat pe la uși și calcă-n străchini.

— Nu știi despre ce vorbești, spuse Fitch cam nesigur și destul de neconvingător.

Fitch fusese! Ochii îl trădau; clipea și privea în toate părțile, cu fereală. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă, dar era o dovadă suficientă că îl descoperise. O clipă, Fitch tresări și respiră mai greu. Fusese prins în cursă.

— Chiar așa. Încă un telefon de la vechii mei prieteni și n-ai să-mi mai auzi niciodată glasul.

El își reveni destul de repede.

— Ce e cu Lawrence? Întrebă el, ca și cum integritatea sa ar fi fost pusă la îndoială.

— Las-o moartă, Fitch! Și adună-ți ogarii. El expiră greu, ridicând din umeri, uimit.

— Bine. Cum vrei. Dar aș prefera să știu despre ce vorbești.

— Știi foarte bine. Încă un telefon și s-a terminat, da?

— Da. Ce vrei tu.

Deși Fitch nu-i putea vedea ochii, îi simțea ațintiți asupra lui din spatele lentilelor groase. Ea nu spuse nimic timp de câteva clipe. Un chelner își făcea de lucru la o masă din apropiere, dar nu făcea nici un efort să-i servească.

În cele din urmă, Fitch se aplecă spre ea și o întrebă:

— Când o să terminăm cu jocurile astea?

— Acum.

— Minunat. Ce dorești?

— Bani.

— Mi-am imaginat. Cât?

— Am să stabilesc prețul mai târziu. Înțeleg că ești gata să închei afacerea.

— Sunt întotdeauna gata să închei o afacere. Dar trebuie să știu ce primesc în schimb.

— E foarte simplu, Fitch. Depinde de ceea ce dorești. În ceea ce te privește, juriul are patru variante. Poate da un verdict în favoarea reclamantei. Opiniile pot fi împărțite, caz în care procesul ar fi suspendat și juriul ar fi trimis acasă, dar tu ar trebui să revii aici peste un an, sau cam așa ceva, ca să faci din nou același lucru. Rohr nu pleacă nicăieri. Decizia ar putea fi de nouă la trei pentru tine, adică o victorie răsunătoare. Și mai poate fi de doisprezece la zero, situație în care clienții tăi ar putea să stea liniștiți câțiva ani.

— Știu toate astea.

— Sigur că știi. Dacă lăsăm deoparte verdictul în favoarea reclamantei, atunci avem trei variante.

— Ce îmi poți oferi?

— Tot ce vreau eu. Inclusiv un verdict în favoarea reclamantei.

— Deci, cealaltă parte e gata să plătească.

— Suntem în discuții. Să lăsăm lucrurile în această fază.

— Ce-i asta, o licitație? Verdictul tău ajunge la cel care dă mai mult?

— Va fi așa cum voi dori eu.

— M-aș simți mai bine dacă te-ai feri de Rohr.

— Nu prea îmi pasă de sentimentele tale.

Un alt chelner își făcu apariția și îi observă. Fără chef, îi întrebă dacă doresc să bea ceva. Fitch dorea ceai cu gheață. Marlee ceru o cutie de Cola dietetică.

— Spune-mi cum e cu afacerea, insistă el după plecarea chelnerului.

— E foarte simplu. Convenim asupra verdictului pe care îl dorești, te uiți pe

menu și faci comanda. Apoi stabilesc prețul. Tu pregătești banii. Așteptăm până la sfârșit, până când avocații își susțin pledoaria finală și juriul se retrage pentru deliberări. În acel moment, eu îți dau instrucțiunile necesare, iar tu îmi transferi imediat banii, să zicem, într-o bancă din Elveția. Imediat ce am confirmarea că banii au sosit, juriul se întoarce cu verdictul tău.

Fitch își petrecuse ore întregi imaginându-și un scenariu care semăna remarcabil de mult cu acesta, dar să-l audă de pe buzele lui Marlee, rostit cu atâta răceală și precizie, era un șoc pentru el; simți că-i bate inima mai tare și îl luă amețeala. Ar putea fi cel mai ușor verdict de până atunci!

— N-o să meargă, spuse el îngâmfat, ca unul care negociase multe astfel de afaceri.

— Ei, nu mai spune! Rohr crede că da.

La naiba, ce repede se mișcă fata asta! Știa exact unde să-l lovească.

— Dar nu există nici o garanție, protestă el.

Ea își aranjă ochelarii de soare și se aplecă spre el, sprijinindu-se în coate.

— Deci pui la îndoială cuvântul meu, Fitch?

— Nu e vorba de asta. Îmi ceri să transfer o sumă care va fi, probabil, foarte mare, sperând și rugându-mă ca prietenul tău să controleze dezbaterile. Juriile sunt atât de imprevizibile.

— Fitch, prietenul meu controlează deliberările chiar și în această clipă. Va avea voturile asigurate cu mult timp înainte ca avocații să termine de vorbit.

Fitch avea să plătească. Luase această hotărâre cu o săptămână mai devreme și era gata să plătească oricât dorea ea, știind că în clipa în care banii părăseau fondul nu exista nici o garanție. Nu-i păsa. Avea încredere în Marlee. Ea și prietenul ei Easter, sau cum naiba îl mai chema, avuseseră răbdare și se apropiaseră pas cu pas de Lumea Tutunului, până ajunseseră în acest punct. Pentru prețul potrivit, avea să-i aducă pe tavă verdictul. Trăiseră pentru acest moment.

Ah, cât de multe erau întrebările pe care voia să i le pună! Ar fi dorit să înceapă cu ei doi, s-o întrebe a cui fusese ideea, planul acela atât de ingenios, de diabolic de a studia dosarul litigiilor precedente, apoi de a merge pe urmele proceselor, prin toată țara, pentru ca, în sfârșit, să se strecoare în juriu, gata pentru negocierea unui verdict. Era un plan strălucit. Fitch ar fi putut s-o țină pe jar ore întregi, poate chiar zile, interesându-se de fiecare amănunt, dar știa că nu ar fi primit nici un răspuns.

Știa, de asemenea, că ea se va ține de cuvânt. Muncise prea mult și ajunsese prea departe pentru a rata planul.

— Nu sunt chiar așa de neputincios în treburile astea, dacă vrei să știi, spuse el, încă menținându-se pe poziție.

— Bineînțeles că nu, Fitch. Sunt sigură că ai pregătit destule curse pentru a-ți asigura cel puțin patru jurați. Să-i numesc?

Băuturile sosiră și Fitch sorbi din paharul său de ceai. Nu, nu dorea ca ea să-i numească. N-avea de gând să se joace de-a ghicitul cu cineva care se baza pe fapte. Când discuta cu Marlee avea sentimentul că discută cu președintele juriului și, deși era un moment plăcut, conversația devenea prea unidirecțională. Cum putea ști dacă Marlee blufa sau spunea adevărul? Pur și simplu, nu era cinstit.

— Simt că nu ești convins de faptul că țin totul sub control, spuse ea.

— Eu nu sunt convins de nimic.

— Dar dacă fac să fie respins un jurat?

— Ai respins-o deja pe Stella Hulic, spuse Fitch, scoțând de la ea un prim și unic zâmbet.

— Pot s-o fac din nou. Dacă, de exemplu, hotărâsc să-l trimit acasă pe Lonnie Shaver? Ai fi impresionat?

Fitch fu gata să se înece cu ceaiul. Își șterse gura cu mâneca hainei și spuse:

— Sunt sigur că Lonnie va fi fericit. Probabil că e cel mai plictisit din toți doisprezece.

— Să scap de el?

— Nu. E inofensiv. În plus, dacă lucrăm împreună, eu cred că ar trebui să-l păstrăm pe Lonnie.

— El și Nicholas stau adesea de vorbă, știai?

— Nicholas stă de vorbă cu toată lumea?

— Da, mai mult sau mai puțin. Dacă are timp.

— Pari foarte încrezătoare.

— Nu mă încred în abilitatea avocaților tăi. Dar am încredere în Nicholas și asta e tot ce contează.

Tăcură amândoi, așteptând ca doi chelneri să aranjeze masa lângă ei.

Prânzul începea să se servească la 11:30 și cafeneaua începea să prindă viață.

În sfârșit, după plecarea chelnerilor, Fitch spuse:

— Nu pot să fac o afacere dacă nu cunosc condițiile.

— Iar eu nu fac o afacere cât timp îmi scormonești trecutul, îi răspunse ea fără nici o ezitare.

— Ai ceva de ascuns?

— Nu. Dar am prieteni și nu-mi place să primesc telefoane de la ei. Oprește totul chiar acum și această întâlnire va fi urmată de o alta. Încă un telefon și n-am să mai vorbesc niciodată cu tine.

— Nu spune asta.

— Vorbesc serios, Fitch. Cheamă-ți trepădușii la ordine.

— Nu sunt trepădușii mei, jur.

— Cheamă-i, în orice caz, sau am să-mi petrec mai mult timp cu Rohr. El ar putea fi de acord cu o înțelegere, iar un verdict în favoarea lui ar însemna că tu îți pierzi pâinea, iar clienții tăi pierd miliarde. Nu-ți poți permite așa ceva, Fitch.

În privința asta, avea mare dreptate. Orice i-ar fi cerut era foarte puțin în comparație cu costul ultim al unui verdict în favoarea reclamantei.

— N-ar strica să ne mișcăm repede, spuse el. Procesul acesta nu va mai dura prea mult.

— Cât de mult? îl întrebă ea.

— Trei sau patru zile pentru apărare.

— Fitch, mi-e foame. De ce nu pleci pe unde ai venit? Am să te sun peste vreo două zile.

— Ce coincidență. Și mie mi-e foame.

— Nu, mulțumesc. Am să mănânc singură. În plus, vreau să pleci de aici.

El se ridică în picioare.

— Sigur, Marlee, îi spuse. Cum dorești. Bună ziua.

Ea privi în urma lui, văzându-l cum se îndreaptă la pas spre parcare, lângă plajă, la capătul cheiului. Se opri acolo și chemă pe cineva prin telefonul celular.

După încercări repetate de a-l găsi pe Hoppy la telefon, Jimmy Hull Moke apără neanunțat la sediul firmei Dupree marți după-amiază și fata de la recepție, cam adormită, îi spuse că domnul Dupree e pe undeva prin spate. Plecă după aceasta și, cincisprezece minute mai târziu, se întoarse

scuzându-se, spunând că se înșelase, că domnul Dupree nu este la birou și că, de fapt, plecase la o întâlnire importantă.

— Dar mașina lui e acolo, afară, ripostă Jimmy Hull furios, arătând spre micul spațiu de parcare din fața ușii. Normal, breakul vechi al lui Hoppy se afla acolo.

— A plecat cu altcineva, spuse ea, evident mințind.

— Unde s-a dus? întrebă Jimmy Hull, ca și cum ar fi avut de gând să se ducă după el.

— Undeva în apropiere de Pass Christian. E tot ce știu.

— De ce nu mi-a răspuns la telefoane?

— Nu știu nimic. Domnul Dupree are un program foarte încărcat.

Jimmy Hull își vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor și o privi cu răceală.

— Să-i spui că am trecut pe aici, că eram foarte furios și că ar face mai bine să mă sune. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Jimmy Hull ieși din birou, urcă în camioneta sa marca Ford și plecă. Fata așteptă, asigurându-se că totul e în regulă, apoi alergă în spate, să-l elibereze pe Hoppy din debaraua pentru unelte, unde se ascunsese.

Ambarcațiunea de optsprezece metri lungime, cu căpitanul Helm la cârmă, pătrunse cam cincizeci de mile în interiorul golfului unde, sub un cer fără nori și în adierea unei brize ușoare, jumătate din juriu se puse pe pescuit macrouri, sproturi și roșioare.

Angel Weese nu mai fusese niciodată cu barca, nu știa să înoate și i se făcea rău la numai două sute de metri de mal dar, cu ajutorul unui matelot încercat și al unei sticle de săruri, își reveni și reuși chiar să prindă primul pește. Rikki arăta grozav în șort, pantofi de sport Reebok și toți îi admirară picioarele bronzate. Colonelul și căpitanul își descoperiseră, inevitabil, plăceri comune și nu trecu mult până când Napoleon ajunse pe punte, discutând despre strategii navale și împărțășind din experiența sa din timpul războiului.

Doi marinari pregătiră un prânz grozav, din crevete fierte, sandviciuri cu scoici la grătar, picioare de crab și o ciorbă din fructe de mare. Primul rând de bere se servi la prânz. Numai Rikki se abținu și bău apă.

Berea continuă să curgă în valuri toată după-masa, partida de pescuit alternând între entuziasm și plictiseală, sub mângâierea soarelui tot mai puternic. Barca era suficient de mare pentru cei care își căutau un loc mai retras. Nicholas și Jerry făceau tot posibilul ca Lonnie Shaver să aibă mereu o bere rece la îndemână. Erau hotărâți să stea de vorbă cu el pentru prima dată.

Lonnie avea un unchi care lucrase mulți ani pe o barcă de pescuit crevete; într-o bună zi, barca se scufundase și echipajul nu mai fusese găsit. Pe când era copil, Lonnie fusese la pescuit prin acele locuri, cu unchiul său și, ca să fie sincer, se cam săturase. Ba chiar disprețuia această îndeletnicire și nu mai fusese la pescuit de mulți ani. Totuși, mersul cu barca suna ceva mai bine decât călătoria cu autobuzul la New Orleans.

A fost nevoie de patru beri pentru a-l îmblânzi și a-i dezlega limba. S-au așezat într-o cabină mică de pe puntea superioară, deschisă pe toate laturile. Pe puntea de jos, Rikki și Angel priveau cum doi marinari curățau peștii prinși.

— Mă întreb câți experți ar putea chema apărarea, începu Nicholas, schimbând subiectul, căci se săturase vizibil de discuțiile pescărești. Jerry stătea întins pe un pat pliant, cu picioarele goale, cu ochii închiși și cu o bere în

mână.

— Din partea mea, pot să nu cheme nici unul, spuse Lonnie, privind spre mare.

— Te-ai săturat, nu? îl întrebă Nicholas.

— E de-a dreptul ridicol, fir-ar să fie. Omul fumează treizeci și cinci de ani și pe urmă vrea milioane pentru starea de sănătate, după ce se omoară.

— Vezi, ți-am spus eu! comentă Jerry, fără să deschidă ochii.

— Ce? întrebă Lonnie.

— Jerry și cu mine te-am bănuțit că ții cu apărarea, îi explică Nicholas. Totuși, a fost dificil, pentru că nu ești prea vorbăreț.

— Dar voi? se interesează Lonnie.

— Eu încă nu m-am hotărât. Jerry înclină spre apărare, nu-i așa, Jerry?

— Eu nu am discutat despre caz cu nimeni. Nu am avut nici un contact neautorizat. Nu am luat mită. Sunt un jurat de care judecătorul Harkin poate fi mândru.

— Înclină spre apărare, îl lămuri Nicholas pe Lonnie. Pentru că e dependent de nicotină, nu reușește să renunțe la acest obicei, dar e convins că se poate opri când dorește. Nu poate, pentru că e prea slab. Dar vrea să fie un bărbat adevărat, ca și colonelul Herrera.

— Cine n-ar vrea asta? întrebă Lonnie.

— Jerry crede că, din moment ce el se poate lăsa de fumat, dacă vrea într-adevăr s-o facă, atunci oricine ar trebui să fie în stare să facă acest lucru pe care el nu-l poate face; în concluzie, Jacob Wood ar fi trebuit să renunțe la fumat cu mult timp înainte de a se îmbolnăvi de cancer.

— Asta cam așa este, spuse Jerry. Dar protestez împotriva ideii că aș fi slab.

— Mi se pare logic, spuse Lonnie. Cum poți să rămâi neutru?

— Eee, nu știu. Poate pentru că nu am ascultat încă toate mărturiile. Mda, asta e. Legea spune că trebuie să mă feresc să dau un verdict înainte de prezentarea tuturor dovezilor. Iartă-mă!

— Te-am iertat, spuse Jerry. Acum e rândul tău să mai aduci un rând de băuturi.

Nicholas vărsă restul de băutură din cutie și coborî scara îngustă, îndreptându-se spre puntea principală.

— Nu-ți face griji pentru el, spuse Jerry. Va fi de partea noastră la vremea potrivită.

26

Ambarcațiunea reveni la mal la câteva minute după ora cinci. Trupa de pescari inimoși coborî clătinându-se de pe punte, oprindu-se pentru fotografii cu căpitanul Theo și trofee aduse, dintre care cel mai mare era un rechin de 45 de kilograme prins de Rikki și adus la mal de un marinar. Doi ofițeri i-au așteptat și i-au condus până la capătul cheiului; prada a fost lăsată în urmă, pentru că nu aveau ce face cu ea la motel.

Autobuzul cu grupul plecat la cumpărături avea să sosească peste o oră. Sosirea lui, ca și a vasului, a fost urmărită, înregistrată și relatată lui Fitch, dar nimeni nu cunoștea motivul. Fitch dorea să știe, nimic mai mult. Ei erau puși să pândească. A fost o zi liniștită, în care n-au avut mare lucru de făcut, decât să stea și să aștepte revenirea juriului.

Fitch era încuiat în biroul său cu Swanson, care își petrecuse cea mai mare

parte a după-amiezei vorbind la telefon. „Trepădușii”, cum îi numise Marlee, fuseseră retrași. În locul lor, Fitch trimitea profesioniști de la aceeași firmă din Bethesda pe care o folosiseră pentru cacealmauă cu care îl păcăliseră pe Hoppy. Swanson lucrase și el acolo pe vremuri și mulți dintre ageriți proveneau fie din CIA, fie din FBI.

Rezultatele erau garantate. Nu se putea spune că munca lor era incitantă — descoperirea trecutului unei tinere femei. Swanson urma să plece peste o oră, cu avionul, spre Kansas City, unde avea să organizeze acțiunea.

Trebuia să garanteze că nimeni nu va fi prins. Fitch se afla la ananghie — trebuia s-o păstreze pe Marlee și, în același timp, trebuia să afle cine era. Două lucruri îl împingeau să-și continue căutările. În primul rând, pentru ea era foarte important ca el să întrerupă cercetările. Ascundea ceva esențial. În al doilea rând, fata făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-și acoperi urmele.

Marlee plecase din Lawrence, Kansas, cu patru ani în urmă, după ce locuise acolo timp de trei ani. Nu devenise Claire Clement decât atunci când ajunsese acolo și încetase să se mai numească așa după plecare. Între timp, îl întâmpinase și îl recrutase pe Jeff Kerr, care acum se numea Nicholas Easter și naiba știe ce făcea cu juriul.

Angel Weese era îndrăgostită și plănuia să se căsătorească cu Derrick Maples, un superb tânăr de douăzeci și patru de ani, aflat între două meserii și între două neveste. Își pierduse slujba de agent de vânzări pentru telefoane mobile, montate pe mașini, în momentul fuzionării companiei sale, iar acum era pe punctul de a scăpa de prima sa soție, rezultatul unei aventuri romanțioase de adolescență încheiate prost. Aveau doi copii mici. Soția sa împreună cu avocatul ei cereau o pensie alimentară de șase sute de dolari pe lună. Derrick și avocatul lui le fluturau pe sub nas dovada de șomaj, ca pe un steag în flăcări. Negocierile se transformaseră în ceartă și până la pronunțarea divorțului nu mai erau decât câteva luni.

Angel era însărcinată în două luni, deși nimeni în afară de Derrick nu știa acest lucru.

Fratele lui Derrick, Marvin, fusese cândva ajutor de șerif, iar acum era preot și activist comunitar în timpul liber. Marvis a fost abordat de un tip pe nume Cleve, care i-a spus că dorește să se întâlnească cu Derrick. S-au făcut prezentările.

În lipsa unei descrieri mai potrivite, se putea spune că acest Cleve era un „pândar”. Studia cazuri pentru Wendall Rohr. Sarcina lui era să descopere cazuri solide de moarte sau boală, pe care le făcea să ajungă la biroul lui Rohr. Munca lui era o artă și, bineînțeles, Cleve era un „pândar” minunat, pentru că Rohr nu accepta decât ce era mai bun. Ca orice pândar bun, Cleve acționa în umbră, pentru că ispitirea clienților continua să fie, tehnic vorbind, o practică imorală, cu toate că orice accident rutier serios atrăgea mai mulți avocați decât personal medical. De fapt, pe cartea sa de vizită scria că este „investigator”.

Cleve ducea hârtii pentru Rohr, trimitea citații, verifica martorii și jurații potențiali și îi spiona pe ceilalți avocați — adică tot ceea ce face un „pândar” atunci când nu stă la pândă. Pentru investigațiile sale primea un salariu, iar Rohr îi oferea și prime în bani gheață, atunci când găsea câte un caz deosebit de bun.

Într-un local, cu câte o bere în față, Cleve a stat de vorbă cu Derrick și a înțeles repede că tipul avea probleme financiare. Apoi a îndreptat conversația către Angel și l-a întrebat dacă mai fusese contactat de altcineva înaintea lui.

Nu, i-a răspuns Derrick, nimeni nu venise să-l întrebe despre proces. Dar Derrick locuia cu un frate de-al lui, se cam ascundea și încerca să scape de avocatul soției sale lacome.

Bine, i-a spus Cleve, pentru că el fusese angajat pe post de consultant de anumiți avocați și, mă rog, procesul era extrem de important. Cleve a comandat încă un rând de băuturi și au mai vorbit o vreme despre cât de important era acest proces.

Derrick era ager la minte, făcuse un an de colegiu și dorea să scoată ceva bani, așa că nu se lăsă prea mult rugat.

— Ce-ar fi să spuneți lucrurilor pe nume? întrebă el.

Exact asta dorea și Cleve.

— Clientul meu este gata să cumpere influență. Contra cost. Fără nici un fel de urme.

— Influență, repetă Derrick și sorbi o gură zdravănă de bere. Zâmbetul de pe figura lui îl încurajă pe Cleve să insiste.

— Cinci mii bani gheață, spuse el, aruncând o privire în jur.

Jumătate acum, jumătate la terminarea procesului. Zâmbetul se lăți și mai mult.

— Și eu ce trebuie să fac?

— Vorbiți cu Angel când o vedeți în timpul vizitelor personale și convingeți-vă că înțelege cât de important este acest caz pentru acuzare. Dar nu-i spuneți nimic de bani sau despre mine sau despre acest aranjament. Nu acum. Poate mai târziu.

— De ce nu?

— Pentru că e al dracului de ilegal, ați înțeles? Dacă judecătorul ajunge să afle că am vorbit cu dumneavoastră, că v-am oferit bani pentru a vorbi cu Angel, atunci amândoi ajungem la închisoare. Ați înțeles?

— Mda.

— E important să vă dați seama cât de periculos este. Dacă nu doriți să continuați, atunci mai bine să-mi spuneți chiar acum.

— Zece mii.

— Cum?

— Zece. Cinci acum și cinci după ce se termină procesul.

Cleve mârâi, aparent dezgustat. Dacă ar fi știut Derrick cât se pune la bătaie...

— În regulă. Zece.

— Când pot să-i iau?

— Mâine.

Au comandat sandviciuri și au mai vorbit încă o oră despre proces, despre verdict și despre cum ar fi fost cel mai potrivit s-o convingă pe Angel.

Corvoada de a-l împiedica pe D. Martin Jankle să bea atât de iubita lui vodcă a căzut pe umerii lui Durwood Cable. Fitch și Jankle se certaseră zdravăn, dacă Jankle poate sau nu să bea marți seară, adică în seara dinainte de a depune mărturie. Fitch, fostul alcoolic, îl acuză pe Jankle că nu se poate stăpâni. Jankle îl înjură pe Fitch cu sete pentru că își permitea să-i spună lui, directorului executiv al firmei Pynex — una dintre cele mai bogate 500 din lume — când, dacă și cât putea să bea.

Cable a fost atras în dispută de Fitch. Cable a insistat ca Jankle să rămână la birou toată noaptea, pentru a-și pregăti depoziția. Au imaginat o audiere, urmată de un contrainterogatoriu și Jankle s-a comportat corespunzător. Nimic

spectaculos. Cable îl invită să privească înregistrarea video, împreună cu un grup de experți în probleme de juriu.

Când a ajuns, în sfârșit, la hotel, după ora 10 seara, Jankle a constatat că Fitch luase toate băuturile alcoolice din minibar, înlocuindu-le cu băuturi răcoritoare și sucuri de fructe.

Jack Jankle înjură și caută în trusa de toaletă, unde ținea o sticlă ascunsă într-un suport de piele. Nici urmă de ea. Fitch o găsisese și pe asta.

La ora unu dimineața, Nicholas deschise fără zgomot ușa camerei sale și privi de o parte și de alta a holului. Paznicul dispăruse, adormit, probabil, în camera lui.

Marlee îl aștepta într-o cameră de la etajul al doilea. S-au îmbrățișat și s-au sărutat, dar atât. La telefon ea făcuse aluzie la unele probleme, astfel încât îi spusese repede întreaga poveste, începând cu discuția de dimineață, cu Rebecca din Lawrence. Nicholas reacționează neașteptat de bine.

În afara pasiunii instinctive a celor doi amanți, relația lor trecea rareori prin momente de emoție. Iar când aceasta ieșea la suprafață, ea venea aproape întotdeauna de la Nicholas, cel mai temperamental dintre ei doi — ceea ce cu greu se putea spune și despre ea. El ridica vocea când era furios, dar asta nu se întâmpla aproape niciodată.

Marlee nu era rece, ci doar calculată. El nu o văzuse niciodată plângând, singura excepție fiind finalul unui film care lui nu-i plăcuse deloc. Certurile lor nu fuseseră niciodată prea grave, iar altercațiile lor obișnuite se terminau repede, pentru că Marlee îl învățase să-și muște limba. Ea nu suporta manifestările sentimentale irosite, nu se bosumfla și nu-i purta pică, nici măcar nu-i făcea jocul atunci când el încerca să forțeze acest lucru.

Ea îi povestește, cuvânt cu cuvânt, conversația cu Rebecca și apoi încercă să-și amintească toate amănuntele întâlnirii cu Fitch.

Constatarea că fuseseră parțial descoperiți era un șoc. Erau siguri că fusese vorba de Fitch și se întrebau cât de multe știa. Erau convinși, așa cum fuseseră în permanență, că trebuia descoperit Jeff Kerr pentru a ajunge la Claire Clement. Jeff nu avea nimic de ascuns. Trecutul lui Claire trebuia protejat, altfel era mai bine să-și ia zborul de pe acum.

Nu aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Derrick intră în camera lui Angel strecurându-se pe fereastra care se deschidea în afară. N-o văzuse de duminică, adică de aproape patruzeci și opt de ore și, pur și simplu, nu mai putea aștepta până în seara următoare, pentru că o iubea la nebunie, îi era dor și simțea nevoia să o țină în brațe. Ea observă imediat că băuse. S-au prăvălit imediat peste pat, consumând în tăcere o vizită personală neautorizată.

Derrick se întoarse pe cealaltă parte și adormi imediat.

Se treziră în zori și Angel intră în panică, pentru că avea un bărbat în cameră și asta, bineînțeles, era o încălcare a ordinelor judecătorului. Lui Derrick nici nu-i păsa. Spuse că va aștepta, pur și simplu, ca ei să plece spre tribunal și apoi se va strecura afară din cameră. Vorbele lui nu reușiră s-o calmeze prea mult, așa că Angel rămase multă vreme sub duș.

Derrick acceptase planul lui Cleve și îi adusese importante îmbunătățiri. După ce plecaseră din local, cumpăraseră o navetă cu șase sticle de bere și conduseseră ore întregi de-a lungul golfului. Încet, străbătând Autostrada 90

într-un sens, apoi în sensul opus, pe lângă hoteluri, cazinouri și docuri, de la Pass Christian până la Pascagoula, stătuse la volan, sorbind câte o gură de bere și dezvoltând planul. După câteva rânduri de băuturi, Cleve lăsase să-i scape că avocații reclamantei încercau să obțină milioane. Era nevoie de numai nouă jurați din doisprezece pentru asigurarea verdictului, așa că Derrick socoti că votul lui Angel valora infinit mai mult decât cele zece mii de dolari.

Zece mii sunaseră grozav în barul acela, dar dacă ei erau gata să plătească atât și fuseseră de acord atât de repede, atunci puteau plăti și mai mult, dacă făceau presiuni asupra lor. Cu cât mergea mai mult, cu atât creștea valoarea votului ei. Acum ajunsese la cincizeci de mii și creștea cu fiecare oră trecută.

Derrick era intrigat de noțiunea de procentaj. Dar dacă verdictul era, de exemplu, de zece milioane? Un procent, doar un amărât de procent însemna o sută de mii. Un verdict de douăzeci de milioane? Două sute de mii de dolari. Dar dacă Derrick îi propunea lui Cleve un aranjament prin care acesta să-i dea o sumă la început și un procentaj, la pronunțarea verdictului? Ar fi fost un motiv suficient de puternic pentru Derrick și, bineînțeles, pentru prietena lui, ea urmând să facă presiuni în timpul deliberărilor în scopul obținerii unui verdict cu valoare mai mare. Intraseră și ei în joc. Era o șansă cu care puteau să nu se mai întâlnească niciodată.

Angel se întoarse în dormitor și își aprinse o țigară.

27

Apărarea bunului renume al companiei Pynex începu jalnic miercuri dimineață, deși nu din vina avocaților săi. Un analist pe nume Walter Barker, angajat al unui cunoscut săptămânal financiar cu titlul de *Mogul*, scrisese că șansele erau de 2 la 1 ca juriul din Biloxi să dea un verdict împotriva lui Pynex, cerând o sumă foarte mare ca daune. Barker nu era un oarecare. De formație avocat, dobândise o reputație formidabilă pe Wall Street, de om al cărui cuvânt trebuie ascultat atunci când un litigiu afecta situația comercială. Specialitatea lui era urmărirea proceselor, apelurilor și hotărârilor definitive și obișnuia să prezică rezultatul înainte de încheierea lor. De obicei, avea dreptate și, cu cercetările sale, făcuse avere. Rubrica lui era citită de toată lumea și faptul că paria împotriva companiei Pynex a șocat toată lumea financiară de pe Wall Street. La deschiderea bursei, stocul de acțiuni Pynex se afla la șaptezeci și șase de puncte, a căzut la șaptezeci și trei și, către prânz, atinsese deja șaptezeci și unu și jumătate.

Miercuri, sala de ședințe era mai plină decât de obicei. Agenții de bursă de pe Wall Street reveniseră în forță, căci fiecare dintre ei citise articolul din *Mogul* și, brusc, toți erau de acord cu Barker, cu toate că la micul dejun, cu o oră în urmă, consensul fusese că Pynex trecuse cu bine peste prezentarea martorilor acuzării și că ar fi fost normal să încheie în forță. Acum citeau articolul cu fețe îngrijorate și își revizuiau rapoartele către șefi. De fapt, Barker fusese la proces, cu o săptămână înainte. Stătuse singur, în ultimul rând. Ce observase el și lor le scăpase?

Jurații și-au ocupat locurile la ora nouă fix, conduși de Lou Dell care le ținea mândră ușa, ca și cum și-ar fi adunat oile rătăcite pentru a le readuce acolo unde le era locul. Harkin îi întâmpină ca și cum ar fi fost plecați o lună, făcu o glumă nu prea reușită despre pescuit și apoi relua obișnuita listă de întrebări care începea cu „Ați fost agresat?”. Le promise juraților o încheiere rapidă a

procesului.

Jankle fu chemat ca martor și apărarea își începu audierea. Scăpat de efectele alcoolului, Jankle era în formă și dădea răspunsuri foarte precise. Zâmbea cu ușurință și părea bucuros că are șansa să-și apere compania. Cable trecu fără probleme peste întrebările preliminare.

Pe al doilea rând de scaune se afla D. Y. Taunton, avocatul de culoare de pe Wall Street care se întâlnise cu Lonnie în Charlotte. Îl asculta pe Jankle, aruncând câte o privire spre Lonnie. Nu trecu mult până când acesta îl observă. Lonnie se uită o dată, nu se putu stăpâni și se mai uită încă o dată spre el și, la a treia privire, reuși să dea ușor din cap și să zâmbească, deoarece i se părea lucrul cel mai normal. Mesajul era clar — Taunton era o persoană importantă, care făcuse tot drumul până la Biloxi pentru că era o zi importantă. Venise rândul apărării și Lonnie trebuia să înțeleagă că era esențial să asculte și să creadă fiecare cuvânt rostit din boxa martorilor. Pentru Lonnie, nu era nici o problemă.

Prima reacție dură din partea lui Jankle, în apărarea companiei sale, s-a făcut remarcată în problema alegerii. A recunoscut că mulți cred despre țigări că produc dependență, dar numai pentru că atât el, cât și Cable își dădeau seama că, orice altceva ar fi spus, ar fi sunat prostește. Dar poate că nu e vorba de dependență. Nimeni nu știe exact, iar cercetătorii sunt la fel de nedumeriți ca și ceilalți. Un studiu spune una, altul spune cu totul altceva, dar el nu văzuse niciodată dovezi clare că fumatul ar produce dependență. Personal, nu credea așa ceva. Jankle fuma de douăzeci de ani, dar numai pentru că îi făcea plăcere. Fuma douăzeci de țigări pe zi, după dorință, și își alesese o marcă de țigări cu un conținut scăzut de nicotină. Nu, cu siguranță că nu era dependent. Putea să se lase oricând dorea. Fuma pentru că îi plăcea. Juca tenis de patru ori pe săptămână și controalele medicale anuale nu arătau nici un motiv de îngrijorare.

În sală, cu un rând în spatele lui Taunton, se afla Derrick Maples, care își făcea apariția pentru prima dată în tribunal. Plecase de la motel la numai câteva minute după autobuz și își propusese să-și petreacă ziua căutându-și de lucru. Acum visa un câștig ușor. Angel îl zări, dar continuă să-l urmărească pe Jankle. Interesul brusc dovedit de Derrick pentru proces era surprinzător. De când jurații fuseseră sechestrați, nu făcuse decât să se plângă.

Jankle descrie diferitele mărci de țigări produse de compania sa. Coborî din boxă și se opri în fața unei planșe viu colorate, pe care fiecare dintre cele opt tipuri de țigări apărea însoțit de nivelul specific de nicotină și gudron. Explică de ce unele țigări au filtru și unele nu, de ce unele au un conținut mai mare de nicotină și gudron decât altele. Esența era posibilitatea alegerii. Jankle era mândru de linia sa de producție.

Aici era vorba despre un element esențial și Jankle îl marcă foarte bine. Prin gama largă de produse oferite de Pynex, compania permitea fiecărui consumator să decidă câtă nicotină și cât gudron doreau. Alegere. Alegere. Alegere. Alegeți nivelul de nicotină și gudron. Alegeți câte țigări fumați în fiecare zi. Alegeți dacă doriți sau nu să inhalați fumul. Faceți o alegere înțeleaptă pentru corpul dumneavoastră și efectul țigărilor asupra lui.

Jankle arată spre pachetul de Bristol, colorat cu un roșu aprins; era marca de țigări cu al doilea procent, ca mărime, de nicotină și gudron. Recunosc faptul că, dacă se făcea „abuz”, rezultatele puteau fi grave.

Țigările puteau fi ținute sub control, dacă erau folosite într-un mod cumpătat. Ca multe alte produse — alcool, unt, zahăr sau arme, ca să numească numai câteva — puteau deveni periculoase dacă se făcea abus.

În sală se afla și Hoppy, așezat de cealaltă parte a culoarului, pe același rând cu Derrick; se opriese numai pentru câteva clipe, să vadă cum mai merg lucrurile. În plus, dorea s-o vadă pe Millie și să-i adreseze un zâmbet; ea era încântată să-l vadă, dar se mira de această bruscă obsesie a soțului ei pentru proces. În seara aceea, juriul avea dreptul la vizite personale, iar Hoppy abia aștepta să-și petreacă trei ore în camera lui Millie, deși sexul era ultimul lucru la care se gândea.

Când judecătorul Harkin anunță pauza de prânz, Jankle își încheia gândurile despre publicitate. Sigur că Pynex cheltuia o mulțime de bani, dar suma era mult mai mică decât pentru campaniile de bere, automobile sau Coca-Cola. Reclama era crucială pentru supraviețuirea într-o lume a concurenței diabolice, indiferent despre ce produs era vorba. Bineînțeles că și copiii vedeau reclamele sale. Cum să proiectezi un panou publicitar și copiii să nu-l vadă? Cum să-i împiedici pe copii să răsfășie revistele la care sunt abonați părinții lor? Era imposibil. Jankle recunoscuse, fără ezitare, că văzuse statisticile care arătau că 85% dintre copiii fumători cumpără cele trei mărci de țigări cărora li se face cel mai mult reclamă. Dar același lucru se întâmplă și cu adulții! Din nou, nu se pot proiecta o reclamă și o campanie publicitară pentru adulți, fără să-i afecteze pe copii.

Fitch urmări întreaga audiere a lui Jankle de pe locul său din ultimul rând. În dreapta sa se afla Luther Vandermeer, director executiv al companiei Trelco, cea mai mare companie producătoare de țigări din lume. Vandermeer era liderul neoficial al Celor Patru Mari și singurul pe care Fitch îl suporta. În schimb, el surprindea prin talentul de a-l tolera pe Fitch.

Au luat masa de prânz la Mary Mahoney's, așezați la o masă din colț. Succesul de până atunci al lui Jankle îi mai liniștise, dar momentele cele mai grele abia de acum începeau. Articolul lui Barker din *Mogul* le tăiase pofta de mâncare.

— Câtă influență ai asupra juriului? întrebă Vandermeer, alegând mâncarea din farfurie.

Fitch nu avea de gând să-i răspundă sincer. Nu asta se aștepta de la el. Afacerile lui murdare erau un secret pentru toată lumea, cu excepția propriilor săi agenți.

— Ca de obicei, răspunse Fitch.

— Poate că nu e suficient.

— Ce vrei să spui?

Vandermeer nu-i răspunse, ci măsură cu privirea picioarele unei chelnerițe care lua comanda la masa alăturată.

— Facem tot posibilul, spuse Fitch cu o căldură neobișnuită pentru el. Dar Vandermeer era speriat, și asta pe bună dreptate. Fitch știa că presiunea era enormă. Un verdict pentru o sumă mare în favoarea reclamantei nu ar fi fost falimentar pentru Pynex sau Trelco, dar rezultatele ar fi fost teribile și de lungă durată. Un studiu neoficial, făcut chiar de ei, prevedea o pierdere imediată de 20% din valoarea acțiunilor tuturor celor patru companii, iar acela ar fi fost doar începutul. În același studiu, un scenariu pentru cazul cel mai nefericit prevedea un milion de procese intentate de către cei bolnavi de cancer la plămâni, împotriva companiilor, în următorii cinci ani după un astfel de verdict, fiecare proces costând în medie un milion numai pentru plata avocaților. Studiul nu îndrăznea să estimeze costul unui milion de verdicte. Scenariul catastrofal prevedea o acțiune împotriva unei întregi clase sociale, aceea a

tuturor celor care fumaseră vreodată și se simțeau afectați din acest motiv. La acel nivel, se putea vorbi despre faliment. Și era probabil ca în Congres să se facă eforturi pentru interzicerea producției de țigări.

— Ai bani destui? Întrebă Vandermeer.

— Cred că da, răspunse Fitch, întrebându-se, în sinea lui, pentru a suta oară, cam la ce sumă se gândea drăgălașa de Marlee.

— Cred că fondul este destul de solid.

— Într-adevăr.

Vandermeer ronțăia o bucățică de pui la grătar.

— De ce nu alegi nouă jurați, să le dai câte un milion de dolari? Întrebă el, chicotind, ca și cum ar fi fost o simplă glumă.

— Crede-mă, m-am gândit la asta. E mult prea riscant. Oamenii aceia ar putea ajunge la închisoare.

— Ei, glumeam și eu!

— Avem noi metodele noastre.

Vandermeer redeveni serios.

— Trebuie să câștigăm, Rankin, înțelegi? Trebuie să câștigăm. Indiferent cât costă.

De vreo săptămână, ca urmare a unei alte solicitări scrise din partea lui Nicholas Easter, judecătorul Harkin schimbase rutina prânzului stabilind că și cei doi jurați de rezervă puteau mânca alături de cei doisprezece. Nicholas argumentase că, din moment ce toți paisprezece locuiau împreună, se uitau la filme împreună, mâncau dimineața și seara împreună, era aproape ridicol să fie separați la prânz.

Henry Vu fusese pilot pe un bombardier sud-vietnamez și se prăbușise cu avion cu tot în Marea Chinei, a doua zi după căderea Saigonului. Fusese salvat de un vas american și tratat într-un spital din San Francisco. A durat un an până când a reușit să-și scoată soția și copii din țară, prin Laos, Cambodgia și Thailanda, iar de acolo spre San Francisco, unde întreaga familie locuise doi ani. Se stabiliseră în Biloxi în 1978. Vu a cumpărat o barcă de pescuit crevete, alăturându-se numeroșilor pescari vietnamezi care făceau o puternică concurență localnicilor. Cu un an în urmă, fiica lui fusese prima din anul al patrulea de liceu și rostise discursul de absolvire. Primise o bursă completă la Harvard. Henry își cumpăraseră al patrulea vas de pescuit.

Nu făcea nici un efort să evite obligația de jurat. Era patriot, ca și ceilalți, inclusiv colonelul.

Nicholas, bineînțeles, se împrietenise imediat cu el. Era hotărât să facă în așa fel încât Vu să fie printre cei doisprezece aleși și să fie prezent la începerea deliberărilor.

Cu un juriu obosit de izolare, ultimul lucru pe care și-l dorea Cable era să prelungească prezentarea cazului. Redusese lista martorilor săi la cinci și își propusese să limiteze audierea lor la cel mult patru zile.

Era momentul cel mai prost al zilei pentru o examinare directă — prima oră după prânz — când Jankle își luă locul în boxa martorilor și audierea reîncepu.

— Ce face compania dumneavoastră pentru combaterea fumatului în rândul minorilor? îl întrebă Cable și Jankle vorbi o oră întreagă. Un milion colo, pentru cutare cauză nobilă, un alt milion colo, pentru cutare campanie publicitară. Unsprezece milioane numai în ultimul an.

În anumite momente, Jankle aproape că părea să urască tutunul.

După o pauză foarte lungă pentru cafea, la ora trei, Wendall Rohr și-a încercat pentru prima dată puterile cu Jankle. A început cu o întrebare răutăcioasă și lucrurile au început să meargă din ce în ce mai prost.

— Este adevărat, domnule Jankle, că această companie cheltuiește sute de milioane pentru a-i convinge pe oameni să fumeze, iar când aceștia se îmbolnăvesc din cauza ȱigărilor dumneavoastră, compania nu plătește un ban pentru a-i ajuta?

— Este o întrebare?

— Sigur că da. Acum vă rog să răspundeți!

— Nu. Nu este adevărat.

— Bun. Când a plătit Pynex ultima dată, o sumă cât de mică, pentru tratamentul unui fumător?

Jankle ridică din umeri și mormăi ceva.

— Îmi pare rău, domnule Jankle. N-am auzit. Întrebarea era când a plătit...

— Am auzit întrebarea.

— Atunci, răspundeți. Dați-ne măcar un exemplu despre ajutorul acordat de Pynex pentru tratamentele medicale ale unei persoane care fuma ȱigările produse de dumneavoastră?

— Nu-mi amintesc.

— Deci compania dumneavoastră refuză să-și asume responsabilitatea pentru produsele sale?

— Nu, nicidecum.

— Bun. Dați-ne măcar un exemplu pentru a demonstra că Pynex își asumă responsabilitatea pentru produsele sale.

— Produsele noastre nu sunt vătămătoare.

— Nu cauzează boala și moartea? Întrebă Rohr uimit, desfăcându-și larg brațele.

— Nu. Nici vorbă.

— Cred că n-am înțeles bine. Afirmăți în fața juraților că ȱigările dumneavoastră nu cauzează boala și moartea?

— Numai dacă se face abuz.

Rohr izbucni în râs, repetând cu dispreț cuvântul „abuz”.

— ȱigările dumneavoastră se aprind cu bricheta?

— Bineînțeles.

— Și fumul produs de tutun și hârtie trebuie tras în piept, prin capătul opus celui aprins?

— Da.

— Iar acest fum trebuie să pătrundă în gură?

— Da.

— Și să fie inhalat în aparatul respirator?

— Depinde de alegerea fumătorului.

— Dumneavoastră inhalați fumul, domnule Jankle?

— Da.

— Cunoașteți studiile care arată că 98% dintre fumători inhalează fumul?

— Da.

— Deci, ar fi corect să spunem că știți că fumul va fi inhalat?

— Cred că da.

— Sunteți de părere că persoanele care inhalează fumul abuzează, de fapt, de produsul în cauză?

— Nu.

— Atunci spuneți-ne, domnule Jankle, ce înseamnă abuzul în cazul ȱigărilor?

- Fumatul în exces.
- Cât de mult înseamnă acest „exces”?
- Cred că depinde de fiecare individ.

— Eu nu vorbesc cu fiecare fumător în parte, domnule Jankle. Eu vorbesc cu dumneavoastră, directorul executiv al companiei Pynex, una dintre cele mai mari producătoare de țigări din lume. Și vă întreb pe dumneavoastră cât de mult credeți că înseamnă "în exces"?

- Cred că mai mult de două pachete pe zi.
- Mai mult de patruzeci de țigări pe zi?
- Da.
- Înțeleg. Și pe ce studiu vă bazați această părere?
- Pe nici unul. Este doar părerea mea.
- Sub patruzeci, fumatul nu este nesănătos. Peste patruzeci, se face abuz.

Aceasta este depoziția dumneavoastră?

- Este părerea mea.

Jankle începea să se foiască în scaun și arunca priviri disperate spre Cable, care era furios și se uita în altă parte. Teoria abuzului era ceva nou, o invenție a lui Jankle. Insistase să o folosească.

Rohr își coborî vocea și își cercetă notițele. Nu se grăbea, pentru că nu dorea să-și strice plăcerea de a-și distruge prada.

— Vreți să comentați, pentru jurați, măsurile luate de dumneavoastră, în calitate de director executiv, pentru a avertiza publicul că obiceiul de a fuma peste patruzeci de țigări pe zi este periculos?

Jankle fu gata să riposteze cu duritate, dar se stăpâni. Deschise gura și rămase pe gânduri îndelung. Răul fusese făcut, așa că se controlă și răspunde:

- Cred că m-ați înțeles greșit.

Rohr nu avea de gând să-l lase să explice.

— Sunt convins. Nu cred că am văzut vreodată un avertisment scris pe produsele dumneavoastră, prin care să se arate că mai mult de două pachete pe zi înseamnă un abuz periculos. De ce nu?

- Nu suntem obligați.

— De către cine?

— De către guvern.

— Deci, dacă guvernul nu vă obligă să avertizați lumea că produsele dumneavoastră pot fi consumate abuziv, nu aveți de gând să o faceți din proprie inițiativă, nu-i așa?

- Noi respectăm legea.

— Legea obligă Pynex să cheltuiască patru sute de milioane de dolari pe publicitate, așa cum s-a întâmplat anul trecut?

- Nu.

— Dar asta ați făcut, nu-i așa?

— Cam așa ceva.

— Iar dacă doreați să-i avertizați pe fumători de potențialul pericol, ați fi putut, fără îndoială, s-o faceți, nu?

- Presupun că da.

Rohr schimbă brusc tonul, vorbind despre unt și zahăr — două dintre produsele cu risc potențial prin folosire abuzivă. Era fericit să poată scoate în evidență diferențele dintre ele și țigări, făcându-l pe Jankle să pară un caraghios.

Lăsa la urmă asul din mânecă. Într-o scurtă pauză, monitoarele video au fost din nou aduse în sală. La întoarcerea juriului, lumina a fost parțial stinsă și — iată-l pe Jankle pe ecran, cu mâna dreaptă ridicată pentru a jura că va spune

adevărul și numai adevărul. Era vorba despre o audiere în fața unui subcomitet al Congresului. Lângă Jankle se aflau Vandermeer și ceilalți doi directori executivi ai Celor Patru Mari, citați, împotriva voinței lor, pentru a depune mărturie în fața unui grup de politicieni. Păreau patru mafioți pe punctul de a declara în fața Congresului că nu există crimă organizată. Interogatoriul era brutal.

Banda era montată selectiv. Unul după altul, au fost întrebați de-a dreptul dacă nicotina produce dependență și fiecare dintre ei a răspuns, categoric, că nu. Jankle a fost ultimul și, până să apuce să-și exprime, furios, negația, juriul, asemenea aceluși subcomitet, înțelese că mințea.

28

În cursul unei discuții tensionate avute cu Cable în biroul său, Fitch îi aruncă în față aproape tot ce îl deranja în legătură cu modul în care își pregătise apărarea, începu cu Jankle și strălucitoarea sa modalitate cu totul nouă de a apăra industria tutunului, strategia abuzului de țigări, o atitudine nebunească prin care riscau să piardă totul. Cable, care nu avea chef de cicăleală, mai ales când venea din partea unui nespecialist pe care, oricum, îl disprețuia, îi repetă că îl rugaseră pe Jankle să nu aducă vorba despre asta. Dar Jankle fusese avocat pe vremuri și își imagina că era un gânditor original, căruia i se oferea șansa unică de a salva Marea Industrie. Jankle se afla în acel moment la bordul unui avion, în drum spre New York.

Iar Fitch era de părere că juriul ar putea să se fi săturat de Cable. Rohr împărțise munca din tribunal cu banda lui de hoți. De ce Cable nu permitea unui alt avocat, în afară de Felix Mason, să se ocupe de câțiva martori? Dumnezeu știa că au destui avocați la dispoziție. Era vorba de vanitate?

Strigau unul la celălalt peste birou.

Articolul din *Mogul* descătușase nervii și adăugase încă un surplus de tensiune la cea existentă deja.

Cable îi aminti lui Fitch că el era avocatul și că își petrecuse treizeci de ani străluciți în tribunal. Se pricepea mai bine să înțeleagă starea de spirit și șansele unui proces.

Fitch, la rândul său, îi aminti lui Cable că acesta era al nouălea proces împotriva industriei tutunului coordonat de el, ca să nu mai vorbească de cele două procese anulate datorită lui; categoric, văzuse destule pledoarii mult mai eficiente decât ceea ce îi oferea Cable.

Când țipetele și înjurăturile au încetat și amândoi au încercat din răspuț să se calmeze, au căzut de acord că apărarea trebuie să fie scurtă. Cable prevedea încă trei zile, iar asta urma să includă și contrainterogatoriul inițiat de Rohr. Trei zile, nici o clipă mai mult, spuse Fitch.

Leși din birou și trânti ușa după el, luându-l pe José din hol. Împreună, trecură în goană prin birourile încă pline de avocați cu mânecile suflecate, asistenți mâncând pizza și secretare care se învârtteau peste tot, încercând să-și termine treaba, pentru a se întoarce acasă, la copii.

În mașină, José îi dădu lui Fitch un teanc de faxuri pe care acesta le citi în grabă, în timp ce se îndreptau în cea mai mare viteză spre sediu. Primul era o listă a deplasărilor lui Marlee de la întâlnirea lor pe chei, întâmplată cu o zi înainte. Nimic neobișnuit.

Următorul fax era recapitularea celor întâmplate în Kansas. O Claire

Clement fusese descoperită în Topeka, dar era internată într-un azil. Cea din Des Moines răspunsese chiar la telefon, în magazinul de mașini de mâna a doua al cărei proprietar era soțul ei. Swanson spunea că urmăresc multe fire, dar raportul nu era prea bogat în detalii. Unul dintre amicii lui Kerr de la facultate fusese găsit în Kansas City și se încerca organizarea unei întâlniri.

Trecând pe lângă un magazin general, reclama unei cutii de bere luminate de neon îi atrase atenția lui Fitch. Mirosul și gustul unei beri reci îi umplu nările, făcându-l să-i lase gura apă. O singură bere. O singură bere dulce, rece ca gheața, într-o halbă înaltă. De când nu mai gustase?

Dorința de a opri era teribilă. Putea să-l trimită pe José înăuntru, să cumpere doar o sticlă rece, una singură, și cu asta, basta. Oare? Cu siguranță că, după nouă ani de abținere, se putea descurca acum cu o singură porție. De ce să nu bea, numai una?

Pentru că băuse un milion de beri. Iar dacă José se oprea aici, avea să se oprească din nou, două rânduri de blocuri mai departe. Și, când aveau să ajungă, în sfârșit, la birou, mașina ar fi fost plină de sticle goale, pe care Fitch le-ar fi aruncat spre mașinile din jur. Făcea foarte urât la băutură.

Dar numai una, care să-i calmeze nervii, să-l ajute să uite această zi mizerabilă...

— Vă simțiți bine, șefu'? îl întrebă José.

Fitch mormăi ceva și renunță să se mai gândească la bere. Unde era Marlee și de ce nu-l sunase astăzi? Procesul se apropia de sfârșit. Un aranjament cerea timp pentru negociere și execuție.

Se gândi la articolul din *Mogul* și și-o dori pe Marlee. Îi răsună în urechi glasul idiotului de Jankle, expunând o teorie nou-nouță de apărare și tânji după Marlee. Închise ochii și văzu fețele juraților, și suspină după Marlee.

Cum Derrick se considera acum un jucător important, alegea un nou loc de întâlnire pentru miercuri seara. Un bar rău famat din cartierul negrilor din Biloxi, un loc în care, de fapt, Cleve mai fusese și altă dată. Derrick își imagina că va dicta regulile jocului dacă se afla pe terenul său. Cleve insistă să se întâlnească mai întâi în parcare.

Parcarea era aproape plină. Cleve întârzia. Derrick îl observă în clipa în care își parca mașina și se îndreptă spre el.

— Nu cred că e o idee prea bună, spuse Cleve, privind afară prin geamul abia crăpat al mașinii, spre clădirea întunecată, cenușie, cu gratii la ferestre.

— Nici o problemă, spuse Derrick, puțin îngrijorat la rândul său, dar nedorind să arate acest lucru. Locul e sigur.

— Sigur? Trei tipi au fost înjunghiați aici luna trecută. Eu sunt singurul alb de pe aici și tu îți închipui că am să intru acolo cu cinci mii în buzunar, ca să ți-i dau acolo. Ghici, care dintre noi va fi tăiat primul? Eu sau tu?

Derrick înțelese, dar nu dori să cedeze așa de ușor. Se aplecă și mai mult pe geam, cercetă parcare de jur împrejur și, dintr-o dată, i se făcu frică.

— Eu zic să intrăm, spuse el, cu tonul cel mai jovial de care era în stare.

— Las-o baltă, spuse Cleve. Dacă vrei banii, ne întâlnim la Waffle House, pe Autostrada 90.

Cleve porni motorul și ridică geamul. Derrick privi în urma lui, gândindu-se că încă mai poate pune mâna pe cei cinci mii de dolari bani gheață și porni în goană spre mașina sa.

Au mâncat clătite și au băut cafea la tejghea. Conversația trena, pentru că bucătarul pregătea o omletă cu cârnați la câțiva pași mai încolo și părea că se chinuie să prindă orice cuvânt.

Derrick era nervos și îi tremurau mâinile. „Pândarii” manevrau plăți în bani gheață în fiecare zi. Afacerea avea o importanță minoră pentru Cleve.

— Așa că mă gândesc că zece mii e cam puțin, înțelegi ce vreau să zic? spuse Derrick în cele din urmă, rostind replica pe care o repetase toată după-amiaza.

— Credeam că ne-am înțeles, spuse Cleve deloc impresionat, mestecând o clătită.

— Cred că încerci totuși să mă păcălești.

— Așa crezi că se face o negociere?

— Nu-mi oferi destul, omule. M-am gândit bine. Chiar am fost la tribunal în dimineața asta și am ascultat o parte din proces. Acum știu ce se întâmplă. M-am lămurit.

— Zău?

— Mda. Iar ai voștri nu joacă cinstit.

— Nu mi s-a părut că ai avut ceva de reclamat aseară, când ne-am înțeles la zece mii.

— Lucrurile s-au schimbat. Aseară m-ai luat pe nepregătite.

Cleve își șterse gura cu un șervețel de hârtie și așteptă până când bucătarul servi pe altcineva, la celălalt capăt al tejghelei.

— Atunci, ce dorești? Întrebă el.

— Mult mai mult.

— Nu avem timp de joacă. Spune-mi ce vrei.

Derrick înghiți în sec și privi peste umăr.

— Cincizeci de mii, spuse el în șoaptă, plus un procent din suma obținută prin verdict.

— Ce procent?

— Cred că zece la sută ar fi corect.

— Aha, așa deci, spuse Cleve, lăsând șervețelul pe masă. Ai înnebunit, continuă el și puse o bancnotă de cinci dolari lângă farfurie. Ne-am înțeles pentru zece. Asta e. Un ban în plus și riscăm să fim prinși.

Cleve plecă grăbit. Derrick se căută în buzunare și nu găsi decât câteva monede. Brusc, bucătarul apăru lângă el, urmărind căutarea sa disperată după bani.

— Credeam că plătește el, spuse Derrick, verificându-și buzunarul cămășii.

— Câți bani aveți? Îl întrebă bucătarul, luând bancnota de cinci dolari de lângă farfuria lui Cleve.

— Optzeci de cenți.

— E destul.

Derrick porni în goană spre parcare, unde îl găsi pe Cleve așteptându-l cu motorul pornit și geamul coborât.

— Pun pariu că partea cealaltă ar plăti mai bine, îi strigă el, aplecându-se peste geam.

— Atunci, n-ai decât să încerci. Du-te la ei mâine și spune-le că vrei cincizeci de mii pentru un singur vot.

— Plus zece la sută.

— Ești ținut, băiete, spuse Cleve oprind motorul și coborând din mașină. Își aprinse o țigară. Nu înțelegi nimic, reluă el. Un verdict în favoarea apărării înseamnă că nu iese nici un ban. Zero pentru reclamant înseamnă zero pentru apărare. Înseamnă că nu există procentaje pentru nimeni. Avocații acuzării

primesc patruzeci la sută din nimic. E limpede?

— Mda, mormăi Derrick deși era evident că încă nu e lămurit.

— Uite care e treaba, ceea ce-ți ofer eu este al naibii de ilegal. Nu te lăcomi. Altfel, o să te prindă.

— Zece mii mi se par o bagatelă pentru o treabă atât de importantă.

— Nu, nu privi lucrurile așa. Gândește-te că ea nu are dreptul la nimic, da? Zero. Își face datoria civică, primind cincisprezece dolari pe zi pentru că e un bun cetățean. Cele zece mii înseamnă mită, un cadou murdar care trebuie uitat îndată ce va fi primit.

— Dar dacă îmi oferi un procentaj, atunci voi avea motive să lucrez mai serios în camera juraților.

Cleve trase cu sete din țigară și scoase fumul încet, clătinând din cap.

— Pur și simplu, nu înțelegi. Dacă verdictul este în favoarea acușării, vor trece câțiva ani până când vor pune mâna pe bani. Uite ce e, Derrick, complici prea mult lucrurile. Ia banii. Vorbește cu Angel. Ajută-ne s-o scoatem la capăt.

— Douăzeci și cinci de mii.

Încă un fum, apoi țigara căzu pe asfalt, unde Cleve o strivi cu talpa cizmei.

— Va trebui să vorbesc cu șeful meu.

— Douăzeci și cinci de mii pentru fiecare vot.

— Pentru fiecare vot?

— Mda. Angel poate aduce mai multe.

— Pe cine?

— Nu-ți spun.

— Lasă-mă să vorbesc cu șeful meu.

În camera 54, Henry Vu citea scrisorile primite de la Harvard, de la fiica lui, în timp ce soția lui, Qui, studia o nouă variantă de asigurare a flotei lor de bărci de pescuit. Cum Nicholas era la film, la celălalt capăt al holului, camera 48 era goală. În camera 44, Lonnie și soția lui se strângeau în brațe sub pătură, pentru prima dată după aproape o lună, dar erau obligați să se grăbească, pentru că sora ei rămăsese cu copiii. În camera 58, doamna Grimes urmărea o comedie în serial, în vreme ce Herman încărca informațiile despre proces în computerul său. Camera 50 era goală, pentru că, în acel moment, colonelul se afla în camera de petrecere, iar doamna Herrera era plecată în Texas, în vizită la o verișoară. Iar 52 era de asemenea goală, pentru că Jerry bea o bere cu colonelul și cu Nicholas, așteptând ca, mai târziu, să se strecoare în camera Pudelului, de cealaltă parte a holului. În 56, Shine Royce, jurat de rezervă numărul doi, ungea cu unt grămada de chifle pe care le luase din sufragerie, se uita la televizor și, încă o dată, mulțumea Domnului pentru norocul său. Royce avea cincizeci și doi de ani, era șomer, locuia într-o rulotă închiriată cu o femeie mai tânără și cei șase copii ai ei și nu mai reușise să câștige cincisprezece dolari pe zi de mulți ani. Acum, nu trebuia decât să stea și să asculte un proces, iar administrația nu numai că îl plătea, dar îi și dădea să mănânce. În camera 46, Phillip Savelle și amica sa pakistaneză beau ceai de plante și fumau marijuana cu ferestrele larg deschise.

Vizavi, în camera 49, Sylvia Taylor-Tatum vorbea la telefon cu fiul ei. La 45, doamna Gladys Card juca gin rummy cu domnul Nelson Card, cel cu prostata. La 51, Rikki Coleman îl aștepta pe Rhea, care întârzia și risca să nici nu ajungă, pentru că fata care avea grijă de copii nu-și făcuse apariția. În camera 53, Loreen Duke stătea pe pat, ronțăia un fursec și asculta cu invidie cum se zgâlțâiau pereții camerei de alături, unde se aflau Angel Weese și prietenul ei.

Iar în camera 47, Hoppy și Millie Dupree făceau dragoste ca niciodată până atunci. Hoppy sosise devreme, cu o pungă imensă, plină cu mâncare chinezească și o sticlă de șampanie, cum nu mai băuseră de mult. În condiții normale, Millie ar fi protestat împotriva alcoolului, dar acele zile erau departe de a fi normale. Sorbi o gură din acel lichid, dintr-un pahar de plastic de la motel, luându-și o porție zdravănă de porc cu sos dulce-amăru. Apoi, Hoppy porni la atac.

La sfârșit, rămaseră întinși pe întuneric, vorbind în șoaptă despre copii și școală și problemele casei, în general. Ea era deja obosită de acest chin și nerăbdătoare să se întoarcă la familia ei. Hoppy vorbea cu tristețe despre absența ei. Copiii erau nervoși. Casa arăta jalnic. Tuturor le era dor de Millie.

Hoppy se îmbracă și aprinse televizorul. Millie își luă halatul de baie și își mai turnă puțină șampanie.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Hoppy, căutând ceva cu înfrigurare în buzunarul de la haină și scoțând de acolo o bucată de hârtie împăturită.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, luând hârtia și despăturind-o. Era o copie a falsului raport adus de Fitch, în care erau prezentate nenumăratele păcate ale lui Leon Rubilio. Ea îl citi fără grabă, apoi își privi soțul cu suspiciune.

— De unde ai făcut rost de asta? îl întrebă ea.

— A sosit ieri, prin fax, răspunse Hoppy sincer. Exersase acest răspuns, pentru că nu suporta ideea de a o minți pe Millie. Se simțea jalnic, dar Napier și Nitchman îl pândeau pe undeva, pe afară.

— Cine l-a trimis? îl întrebă ea.

— Nu știu. Pare să vină de la Washington.

— De ce nu l-ai aruncat?

— Nu știu. Eu...

— Știi că nu ai voie să-mi arăți așa ceva, Hoppy, protestă Millie, aruncând hârtia pe pat și apropiindu-se de soțul ei, cu mâinile în șold. Ce încerci să faci?

— Nimic. A venit la mine la birou, prin fax, atâta tot.

— Ce coincidență! Cineva de la Washington s-a întâmplat să-ți știe numărul de fax, s-a întâmplat să știe că soția ta e în juriu, s-a întâmplat să știe că Leon Rubilio a depus mărturie și s-a întâmplat să-și închipuie că, dacă îți trimite ție faxul ăsta, tu vei fi atât de prost încât să mi-l aduci aici și să încerci să mă influențezi. Vreau să știu ce se întâmplă!

— Nimic. Îți jur, spuse Hoppy speriat.

— Cum de ți s-a trezit așa, dintr-o dată, interesul pentru procesul acesta?

— E fascinant.

— E fascinant de trei săptămâni încoace, iar tu abia dacă vorbeai despre el. Ce se întâmplă, Hoppy?

— Nimic. Calmează-te.

— Eu știu când ai ceva pe suflet.

— Revino-ți, Millie. Uită-te la tine ce nervoasă ești. Și eu sunt nervos.

Procesul ăsta ne-a înnebunit pe toți. Îmi pare rău că ți-am adus hârtia asta.

Millie își termină șampania și se așază pe marginea patului. Hoppy se așază lângă ea. Domnul Cristano de la Justiție îi ceruse foarte categoric să facă în așa fel încât Millie să arate raportul tuturor prietenilor ei din juriu. Se îngrozea la gândul că trebuia să-i spună domnului Cristano că, probabil, acest lucru nu se va întâmpla. Dar, la urma urmelor, cum putea ști domnul Cristano cu exactitate ce se întâmplase cu nenorocita aceea de hârtie?

Pe când Hoppy reflecta la toate aceste lucruri, Millie începu să plângă.

— Vreau să plec acasă, spuse ea cu ochii roșii și buzele tremurând. Hoppy o luă cu brațul de după umeri și o strânse ușor.

— Îmi pare rău, spuse el, iar Millie începu să plângă și mai tare.

Hoppy era și el gata să izbucnească în plâns. Întâlnirea asta fusese inutilă, chiar dacă făcuseră dragoste. După părerea domnului Cristiano, procesul avea să se încheie în câteva zile. Era esențial ca Millie să se convingă repede că singurul verdict normal trebuia să fie în favoarea apărării. Cum nu aveau prea mult timp la dispoziție, Hoppy era obligat să-i spună crudul adevăr. Nu acum, nu în seara asta, dar neapărat în cursul următoarei vizite personale.

29

Obiceiurile colonelului nu se schimbau niciodată. Ca un bun soldat, se scula exact la cinci și jumătate în fiecare zi și făcea cincizeci de flotări și genuflexiuni înainte de dușul scurt, rece. La șase se ducea în sufragerie, unde nici nu dorea să știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu găsea cafea proaspătă, și o mulțime de ziare. Mânca pâine prăjită cu gem, fără unt, și își saluta fiecare coleg în parte cu un entuziast salut din inimă, în timp ce ei intrau și ieșeau pe ușă. Toți aveau ochii cârpiți de somn și abia așteptau să se întoarcă în camere, unde își puteau bea cafeaua și studia știrile în liniște. Era un mod grozav de a-ți începe ziua, mai ales că erau obligați să-i întoarcă salutul și să răspundă la perorațiile sale. Cu cât erau sechestrați acolo mai mult, cu atât devenea mai expansiv înainte de răsăritul soarelui. Câțiva dintre jurați așteptau să treacă ora opt, când se știa că el se ridică prompt de la masă, pentru a se întoarce în camera sa.

Joi dimineață, la șase și un sfert, Nicholas îl salută pe colonel în timp ce își turna o ceașcă de cafea și suportă o scurtă discuție despre vreme. Părăsi sufrageria improvizată și străbătu fără zgomot holul pustiu, întunecat. Deja se auzeau televizoarele puse în priză. Cineva vorbea la telefon. Deschise ușa camerei sale și puse repede ceașca de cafea pe bufet, luă un teanc de ziare dintr-un sertar și ieși.

Cu o cheie furată de la recepție, Nicholas pătrunse în camera 50, unde locuia colonelul. Se simțea mirosul greu de after-shave ieftin. Pantofii erau rânduiți cu grijă, de-a lungul unui perete. Hainele din debara erau așezate ordonat, fără nici o cută. Nicholas se lăsă în genunchi, ridică marginea cuverturii de pe pat și ascunse ziarele și revistele dedesubt. Unul dintre ele era un exemplar din *Mogul*, ediția din ziua precedentă.

Ieși fără zgomot și se întoarse în camera lui. O oră mai târziu, o sună pe Marlee. Imaginându-și că Fitch îi înregistra toate convorbirile, spuse doar „Cu Darlene, vă rog” la care ea îi răspunse „Ați greșit numărul” și închiseră amândoi. Așteptă cinci minute și formă numărul unui telefon celular pe care Marlee îl ținea ascuns într-o debara. Amândoi bănuiau că Fitch pusese microfoane în telefoane și în apartamentul ei.

— Livrarea a fost efectuată, spuse el.

Treizeci de minute mai târziu, Marlee părăsi apartamentul în care locuia și găsi un telefon public, într-un local cu servire la bordul mașinii. Îl sună pe Fitch și așteptă până când i se făcu legătura.

— Bună dimineața, Marlee, îi spuse el.

— Salut, Fitch. Uite, aș dori să pot sta la telefon, dar știu că înregistrezi tot ce spun.

— Nu, nu e adevărat. Pe cuvânt.

— În regulă. Există un magazin „Kroger”, la intersecția Străzii 14 cu Beach Boulevard, la cinci minute distanță de biroul tău. În apropiere de intrarea

principală, pe dreapta, sunt trei telefoane publice. Du-te la cel din mijloc. Voi suna peste șapte minute. Grăbește-te, Fitch! adăugă ea și închise.

— Fir-ar a dracului! urlă Fitch trântind receptorul și repezindu-se la ușă. Strigă după José și, împreună, ieșiră în fugă pe ușa din spate și săriră în mașină.

Așa cum se aștepta, când ajunse acolo, telefonul suna.

— Salut, Fitch. Uite, Herrera, numărul șapte, a ajuns să-l calce pe Nicholas pe nervi. Cred că-l vom pierde astăzi.

— Ceee?

— M-ai auzit.

— Nu face asta, Marlee!

— Tipul e un încurcă-lume. Toată lumea s-a săturat de el.

— Dar e de partea noastră!

— Ah, Fitch. Toți vor fi de partea noastră la sfârșit. Oricum, să fii acolo la nouă, pentru momentul de suspans.

— Nu, ascultă, Herrera e esențial pentru...

Fitch fu întrerupt la mijlocul frazei de declicul venit de la celălalt capăt al firului. Legătura se întrerupsese. Strânse receptorul în pumn și începu să tragă de el, de parcă ar fi vrut să-l rupă cu totul și să-l arunce în parcare. În cele din urmă îi dădu drumul și, fără să înjure sau să strige, se întoarse calm la mașină și îi spuse lui José să-l ducă la birou.

Îi va da tot ce va dori ea. Nu mai conta.

Judecătorul Harkin locuia în Gulfport, la cincisprezece minute distanță de tribunal. Din motive ușor de dedus, numărul său de telefon nu era trecut în carte. Cui îi trebuia să primească apeluri de la condamnații ajunși la închisoare, în mijlocul nopții?

Tocmai își săruta soția și își pregătea cafeaua pentru drum, când telefonul din bucătărie începu să sune și doamna Harkin ridică receptorul.

— E pentru tine, dragule, spuse ea și îi dădu receptorul; el lăsă cafeaua și servieta pe masă și își privi ceasul.

— Alo?

— Domnule judecător, îmi pare rău că vă deranjez acasă, în felul acesta, se auzi o voce nervoasă, vorbind aproape în șoaptă. Sunt Nicholas Easter și, dacă vreți să închid chiar acum, așa voi face.

— Încă nu. Ce s-a întâmplat?

— Suntem încă la motel, ne pregătim de plecare și, cum să spun, cred că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră cât se poate de repede.

— Ce s-a întâmplat, Nicholas?

— Regret că a trebuit să vă sun, dar mă tem că alți jurați ar putea intra la bănueli în legătură cu biletele și discuțiile noastre din tribunal.

— Poate că ai dreptate.

— Așa că m-am gândit să vă sun. În felul acesta, ei nu vor afla că am vorbit.

— Să încercăm. Dacă eu consider că discuția trebuie să înceteze, am să-ți spun.

Harkin dorea să întrebe cum era posibil ca un jurat izolat să-i afle numărul de telefon, dar se hotărî să aștepte.

— E vorba despre Herrera. Cred că e posibil să fi citit lucruri care nu se află pe lista aprobată.

— De exemplu?

— De exemplu, *Mogul*. Am intrat în sufragerie azi-dimineață, devreme. Era

acolo, singur, și a încercat să ascundă un exemplar din *Mogul*, ca să nu-l observ. Asta nu e cumva un fel de revistă de afaceri?

— Ba da.

Harkin citise articolul lui Barker din ziua precedentă. Dacă Easter spunea adevărul — și de ce s-ar fi îndoit? — atunci Herrera trebuia trimis imediat acasă. Citirea materialelor neautorizate era motiv pentru respingerea unui jurat, poate chiar pentru acuzarea sa de sfidare a curții. Faptul că un jurat citise articolul din *Mogul* risca să constituie un motiv pentru anularea procesului.

— Crezi că a discutat cu cineva despre asta?

— Mă îndoiesc. Cum v-am spus, încerca să-l ascundă de mine. De asta am devenit bănuitor. Nu cred că ar discuta cu cineva. Dar am să ascult cu atenție.

— Așa să faci. Eu am să-l chem la mine pe domnul Herrera, înainte de începerea ședinței, și am să-l interoghez. Probabil că-i vom percheziționa camera.

— Vă rog să nu-i spuneți că eu l-am trădat. Mă simt groaznic pentru că a trebuit să fac așa ceva.

— Nici o problemă.

— Dacă află ceilalți jurați că stăm de vorbă, nimeni n-o să se mai încreadă în mine.

— Nu-ți face griji.

— Sunt doar îngrijorat, domnule judecător. Toți suntem obosiți și abia așteptăm să plecăm acasă.

— Nu mai e mult, Nicholas. Eu îi presez pe avocați cât de mult pot.

— Știu. Îmi pare rău, domnule judecător. Să nu cumva să afle cineva că sunt pe post de „cârțiță” aici. Nici nu-mi vine să cred că fac așa ceva.

— Faci exact ceea ce trebuie, Nicholas. Și îți mulțumesc. Ne vedem în câteva minute.

Harkin își sărută soția, mult mai rapid de această a doua oară, și plecă. Prin telefonul din mașină, îl sună pe șerif și îi ceru să meargă la motel și să-l aștepte acolo. O sună pe Lou Dell, lucru pe care îl făcea aproape în fiecare dimineață, în drum spre tribunal, întrebând-o dacă revista *Mogul* se găsea de vânzare la motel. Nu, nu se găsea. Își sună grefierul, cu rugămintea de a-i căuta pe Rohr și pe Cable și de a le spune să-l aștepte în biroul său. Deschise radioul pe un post local și se întrebă cum naiba era posibil ca un jurat izolat să facă rost de un exemplar dintr-o revistă financiară care nu putea fi găsită chiar pe orice stradă din Biloxi.

Cable și Rohr îl așteptau în biroul grefierului când judecătorul Harkin intră în biroul său și închise ușa. Își scoase jacheta, se așeză și rezumă acuzațiile aduse lui Herrera, fără să le divulge sursa de la care obținuse informația. Cable era îngrijorat, pentru că toți ai săi prevedeau că Herrera va fi un puternic susținător al apărării. Rohr era iritat, pentru că se pierdea încă un jurat și exista riscul anulării procesului.

Văzând că ambii avocați erau nefericiți, judecătorul Harkin se simți mult mai bine. Își trimise grefierul în camera juraților, pentru a-l aduce de acolo pe domnul Herrera, care își savura a nu-știu-câta ceașcă de cafea decofeinizată, vorbind cu Herman despre computerul său în limbaj Braille. Frank se uită nedumerit în jur când Lou Dell îl strigă pe nume și părăsi camera. Îl urmă pe Willis, ofițerul, de-a lungul coridoarelor din spatele sălii de ședințe. Se opriră în fața unei uși laterale și Willis bătu, politicos, înainte de a intra.

Colonelul a fost salutat cu căldură de judecător și avocați, fiind invitat să ia loc pe un scaun din camera strâmtă; scaunul fusese înghesuit lângă un altul, ocupat de reporterul curții, pregătit să stenodactilografieze totul.

Judecătorul Harkin îi explică doar că avea de pus câteva întrebări, la care trebuia să răspundă sub jurământ și, imediat, avocații își scoaseră blocnotesurile, începând să ia notițe. Imediat, Herrera se simți ca un criminal.

— Ați citit materiale care nu au fost în mod expres autorizate de mine? îl întrebă judecătorul Harkin.

În tăcerea care urmă, avocații își întoarseră privirile spre el. Grefierul, reporterul și însuși judecătorul îi pândeau răspunsul. Chiar și Willis, rămas lângă ușă, era treaz și remarcabil de atent.

— Nu. Din câte știu eu, nu, răspunse colonelul, cu toată sinceritatea.

— Mai exact, ați citit o revistă de afaceri numită *Mogul*?

— De când am fost izolați, nu.

— În mod normal, citiți *Mogul*?

— O dată, poate de două ori pe lună.

— În camera dumneavoastră de la motel există cumva materiale neautorizate de mine?

— Din câte știu eu, nu.

— Sunteți de acord cu o percheziție? Frank se înroși la față și zvâcni din umeri.

— Ce înseamnă asta? protestă el.

— Am motive să cred că ați citit materiale neautorizate și că acest lucru s-a întâmplat la motel. Cred că o verificare rapidă a camerei dumneavoastră ar putea rezolva problema

— Îmi puneți la îndoială integritatea, spuse Herrera, jignit și furios. Integritatea era pentru el un element fundamental. O singură privire spre ceilalți îl făcu să înțeleagă că toți erau convinși că era vinovat de o cumplită încălcare a regulamentului.

— Nu, domnule Herrera, sunt doar de părere că o verificare ne va permite să continuăm desfășurarea acestui proces.

Era doar o cameră de motel, nu o casă unde tot felul de lucruri personale pot fi ascunse ușor. În plus, Frank știa al naibii de bine că în camera lui nu se afla nimic care să-l poată incrimina.

— Atunci percheziționați-o, rosti el printre dinți.

— Mulțumesc.

Willis îl conduse pe Frank afară, în hol, iar judecătorul Harkin îl sună pe șerif, la motel. Directorul le deschise ușa camerei 50. Șeriful, împreună cu două ajutoare, conduse grijuliu cercetarea debaralei, sertarelor și băii. Sub pat, au găsit un teanc de exemplare din *Wall Street Journal* și revista *Forbes*, alături de ediția din ziua precedentă a revistei *Mogul*. Șeriful îl sună pe judecătorul Harkin, îi relată ce găsiseră și i se spuse să aducă materialele neautorizate la tribunal, fără întârziere.

Nouă și cincisprezece și nici urmă de juriu. Fitch stătea nemișcat pe una dintre băncile din spatele sălii; numai ochii i se zăreau de după ziarul pe care îl ținea deschis în față. Privea îngrijorat spre ușa aflată în apropierea băncii juraților, știind al naibii de bine că, atunci când vor sosi, juratul numărul șapte nu va mai fi Herrera, ci mai degrabă Henry Vu. Vu era destul de suportabil din punctul de vedere al apărării, pentru că era asiatic și asiaticii nu se prea arătau generoși când era vorba să se cheltuiască bani pentru procese civile. Dar Vu nu era Herrera și experții lui Fitch îi spusese de multă vreme că acest colonel era de partea sa și că ar fi avut un cuvânt greu de spus în timpul deliberărilor.

Dacă Marlee și Nicholas puteau să-l scoată pe Herrera din juriu, bătând din palme, cine putea fi următorul? Dacă făceau toate astea numai pentru a capta atenția lui Fitch, se putea spune că aveau deplin succes.

Judecătorul și avocații priveau uimiți ziarele și revistele aliniate cu grijă pe biroul lui Harkin. Șeriful dicta, pentru a fi consemnat într-un scurt proces-verbal, unde și cum găsiseră materialele; după ce își încheie relatarea, plecă.

— Domnilor, nu am altă soluție decât să decid recuzarea domnului Herrera, spuse judecătorul, iar avocații nu făcură nici un comentariu. Herrera a fost rechemat în cameră și invitat să ia loc pe același scaun.

— Vă rog să consemnați, ceru judecătorul Harkin reporterului curții. Domnule Herrera, care este numărul camerei dumneavoastră de la motelul Siesta?

— 50.

— Aceste materiale au fost găsite sub patul din camera 50 exact acum câteva minute, rosti Harkin, fluturând periodicele. Toate sunt recente și majoritatea au data de apariție ulterioară datei de începere a perioadei de izolare.

Herrera rămăsese fără grai.

— Bineînțeles, toate sunt neautorizate, iar unele aduc prejudicii destul de grave.

— Nu sunt ale mele, șopti Herrera, simțind cum se înfurie.

— Înțeleg.

— Cineva le-a pus acolo.

— Cine putea face așa ceva?

— Nu știu. Poate că a fost aceeași persoană care v-a dat de știre.

Interesant, se gândi Harkin, dar nu era momentul să se ocupe de asta. Atât Cable, cât și Rohr se întoarseră spre judecător ca pentru a-l întreba: bun, deci cine te-a anunțat?

— Nu putem ignora faptul că acestea au fost descoperite în camera dumneavoastră, domnule Herrera. Din acest motiv, nu am altă soluție decât să vă exclud din rândul juraților.

Gândurile lui Frank erau din ce în ce mai limpezi și erau multe întrebări pe care ar fi dorit să le pună. Dorea să ridice vocea și să strige la Harkin, dar, dintr-o dată, înțelese că era pe punctul de a-și redobândi libertatea. După patru săptămâni de proces și nouă nopți la motelul Siesta, putea pleca din tribunal pentru a se întoarce acasă. La ora prânzului avea să se afle pe terenul de golf.

— Nu mi se pare drept, spuse el, cam Cu jumătate de gură, încercând să nu pară prea insistent.

— Îmi pare foarte rău. Voi studia problema sfidării curții mai târziu. Pentru moment, trebuie să continuăm procesul.

— Cum doriți, domnule judecător, spuse Frank. Diseară va cina la Vrazel's — fructe de mare și o întreagă selecție de vinuri. Mâine își va revedea nepotul.

— Un ofițer vă va conduce înapoi la motel, pentru a vă putea împacheta lucrurile. Vă avertizez să nu relatați nimănui cele discutate aici — mai ales presei. Sunteți sub consemnul tăcerii până la noi ordine. Înțelegeți?

— Da, domnule.

Colonelul a fost escortat pe scara din dos, ieșind din tribunal pe ușa din spate, unde șeriful îl aștepta pentru o ultimă și foarte scurtă călătorie la motelul Siesta.

— În aceste condiții, voi iniția o moțiune pentru anularea procesului, rosti Cable, întorcându-se spre reporterul curții. Pe baza presupunerii că juriul ar fi putut fi influențat negativ de articolul apărut ieri în *Mogul*.

— Moțiunea este respinsă, spuse judecătorul. Altceva? Avocații își strânseseră mâinile și se ridicară în picioare.

Cei unsprezece jurați și cele două rezerve își ocupară locurile la câteva minute după ora zece, sub privirile atente ale celor prezenți în sală. Scaunul lui Frank, în rândul al doilea, în stânga, era gol, lucru observat imediat de toată lumea. Judecătorul îi întâmpină pe un ton solemn și anunță imediat despre ce era vorba. Ridică în mână un exemplar din revista *Mogul* apărută cu o zi înainte și întreabă dacă o văzuse sau citise cineva sau dacă auziseră câte ceva despre ce conținea. Nimeni nu se grăbi să răspundă.

— Pentru motive care au fost făcute cunoscute în biroul meu și consemnate în procesul-verbal, juratul numărul șapte, Frank Herrera, a fost recuzat și din acest moment va fi înlocuit de următoarea rezervă, domnul Henry Vu.

În acel moment, Willis îi șopti ceva lui Vu și acesta se ridică de pe scaunul pliant, urcând cele patru trepte care duceau spre locul numărul șapte și devenind astfel un membru oficial al juriului. Shine Royce rămase singurul jurat de rezervă.

Dorind cu disperare să pună lucrurile în mișcare și să abată atenția publicului de la juriul său, judecătorul Harkin spuse:

— Domnule Cable, vă rog să chemați martorul următor.

Fitch lăsa ziarul cu două palme mai jos, până la piept, și începu să studieze în rând cu ceilalți noua alcătuire a juriului. Rămase cu gura căscată de uimire. Era speriat, pentru că Herrera dispăruse, dar era și fericit, pentru că tipa lui, Marlee, făcuse numai un semn și împlinise exact ceea ce promisese. Fitch nu putu să nu-l privească pe Easter, care păru să simtă acest lucru, pentru că se întoarse încet și îi susținu privirea. Timp de cinci sau șase secunde, care lui Fitch i se părură o eternitate, se cântăriră unul pe celălalt de la distanță. Easter era mândru, părând să-i spună: „Uite ce pot să fac. Ești impresionat?” În timp ce chipul lui Fitch părea să-i răspundă: „Da. Acum ce mai dorești?”

Înainte de începerea procesului, Cable alcătuisese o listă cu douăzeci și doi de martori posibili, toți purtând titlul de doctor alături de numele lor și toți cu recomandări excelente. Trupa aceasta includea veterani recunoscuți din alte procese, cercetători cu minți strălucite, sponsorizați de marea industrie a tutunului și nenumărați alți susținători întruniți pentru a contraataca toate cele deja auzite de juriu.

În ultimii doi ani, toți cei douăzeci și doi fuseseră audiați de Rohr și ai săi. Nu existau surprize.

Părerea generală era că lovitura cea mai puternică dată de acuzare venise din partea lui Leon Robilio, care pretindea că industria încearcă să-i prindă pe copii în cursă. Cable se gândi că acolo trebuia să-și îndrepte primul atac.

— Apărarea o cheamă pe doctorul Denise McQuade, anunță el.

Femeia intră în sală printr-o ușă laterală și curtea, dominată de bărbați între două vârste, păru să încremenească în clipa în care ea păși în fața barei, îi zâmbi judecătorului care, fără nici un dubiu, îi răspunse la fel, și în cele din urmă luă loc în boxa martorilor. Doctorul McQuade era o femeie frumoasă, înaltă și subțire, îmbrăcată cu o rochie roșie scurtă până deasupra genunchilor; părul blond era pieptănat sever și strâns la ceafă. Rosti jurământul cu un zâmbet binevoitor pe buze și, în clipa în care își încrucișa picioarele, captă atenția tuturor. Părea mult prea tânără și mult prea drăguță pentru a fi implicată într-o dispută atât de dură.

Cei șase bărbați din juriu, în special Jerry Fernandez și Shine Royce, rezerva,

stăteau cu ochii ațintiți spre ea, urmărind cum își trage ușor microfonul mai aproape de gură. Ruj roșu. Unghii lungi, lăcuite în roșu.

Dacă se așteptau cumva să aibă în fața lor o simplă femeie fatală, se înșelau amarnic. Cu o voce ușor voalată, își prezentă în detaliu pregătirea, nivelul profesional, specializarea și domeniul în care era expertă. Era psiholog, expert în caracteristici de comportament și avea propria sa firmă în Tacoma. Scrisese patru cărți și aproape patruzeci de articole, iar Wendall Rohr nu obiectă în nici un fel când Cable solicită confirmarea doctorului McQuade ca expert.

Ea intră direct în subiect. Publicitatea pătrunde în toate domeniile culturii. Reclamele adresate unui anumit grup de vârstă sau unei clase sociale sunt, firesc, auzite și văzute și de cei care nu fac parte din grupul respectiv. Acest lucru nu poate fi împiedicat. Copiii văd reclamele pentru tutun pentru că ei văd ziare, reviste, panouri publicitare și reclame luminoase în vitrinele magazinelor, dar asta nu înseamnă că tocmai copiii sunt ținta acestora. Copiii văd și reclame de bere la televizor, prezentate adesea de sportivii lor preferați. Asta înseamnă, cumva, că firmele producătoare de bere încearcă, pe ascuns, să prindă în cursă generația următoare? Bineînțeles că nu. Firmele nu încearcă decât să vândă mai multă bere pe piață. Copiii intră pe fir, dar nu se poate face nimic, decât să se interzică toate reclamele pentru produse agresive. Țigări, bere, vin, alcool — ce să mai zicem de cafea, ceai și prezervative, sau de unt? Oare reclamele societăților care oferă cărți de credit încurajează lumea să cheltuiască mai mult și să economisească mai puțin? Doctorul McQuade insistă asupra faptului că, într-o societate unde libertatea cuvântului este corect respectată, restricțiile cu privire la publicitate trebuie evaluate cu mare grijă.

Reclamele pentru țigări nu sunt diferite față de altele. Scopul lor este de a face lumea să-și dorească tot mai mult să cumpere și să folosească produsul respectiv. Reclamele bune stimulează răspunsul natural de a merge și a cumpăra ceea ce se prezintă în imagine. Reclamele ineficiente nu reușesc acest lucru și, în mod normal, sunt retrase foarte repede. Dădu drept exemplu McDonald's, o companie pe care o studiase; ca din întâmplare, avea la ea un raport, în caz că juriul dorea să-l citească mai atent. Până la trei ani, un copil învață să murmure, să fluiera sau să cânte toate refrenele folosite de McDonald's. Prima experiență a unui copil la McDonald's este de neuitat. Nu există greșeli. Corporația cheltuiește miliarde pentru a-i atrage pe copii înaintea rivalilor săi. Copiii americani mănâncă mai multe grăsimi și colesterol decât generația anterioară. Ei mănâncă mai multe chiftele cu brânză, cartofi prăjiți și pizza și beau mai mult sifon și băuturi răcoritoare din fructe. Să amendăm McDonald's sau Pizza Hut pentru șiretenia cu care îi atrag pe cei tineri? Să-i punem sub acuzație pentru că, din cauza lor, copiii noștri sunt mai grași?

Nu. Noi, consumatorii, alegem în cunoștință de cauză hrana pentru copiii noștri. Nimeni nu poate susține că alegerea noastră este cea mai bună.

La fel, noi, consumatorii, alegem în cunoștință de cauză dacă fumăm sau nu. Suntem bombardați cu reclame pentru mii de produse și răspundem numai la acelea care ne susțin nevoile și dorințele.

Își schimba mereu poziția, punând câte un picior peste celălalt la fiecare douăzeci de minute și fiecare mișcare era observată ca atare de șirurile de avocați de la ambele mese și de către cei șase bărbați din juriu; chiar și femeile erau atente.

Doctorul McQuade era plăcut de privit și ușor de crezut. Mărturia ei era perfect logică și ea reuși să-i convingă pe majoritatea juraților.

La contrainterogatoriu, Rohr se duelă cu ea timp de o oră, fără să marcheze nici măcar un punct.

30

Conform spuselor lui Napier și Nitchman, domnul Cristano de la Justiție cerea insistent un raport cu privire la ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, când Hoppy se întâlnise cu Millie pentru ultima vizită personală. „Totul?” întrebă Hoppy. Cei trei stăteau de vorbă, aplecați deasupra unei mese șchioape dintr-un local plin de fum, sorbind cafea fierbinte din pahare de hârtie și așteptând să li se aducă sandviciurile unsuroase cu cașcaval, la capac.

— Fără detalii personale, spuse Napier, întrebându-se dacă exista și așa ceva.

Dac-ar fi știut ei, se gândi Hoppy, încă mândru de sine.

— Ei bine, i-am arătat lui Millie raportul despre Robilio, spuse el, neștiind cât de mult adevăr trebuie să le mărturisească.

— Și?

— Ei, l-a citit.

— Bineînțeles că l-a citit. Pe urmă ce-a făcut? întrebă Napier.

— Care a fost reacția ei? întrebă Nitchman.

Sigur, ar fi putut să mintă și să le spună că ea a fost uimită de raport, că a crezut tot ce scria acolo și că abia aștepta să-l arate prietenilor ei din juriu. Asta doreau ei să audă. Dar Hoppy nu știa ce să facă. Minciuna ar fi înrăutățit și mai mult lucrurile.

— N-a reacționat prea bine, începu el, apoi le spuse tot adevărul.

Când sosiră sandviciurile, Nitchman plecă să-l sune pe domnul Cristano. Hoppy și Napier mâncară fără să se privească. Hoppy era rușinat de eșec. Cu siguranță că se afla cu un pas mai aproape de închisoare.

— Când te mai vezi cu ea? îl întrebă Napier.

— Nu sunt sigur. Judecătorul n-a spus încă nimic. S-ar putea ca procesul să se termine în acest sfârșit de săptămână.

Nitchman se întoarce și își relua locul la masă.

— Domnul Cristano a pornit încoace, rosti el, pe un ton grav și Hoppy simți un nod în stomac. Va ajunge diseară, târziu și vrea să vă întâlniți mâine, dis-de-dimineată.

— Sigur.

— Nu e mulțumit.

— Nici eu.

Rohr își petrecu ora de pauză pentru prânz în biroul său, împreună cu Cleve, rezolvând treburile murdare care trebuiau să rămână secrete. Majoritatea avocaților se foloseau de „pândari” de tipul lui Cleve pentru a oferi bani și a descoperi cazuri interesante și pentru a face tot felul de treburi mărunte despre care nu se vorbea nimic la facultate, dar nici unul nu ar fi recunoscut așa ceva. Avocații pledanți țin secretă activitatea pândarilor lor.

Rohr avea mai multe variante. Putea să-i spună lui Cleve să-l dea naibii pe Derrick. Putea să-i plătească lui Derrick Maples douăzeci și cinci de mii de dolari bani gheață și îi putea promite câte douăzeci și cinci de mii pentru fiecare vot în favoarea acuzării, la verdictul final, cu condiția să fie cel puțin

nouă. Asta l-ar fi costat cel mult două sute douăzeci și cinci de mii — o sumă pe care Rohr era gata s-o plătească. Dar se îndoia foarte serios că Angel Weese i-ar fi putut aduce mai mult de două voturi — pe al său și, eventual, pe cel al lui Loreen Duke. Ea nu era un lider. Rohr putea să-l convingă pe Derrick să ia legătura cu avocații apărării și apoi să facă în așa fel încât cei doi să fie prinși împreună.

Ca rezultat, Angel ar fi fost, probabil, exclusă din juriu, ceea ce nu era în favoarea lui Rohr.

Rohr putea să fixeze un microfon pe corpul lui Cleve, să obțină afirmații compromițătoare din partea lui Derrick și apoi să-l amenințe pe băiat cu o acțiune în instanță, dacă nu făcea presiuni asupra prietenei sale. Era o variantă riscantă, pentru că planul de mituire se înfiripase chiar în biroul lui Rohr.

Au discutat fiecare scenariu în parte, spunându-și părerea ca niște oameni care mai făcuseră și altă dată astfel de lucruri. O idee își făcu, în cele din urmă, loc.

— Uite ce-o să facem, spuse Rohr. Îi dăm cincisprezece mii acum, îi promitem încă zece după proces și îl și, înregistrăm. Vom marca o parte din bancnote, ca să-l putem prinde în cursă mai târziu. Îi promitem douăzeci și cinci de mii pentru celelalte voturi și, dacă obținem verdictul, îl aranjăm când ne va cere restul. Va fi înregistrat pe bandă și, dacă face gălăgie, îl amenințăm că anunțăm FBI-ul.

— Îmi place, spuse Cleve. El ia banii, noi obținem verdictul, el o încurcă. Mi se pare corect.

— Prinde-ți un microfon și fă rost de bani. Trebuie să resolvăm totul în această după-amiază.

Dar Derrick avea alte planuri. S-au întâlnit în salonul de la Resort Casino, un bar întunecat și trist, plin de ghinionști care încercau să uite de banii pierduți, dând pe gât băuturi ieftine, în vreme ce afară soarele strălucea și temperatura se îndrepta spre douăzeci de grade.

Derrick nu avea de gând să se lase păcălit după stabilirea verdictului. Voia cele douăzeci și cinci de mii pentru Angel imediat, în bani gheață, pe față și mai dorea un „depozit”, cum îl numea el, pentru fiecare dintre ceilalți jurați. Un acout înainte de pronunțarea verdictului. Tot în bani gheață, bineînțeles, o sumă corectă și rezonabilă, de exemplu, cinci mii de fiecare jurat. Cleve făcu socoteala în minte și greși. Derrick își imagina un verdict în unanimitate, așa că acoutul de cinci mii pentru unsprezece jurați urca la frumușica sumă de cincizeci și cinci de mii de dolari. La aceștia se adăugau banii pentru Angel, iar Derrick voia optzeci de mii pe loc.

Cunoștea o fată care lucra la tribunal și ea studiase dosarul.

— Voi, băieți, cereți de la compania de tutun milioane, spuse el și fiecare cuvânt era captat de microfonul corporal ascuns în buzunarul cămășii lui Cleve. Optzeci de mii nu reprezintă decât o picătură într-un ocean.

— Ești nebun, spuse Cleve.

— Iar tu ești necinstit.

— Nici vorbă să-ți plătim optzeci de mii în bani gheață. Așa cum ți-am mai spus, când e vorba de prea mulți bani, riscăm să fim prinși.

— În regulă. Am să discut cu compania de tutun.

— Așa să faci. Am să citesc relatarea în ziare.

Nu și-au mai terminat băuturile. Cleve plecă din nou mai repede, dar de data aceasta Derrick nu mai veni după el.

Parada frumuseții continuă marți după-amiază când Cable o chemă la bară pe doctorul Myra Sprawling-Goode, o negresă care deținea funcția de profesor și cercetător la Rutgers și care făcu să se întoarcă toate capetele după ea atunci când se prezentă pentru a depune mărturie. Avea aproape 1,80 înălțime, era zveltă și șocantă și la fel de bine îmbrăcată ca și predecesoarea ei. Pielea ei măslinie se încrețea ușor când le zâmbea juraților, iar zâmbetul ei zăbovi ceva mai mult asupra lui Lonnie Shaver, care îi răspunse tot cu un zâmbet.

Cable beneficiase de un buget nelimitat atunci când își începuse căutările după experți, așa că nu era obligat să folosească tipi duri și rigizi, care nu se pricepeau să atragă oamenii obișnuiți. O imprimase pe doctorul Sprawling-Good de două ori, pe bandă video, înainte de a o angaja, apoi încă o dată, în timpul depoziției făcute de ea în biroul lui Rohr. Ca toți ceilalți martori, își petrecuse două zile la „frigare”, într-un tribunal simulat, cu o lună înainte de începerea procesului. Femeia se așeză picior peste picior și toți cei prezenți își ținură răsuflarea.

Femeia era profesor de marketing, avea două doctorate și referințe impresionante care nu mirau pe nimeni. Timp de opt ani lucrase în publicitate, pe Madison Avenue, imediat după terminarea facultății; după aceea se întorsese la studiu, acolo unde îi era locul. Era expert în publicitatea produselor de larg consum, subiect pe care îl preda la facultate și continua să-l studieze. Scopul prezenței sale în proces deveni curând foarte limpede. Un cinic ar fi putut spune că se afla acolo pentru a crea un efect estetic plăcut, pentru a realiza o legătură invizibilă cu Lonnie Shaver, Loreen Duke și Angel Weese, pentru a-i face să se simtă mândri că un alt afro-american era perfect capabil să exprime păreri documentate în acest proces crucial.

De fapt, se afla acolo datorită lui Fitch. Cu șase ani mai înainte, după spaima trasă în New Jersey, unde un juriu deliberase timp de trei zile înainte de a se întoarce în sală cu un verdict în favoarea apărării, Fitch pusese la punct un plan pentru a găsi o cercetătoare frumoasă, de preferat de la o universitate celebră, care să ia o grămadă de bani și să studieze reclamele pentru țigări și efectele lor asupra adolescenților. Parametrii acestui proiect erau vag definiți de sursa banilor și Fitch spera că studiul i-ar putea fi util, într-o bună zi, într-un proces.

Doctorul Sprawling-Goode nu auzise niciodată de Rankin Fitch. Primise o bursă de opt sute de mii de dolari de la Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum, un rezervor de aur cenușiu necunoscut până atunci, cu sediul în Ottawa și care urmărea, după cum se spunea în prezentare, studiul tendințelor de piață pentru mii de produse. Ea știa foarte puține lucruri despre Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum. La fel și Rohr. El și detectivii săi făceau cercetări de doi ani. Era un institut privat, protejat într-o oarecare măsură de legile canadiene și susținut material de companii producătoare de bunuri de larg consum, dintre care nici una nu părea să fabrice țigări.

Rezultatele cercetărilor ei erau cuprinse într-un raport frumos prezentat, legat, gros de două degete pe care Cable reușise să-l impună ca probă în proces. El se alătură altor materiale, pe lista probelor oficiale. Proba numărul optzeci și patru, mai exact, pe lângă cele circa douăzeci de mii de pagini luate deja în evidență și pe care juriul trebuia să le parcurgă în timpul deliberărilor.

Ca urmare a unei pregătiri serioase și eficiente a terenului, cercetările ei au

avut rezultate succinte și deloc surprinzătoare. Cu câteva excepții, definite clar, toate reclamele pentru produse de larg consum se adresează tinerilor adulți. Mașini, pastă de dinți, săpun, fulgi de cereale, bere, băuturi răcoritoare, aparate casnice, parfum — toate produsele cel mai des prezente în reclame se adresează cu precădere tinerilor adulți. Același lucru este valabil și pentru țigări. Sigur, ele sunt prezentate drept produsele alese de tineri frumoși și zvelți, activi și lipsiți de griji, bogați și strălucitori. Dar la fel se întâmplă cu nenumărate alte produse.

În continuare, doctorul Sprawling-Goode se referi la mai multe exemple concrete, începând cu automobilele. Când ați văzut ultima dată la televizor o reclamă pentru o mașină sport, la al cărei volan să se afle un bărbat gras, de cincizeci de ani? Sau o minicamionetă condusă de o femeie casnică, grasă, cu șase copii și un câine jigărit care să scoată capul pe geam? Așa ceva nu se întâmplă niciodată. Bere? Zece tineri urmăresc la televizor supercupa la baseball. Majoritatea au părul bogat, maxilare puternice, blugi noi și stomacul plat. Nu aceasta e realitatea, dar publicitatea are succesul garantat.

Depoziția ei deveni și mai amuzantă în continuare. Pasta de dinți? Ați văzut vreodată o femeie urâtă, cu dinții stricați, rânjind la dumneavoastră prin televizor? Bineînțeles că nu. Toți au o dantură perfectă. Chiar și reclamele pentru produse împotriva acneei folosesc adolescenți cu două-trei coșuri, nu mai mult.

Zâmbea cu ușurință și chiar chicotea din timp în timp la propriile ei comentarii. Jurații zâmbeau o dată cu ea. Făcea o impresie din ce în ce mai puternică asupra lor.

Dacă reclama de succes depinde de atragerea tinerilor adulți, de ce nu ar avea și companiile producătoare de tutun dreptul să o folosească?

Zâmbetul îi pieri când Cable o rugă să se refere la atragerea copiilor prin reclame. Femeia afirmă că nici ea, nici echipa ei nu descoperiseră dovezi în acest sens, deși studiaseră mii de reclame pentru țigări din ultimii patruzeci de ani. Priviseră, cercetaseră și catalogaseră fiecare reclamă pentru țigări folosită în epoca televiziunii. În paranteză fie spus, ea observase că fumatul înregistrase o creștere de când astfel de reclame fuseseră interzise la televiziune. Își petrecuse aproape doi ani căutând dovezi ale faptului că se încearcă atragerea copiilor, pentru că, la începutul cercetării, pornise cu această idee preconcepută. Dar, pur și simplu, nu era adevărat.

După părerea ei, singurul mod de a-i împiedica pe copii să fie influențați de reclamele pentru țigări era acela de a le interzice pe toate — panouri, afișe în autobuze, ziare, reviste, broșuri. Iar, în opinia ei, asta nu ar face decât să încetinească vânzările. Nu ar avea nici un fel de impact asupra fumatului în rândurile minorilor.

Cable îi mulțumi, ca și cum ar fi venit acolo din propria ei inițiativă. Femeia primise deja șaiszeci de mii de dolari pentru a depune mărturie și urma să mai încaseze încă cincisprezece mii. Rohr, care nu era nici pe departe un gentleman, cunoștea riscurile unui atac la adresa acestei frumoase femei în inima Sudului. În loc de asta, încercă să testeze terenul. Avea multe întrebări de pus cu privire la Institutul de Cercetare a Produselor de Larg Consum și la cele opt sute de mii pe care îi plătitise pentru acest studiu. Ea îi spuse tot ce știa. Era o instituție academică, menită să cerceteze tendințe și să formuleze politici economice. Era susținută material de corporații industriale private.

— Există printre ele și companii producătoare de tutun?

— Din câte știu eu, nu.

— Poate că unele filiale ale acestor companii?

— Nu cred.

Rohr o întreabă despre companiile legate de producătorii de tutun, de companiile înrudite, afiliate, de diviziuni și conglomerate despre care ea nu știa nimic.

Nu știa nimic, pentru că așa plănuise Fitch.

Urma lui Claire luă o întorsătură neașteptată joi dimineață. Fostul prieten al unei prietene de-a lui Claire acceptă o mie de dolari bani gheață și le spuse că fosta lui iubită lucra acum în Greenwich Village, ca ospătăriță, sperând să se afirme în serialele de televiziune. Fosta lui iubită lucrase împreună cu Claire la Mulligan's și se pare că erau bune prietene. Swanson luă avionul spre New York, ajunse joi după-amiază, târziu și luă taxiul spre un mic hotel din SoHo, unde plăti cu bani gheață pentru o noapte și începu să dea telefoane. O găsi pe Beverly la lucru, într-o pizzerie. Ea răspunse grăbită.

— Beverly Monk? întreabă Swanson, imitând, cât putu de bine, vocea lui Nicholas Easter. O ascultase de nenumărate ori înregistrată.

— Chiar ea. Cine întreabă?

— Sunteți Beverly Monk, cea care lucra la Mulligan's, în Lancaster?

— Da, răspunse ea, după o pauză. Cine întreabă?

— Sunt Jeff Kerr, Beverly. Nu ne-am mai auzit de mult.

Swanson și Fitch bănuiau că, după plecarea lui Claire și Jeff din Lawrence, nu păstrasera legătura cu Beverly.

— Cine? insistă ea și Swanson se simți ușurat.

— Jeff Kerr. Știi, eram prieten cu Claire. Eram student la drept.

— A, da, spuse ea ca și cum și-ar fi amintit ceva, dar nu era prea sigură.

— Uite, sunt în oraș și mă întrebam dacă nu cumva ai mai vorbit cu Claire de curând.

— Nu înțeleg, spuse ea încet, încercând evident să lege numele de figuri și să se lămurească despre cine era vorba și de ce se afla acolo.

— Mda, e o poveste lungă, dar eu și Claire ne-am despărțit acum șase luni. Încerc să dau de ea.

— N-am mai vorbit cu Claire de patru ani.

— Aha, înțeleg.

— Uite ce e, sunt ocupată. Poate vorbim altă dată.

— Sigur că da.

Swanson închise și îl sună pe Fitch. Hotărâra că merita să riște să se apropie de Beverly cu bani și s-o întrebe de Claire. Dacă nu vorbiseră de patru ani, era imposibil s-o găsească imediat pe Marlee și s-o anunțe că luaseră legătura cu ea. Swanson trebuia s-o urmărească și să aștepte până a doua zi.

Fiecare consultant în probleme de juriu avea obligația de a pregăti pentru Fitch câte un raport de o pagină, la sfârșitul fiecărei zile. O pagină, text bătut la mașină, la două rânduri, clar, fără cuvinte care să depășească patru silabe și care să expună limpede impresiile expertului despre martorii zilei și modul în care depoziția lor fusese primită de juriu. Fitch pretindea păreri oneste și își critica expertii, ori de câte ori limbajul era prea blând. Insista pe pesimism. Rapoartele trebuiau să ajungă pe biroul lui exact la o oră după ce judecătorul Harkin anunța retragerea curții până a doua zi.

Rapoartele de miercuri despre Jankle mergeau de la rău la foarte rău, dar rezumatele de joi, despre doctorul Denise McQuade și doctorul Myra

Sprawling-Good, nu se zgârceau cu laudele. Pe lângă înseninarea unui tribunal plin de bărbați plicticoși, îmbrăcați în costume de culoare închisă, amândouă femeile se descurcaseră foarte bine la bară. Jurații fuseseră atenți și păruseră să creadă ceea ce auzeau. Mai ales bărbații.

Totuși, Fitch nu era liniștit. Nu se mai simțise niciodată atât de rău în acest punct al unui proces. Apărarea pierduse unul dintre cei mai înfocați susținători ai săi, o dată cu plecarea lui Herrera. Presa financiară din New York declarase imediat că apărarea era la ananghie și că nu-și ascundea îngrijorarea cu privire la un verdict în favoarea reclamantei. Articolul lui Barker din *Mogul* fusese punctul fierbinte al săptămânii. Luther Vandermeer, de la Trelco, cel mai viclean și mai influent dintre cei patru directori executivi, îl sunase la prânz și îi aruncase cuvinte grele. Juriul era izolat și, cu cât se lungea procesul, cu atât mai înfuriați aveau să fie jurații, aruncând vinovăția pe umerii părții care își chema acum martorii.

A zecea noapte de sechestrare trecu fără nici un incident. Nici un fel de amoruri interzise. Nici drumuri neautorizate până la cazinou. Nici exerciții spontane de yoga, cu incantații strigate în gura mare. Nimeni nu plângea după Herrera. Își făcuse bagajele în câteva minute și plecase, spunându-i șerifului de zeci de ori că i se întinsese o cursă și că jura să afle tot adevărul.

Un turneu de șah fu organizat pe neașteptate în sufragerie, după cină. Herman avea o tablă de șah marcată în Braille, cu spații numerotate și, cu o seară înainte, îl bătuse pe Jerry în unsprezece partide consecutive. S-au provocat la joc unii pe alții, iar soția lui Herman a adus în sufragerie tabla de joc. Lumea s-a strâns imediat. În mai puțin de o oră, Herman îl învinse de trei ori la rând pe Nicholas, apoi pe Jerry de alte trei ori și pe Vu în același fel, cu toate că Henry Vu nu mai jucase niciodată acest joc. Au urmat încă trei victorii în fața lui Willis și se pregătea să joace din nou cu Jerry, de această dată pentru o mică sumă de bani, când Loreen Duke intră în cameră după o nouă porție de desert. Jucase și ea șah, pe când era copil, cu tatăl ei. Când îl bătu pe Herman, în prima partidă, nimeni nu simți nici o părere de rău pentru sărmanul nevăzător. Au continuat să joace până la ora de culcare.

Phillip Savelle se afla, ca de obicei, în camera lui. Vorbea rar, în timpul meselor de la motel și al pauzelor de cafea din camera juriului, dar era foarte mulțumit să stea cu nasul într-o carte și să ignore pe toată lumea.

Nicholas încercase de două ori să se apropie de el, dar fără succes. Tipului nu-i plăcea bârfa și nu dorea să se știe nimic despre el.

31

După aproape douăzeci de ani de pescuit crevete, Henry Vu reușea rareori să doarmă după ora patru și jumătate dimineața. Își luă ceaiul devreme, vineri dimineață și, cum colonelul plecase, rămase singur la masă, răsfoind un ziar. Nu după multă vreme sosi și Nicholas. Așa cum făcea adesea, Nicholas trecu repede peste obișnuitul schimb de amabilități și îl întrebă pe Vu despre fiica sa, care studia la Harvard. Era un motiv de imensă mândrie și ochii lui Henry sclipeau când îi vorbi despre ultima scrisoare primită de la ea.

Ceilalți veneau și plecau. Conversația se întorcea spre Vietnam și război. Pentru prima dată, Nicholas îi mărturisi lui Henry că tatăl lui fusese ucis acolo,

în 1972. Nu era adevărat, dar Henry rămase foarte impresionat. După plecarea celorlalți, Nicholas îl întrebă:

— Deci, ce crezi despre procesul acesta?

Henry sorbi pe îndelete din ceaiul în care pusese foarte mult lapte și se linse pe buze.

— Crezi că e bine să vorbim despre asta?

— Bineînțeles. Suntem numai noi doi. Toată lumea vorbește, Henry. Așa sunt jurații. Toți, în afară de Herman.

— Ce cred ceilalți?

— Cred că majoritatea dintre noi suntem nepărtinitori. Lucrul cel mai important este să rămânem uniți. E crucial ca acest juriu să dea un verdict, de preferință în unanimitate, dar măcar de nouă voturi la trei, indiferent în ce direcție. Ar fi dezastruos să ne împotmolim.

Henry își mai turnă o ceașcă de ceai și rămase pe gânduri. Înțelegea engleza perfect, vorbea foarte bine, deși cu un ușor accent străin și nu prea cunoștea legile.

— De ce? Întrebă el. Avea încredere în Nicholas, ca majoritatea juraților, de altfel, pentru că Nicholas fusese student la drept și înțelegea incredibil de ușor faptele, problemele și tot ceea ce le scăpa celorlalți.

— E foarte simplu. Acesta e cel mai mare dintre procesele împotriva tutunului, mai important decât cele de la Gettysburg, Iwo Jima, Armageddon. Aici, ambele tabere și-au adus artileria grea. Trebuie să existe un câștigător și trebuie să existe un învins. Clar și hotărât. Aici trebuie să se decidă dacă trebuie sau nu să dăm vina pe companiile producătoare de tutun. Noi trebuie să luăm această decizie. Noi am fost aleși și de noi depinde verdictul.

— Înțeleg, spuse Henry dând din cap, încă nelămurit.

— Cel mai rău ar fi să ne împotmolim, să ne împărțim în două tabere și să forțăm anularea procesului.

— Ce ar fi așa de rău în asta?

— Frica de responsabilitate. Am lăsa juriul următor să scoată castanele din foc. Dacă ne împotmolim și plecăm acasă, fiecare tabără va trebui să cheltuiască milioane, pentru că vor fi obligați să revină peste doi ani și să o ia de la început. Același judecător, aceiași avocați, aceiași martori, totul va fi la fel, cu excepția juriului. Iar noi vom spune că n-am fost suficient de realiști pentru a lua o hotărâre, dar următorii jurați din Harrison vor fi mai deștepți.

Henry se aplecă ușor în dreapta lui, spre Nicholas.

— Tu ce vei face? îl întrebă el, exact în clipa în care Millie Dupree și doamna Gladys Card intrară chicotind, îndreptându-se spre masa pe care se afla cafeaua. Schimbară câteva fraze cu bărbății, apoi plecară s-o vadă pe Katie în „Spectacolul zilei”. O adora pe Katie.

— Ce vei face? șopti iarăși Henry, cu ochii spre ușă.

— Nu știu acum, dar nu contează. Important este să fim uniți. Toți.

— Ai dreptate, spuse Henry.

În cursul procesului, Fitch se obișnuise să-și facă de lucru la birou, cu ochii pe telefon, până la încheierea fiecărei ședințe. Rareori îl scăpa din ochi. Știa că ea va suna vineri dimineață, deși nu avea habar ce șmecherie sau plan îi mai pregătea.

La opt fix, Konrad sună prin interfon și îi întrerupse momentul de reflecție, spunându-i doar atât:

— E ea.

Fitch se repezi la telefon.

— Bună, îi spuse el, amabil.

— Salut, Fitch. Fii atent, cine crezi că îl deranjează pe Nicholas acum?

El își înăbuși un geamăt și strânse pleoapele.

— Nu știu, îi răspunse.

— Vreau să spun că tipul ăsta îl calcă pe nervi pe Nicholas. S-ar putea să fim nevoiți să-i facem vânt.

— Cine? întrebă Fitch rugător.

— Lonnie Shaver.

— Ah! La naiba! Nu puteți face asta!

— Vai de mine, Fitch!

— N-o face, Marlee! Fir-ar să fie!

Ea tăcu, lăsându-l pradă disperării.

— Cred că ești foarte atașat de Lonnie, îi spuse după câteva clipe.

— Trebuie să încetezi jocul ăsta, Marlee, ai înțeles? Așa nu mai ajungem nicăieri!

Fitch era conștient de tonul său disperat, dar nu se mai putea abține.

— Nicholas are nevoie de armonie în juriu. Asta e tot. Lonnie e ca un spin.

— Nu face asta, te rog. Hai să discutăm.

— Discutăm, Fitch, dar nu prea mult.

Fitch respiră adânc o dată și încă o dată.

— Jocul e aproape de final, Marlee. Te-ai distrat cum ai vrut, acum ce mai vrei?

— Ai ceva de scris?

— Bineînțeles.

— E o clădire pe strada Fulton, la numărul 120. Cărămidă albă, două etaje — o clădire veche, împărțită în birouri mici. Sus, la etaj, biroul numărul 16 este al meu, cel puțin pentru încă o lună. Nu e grozav, dar acolo ne vom întâlni.

— Când?

— Într-o oră. Numai noi doi. Te voi urmări când vii și când pleci și, dacă văd vreo gorilă de-a ta, nu voi mai vorbi niciodată.

— Bineînțeles. Cum dorești.

— Și am să mai verific dacă ai microfoane sau vrei să înregistrezi ceva.

— Nu va fi cazul.

Absolut toți avocații din echipa lui Cable erau de părere că Rohr pierduse prea mult timp cu oamenii lui de știință; în total nouă zile întregi. Dar, în primele șapte, juriul putuse pleca acasă în fiecare seară. Starea de spirit era cu totul diferită acum. De aceea hotărâseră să aleagă numai doi experți, cei mai buni, și să termine cât mai repede.

Hotărâseră de asemenea să ignore problema dependenței create de nicotină, ceea ce însemna o schimbare radicală față de apărarea obișnuită în cazurile de acest fel. Cable și echipa lui studiaseră cu atenție fiecare dintre cele șaisprezece procese anterioare. Vorbiseră cu mai mulți jurați care dăduseră verdictele respective și ei afirmaseră, nu o dată, că punctul slab al apărării era chemarea unor experți care veneau cu tot felul de teorii fanteziste pentru a dovedi că, de fapt, nicotina nu produce dependență. Toată lumea știa că nu era adevărat. Și cu asta, basta.

Nu încercați să-i convingeți pe jurați de contrariu.

Decizia necesita aprobarea lui Fitch, pe care acesta le-o dădu în cele din urmă, deși fără prea mult entuziasm.

Primul martor de vineri dimineață a fost un șoarece de bibliotecă, cu părul vâlvoi, câteva fire de barbă roșie și ochelari cu dioptrii mari. Concursul de frumusețe luase sfârșit. Bărbatul era doctorul Gunther și, după părerea sa, fumatul nu produce cancer. Numai 10% dintre fumători se îmbolnăvesc de cancer, deci, ce se întâmplă cu ceilalți 90%? Deloc surprinzător, doctorul Gunther avea la îndemână un teanc de studii și rapoarte și abia aștepta să ia bagheta și să se așeze lângă trepied, în fața juraților, pentru a le relata dintr-o suflare ultimele sale descoperiri.

Gunther nu se afla acolo pentru a demonstra ceva. Treaba lui era să-i contrazică pe doctorul Hilo Kilvan și pe doctorul Robert Bronsky, experții acuzării, și pentru a încâlci lucrurile, astfel încât jurații să aibă mari dubii în legătură cu măsura în care fumatul reprezenta un pericol mortal. El nu putea dovedi că fumatul nu produce cancer la plămâni și arată că în același timp nici o cercetare nu dovedise în mod absolut că l-ar produce. „Sunt necesare alte cercetări”, spunea el la fiecare zece minute.

Pentru cazul că ea l-ar fi urmărit, Fitch străbătu pe jos ultimii metri până la numărul 120 de pe strada Fulton, o plimbare plăcută pe trotuarul umbros, printre frunzele care începeau să cadă. Clădirea se afla în cartierul vechi al orașului, foarte aproape de golf, una dintr-un rând de case cu două etaje, vărute cu grijă și părând să adăpostească, în cea mai mare parte, birouri. José primise ordin să-l aștepte trei străzi mai încolo.

Nici vorbă de microfon sau sistem de înregistrare. Ea îl dezvățase de acest obicei la ultima lor întâlnire, pe chei. Fitch era singur, curat, fără aparate de fotografiat sau agenți care să-l aștepte prin apropiere. Se simțea eliberat.

Trebuia să supraviețuiască prin înțelepciune și agerime, dar savura provocarea.

Urcă scara veche, de lemn crăpat, și se opri în fața ușii biroului ei, pe care nu stătea scris nimic; constată că nici pe celelalte uși de pe palierul strâmt nu exista nici o firmă și bătut ușor.

— Cine e? se auzi vocea ei.

— Rankin Fitch, răspunse el, suficient de tare pentru a fi auzit.

Se auzi zăvorul tras și Marlee își făcu apariția într-un flanel gri și o pereche de blugi; nu-i zâmbi și nu-l salută în nici un fel. Închise ușa în urma lui Fitch, o încuie și se îndreptă spre masa ieftină, pliantă, de închiriat. Fitch studie camera — o odăiță fără ferestre, cu o singură ușă, cu vopsea scorjită pe pereți; singurele mobile erau trei scaune și o masă.

— Drăguț loc, comentă el, observând petele de igrasie de pe tavan.

— E curat, Fitch. Nu există telefoane pe care să le poți pune sub urmărire, nici găuri de ventilare pentru videocamere ascunse, nici microfoane în pereți. Am s-o verific în fiecare dimineață și, dacă descopăr vreo dovadă că ai trecut pe aici, am să ies pe ușă și n-am să mă mai întorc niciodată.

— Ai o foarte proastă impresie despre mine.

— Asta meriți.

Fitch își ridică din nou privirea spre tavan, apoi se uită spre podea.

— Îmi place aici.

— E un loc numai bun pentru ce-mi trebuie mie.

— La ce-ți trebuie?

Poșeta ei era singurul obiect de pe masă. Ea scoase de acolo același senzor de data trecută și îl controlează pe Fitch de sus până jos.

— Zău așa, Marlee, protestă el. Ți-am promis.

— Mda, ce să zic! Ești curat. Ia loc, îi spuse, făcând un semn cu capul spre cele două scaune așezate de o parte a mesei.

Fitch apucă scaunul pliant și îl scutură; era atât de fragil încât, pentru o clipă, se temu că nu va rezista sub greutatea lui. Se așeză încet și se aplecă puțin, sprijinindu-se cu coatele pe masă. Nici aceasta nu era prea stabilă, așa că poziția lui Fitch era complet nesigură.

— Ești pregătită să vorbim despre bani? o întrebă el cu un rânjel diabolic.

— Da. E o afacere simplă, zău așa, Fitch. Îmi transferi o grămadă de bani în cont, iar eu îți promit să-ți dau un verdict.

— Cred că ar trebui să așteptăm până la pronunțarea verdictului.

— Știi că nu sunt așa de proastă.

Masa pliantă avea un metru lățime. Fitch se folosea adesea de statura sa masivă, de priviri și de barbișonul sinistru pentru a-i intimida pe cei din jur, mai ales pe tinerii avocați de la firmele pe care le angaja. Marlee nu arăta prin nimic că s-ar fi simțit cât de cât intimidată. Fitch îi admira atitudinea. Fata îl privea drept în ochi, fără să clipească, și asta complica lucrurile.

— Atunci nu există garanții, spuse el. Jurații sunt imprevizibili. S-ar putea să-ți dăm banii...

— Las-o moartă, Fitch. Amândoi știm că banii se vor plăti înainte de verdict.

— Câți bani?

— Zece milioane.

El șuieră scurt, ca și cum ar fi înghițit o minge de golf, și începu să tușească violent, ridicând coatele și dându-și ochii peste cap; tremura carnea pe el de uimire.

— Cred că glumești, reuși să-i răspundă răgușit, căutând în jur o cană de apă sau niște pastile sau ceva care să-l ajute să treacă peste acest șoc teribil.

Ea privi spectacolul cu calm, fără să clipească, fără să-l piardă din ochi.

— Zece milioane, Fitch. E o nimica toată. Fără negocieri.

El începu din nou să tușească și se înroși la față. În cele din urmă, reuși să se calmeze și se gândi la un posibil răspuns. Bănuise că va fi vorba de milioane și știa că ar părea o prostie să încerce să negocieze o reducere a sumei, ca și cum clientul său nu și-ar fi putut permite atât de mult. Probabil că ea cunoștea ultimele cifre trimestriale de afaceri ale celor patru companii.

— Cât aveți în fond? întrebă ea și, din instinct, Fitch miji ochii. Din câte observase, ea încă nu clipise.

— Ce anume? întrebă el.

Nimeni nu știa despre existența fondului!

— Fondul, Fitch. Nu te juca cu mine. Știu totul despre micuțul vostru fond dubios. Vreau zece milioane transferate din fond într-o bancă din Singapore.

— Nu cred că pot face așa ceva.

— Poți face tot ce vrei, Fitch. Lasă joaca. Hai să ne înțelegem acum și să ne vedem de treburile noastre.

— Dar dacă îți transferăm cinci acum și cinci după verdict?

— Renunță, Fitch. Zece milioane, acum. Nu-mi place ideea de a umbla după tine, ca să-mi recuperez ultima rată, după proces. Nu știu de ce, dar am impresia că ar fi o pierdere de vreme.

— Când vrei să se facă transferul?

— Nu-mi pasă. Ai numai grijă să primesc banii înainte ca juriul să ia o hotărâre. Altfel, aranjamentul cade.

— Ce se întâmplă dacă aranjamentul cade?

— Una din două. Ori Nicholas face în așa fel încât juriul să nu poată lua o hotărâre unitară, ori aranjează nouă voturi la trei pentru acuzare.

Masca de conveniență se fisură în dreptul frunții și două cute adânci apărură pe fața lui Fitch, care reflecta la aceste previziuni spuse cu atâta naturalețe — Fitch nu se îndoia de ceea ce putea face Nicholas, pentru că nici Marlee nu se îndoia. Se frecă încet la ochi. Jocul luase sfârșit. Gata cu reacțiile exagerate la orice spunea ea. Gata cu uimirea prefăcută față de pretențiile ei. Ea controla situația.

— Ne-am înțeles, spuse el. Noi vom transfera banii conform instrucțiunilor tale. Totuși, trebuie să te avertizez că transferarea telegrafică a banilor ar putea să dureze.

— Eu știu mai multe decât tine despre cum se transferă banii telegrafic, Fitch. Am să-ți explic cum trebuie să faci. Mai târziu.

— Da, doamnă.

— Deci, ne-am înțeles?

— Da, spuse el întinzând mâna peste masă. Ea i-o strânse fără vlagă. Amândoi zâmbiră, gândindu-se la absurditatea situației. Doi escroci își strângeau mâinile, pecetluind o înțelegere care nu putea fi aplicată prin tribunal, pentru că nici un tribunal nu avea să afle vreodată despre ea.

Apartamentul lui Beverly Monk era o mansardă aflată la etajul al cincilea al unei magazii murdare din Village, pe care ea o împărțea cu alte patru actrițe fără slujbă. Swanson porni în urma ei spre cafeneaua de la colțul străzii și așteptă până când ea se așeză la o masă de lângă geam, cu un espresso, un covrig dulce și un ziar cu rubrică de anunțuri în față. Se apropie de ea și, cu spatele la celelalte mese, o întrebă:

— Scuzați-mă. Sunteți Beverly Monk?

Ea tresări, își ridică privirea și îi răspunse:

— Da. Cine sunteți dumneavoastră?

— Un prieten al lui Claire Clement, răspunse el repede și se strecură pe scaunul aflat în fața ei.

— Luați loc, spuse ea. Ce doriți?

Era nervoasă, dar localul era plin. Era în siguranță, se gândi ea. Iar bărbatul părea destul de drăguț.

— Informații.

— Dumneavoastră m-ați sunat ieri, nu-i așa?

— Da, așa este. Am mințit, spunând că sunt Jeff Kerr. Nu era adevărat.

— Atunci, cine sunteți?

— Mă numesc Jack Swanson. Lucrez pentru niște avocați din Washington.

— Claire are cumva probleme?

— Nici vorbă de așa ceva.

— Atunci ce doriți?

Swanson îi prezintă o versiune prescurtată despre citarea lui Claire ca jurat într-un mare proces și obligația lui de a afla câte ceva despre trecutul unor posibili jurați. De această dată, vorbi despre un caz de contaminare chimică a unui teren din Houston, unde erau în joc milioane și de aici și faptul că scormoneau atât de adânc.

Swanson și Fitch riscau pe două planuri. În primul rând, Beverly își amintise cu greu de numele lui Jeff Kerr când vorbise cu ea la telefon, cu o zi înainte. Al doilea era că fata spusese că nu mai vorbise cu Claire de patru ani. Ei presupuneau că ambele afirmații erau adevărate.

— Plătim orice informație, spuse Swanson.

— Cât?

— O mie de dolari bani gheață ca să-mi spuneți tot ce știți despre Claire Clement, anunță Swanson și scoase repede din buzunarul hainei un plic pe care îl puse pe masă.

— Sunteți sigur că nu are probleme? Întrebă Beverly, cu ochii ațintiți spre mina de aur din fața ei.

— Sunt sigur. Luați banii. Dacă n-ați văzut-o de patru ani, ce vă pasă?

Asta cam așa e, se gândi Beverly. Apucă plicul și îl înghesui în poșetă.

— Nu sunt prea multe de spus.

— Cât timp ați lucrat împreună?

— Șase luni. Eu eram deja chelneriță la Mulligan's când s-a angajat. Am devenit prietene. Apoi, eu am plecat din oraș și m-am îndreptat spre est. Am sunat-o o dată, pe când locuiam în New Jersey, apoi nu știu cum s-a făcut, dar am cam uitat una de cealaltă.

— Îl cunoșteți pe Jeff Kerr?

— Nu. În vremea aceea nu se întâlnea cu el. Mi-a vorbit despre el mai târziu, după ce am plecat din oraș.

— Avea alți prieteni, bărbați și femei?

— Da, sigur că da. Nu-mi cereți să le spun numele. Am plecat din Lawrence acum patru, poate cinci ani, nici nu mai știu când.

— Nu puteți să-mi spuneți numele nici unui prieten? Beverly bău o gură de cafea espresso și reflectă câteva clipe. Apoi rosti dintr-o suflare trei nume ale unor persoane care lucraseră cu Claire. Una fusese verificată, fără rezultate. Altele i se căuta urma în acel moment. Una nu fusese găsită.

— Unde a făcut Claire colegiul?

— Undeva în Midwest.

— Nu știți numele școlii?

— Nu prea cred. Claire nu prea vorbea despre trecutul ei. Aveai impresia că se întâmplase ceva groaznic cândva, demult, și ea nu voia să vorbească despre asta. M-am gândit că poate fusese vorba despre o iubire ratată, poate chiar o căsnicie sau necazuri cu familia, o copilărie nefericită sau cam așa ceva. Dar n-am aflat niciodată.

— A vorbit cu cineva despre asta?

— Din câte știu eu, nu.

— Știți din ce oraș venea?

— Spunea că a călătorit mult. Repet, nu-i puneam prea multe întrebări.

— Era din zona Kansas City?

— Nu știu.

— Sunteți sigură că numele ei adevărat era Claire Clement?

Beverly dădu înapoi și se încruntă.

— Credeți că poate nu era așa?

— Avem motive să credem că se numea altfel înainte de a sosi în Lawrence, Kansas. Vă amintiți ceva despre un alt nume?

— Eu am presupus întotdeauna că o cheamă Claire. De ce să-și fi schimbat numele?

— Asta am vrea să știm și noi, răspunse Swanson și scoase din buzunar un carnețel micuț, verificând o listă cu câteva probleme. Beverly părea să fie încă un drum închis.

— Ați fost vreodată în apartamentul ei?

— O dată sau de două ori. Găteam împreună și ne uitam la filme. Ea nu prea dădea petreceri, dar m-a invitat o dată cu niște prieteni.

— Apartamentul ei avea ceva deosebit?

— Mda. Era foarte drăguț, un apartament de lux, modern, bine mobilat. Era

evident că are bani din alte surse decât Mulligan's. Adică, vreau să spun că acolo primeam trei dolari pe oră, plus bacșișurile.

— Deci avea bani?

— Da. Mult mai mulți decât noi, ceilalți. Dar, repet, era foarte secretoasă. Claire era o bună amică și o companie amuzantă. Dar nu era bine să pui prea multe întrebări.

Swanson insistă asupra altor detalii și nu obține nimic. Îi mulțumi fetei pentru ajutor, iar ea îi mulțumi pentru bani; când el se ridică să plece, Beverly se oferă să dea niște telefoane. Era evident că vrea bani mai mulți. Swanson acceptă, dar o avertiză să nu destăinuie nimănui ceea ce făcea.

— Nu vă faceți griji, doar sunt actriță, nu? E floare la ureche.

El îi lăsa o carte de vizită cu numărul de la hotelul din Biloxi scris pe spate.

Hoppy se gândea că domnul Cristano e puțin cam dur. Dar, în fond, situația era din ce în ce mai gravă, după spusele acelor misterioși domni de la Washington cărora domnul Cristano trebuia să le dea socoteală. La Justiție se discuta, nici mai mult, nici mai puțin, decât despre renunțarea la întregul plan și trimiterea cazului lui Hoppy către tribunalul federal.

Dacă Hoppy nu-și putea convinge propria nevastă, cum naiba voia el să influențeze un întreg juriu?

Stăteau pe bancheta din spate a Chryslerului negru care mergea pe lângă Golf, fără o direcție anume, menținându-se totuși în zona Mobile. Nitchman era la volan, iar Napier stătea la pândă și amândoi reușeau să ignore cu desăvârșire chinul prin care trecea Hoppy pe bancheta din spate a mașinii.

— Când te mai vezi cu ea? îl întrebă Cristano.

— Cred că în seara asta.

— Hoppy, a venit timpul să-i spui adevărul. Spune-i ce ai făcut, spune-i totul.

Hoppy simți că i se umezesc ochii și buzele începură să-i tremure; se întoarse spre geamul fumuriu și revăzu ochii frumoși ai soției lui gândindu-se cum îl va privi când își va deschide sufletul. Se blestemă pentru prostia pe care o făcuse. Dacă ar fi avut o armă, i-ar fi putut împușca pe Todd Ringwald și Jimmy Hull Moke dar, mai ales, și-ar fi putut trage un glonț în cap. Poate că ar fi fost de dorit să termine cuăștia trei clovni mai întâi dar, nu încăpea îndoială, Hoppy și-ar fi zburat creierii.

— Cred că da, murmură el.

— Soția ta trebuie să pledeze în favoarea noastră, Hoppy. Înțelege? Millie Dupree trebuie să devină o forță în camera juraților. Cum n-ai fost în stare s-o convingi cu meritele tale, acum trebuie să-i dai drept motiv teama de a nu te vedea condamnat la cinci ani de închisoare. Nu ai de ales.

În acel moment, Hoppy ar fi preferat închisoarea decât să recunoască adevărul față de Millie. Dar nu avea dreptul să aleagă. Dacă n-o convingea, ea avea să afle adevărul și, *în plus*, el avea să înfunde pușcăria.

Hoppy începu să plângă. Își mușcă buza și își acoperi ochii, încercând să oprească nenorocitele acelea de lacrimi, dar nu reuși. În timp ce ei conduceau liniștiți mai departe, pe autostradă, pe parcursul câtorva mile nu se mai auzi decât smiorcăitul jalnic al unui bărbat distrus.

Numai Nitchman nu reuși să-și stăpânească un început de rânjet.

A doua întâlnire din biroul lui Marlee începu la o oră după încheierea celei dintâi. Fitch sosi din nou pe jos, cu o servietă și o ceașcă mare de cafea. Marlee verifică servieta, căutând orice dispozitiv ascuns, spre marele lui amuzament.

Când termină, el închise servieta și sorbi o gură de cafea.

— Vreau să te întreb ceva, o anunță el.

— Ce?

— Acum șase luni, nici tu, nici Easter nu locuiați în acest district, probabil nici în acest stat. V-ați mutat aici ca să urmăriți procesul?

Cunoștea, bineînțeles, răspunsul, dar dorea să vadă cât era dispusă să recunoască, acum când erau parteneri de afaceri și se presupunea că se află de aceeași parte a baricadei.

— S-ar putea spune și așa, răspunse ea.

Marlee și Nicholas bănuiau că Fitch ajunsese pe urmele lor până la Lawrence și asta nu era rău. Fitch nu putea să nu le admire abilitatea de a pune la punct un asemenea plan și hotărârea de a-l duce la capăt. Viața lui Marlee dinainte de Lawrence era cea care le dădea bătaie de cap.

— Amândoi folosiți pseudonime, nu? întrebă el.

— Nu. Folosim numele noastre legale. Gata cu întrebările despre noi, Fitch. Noi nu suntem importanți. Timpul e scurt și avem de lucru.

— Poate că, pentru început, ar trebui să-mi spui cât de departe ați ajuns cu tabăra cealaltă. Cât de mult știe Rohr?

— Rohr nu știe nimic. L-am ațâțat și l-am urmărit din umbră, dar n-am luat niciodată legătura cu el.

— Te-ai fi înțeles cu el dacă eu nu eram de acord?

— Da. Eu m-am implicat pentru bani, Fitch. Nicholas se află în juriul acela pentru că așa am prevăzut noi. Am muncit pentru a ajunge aici. Planul va funcționa, pentru că toți actorii sunt corupți. Tu ești corupt. Clienții tăi sunt corupți. Eu și partenerul meu suntem corupți. Corupți, dar șmecheri. Poluăm sistemul în așa fel încât să nu putem fi descoperiți.

— Dar Rohr? Va fi suspicios dacă pierde. De fapt, va bănuși că v-ați înțeles cu companiile de tutun.

— Rohr nu mă cunoaște. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Hai să fim serioși!

— Îți jur, Fitch. Te-am făcut să crezi că l-am întâlnit, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Aș fi făcut-o, totuși, dacă nu ai fi acceptat să negociem.

— Știai că am să fiu de acord.

— Bineînțeles. Noi știam că vei fi mai mult decât nerăbdător să cumperi un verdict.

Ah, Fitch avea atât de multe întrebări de pus! Cum aflaseră despre existența lui? Cum obținuseră numerele lui de telefon? Cum se asiguraseră că Nicholas va fi chemat ca posibil jurat? Cum au aranjat ca el să intre în juriu? Și cum naiba aflaseră despre fond?

Avea să-i pună aceste întrebări într-o zi, după ce toate greutățile vor rămâne în urmă și tensiunea va dispărea. Ce frumos va fi să stea la taifas cu Marlee și cu Nicholas, la cină, ca să primească răspuns la toate întrebările. Admirația pe care o simțea pentru ei creștea cu fiecare clipă.

— Promite-mi că nu-i faci vânt lui Lonnie Shaver, spuse el.

— Am să-ți promit, Fitch, dacă-mi spui de ce ți-e așa de drag de Lonnie.

— E de partea noastră.

— De unde știi?

— Avem și noi mijloacele noastre.

— Uite ce e, Fitch, dacă lucrăm amândoi pentru același verdict, de ce nu putem fi cinstiți unul cu celălalt?

— Chiar așa, ai dreptate. De ce l-ați scos pe Herrera?

— Ți-am spus. Era o pacoste. Nu-l plăcea pe Nicholas, iar Nicholas nu-l plăcea pe el. În plus, Nicholas e amic cu Henry Vu. Așa că n-am pierdut nimic.

— De ce ați scos-o pe Stella Hulic?

— Ca să scăpăm de ea din camera juraților. Era cumplit de enervantă. Te scotea din sărite.

— Cine urmează?

— Nu știu. Mai avem o posibilitate. De cine să scăpăm?

— Nu de Lonnie.

— Atunci, spune-mi de ce.

— Să zicem că Lonnie a fost cumpărat și plătit. Șeful lui ascultă de noi.

— Pe cine ați mai cumpărat și plătit?

— Pe nimeni.

— Haide, Fitch! Vrei să câștigi sau nu?

— Bineînțeles că vreau.

— Atunci, fii sincer. Eu sunt drumul cel mai scurt spre un verdict.

— Și cel mai scump.

— Doar nu te-ai așteptat să fie ieftin, nu? Ce câștigi dacă îmi ascunzi informații?

— Ce câștig dacă ți le spun?

— Ar trebui să-ți fie clar. Tu îmi spui mie. Eu îi spun lui Nicholas. El are o influență mai mare asupra voturilor. Știe unde e cazul să insiste. Dar Gladys Card?

— Ea face ce i se spune. N-avem nimic împotriva ei. Ce crede Nicholas?

— Același lucru. Dar Angel Weese?

— Fumează și e negresă. Dăm cu banul. Alta care face ce i se spune. Ce părere are Nicholas?

— Că se va lua după Loreen Duke.

— Dar Loreen Duke după cine se va lua?

— După Nicholas.

— Câți adepți a strâns până acum? Câți membri numără mica lui sectă?

— Jerry, pentru început. Cum Jerry e încurcat cu Sylvia, o putem număra și pe ea. Plus Loreen și, după ea, Angel.

Fitch își ținu răsuflarea și socoti rapid.

— Asta înseamnă cinci. Numai atât?

— Cu Henry Vu, înseamnă șase. Șase sunt asigurați. Ocupă-te tu de socoteli, Fitch. Șase și mai urmează. Ce știi despre Savelle?

Fitch aruncă o privire spre notițele sale, ca și cum nu era sigur. Tot ceea ce adusesse în servietă fusese citit de zeci de ori.

— Nimic. E prea ciudat, spuse el cu tristețe, ca și cum ar fi eșuat jalnic în încercarea de a găsi o modalitate să-l forțeze pe Savelle.

— Ce secrete murdare are Herman?

— Nici unul. Ce crede Nicholas?

— Herman va fi ascultat, dar nu e obligatoriu ca părerea lui să fie urmată. Nu și-a făcut prea mulți prieteni, dar nici dușmani. Va vota, probabil, după cum va crede de cuviință.

— Către cine înclină?

— E cel mai greu de ghicit dintre jurați, pentru că e hotărât să respecte ordinele judecătorului și să nu discute despre caz.

— Îți vine să înnebunești!

— Nicholas va avea nouă voturi înainte de încheierea dezbaterilor, poate chiar mai multe. Mai are nevoie doar de câteva clarificări cu unii dintre prietenii lui.

— Cum ar fi?

— Rikki Coleman.

Fitch luă o gură de cafea fără să privească ceașca. O puse pe masă și se trase de mustăți. Ea îi urmărea fiecare mișcare.

— Păi, s-ar putea ca noi să avem ceva aici.

— De ce te joci, Fitch? Sau ai, sau nu. Sau îmi spui, ca eu să-i pot spune lui Nicholas și să-i forțăm votul, sau stai aici cu rapoartele tale ascunse, așteptând ca ea să-ți cadă în brațe.

— Să zicem că e vorba despre un neplăcut secret personal pe care ar fi de preferat să nu-l afle soțul ei.

— De ce să-l ții secret și față de mine, Fitch? se răsti Marlee, furioasă. Nu lucrăm împreună?

— Ba da, dar nu știu dacă e cazul să-ți spun despre ce e vorba acum.

— Grozav, Fitch! Ceva din trecutul ei, nu? O legătură amoroasă, un avort, o amendă pentru conducere sub influența alcoolului?

— Am să reflectez.

— Așa să faci, Fitch. Dacă mai joci necinstit, așa voi face și eu. Dar Millie?

Fitch fierbea, deși părea calm și liniștit. Cât era bine să-i spună? Instinctul îi dicta să fie prudent. Se vor întâlni și mâine, și poimâine și în zilele ce vor urma și, dacă se hotăra, putea să-i povestească despre Rikki și Millie și poate chiar despre Lonnie. Nu te grăbi, își spuse în sinea lui.

— N-am nimic despre Millie, îi răspunse el, privindu-și ceasul și gândindu-se că, exact în acel moment, sărmanul Hoppy era prizonier într-o limuzină neagră, cu trei agenți FBI lângă el și că, probabil, cedase nervos.

— Ești sigur, Fitch?

Nicholas se întâlnise cu Hoppy pe holul motelului, chiar în fața camerei sale, cu o săptămână în urmă, când Hoppy venea cu flori și ciocolată pentru soția lui. Stătuseră de vorbă câteva clipe. În ziua următoare, Nicholas îl văzuse pe Hoppy în sala de tribunal și arăta cu totul altfel, uimit și brusc interesat de ce se întâmpla acolo, după trei săptămâni de la începerea procesului.

Cu Fitch în joc, Nicholas și Marlee bănuiau că orice jurat era o țintă posibilă pentru influențe din afară. Așa că Nicholas era atent la toată lumea. Uneori zăbovea pe hol atunci când soseau oaspeții pentru vizitele personale și alteori își făcea de lucru pe acolo când plecau. Trăgea cu urechea la bârfele din camera juraților. Asculta câte trei conversații o dată, în timpul plimbărilor zilnice prin oraș, după prânz. Își lua notițe despre fiecare persoană prezentă în tribunal, ba chiar le dăduse porecle și nume de cod tuturor.

Simțea că Fitch încerca s-o lucreze pe Millie prin Hoppy. Cei doi păreau o pereche de oameni simpatici, cumsecade; genul de oameni pe care Fitch i-ar fi putut trage cu ușurință în planurile sale viclene.

— Bineînțeles că sunt sigur. Nu am nimic în privința lui Millie.

— Se poartă cam ciudat, minți Marlee.

Minunat, se gândi Fitch. Păcăleala cu Hoppy funcționase.

— Ce crede Nicholas despre Royce, ultimul jurat de rezervă?

— Un golan. N-are nici un pic de creier. Poate fi ușor manipulat. Genul de om căruia îi strecori în buzunar cinci mii și e de-ajuns ca să-l cumperi. Acesta e un alt motiv pentru care Nicholas vrea să scape de Savelle. Îl obținem pe Royce, iar cu el nu e nici o problemă.

Tonul firesc cu care Marlee vorbea despre mită încălzi inima lui Fitch. De multe ori, în alte procese, visase să găsească un asemenea înger, un salvator cu mâinile lipicioase, gata să „lucreze” juriile pentru el. Era aproape de necrezut!

— Cine ar mai putea să accepte bani? întrebă el, nerăbdător.

— Jerry e falit, are o mulțime de datorii la joc, plus un divorț urât în perspectivă. Va avea nevoie de vreo douăzeci de mii. Nicholas încă nu s-a înțeles cu el, dar asta se va întâmpla la sfârșitul săptămânii.

— S-ar putea ca prețul să fie prea mare, comentă Fitch, încercând să pară serios.

Marlee izbucni într-un râs zgomotos și continuă să râdă până când Fitch fu obligat să pufnească și el de gluma pe care o făcuse. Tocmai îi promisese zece milioane și mai avea de cheltuit încă două pentru apărare. Clienții săi valorau net aproape unsprezece miliarde.

Momentul de amuzament trecu și, pentru o vreme, se ignorară unul pe celălalt. În cele din urmă, Marlee își privi ceasul și spuse:

— Notează, Fitch. Acum e trei și jumătate, ora coastei de est. Banii nu merg în Singapore. Vreau zece milioane transferate în Banca Hanwa din Antilele Olandeze, și asta imediat.

— Banca Hanwa?

— Da. E coreeană. Banii nu vor fi depuși în contul meu, ci în al tău.

— Nu am cont acolo.

— Îl vei deschide telegrafic, îi explică ea și scoase din poșetă niște foi de hârtie împăturite, pe care le aruncă pe masă. Acestea sunt formularele și instrucțiunile.

— E prea târziu să mai facem asta astăzi, spuse el, luând hârtiile. Iar mâine e sâmbătă.

— Taci din gură, Fitch! Citește instrucțiunile. Totul va merge ca pe roate dacă faci ce ți se spune, nimic mai mult. Hanwa este tot timpul deschisă pentru clienții importanți. Vreau ca banii să ajungă acolo, în contul tău, în weekend.

— Cum vei afla dacă au ajuns?

— Ai să-mi arăți o confirmare scrisă a transferului. Banii vor rămâne acolo până la retragerea juriului pentru dezbateri, apoi vor pleca din Hanwa spre contul meu. Asta ar trebui să se întâmple luni dimineață.

— Dar dacă juriul dă verdictul mai devreme?

— Fitch, te asigur, nu va exista nici un verdict până când banii nu vor ajunge în contul meu. Îți promit. Și dacă, din cine știe ce motiv, încerci să mă păcălești, pot să-ți mai promit că vei avea parte de un verdict de toată frumusețea, în favoarea acuzării. Pentru o sumă piperată.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Nu, mai bine să nu vorbim. Totul a fost calculat perfect, Fitch. Nu încurca lucrurile. Fă cum ți se spune. Acum, poți să începi transmisia.

Wendall Rohr se răsti la doctorul Gunther timp de o oră și jumătate și, când termină, toți cei din sală aveau nervii zdruncinați. Rohr însuși era, poate, cel mai calm, pentru că această hărțuială nu-l deranja câtuși de puțin. Toți ceilalți erau îngrețoșați. Era vineri, aproape de ora cinci, și o altă săptămână se sfârșise. Urma un alt weekend la motelul Siesta.

Judecătorul Harkin era îngrijorat în privința juriului său. Jurații erau plictisiți și enervați, sătui de captivitate și de obligația de a asculta cuvinte care nu mai aveau asupra lor nici un efect.

Avocații erau și ei îngrijorați. Jurații nu reacționau conform așteptărilor la prezentarea mărturiilor. Când nu se fâțâiau pe scaune, moțâiau; când nu priveau în jur cu ochii încețoșați, se ciupeau ca să nu adoarmă.

Dar Nicholas nu era deloc preocupat de starea colegilor săi. Dorea să-i știe oboșiți și gata de revoltă. Gloata are întotdeauna nevoie de un conducător.

Într-una din pauzele de după-amiază, pregătise o scrisoare către judecătorul Harkin, în care îi solicita continuarea procesului în ziua de sâmbătă. Problema fusese dezbătută la prânz, dar dezbaterile nu durase decât câteva minute, pentru că el era autorul planului și tot el avea și răspunsurile. Ce rost avea să stea degeaba în camerele lor de la motel, când puteau rămâne pe banca juraților, încercând să încheie acest maraton?

Ceilalți doisprezece se arătasera imediat de acord și își adăugaseră semnăturile sub cea a lui Nicholas, așa că Harkin nu mai avu ce să facă. Ședințele de sâmbătă erau rare, dar nu imposibile, mai ales în procesele în care jurații erau izolați.

Judecătorul îl întrebă pe Cable la ce se puteau aștepta pentru a doua zi și Cable îi răspunse, confidențial, că era posibil ca apărarea să-și încheie prezentarea cazului. Rohr anunță că acuzarea nu are obiecții. Continuarea procesului în ziua de duminică era exclusă.

— Ar trebui ca acest proces să se încheie luni după-amiază, îi informă Harkin pe jurați. Apărarea va încheia prezentarea mâine și vor urma pledoariile finale, luni dimineață. După părerea mea, veți primi datele finale ale cazului luni înainte de prânz. Mai mult decât atât nu pot face pentru voi, oameni buni.

Brusc, pe fețele juraților apărură zâmbete de mulțumire. Acum, când sfârșitul era aproape, puteau suporta încă un weekend împreună.

Pentru cină li se rezervaseră locuri într-un restaurant din Gulfport, celebru pentru grătarele sale; urmau patru ore de vizite personale în fiecare zi, până duminică. Acestea fiind zise, judecătorul se scuză și închise ședința.

După plecarea juraților, judecătorul Harkin îi convocă pe avocați pentru două ore de discuții aprinse cu privire la o duzină de moțiuni.

33

Hoppy își făcu apariția târziu, fără flori sau ciocolată, fără șampanie și sărutări, nimic în afară de sufletul său chinuit pe care îl pune pe masă. O luă de mână și o conduse spre pat, unde se așeză pe margine și încercă să spună ceva înainte de a-și pierde glasul cu totul.

— Ce s-a întâmplat, Hoppy? îl întrebă ea, îngrijorată și convinsă că era pe punctul de a auzi o confesiune îngrozitoare. El nu fusese în apele lui în ultima vreme. Millie se așeză lângă el, îl bătu ușor pe genunchi și se pregăti să-l asculte. El începu prin a se plânge de cât de prost fusese. Repetă de mai multe ori că ea n-o să creadă când va auzi ce făcuse și continuă să se lamenteze până când, în cele din urmă, ea îl întrebă, pe un ton ferm:

— Ce-ai făcut?

Brusc, el se enervă; era furios pentru încurcătura ridicolă în care intrase. Strânse din dinți, strâmbă din buze, făcu o grimasă și se lansă în povestea despre domnul Todd Ringwald și Grupul de Proprietăți KLX, Stillwater Bay și Jimmy Hull Moke. Fusese o capcană! El își văzuse liniștit de treabă, ferindu-se de necazuri, ocupându-se, cu toată energia, de micile sale proprietăți amărâte și încercând să ajute noii căsătoriți să-și găsească primul lor cămin. Și atunci a

intrat în viața lui bărbatul acela; venea din Las Vegas, era bine îmbrăcat și aducea cu el un teanc de proiecte arhitecturale care, o dată desfăcute deasupra biroului lui Hoppy, păreau o mină de aur.

Ah, cum de fusese atât de prost? Își pierdu firea și începu să plângă.

Ajungând la momentul sosirii agenților FBI la ei acasă, Millie nu se mai putu stăpâni.

— La noi acasă?!

— Da, da.

— Doamne, Dumnezeu! Unde erau copiii?

Hoppy îi povesti ce se întâmplase, cum reușise să-i scoată imediat din casă pe agenții Napier și Nitchman și cum îi dusesese la birou, unde ei îi arătaseră caseta.

A fost îngrozitor, își aminti Hoppy și își continuă povestea.

Millie începu și ea să plângă, iar Hoppy se simți ușurat. Poate că nu-l va dojeni așa de rău. Dar încă nu terminase.

Ajunse la momentul în care domnul Cristiano venise în oraș și se întâlniseră pe barcă. Mulți oameni din Washington, cei buni, desigur, erau îngrijorați de proces. Republicanii, și așa mai departe. Lupta împotriva crimei organizate. Ei, și, mai pe scurt, ajunseseră la o înțelegere.

Millie își șterse obrazul cu dosul palmei și se opri brusc din plâns.

— Dar nu știi dacă vreau să votez în favoarea companiei de tutun, spuse ea, zăpăcită.

Hoppy uită și el de lacrimi.

— Ah, Millie, frumos din partea ta, n-am ce zice! Trimite-mă cinci ani la pușcărie, ca să poți vota cum îți cere conștiința! Trezește-te la realitate!

— Dar nu e drept, spuse ea, privindu-se în oglinda agățată pe perete, deasupra bufetului.

— Sigur că nu e drept. Dar nu va fi, nici dacă banca ne pune casa sub sechestru, pentru că eu voi fi închis. Dar copiii, Millie? Gândește-te la copii. Avem trei la colegiu și doi la liceu. Umilința va fi și-așa destul de mare, dar cine îi va educa pe copii?

Hoppy profita, desigur, de pe urma orelor îndelungate în care se pregătise pentru acest moment. Sărmana Millie se simțea ca lovită de trăsnet. Nu reușea să reflecteze suficient de repede pentru a pune întrebările potrivite. Într-o altă situație, lui Hoppy i-ar fi fost milă de ea.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred, spuse ea.

— Îmi pare rău, Millie. Îmi pare foarte rău. Am făcut ceva groaznic și nu e drept față de tine, șopti Hoppy, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi și capul plecat, ca un învins.

— Nu e drept față de cei implicați în acest proces.

Lui Hoppy puțin îi păsa de alții, dar își mușcă limba.

— Știu, iubita mea. Știu. Am ratat totul.

Ea îi apucă mâna și i-o strânse în mâna ei. Hoppy hotărî să-i dea lovitura de grație.

— N-ar fi trebuit să-ți spun, Millie, dar când agenții FBI au venit la noi, m-am gândit să iau pușca și să termin cu toate, chiar acolo.

— Să-i împuști?

— Nu pe ei, pe mine. Să-mi zbor creierii.

— Ah, Hoppy...

— Vorbesc serios. M-am gândit de multe ori la asta în săptămâna care a trecut. Prefer să apăs pe trăgaci decât să-mi umilesc familia.

— Nu fi prostuț, îi spuse ea și începu din nou să plângă.

La început, Fitch se gândise să falsifice transferul bancar, dar după două telefoane și două faxuri schimbate cu falsificatorii săi de la Washington, tot nu reuși să se convingă că era metoda cea mai sigură. Ea părea să știe totul despre transferurile telegrafice și Fitch n-avea idee cât de mult știa despre banca din Antilele Olandeze. Cu precizia ei, probabil că avea pe cineva acolo, care aștepta transmisia. De ce să riște?

După mai multe telefoane, Fitch reuși să dea peste un fost funcționar al Trezoreriei, care locuia în districtul Columbia și își deschisese propria firmă de consultanță. Era unul dintre cei care știau totul despre manevrarea rapidă a banilor. Fitch îi prezentă datele de bază, îl angajă prin fax și apoi îi transmise o copie a instrucțiunilor de la Marlee. Era clar că știe ce vrea, spuse omul acela despre Marlee, și îl asigură pe Fitch că banii lui vor fi în siguranță, cel puțin în prima parte a transferului. Noul cont urma să fie deschis pe numele lui Fitch; ea nu avea acces la bani. Marlee solicita o copie a confirmării, iar bărbatul îl avertiză pe Fitch să nu cumva să-i arate lui Marlee nici numărul de cont din banca originară, nici pe acela al băncii Hanwa din Caraibe.

Fondul avea o balanță de șase milioane și jumătate la încheierea acordului dintre Fitch și Marlee. În cursul zilei de vineri, Fitch discutase cu fiecare dintre cei patru directori executivi și le ceruse să transfere câte două milioane suplimentare. Nu avea timp de răspuns la întrebări. Le va da toate explicațiile mai târziu.

Vineri, la ora cinci și jumătate, banii părăsiră contul secret al fondului dintr-o bancă newyorkeză și, după numai câteva secunde, ajunseră în banca Hanwa din Antilele Olandeze, unde erau așteptați. Noul cont, cu parola numerică, a fost creat o dată cu sosirea banilor și imediat a fost trimisă o confirmare la banca emitentă.

Marlee a sunat la șase și jumătate și, după cum era de așteptat, știa că transferul fusese făcut. L-a instruit pe Fitch să șteargă numărul de cont de pe confirmare, lucru pe care el plănuia oricum să-l facă, și să transmită actul respectiv prin fax, la recepția motelului Siesta, exact la șapte și cinci.

— E cam riscant, nu? întrebă Fitch.

— Fă ce ți se spune, Fitch. Nicholas se va afla lângă aparat. Funcționara îl simpatizează.

La șapte și un sfert, Marlee reveni cu un nou telefon, anunțându-l că Nicholas primise confirmarea și că ea părea autentică. Îi ceru lui Fitch să fie la biroul ei la zece dimineața. Fitch acceptă bucuros.

Deși banii nu-și schimbaseră proprietarul, Fitch era încântat de succesul său. Îl luă pe José cu el și porniră împreună într-o scurtă plimbare pe jos, în tăcere — un lucru foarte rar pentru Fitch. Aerul tare îi înviora. Trotuarele erau pustii.

Chiar în acel moment, un jurat izolat ținea în mână o bucată de hârtie cu suma de zece milioane de dolari tipărită de două ori. Acel jurat și juriul lui erau proprietatea lui Fitch. Acest proces se terminase. Cu siguranță, nu va dormi și va continua să asude până la pronunțarea verdictului, dar, practic, procesul se încheiase. Obținuse încă o victorie, într-un moment în care era la un pas de eșec. Îl costase mult mai mult de data aceasta, dar și miza fusese mai mare. Va fi obligat să asculte răutățile lui Jankle și ale celorlalți, cu privire la costul acestei operații, dar va fi o simplă formalitate. Era normal ca ei să se plângă de cât îi costa. Erau directori executivi ai unor corporații.

Costul real era unul despre care nu se putea vorbi: prețul unui verdict în

favoarea reclamantei, care putea, foarte bine, să depășească zece milioane, plus costul incalculabil al unui potop de acțiuni legale.

Merita acest rar moment de mulțumire, dar munca lui era departe de a se fi sfârșit. Nu se putea odihni până când nu avea să o cunoască pe adevărata Marlee: de unde venea, care erau motivele ei, cum și de ce pregătise acest plan. Exista un secret pe care Fitch trebuia să-l afle și se temea teribil de necunoscut. Dacă o va descoperi pe adevărata Marlee, atunci va avea răspuns la toate întrebările. Deocamdată, prețiosul său verdict nu era în siguranță.

După patru rânduri de blocuri de mers, Fitch redevenise omul furios, nemulțumit și chinuit dintotdeauna.

Derrick reuși să ajungă în holul principal al clădirii și băgă capul pe o ușă deschisă, când o tânără femeie îl rugă politicos să-i spună ce dorește. Avea în brațe un teanc de dosare și părea foarte ocupată. Era aproape ora opt, vineri seară și firmele de avocatură lucrau din plin.

Ceea ce-i trebuia lui era un avocat, unul dintre aceia pe care îi văzuse la tribunal și care reprezentau compania producătoare de tutun; un tip cu care să se așeze la o masă și să ajungă la o înțelegere, în spatele ușilor închise. Își pregătise intrarea și învățase numele lui Durwood Cable și ale câtorva dintre partenerii lui. Găsise acest loc și așteptase afară, în mașină, timp de două ore, repetându-și replicile, calmându-și nervii și făcându-și curaj pentru a coborî din mașină și a pătrunde pe ușa de la intrare.

Nu se mai zărea nici un alt negru prin preajmă.

Nu erau oare toți avocații niște ticăloși? Își imagina că, dacă Rohr îi oferise bani gheață, era logic ca toți avocații implicați în proces să facă la fel. Avea ceva de vânzare. Tipii aceștia erau bogați și pregătiți să cumpere. Era o șansă unică.

Dar uită cuvintele potrivite când secretara rămase lângă el, măsurându-l din cap până în picioare și uitându-se în jur, ca și cum ar fi avut nevoie de ajutor pentru a controla situația. Cleve îi spusese de zeci de ori că făcea o ilegalitate, că va fi prins dacă se lăcomește prea mult și, dintr-o dată, îl cuprinse frica.

— Ăăă, domnul Cable este cumva aici? întrebă el, foarte nesigur.

— Domnul Gabie? se miră ea, ridicând din sprâncene.

— Mda, el.

— Nu există nici un domn Gabie aici. Cine sunteți?

Un grup de tineri asistenți în cămăși se apropiară încet de ea, studiindu-l pe Derrick din cap până în picioare și lăsând clar să se înțeleagă că el nu-și avea locul acolo. Derrick nu avea altceva de oferit. Era sigur că nimerise la firma căutată, dar greșise numele și nu avea de gând să ajungă la pușcărie.

— Cred că am greșit firma, spuse el iar fata îi zâmbi cu o amabilitate profesională. Sigur că ai greșit, părea să-i spună ea; acum, te rog să pleci. El se opri la masa din holul principal și adună cinci cărți de vizită dintr-o tăviță mică de bronz. I le va arăta lui Cleve, ca dovadă a vizitei sale.

Îi mulțumi fetei și plecă grăbit. Angel îl aștepta.

Millie plânse, se frământă și se răsuci de pe o parte pe cealaltă până la miezul nopții, când se schimbă, îmbrăcându-se cu ținuta ei preferată, un taior roșu cam uzat, mărime mare, cadou de Crăciun de la unul dintre copii, primit cu mulți ani în urmă, și deschise ușa fără zgomot. Chuck, paznicul de la celălalt

capăt al holului, o întrebă în șoaptă ce dorește. Ea îi explică doar că dorea să mănânce ceva, apoi coborâ, pe scara slab luminată, până la camera de petrecere; de acolo se auzea un zgomot slab. Înăuntru, Nicholas era singur, așezat pe o canapea și mânca floricele de porumb făcute la cuptorul cu micro-unde, cu un pahar de apă gazoasă alături. Se uita la un meci de rugby transmis din Australia. Ora-limită de închidere a camerei de petrecere, stabilită de Harkin, fusese de multă vreme uitată.

— Cum de ești încă trează? o întrebă el, reducând sonorul aparatului cu ecran lat. Millie se așează pe un scaun din apropiere, cu spatele la ușă. Avea ochii roșii și umflați. Părul ei scurt era răvășit. Nu-i păsa. Millie locuia într-o casă mereu plină de adolescenți. Veneau și plecau, rămâneau peste noapte, dormeau, mâncau, se uitau la televizor, goleau frigiderul și o vedeau mereu în tricourile ei roșii, la care nu ar fi renunțat pentru nimic în lume. Millie era mama tuturor.

— Nu pot dormi. Dar tu? îl întrebă ea.

— E greu de dormit aici. Vrei niște floricele?

— Nu, mulțumesc.

— Hoppy a trecut pe-aici în seara asta?

— Da.

— Pare un tip cumsecade.

— Așa este, răspunse ea, după o pauză.

Apoi nu mai adăugă nimic și rămaseră amândoi tăcuți, gândindu-se ce să mai spună.

— Vrei să vezi un film? o întrebă el, în cele din urmă.

— Nu. Pot să te întreb ceva? îndrăzni ea, pe un ton foarte serios și Nicholas apăsă un buton de pe telecomandă, închizând televizorul. Camera era luminată slab de o singură lampă cu abajur, așezată pe masă.

— Sigur că da. Pari îngrijorată.

— Sunt îngrijorată. E o problemă legală.

— Am să încerc să-ți răspund.

— Bine.

Millie respiră adânc și își împreună mâinile.

— Ce se întâmplă dacă un jurat ajunge la concluzia că nu poate lua o decizie dreaptă și imparțială? Ce ar trebui să facă?

El privi spre perete, spre tavan și sorbi o gură de apă, apoi îi răspunse vorbind foarte rar:

— Cred că depinde de motivele din spatele acestei decizii.

— Nu înțeleg, Nicholas.

Ce băiat drăguț, și cât de inteligent era! Fiul ei cel mai mic dorea să devină avocat, iar ea constatare că speră să-l vadă ajungând la fel de priceput ca și Nicholas.

— Ca să simplificăm lucrurile, hai să renunțăm la ipoteze, îi spuse el. Să zicem că juratul respectiv ești tu, bine?

— Bine.

— Deci, s-a întâmplat ceva după începerea procesului și acel lucru te împiedică să fii dreaptă și imparțială?

— Da, răspunse ea abia șoptit.

El reflectă câteva clipe, apoi continuă:

— Cred că depinde dacă e vorba de ceva auzit în sală sau întâmplat în afara tribunalului. Ca jurați, e normal să devenim părtinitori, influențați de cele auzite pe măsură ce procesul înaintază. Așa ajungem la verdict. Nu-i nimic rău în asta. Face parte din procesul luării unei hotărâri.

Ea își frecă ochiul stâng și, încet, îl întrebă:

— Dar dacă nu e asta? Dacă e vorba de ceva din afara tribunalului?

— Oho! murmură el, părând șocat. Asta e mult mai serios.

— Cât de serios?

Pentru a mări efectul dramatic, Nicholas se ridică în picioare și făcu câțiva pași; trase un fotoliu mai aproape de Millie și se așeză, aproape atingând-o.

— Ce s-a întâmplat, Millie? o întrebă el, cu blândețe.

— Am nevoie de ajutor și n-am pe cine să rog să mă ajute. Sunt închisă în locul ăsta îngrozitor, departe de familie și prieteni și n-am încotro s-o apuc. Mă poți ajuta, Nicholas?

— Am să încerc.

Ochii ei se umeziră pentru a nu știu câta oară în seara aceea.

— Ești un om tare drăguț. Cunoști legea și aici e vorba de o problemă legală și eu n-am cu cine să vorbesc, în afară de tine.

Îi povesti totul.

Fără motiv, Lou Dell se trezi la ora două dimineața și făcu o scurtă trecere în revistă a holului, așa cum era îmbrăcată, în cămașa de noapte de bumbac. În camera de petrecere, îi găsi pe Millie și pe Nicholas cu televizorul închis, adânciți în conversație, cu un castron plin cu floricele de porumb între ei. Nicholas îi vorbi surprinzător de politicoasă, explicându-i că nu puteau să doarmă și că vorbeau despre familiile lor, nimic mai mult. În rest, totul era perfect. Lou Dell plecă, clătinând din cap.

Nicholas bănuia că e vorba de un tertip, dar nu dorea ca Millie să înțeleagă acest lucru. Când lacrimile lui Millie încetară, el o puse să-i povestească toate detaliile și își luă câteva notițe. Ea îi promise să nu facă nimic până când nu vor sta din nou de vorbă. Își luară rămas-bun.

El se duse în cameră, formă numărul lui Marlee și închise imediat ce ea ridică receptorul, răspunzându-i cu o voce somnoroasă. Așteptă două minute și formă din nou același număr. Sună de șase ori în gol, apoi închise. După încă două minute formă numărul telefonului ei celular secret.

Îi relată toată povestea lui Hoppy. Odihna ei din acea noapte se sfârșise. Avea multe de făcut, și încă repede.

Au hotărât să înceapă cu numele Napier, Nitchman și Cristano.

34

Sala de tribunal nu se schimbă în nici un fel în ziua de sâmbătă. Aceiași funcționari, îmbrăcați cu aceleași haine, își făceau de lucru cu aceleași hârtii. Roba judecătorului Harkin era la fel de neagră. Fețele avocaților erau la fel de preocupate cum erau de luni până vineri. Ofițerii erau la fel de plictisiți, poate chiar mai mult. La câteva minute după ce Harkin își încheie întrebările, monotonia se reinstaură, așa cum se întâmpla de luni până sâmbătă.

După obositoarea performanță de vineri a lui Gunther, Cable și echipa lui se gândiră că era mai bine să înceapă cu puțină acțiune. Cable îl chemă la bară pe un anume doctor Olney, care fu apoi confirmat ca expert; era într-adevăr cercetător și realizase lucruri uimitoare cu cobaii, în laborator. Avea un film video despre micii și simpatici subiecți ai experiențelor sale, toți vii și aparent plini de energie — nicidecum bolnavi ori pe moarte. Erau închiși, în grupuri, în

cuști de sticlă și Olney trebuia să le administreze zilnic doze diferite de fum de țigară. Asta s-a întâmplat pe timp de mai mulți ani. Expunerea prelungită la doze masive de fum nu a produs nici măcar un caz de cancer la plămâni. Încercase toate metodele posibile de sufocare, pentru a omorî micile creaturi, dar pur și simplu nu reușise. Avea la îndemână toate faptele și datele respective. Și avea convingerea fermă că țigările nu produc cancerul la plămâni nici la șoareci și nici la oameni.

Hoppy asculta dezbaterile, așezat pe locul său obișnuit din sală. Promisese să treacă pe acolo, să-i facă lui Millie cu ochiul, să-i demonstreze că e alături de ea și să-i spună din nou cât de mult regretă cele întâmplate. Măcar atât putea face și el. Și, la urma urmelor, era sâmbătă, o zi plină pentru agenții imobiliari, dar firma Dupree avea rareori de lucru atât de devreme. De la dezastrul cu proiectul Stillwater Bay, Hoppy își pierduse entuziasmul cu totul. Gândul că și-ar putea petrece câțiva ani la pușcărie îi măcina voința.

Taunton își făcuse din nou apariția, în primul rând de scaune din spatele lui Cable, cu același costum negru impecabil; lua notițe și arunca, din când în când, câte o privire spre Lonnie care nu avea nevoie de această aducere-aminte.

Derrick se afla mai în spate; privea ce se întâmplă și făcea planuri. Soțul lui Rikki, Rhea, se afla în ultimul rând, cu copiii. Aceștia încercară să-i facă semn cu mâna mamei lor la sosirea juraților. Domnul Nelson Card stătea lângă doamna Herman Grimes. Erau prezente și cele două fiice ale lui Loreen, aflate la vârsta adolescenței.

Familiile sosiseră pentru susținerea juraților și satisfacerea propriei lor curiozități. Auziseră destule pentru a-și forma o părere despre subiecte, avocați, taberele aflate în dispută, experți și judecător. Doreau să asculte, pentru ca mai târziu să poată, eventual, să-și împărtășească unii altora părerile cu privire la ce ar fi de făcut.

Beverly Monk ieși cu greu din starea de comă, abia către prânz. Efectele ginului, drogurilor și ale altor băuturi de care nu-și mai amintea o năuceau. Lumina era orbitoare și își duse mâna la ochi, constatând că era întinsă pe podea. Se înveli cu o pătură murdară, păși peste un bărbat care sforăia și pe care nu-l mai recunoștea și își găsi ochelarii pe cutia de lemn pe care o folosea drept bufet. Cu ochelarii vedea mai bine. Mansarda arăta jalnic — trupuri întinse pe paturi și podele, sticle goale peste tot, pe mobila ieftină. Cine erau acești oameni? Se târî până lângă fereastra micuță, trecând peste colegele de apartament și trupuri de necunoscuți. Ce făcuse în seara trecută?

Geamul era înghețat; bruma dimineții se așternea pe străzi și apoi se topea. Trase pătura mai strâns peste trupul său emaciat și se așeză pe un sac de fasole de lângă geam, privind primii fulgi de nea și întrebându-se cât mai avea din cei o mie de dolari.

Trase adânc în piept aerul tare ce pătrundea prin rama ferestrei și privirea începu să i se limpezească. O dureau tâmplele, dar amețeala începea să-i treacă. Cu ani în urmă, înainte de a o întâlni pe Claire, fusese prietenă cu o studentă de la Universitatea Kansas, pe nume Phoebe, o fată subțirică, dependentă de droguri, care urmase o cură într-un spital special, dar era mereu pe punctul de a se apuca din nou. Phoebe lucrase puțin timp cu Claire și Beverly, apoi plecase de acolo cu o tinichea de coadă. Phoebe era din Wichita. O dată îi spusese lui Beverly că știa ceva despre trecutul lui Claire, ceva ce aflase de la un băiat care se întâlnea cu Claire. Nu era Jeff Kerr, ci un alt tip și,

dacă n-ar fi durut-o capul atât de tare, poate că și-ar fi amintit mai multe amănunte.

Se întâmplase demult.

Cineva mormăi sub saltea, apoi se lăsă iarăși tăcerea. Beverly își petrecuse weekendul cu Phoebe și familia sa catolică, numeroasă, în Wichita. Tatăl ei era doctor acolo. Nu era greu de găsit. Dacă tipul acela simpatic, domnul Swanson, îi dăduse o mie de dolari pentru câteva răspunsuri fără importanță, cât ar plăti pentru ceva serios în legătură cu trecutul lui Claire Clement?

O va găsi pe Phoebe. Ultima oară când avusese vești despre ea, se afla în Los Angeles făcând același lucru ca și Beverly la New York. Îl va scutura pe Swanson cât va putea și poate că după aceea își va găsi o altă locuință, un apartament mai mare și prietenii mai simpatici, care să-i alunge necazurile.

Unde era cartea de vizită de la Swanson?

Fitch renunță să mai urmărească audierile de dimineață, pentru a participa la una dintre rarele informări pe care le ura. Totuși, musafirul său era unul important. Numele acelui bărbat era James Local, șeful companiei de detectivi particulari pentru care Fitch plătea o avere. Ascunsă în Bethesda, firma lui Local angaja mulți foști agenți guvernamentali specializați în spionaj; într-o situație normală, o excursie în inima țării, în căutarea unei femei americane fără cazier, era o treabă plicticoasă. Specialitatea lor era monitorizarea transporturilor ilegale de arme, descoperirea teroriștilor și altele asemenea.

Dar Fitch avea o grămadă de bani și munca prezenta un risc minim de a se afla în bătaia focului. Nici nu prea avuseseră mult de lucru în ultima vreme și chiar acesta era motivul pentru care Local se afla în Biloxi.

Swanson și Fitch îl ascultau pe Local care, fără cea mai mică scuză, le relată în detaliu eforturile ultimelor zile. Claire Clement nu existase înainte să-și facă apariția în Lawrence, în vara lui 1988. Primul apartament în care locuise era unul de lux, cu două dormitoare, închiriat cu luna și plătit în bani gheață. Plătea toate obligațiile — apă, electricitate, gaz — pe numele ei. Nu exista nici o dovadă că ar fi solicitat schimbarea legală a numelui într-un tribunal din Kansas. Asemenea dosare se țin sub cheie, dar ei reușiseră să ajungă la ele. Nu era înregistrată pe listele de votare, nu cumpărase tichete pentru mașină, nu-și cumpărase proprietăți, dar avea un dosar social, de care se folosea pentru angajare în două locuri — la Mulligan's și într-un butic de îmbrăcăminte, aflat chiar lângă campus. Cartela socială era relativ ușor de obținut și făcea viața mult mai ușoară posesorului ei, mai ales dacă fugea de autorități. Reușiseră să facă rost de o copie a cererii sale, care nu dezvăluia nimic important. Fata nu solicitase pașaport.

După părerea lui Local, ea își schimbase legal numele într-un alt stat, oricare dintre cele. patruzeci și nouă rămase, și apoi se mutase în Lawrence cu o identitate nou-nouță.

Aveau lista convorbirilor ei telefonice din cei trei ani în care locuise în Lawrence. Nu fusese înregistrat nici un fel de convorbiri interurbane. Repetă acest lucru de două ori, pentru a se face înțeles exact. Nici o convorbire interurbană în trei ani. Pe vremea aceea, companiile telefonice nu înregistrează și convorbirile interurbane venite la numărul respectiv, astfel încât în dosar nu apăreau decât convorbirile locale. Erau numere de verificare. Ea folosea rar telefonul.

— Cum poate trăi cineva fără să dea telefoane interurbane? Dar familia, vechii prieteni? Întrebă Fitch, nevenindu-i să creadă.

— Există și alte posibilități, îi răspunse Local. Multe, ca să fiu mai clar. Poate că a folosit telefonul unui prieten. Poate că, o dată pe săptămână, mergea la un motel mai modest, unde te lăsa să vorbești direct din cameră și să plătești convorbirile când îți faci nota de plată, la plecare. Pe astea nu le poți urmări.

— De necrezut, murmură Fitch.

— Trebuie să vă spun, domnule Fitch, că fata e profesionistă. După știința noastră, nu a făcut până acum nici o greșală, comentă Local cu respect. O astfel de persoană își planifică fiecare mișcare în ideea că altcineva ar putea să facă cercetări mai târziu.

— Seamănă cu Marlee, spuse Fitch, ca și cum și-ar fi exprimat admirația pentru propria sa fiică.

Fata avea două cărți de credit în Lawrence — o Visa și o alta, emisă de Shell Gas. Lista operațiunilor efectuate nu dezvăluise nimic util sau remarcabil. Evident, majoritatea cheltuielilor ei erau în bani gheață. Nu avea nici cartelă de telefon. N-ar fi riscat o asemenea greșală.

Cu Jeff Kerr era o altă poveste. Urmele lui de la Universitatea Kansas fuseseră ușor de descoperit, chiar dacă treaba fusese făcută, în cea mai mare parte, de agenții operativi ai lui Fitch. Numai după ce o întâlnise pe Claire se îmbolnăvise și el de secretomanie.

Au părăsit Lawrence în vara lui 1991, după ce el terminase anul al doilea la drept, iar oamenii lui Local încă nu găsiseră pe nimeni care să știe precis când plecaseră sau încotro. Claire plătise chiria pe luna iunie a acelui an cu bani gheață, apoi dispăruse. Verificaseră cam o duzină de orașe, în căutarea unui semn al trecerii lui Claire Clement după luna mai 1991, dar până în acel moment nu descoperiseră nimic concret. Din motive evidente, era imposibil să verifice toate orașele din țară.

— Bănuiesc că a renunțat la numele de Claire imediat după plecarea din oraș, devenind o altă persoană, spuse Local.

Fitch ajunsese de mult la aceeași concluzie.

— Azi e sâmbătă. Juriul primește cazul spre dezbateri luni. Să uităm ce s-a întâmplat după Lawrence și să ne concentrăm eforturile pentru a descoperi cine este ea cu adevărat.

— De asta ne ocupăm acum.

— Trebuie să lucrați mai intens.

Fitch își privi ceasul și spuse că trebuie să plece.

Marlee îl aștepta peste câteva momente. Local plecă la bordul unui avion particular, pentru o scurtă călătorie spre Kansas City.

Marlee se afla în micul său birou de la ora șase. Dormise foarte puțin de la trei, când o sunase Nicholas. Vorbiseră de patru ori înainte de plecarea lui spre tribunal.

Pățania lui Hoppy purta marca lui Fitch — altfel, de ce l-ar fi amenințat domnul Cristano pe Hoppy cu distrugerea totală, în caz că Millie nu vota cum trebuie? Marlee scrisese mai multe pagini de note și tabele și dăduse zeci de telefoane prin celular. Acum, soseau informațiile. Singurul George Cristano cu telefonul înregistrat în zona districtului Columbia locuia în Alexandria. Marlee îl sunase pe la patru dimineața și îi explicase că era funcționară la Delta Airlines și că un avion al companiei căzuse în apropiere de Tampa; o doamnă Cristano se afla la bord și dorea să știe dacă vorbea cu domnul George Cristano, de la Justiție. Nu, el lucra în domeniul sănătății și protecției sociale, slavă Domnului. Ea se scuză, închise și pufni în râs, gândindu-se că săracul om se va repezi cu

siguranță la televizor, să vadă relatarea accidentului pe CNN.

Zeci de alte telefoane de același gen o făcuseră să creadă că în Atlanta nu existau nici un fel de agenți FBI pe nume Napier și Nitchman. Nu existau nici în Biloxi, New Orleans, Mobile sau un alt oraș apropiat. La opt, intră în legătură cu un detectiv din Atlanta, care acum îi căuta pe Napier și Nitchman. Marlee și Nicholas erau aproape siguri că cei doi erau angajați pentru a juca un rol, dar lucrul trebuia confirmat. Marlee discută cu reporteri, polițiști, serviciul de urgență FBI și biroul de informații guvernamentale.

Când Fitch sosi, prompt, la ora zece, masa era curată și telefonul fusese ascuns într-o debara micuță. Se salutară în grabă. Fitch se întreba cine fusese ea înainte să-și ia numele Claire, iar ea continua să analizeze următoarea mișcare pentru dejucarea cursei în care căzuse Hoppy.

— Ai face mai bine să te grăbești, Fitch. Jurații s-au cam săturat.

— Terminăm până după-masă, la ora cinci. E destul de repede?

— Să sperăm. Nu-i ușurezi deloc sarcina lui Nicholas.

— I-am spus lui Cable să se grăbească. E tot ce pot face.

— Avem probleme cu Rikki Coleman. Nicholas a stat mult de vorbă cu ea și se lasă greu. Vrea să fie respectată de toți cei din juriu, bărbați și femei deopotrivă, iar Nicholas zice că, puțin câte puțin, ea devine un jucător important. De fapt, a fost chiar surprins de asta.

— Vrea să obțină o sumă mare prin verdict?

— Așa s-ar părea, deși nu au discutat în amănunt. Nicholas bănuiește că femeia e nemulțumită de faptul că industria de tutun împinge copiii la dependență. Nu pare să aibă prea multă înțelegere pentru familia Wood, mai degrabă ar vrea să pedepsească marea industrie pentru că atrage tânăra generație. Oricum, tu ai spus că s-ar putea să ai o surpriză pentru ea.

Fără să facă vreun comentariu și fără să se formalizeze, Fitch scoase o singură foaie de hârtie din servietă și i-o întinse peste masă. Marlee o studie rapid.

— Avort, nu? comentă ea, continuând să citească, deloc surprinsă.

— Mda.

— Ești sigur că e vorba despre ea?

— Categorie. Era în colegiu.

— Cred că asta va fi de-ajuns.

— Are Nicholas destul curaj ca să i-o arate?

Marlee lăsa hârtia pe masă și aținti asupra lui Fitch o privire de gheață.

— Tu n-ai face la fel, pentru zece milioane?

— Bineînțeles. Și de ce nu? Ea vede hârtia, votează cum trebuie, se uită totul și micul ei secret murdar e în siguranță. Dacă trage talerul în cealaltă parte, se fac amenințări. O pradă ușoară.

— Exact, spuse Marlee și împături foaia de hârtie, luând-o de pe masă. Nu-ți face griji despre curajul lui Nick, bine? Am plănit de multă vreme toate astea.

— De când?

— Asta nu e important. Ai ceva despre Herman Grimes?

— Absolut nimic. Nicholas va trebui să se întâlnească cu el în timpul deliberărilor.

— Vai, mulțumesc!

— Fir-ar să fie, e plătit pentru asta, nu crezi? Pentru zece milioane, ar trebui să obțină câteva voturi.

— Are voturile, Fitch. În clipa asta sunt în buzunarul lui. Vrea unanimitate. Herman ar putea fi o problemă.

— Atunci, scăpați de nemernic. Pare să fie un joc care vă face plăcere.

- Chiar ne gândim la asta.
Fitch clătină capul uimit.
- Voi vă dați seama câtă corupție e aici?
- Da, cred că da.
- Îmi place la nebunie.
- Du-te și bucură-te în altă parte, Fitch. Asta e tot pentru moment. Am de lucru.
- Da, draga mea, spuse Fitch, sărind în picioare și închizându-și servieta.

Sâmbătă după-amiază, devreme, Marlee găsi un agent FBI din Jackson, Mississippi care se afla, din întâmplare, la birou când sună telefonul. Ea își dădu un nume fals, spuse că era angajata unei firme imobiliare din Biloxi și că bănuia că doi tipi se dau drept agenți FBI fără să fie. Cei doi îi hărțuiseră șeful, făcând amenințări la adresa lui, arătându-i insigne și așa mai departe. Ea credea că tipii au legătură cu cazinourile și, pentru mai mult efect, aruncă în discuție și numele Jimmy Hull Moke. Omul îi dădu numărul de telefon de acasă al unui tânăr agent FBI din Biloxi, pe nume Madden.

Madden era în pat, cu gripă, dar gata să stea de vorbă, în special când Marlee îl informă că ar putea avea câteva informații confidențiale despre Jimmy Hull Moke. Madden nu auzise niciodată nici de Napier și nici de Nitchman, ca să nu mai vorbească de Cristano. Habar nu avea de existența unei unități speciale de luptă împotriva crimei organizate, cu sediul în Atlanta și care acum acționa pe coastă; cu cât auzea mai mult, cu atât Madden se entuziasma mai mult. Dorea să investigheze puțin, iar ea îi promise să-l sune din nou peste o oră.

Când reveni cu un nou telefon, el părea să se mai fi întremat. Nu exista nici un agent FBI pe nume Nitchman. Există un Lance Napier în biroul din San Francisco, dar nu avea nici o treabă pe coastă. Numele Cristano era de asemenea fals. Madden discutase cu agentul însărcinat cu ancheta în cazul Jimmy Hull Moke și acesta îi confirmase că Nitchman, Napier și Cristano, oricine ar fi fost ei, nu erau nicidecum agenți FBI. Tare i-ar mai plăcea să stea de vorbă cu acești băieți, spuse el, iar Marlee îi promise că va încerca să aranjeze o întâlnire.

Apărarea își încheia prezentarea la ora trei, sâmbătă după-amiază. Judecătorul Harkin anunță cu mândrie: „Doamnelor și domnilor, ați ascultat ultimul martor”. Urmau câteva moțiuni de ultimă oră și discuții cu participarea lui și a avocaților, dar jurații erau liberi să se retragă. Ca distracție de sâmbătă seară, un autobuz era pregătit să-i ducă la un meci de fotbal american universitar, un altul având drept obiectiv un cinematograful local. După aceea erau permise vizite personale, până la miezul nopții. A doua zi, fiecare jurat avea dreptul să părăsească motelul de la ora nouă la treisprezece, pentru a participa la slujba religioasă, nesupravegheați dacă promiteau să nu discute cu nimeni despre proces. Duminică seară erau programate vizite personale, de la șapte la zece. Luni dimineață vor asculta pledoariile finale și vor primi cazul spre dezbateră înainte de prânz.

A-i explica regulile de fotbal lui Henry Vu era mult mai dificil decât își imaginase. Dar, la urma urmelor, toată lumea se pricepe la fotbal. Nicholas fusese și el selectat în echipa de bază a liceului, în Texas, adică acolo unde sportul este aproape o religie. Jerry privea douăzeci de jocuri pe săptămână, de fapt participa la ele cu portofel cu tot și astfel pretindea că știe toate regulile pe de rost. Lonnie, așezat în spatele lui Henry, jucase și el în școală și era gata să dea și el o mână de ajutor. Pudelul, așezată lângă Jerry, sub aceeași pătură, învățase jocul foarte bine, de la cei doi fii ai săi. Nici chiar Shine Royce nu ezita să mai adauge câte ceva. El nu jucase niciodată acest joc, dar se uita adesea la televizor.

Stăteau așezați în grup, în zona alocată suporterilor echipei-oaspete, pe scaune de aluminiu, departe de restul mulțimii și urmăreau jocul dintre echipa unei școli de pe coastă și o alta, din Jackson. Era o ambianță perfectă pentru fotbal — vreme rece, o mulțime de susținători ai echipei-gazdă, o orchestră zgomotoasă, șefi de galerie simpatici, un scor strâns.

Henry puneă numai întrebări nepotrivite. De ce au pantalonii așa de strimți? Ce își spun jucătorii când se grupează între faze și de ce se țin de mâini? De ce se îngrămădesc așa? Henry afirma că e pentru prima dată când vede un meci de fotbal pe viu.

De pe cealaltă parte a culoarului de trecere, Chuck și un alt ofițer urmăreau meciul în haine civile, ignorându-i pe cei șase jurați din cel mai important proces civil din district.

Era interzis categoric ca orice jurat să ia contact cu vizitatorii unui alt jurat. Interdicția fusese transmisă în scris, de la începutul izolării, iar judecătorul Harkin bătuse adesea monedă pe această problemă. Dar un schimb de saluturi pe culoar era inevitabil și Nicholas se hotărâse în mod special să încalce regula ori de câte ori era posibil.

Pentru Millie, filmele nu prezentau interes, și cu atât mai puțin fotbalul. Hoppy își făcu apariția, aducând o pungă de clătite cu carne pe care le mâncară încet, fără să-și spună nimic. După masă, încercară să urmărească un spectacol la televizor, dar renunțară, în cele din urmă, preferând să reia discuția despre încurcătura în care intrase Hoppy. Alte lacrimi, alte scuze, ba chiar câteva dintre aluziile întâmplătoare la sinucidere, făcute de Hoppy, pe care Millie le găsi din cale-afară de teatrale. În cele din urmă, ea îi mărturisi că-i spusese totul lui Nicholas Easter, un tânăr minunat care cunoștea legile și, implicit, era de încredere. La început, Hoppy se arătă șocat și furios, dar apoi curiozitatea se dovedi mai puternică și el dori să știe ce credea cineva din afară despre situația lui. Mai ales cineva care studiasse dreptul, așa cum spunea Millie. Ea își exprimase de mai multe ori admirația pentru acel tânăr.

Nicholas promisese să dea câteva telefoane și asta îl îngrijora pe Hoppy. Ah, cum îl mai cicăliseră Nitchman, Napier și Cristano, despre necesitatea de a păstra secretul! Nicholas era un om în care putea avea încredere, îi spuse Millie, iar Hoppy se mai liniști.

Telefonul sună la zece și jumătate; Nicholas revenise acasă de la meci, se afla în camera lui și era nerăbdător să se întâlnească imediat cu soții Dupree. Millie descuie ușa. Willis, aflat la capătul holului, îl zări, uimit, pe Nicholas strecurându-se în camera lui Millie. Oare soțul ei se mai afla acolo? Nu-și amintea. Mulți dintre musafiri fuseseră deja nevoiți să plece, iar el ațipise, oricum. Doar nu era posibil ca Easter să aibă o aventură cu Millie! Willis își propuse să țină minte acest lucru și apoi adormi din nou.

Hoppy și Millie stăteau pe marginea patului, față în față cu Nicholas, care se sprijinise de bufet, lângă televizor, începu să le vorbească, cu blândețe, despre cât de important era să nu spună nimănui nimic, ca și cum Hoppy n-ar mai fi auzit aceste vorbe în ultima săptămână. Era suficient să-și amintească de ordinele judecătorului, pe care le încălcau acum.

Le anunță prudent ceea ce aflate. Napier, Nitchman și Cristano erau niște actori minori într-o imensă cacealma, o conspirație orchestrată de compania producătoare de tutun, pentru a face presiuni asupra lui Millie. Ei nu erau agenți guvernamentali. Numele lor erau false. Hoppy fusese păcălit.

El suportă cu bine această lovitură. La început se simți chiar mai penibil decât până atunci, dacă acest lucru era posibil, apoi simți că începe să se învârtă pământul cu el de spaimă. Oare aceste vești erau bune sau rele? Dar banda? Ce trebuia să facă acum? Dar dacă Nicholas se înșela? Sute de gânduri îi treceau prin minte, copleșindu-l și Millie îi îmbrățișă genunchii și începu să plângă.

— Ești sigur? reuși să îngaima Hoppy, gata să cedeze nervos.

— Categorie. Ei nu au nici un fel de legătură cu FBI sau cu Departamentul de Justiție.

— Dar... dar aveau insigne și...

Nicholas ridică amândouă mâinile în aer, dădu din cap, înțelegător, și spuse:

— Știu, Hoppy. Crede-mă, asta a fost cel mai ușor. Nimic mai simplu decât să-și aranjeze o acoperire.

Hoppy se frecă pe frunte și încercă să-și pună gândurile în ordine. Nicholas continuă, spunându-i că Grupul de proprietăți KXL din Las Vegas nici nu exista. Nu reușiseră să-l găsească pe acel Todd Ringwald, al cărui nume era cu siguranță un alt fals.

— De unde știi toate astea? îl întrebă Hoppy.

— Bună întrebare. Am un prieten apropiat afară, specializat în căutarea informațiilor. E demn de încredere. I-a luat vreo trei ore la telefon pentru a descoperi toate astea, ceea ce nu e prea rău, dacă ne gândim că e sâmbătă.

Trei ore. Într-o sâmbătă. De ce nu dăduse Hoppy câteva telefoane? Avusese la dispoziție o săptămână. Se chirci și mai mult, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi. Millie își ștergea obrazii cu un șervețel. Trecu un minut fără ca vreunul dintre ei să mai scoată vreo vorbă.

— Dar înregistrarea? întrebă Hoppy.

— Cu convorbirea dintre tine și Moke?

— Da. Înregistrarea aceea.

— Nu-mi fac griji pentru ea, spuse Nicholas pe un ton încrezător, ca și cum ar fi devenit avocatul lui Hoppy. Din punct de vedere legal, sunt multe probleme.

De parcă n-aș ști, se gândi Hoppy, dar nu spuse nimic.

— A fost obținută prin fals, continuă Nicholas. E un caz clar de înscenare. Se află în posesia unor oameni vinovați, la rândul lor, de violarea legii. Nu a fost obținută prin procedură legală. Nu s-a emis un mandat pentru ridicarea ei și nu a existat un ordin de la procuratură pentru înregistrarea cuvintelor tale. Nu te mai gândi la ea.

Ce cuvinte minunate! Hoppy se îndreptă brusc de spate și oftă ușurat.

— Vorbești serios?

— Da, Hoppy. Banda nu va mai fi pusă niciodată. Millie se aplecă și-l strânse în brațe pe Hoppy, care o cuprinse și el, fără să-i fie rușine sau să se simtă jenat. Ea plângea, dar, de această dată, de bucurie. Hoppy sări în picioare și

Începu să ȝopăie prin cameră.

- Deci, ce propui? Întrebă el, pocnind din degete, gata de atac.
- Trebuie să avem grijă.
- Arată-mi ce să fac. Nenorociții!
- Hoppy!
- Iartă-mă, draga mea. Îmi vine să dau cuiva niște șuturi în fund!
- Ai grijă cum vorbești!

Duminica a început cu un tort aniversar. Loreen Duke îi spusese doamnei Gladys Card că se apropia ziua în care avea să împlinească treizeci și șase de ani. Doamna Card o sunase pe sora ei, aflată în lumea liberă din afară și, duminică dimineață, aceasta i-a adus un tort caramel, cu glazură de ciocolată. Trei straturi, cu treizeci și șase de luminări. Jurații s-au întâlnit în sufragerie la ora nouă și au mâncat tort la micul dejun. După aceea, cei mai mulți au plecat în grabă spre patru ore de multasteptată reculegere religioasă. Unii nu mai fuseseră de mulți ani la biserică, dar simțeau chemarea Divinității.

Unul dintre băieții Pudelului veni după ea și Jerry plecă în urma lor, spre o biserică cunoscută dar, îndată ce înțeleseră că nu-i urmărea nimeni, schimbă direcția, ajungând într-un cazinou. Nicholas plecă însoțit de Marlee și participă la slujbă. Doamna Gladys Card își făcu o intrare grandioasă la Biserica Baptistă. Millie plecă acasă, cu buna intenție de a se schimba pentru biserică, dar fu copleșită de emoție la vederea copiilor. Nimeni nu stătea cu ochii pe ea, așa că își petrecu timpul în bucătărie, gătind și făcând curățenie și răsfățându-și progeniturile. Philip Savelle rămase la motel.

Hoppy plecă la birou la ora zece. Îl sunase pe Napier la opt, duminică dimineață, spunându-i că avea lucruri importante de discutat despre desfășurarea procesului; îi mai spusese că făcuse mari progrese cu soția lui și că ea începuse acțiunea de convingere a celorlalți jurați. Dorea să se întâlnească cu Napier și Nitchman la biroul lui, pentru un raport complet și pentru a primi noi instrucțiuni.

Napier recepționează apelul în apartamentul prăpădit de două camere pe care el și Nitchman îl foloseau ca acoperire pentru acea operațiune frauduloasă. Fuseseră instalate temporar două linii telefonice — una pe post de număr de birou, cealaltă ca rezidență pe durata așa-zisei investigații dificile asupra corupției de pe coasta golfului. Napier vorbi cu Hoppy, apoi îl sună pe Cristano pentru ordine. Cristano locuia la motelul Holliday aflat în apropiere de plajă. La rândul lui, Cristano îl sună pe Fitch și acesta se arătă încântat de veștile primite. În sfârșit, Millie se dezmoțise și lucra pentru ei. Fitch începuse să se întrebe dacă meritase să facă acea investiție. Aprobă întâlnirea de la biroul lui Hoppy.

Cu aceleași costume de culoare închisă și ochelari de soare întunecați, Napier și Nitchman își făcură apariția la birou la ora unsprezece; Hoppy, foarte bine dispus, pregătea cafeaua. Se așezară în jurul biroului, așteptând cafeaua. Millie era pe baricade, luptându-se din răspuțeri să-și salveze soțul, spuse Hoppy, adăugând că, după părerea ei, le convinsese deja pe doamna Gladys Card și pe Rikki Coleman. Le arătase raportul despre Robilio și ele fuseseră șocate de felul în care tipul le păcălise.

Hoppy turnă cafeaua, în timp ce Napier și Nitchman luau notițe cu toată seriozitatea. Un alt oaspete pătrunse neauzit în clădire, pe ușa principală, lăsată deschisă de Hoppy. El se strecură pe hol, pe lângă recepție, pășind ușor pe covorul uzat și ajunsese în fața unei uși de lemn pe care scria "HOPPY

DUPREE". Ascultă câteva clipe, apoi bătu în ușa cu putere.

Înăuntru, Napier și Nitchman lăsară cafeaua pe masă și Hoppy se prefăcu surprins.

— Cine e? se răsti el.

Ușa se deschise brusc și agentul special Alan Madden păși în încăpere, strigă „FBI!” și se îndreptă spre biroul lui Hoppy, rămânând cu privirea ațintită asupra celor trei. Hoppy își răsturnă scaunul și sări în picioare, ca și cum se aștepta să fie percheziționat.

Napier ar fi leșinat, dacă nu se afla în picioare. Nitchman rămase cu gura căscată. Amândoi păliră și înghețară pe loc.

— Agent Alan Madden de la FBI, spuse nou-venitul, deschizând suportul pentru ca toți să-i poată vedea insigna. Dumneavoastră sunteți domnul Dupree? întrebă el, răstit.

— Da. Dar FBI-ul se află deja aici, spuse Hoppy, privindu-l pe Madden și întorcându-se spre cei doi, apoi din nou spre Madden.

— Unde? întrebă acesta, strâmbându-se la Napier și Nitchman.

— Oamenii aceștia, spuse Hoppy, interpretându-și perfect rolul. Era cea mai frumoasă clipă din viața lui. Acesta este agentul Napier, iar acesta, agentul Dean Nitchman. Nu vă cunoașteți?

— Vă pot explica, începu Napier, dând încrezător din cap, ca și cum ar fi putut, într-adevăr, să ofere o explicație satisfăcătoare.

— FBI? se miră Madden. Arătați-mi legitimațiile, le ceru el, întinzând mâna cu palma în sus.

Ei ezitară și Hoppy se repezi la ei.

— Haideți! Arătați-i insignele voastre! Aceleași pe care mi le-ați arătat și mie!

— Vă rog să vă prezentați actele, insistă Madden, tot mai furios.

Napier încercă să se ridice, dar Madden îl împinse la loc pe scaun.

— Pot să vă explic, spuse Nitchman, vorbind mult mai pițigăiat decât de obicei.

— Vă rog, spuse Madden.

— Vedeți, de fapt, noi nu suntem propriu-zis agenți FBI, ci...

— Ceee?! urlă Hoppy de peste birou, cu ochii scoși din orbite și gata să arunce în ei cu ce-i pica în mână. Mincinos nenorocit! De zece zile încoace mă bați la cap că sunteți agenți FBI!

— Adevărat? întrebă Madden.

— Nu, nu tocmai, răspunse Nitchman.

— Cum? urlă iarăși Hoppy.

— Potoliți-vă! îl apostrofă Madden. Acum, continuați, i se adresă el lui Nitchman.

Nitchman nu dorea să continue. Dorea să se repeadă pe ușă afară, să zică adio orașului Biloxi și să i se piardă urma.

— Suntem detectivi particulari și, mă rog...

— Lucrăm pentru o firmă din districtul Columbia, adăugă Napier, venindu-i în ajutor. Era pe punctul de a mai adăuga ceva când Hoppy apucă un sertar al biroului, îl deschise cu un gest violent și scoase de acolo două cărți de vizită — una pentru Ralph Napier, una pentru Dean Nitchman, amândoi etichetați drept agenți FBI de la unitatea regională de sud-est, din Atlanta. Madden studie cu atenție cele două cărți de vizită și zări numerele locale mâzgălite pe spate.

— Ce se petrece aici? întrebă Hoppy.

— Cine e Nitchman? întrebă Madden.

Nici un răspuns.

— El e Nitchman! urlă Hoppy, arătând cu degetul spre acela.

— Nu sunt eu, spuse Nitchman.

— Ceee? zbieră Hoppy.

Madden făcu doi pași spre Hoppy și îi arătă scaunul.

— Vreau să vă așezați și să tăceți din gură, da? Să nu mai aud un cuvânt până când nu vă cer eu părerea.

Hoppy se lăsă să cadă pe scaun, privindu-l furios pe Nitchman.

— Dumneata ești Ralph Napier? întrebă Madden.

— Nu, răspunse Napier, cu privirea plecată, ferindu-se de Hoppy.

— Pui de cățea! mormăi Hoppy.

— Atunci cine sunteți? întrebă Madden, dar nu primi nici un răspuns.

— Mi-au dat cele două cărți de vizită, înțelegeți? interveni Hoppy, care nu era deloc dispus să tacă. Am să mă adresez instanței și am să jur pe un teanc de Biblie că ei mi-au dat aceste cărți de vizită. S-au dat drept agenți FBI și vreau să fie puși sub acuzare.

— Cine sunteți? repetă Madden, adresându-se celui cunoscut până atunci drept Nitchman.

Nici un răspuns. Madden scoase revolverul de serviciu, acțiune care îl impresionă puternic pe Hoppy și îi obligă pe cei doi să se ridice în picioare și să rămână nemișcați, cu picioarele depărtate și sprijiniți de birou. O percheziție rapidă nu se soldă cu nimic în afară de ceva mărunțiș, niște chei și câțiva dolari. Nici un portofel. Nici o insignă falsă de agent FBI. Nici un fel de act de identitate. Erau prea versați pentru a face o asemenea greșală.

Madden le puse cătușele și îi scoase afară din clădire; la intrare îi aștepta un alt agent FBI, sorbindu-și cafeaua dintr-un pahar de hârtie. Împreună, îi împinseră pe cei doi pe bancheta din spate a unei mașini adevărate de la FBI. Madden își luă rămas-bun de la Hoppy, îi promise să-l sune mai târziu și demară, cu cei doi pungași pe locurile din spate, stând pe mâini. Celălalt agent FBI îi urma cu pretinsa mașină FBI pe care o conducea de obicei Napier.

Hoppy le făcu cu mâna.

Madden asculta fără să scoată o vorbă. Mai târziu, cei doi aveau să-i spună lui Fitch că tipul nu părea să aibă habar de soția lui Hoppy și de responsabilitățile ei civice curente. Era un agent tânăr, evident amuzat de captură și care nu știa prea bine ce să facă cu ei.

În ceea ce-l privea, Madden consideră cele întâmplare drept o ofensă minoră, nedemnă de o acțiune judecătorească și, în mod sigur, nici de un efort suplimentar din partea lui. Și-așa avea destule cazuri pe cap. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și piardă timpul cu acuzații împotriva unor mincinoși de doi bani. Când trecură în statul Alabama, le ținu o predică plină de gravitate, despre pedepsele prevăzute pentru falsa asumare a identității unui agent federal. Cei doi regretau sincer cele întâmplare. Nu se va mai întâmpla.

Madden opri în dreptul unui popas, le scoase cătușele, le dădu mașina și îi sfătui să nu se mai apropie de Mississippi. Ei îi mulțumiră din suflet, îi promiseră să nu se mai întoarcă niciodată și dispărură în zare.

Fitch sparse o veioză cu pumnul când primi telefonul de la Napier. Cu degetele însângerate, mârâind și blestemând, ascultă relatarea celor întâmplare, venită de undeva, dintr-o parcare de camioane din Alabama. Îl trimise pe Pang după cei doi.

La trei ore după ce li se puseseră cătușe, Napier și Nitchman se aflau într-o cameră de lângă biroul lui Fitch, în spatele magazinului de articole cu preț

redus. Era prezent și Cristiano.

— Începeți cu începutul, spuse Fitch. Vreau să aud fiecare cuvânt.

Apăsă un buton și porni înregistrarea. Cei doi se străduiră din greu să colaboreze la povestire, până când reușiră, practic, să-și amintească totul.

Fitch le dădu liber și îi trimise înapoi la Washington.

Rămas singur, Fitch stinse lumina în birou și se cufundă în întuneric.

Diseară, Hoppy îi va povesti lui Millie ce se întâmplase. Millie era pierdută pentru apărare; de fapt, probabil că își va schimba poziția atât de radical, încât va cere daune de miliarde pentru sărmana văduvă Wood.

Marlee putea să-l salveze de la dezastru. Numai Marlee.

36

Ce lucru ciudat, spuse Phoebe încă de la începutul convorbirii-surpriză cu Beverly, deoarece chiar cu două zile înainte o sunase și pe ea un tip, pretinzând că e Jeff Kerr și că o caută pe Claire. Ea își dăduse imediat seama că tipul se prefăcea, dar îl dusesse cu vorba, ca să afle ce vrea. Nu mai vorbise cu Claire de patru ani.

Beverly și Phoebe își comparară informațiile despre discuțiile respective, deși Beverly nu suflă nici o vorbă în legătură cu întâlnirea ei cu Swanson sau procesul pentru care făcea investigații. Își amintiră de zilele petrecute la colegiul din Lawrence, care păreau atât de îndepărtate. Se mințiră reciproc în legătură cu cariera actricească și viteza cu care fiecare dintre ele urca treptele succesului. Își promisese să se întâlnească, cu prima ocazie. Apoi, își luară rămas-bun.

Beverly sună din nou, o oră mai târziu, ca și cum uitase ceva. Se gândise la Claire. Nu se despărțiseră în termeni prea buni și asta o preocupa. Era o problemă fără importanță, pe care nu o rezolvaseră niciodată. Dorea s-o vadă pe Claire, să liniștească lucrurile, măcar ca să scape de sentimentul de vinovăție. Dar n-avea idee cum să dea de ea. Claire dispăruse așa de repede și fără urmă.

În acest punct, Beverly se gândi să riște. Din moment ce Swanson amintise de posibilitatea unui nume anterior, iar ea își amintea de misterul care înconjură trecutul lui Claire, se hotărî să arunce nada și să vadă dacă Phoebe cade în cursă.

— Știi, de fapt nici nu se numea Claire, îi spuse ea, jucându-și perfect rolul.

— Mda, știiu, răspunse Phoebe.

— Mi l-a spus o dată, dar acum nu mi-l amintesc.

Phoebe ezită.

— Avea un nume foarte drăguț, deși nici Claire nu era rău.

— Care?

— Gabrielle.

— Ah, da, Gabrielle. Și numele de familie?

— Brant. Gabrielle Brant. Era din Columbia, Missouri și acolo a urmat școala și universitatea. Ți-a povestit?

— Poate, dar nu-mi amintesc.

— Avea un prieten brutal și nebun. A încercat să-i dea papucii, iar el a început s-o terorizeze. De asta a plecat din oraș și și-a schimbat numele.

— N-am știut. Cum se numeau părinții ei?

— Brant. Cred că tatăl ei a murit. Mama ei era profesoară de studii

medievale la universitate.

— Mai e și acum acolo?

— Habar n-am.

— Am să încerc s-o găesc prin mama ei. Mulțumesc, Phoebe.

Îi trebui o oră ca să dea de Swanson la telefon. Beverly îl întrebă cât era dispus să plătească pentru informații. Swanson îl sună pe Fitch, care simțea nevoia unei vești bune. El autoriză o sumă de maximum cinci mii de dolari, iar Swanson o sună pe Beverly, oferindu-i jumătate. Ea voia mai mult. Negociară timp de zece minute și se înțelesesă pentru patru mii, pe care fata îi voia în bani gheață și plătiți înainte să scoată un cuvânt.

Toți cei patru directori executivi sosiseră în oraș pentru pledoariile finale și prezentarea verdictului, așa că Fitch avea la dispoziție o minunată flotă de avioane rapide. Îl trimise pe Swanson la New York cu avionul companiei Pynex.

Swanson ajunsese acolo în amurg și își reținu o cameră într-un hotel din apropiere de piața Washington. După spusele unei colege de cameră, Beverly nu se afla acolo, nu era la lucru, dar era posibil să fie la o petrecere. El sună la pizzeria unde lucra fata și de acolo i se spuse că fusese concediată. O sună din nou pe colega ei de cameră, care îi trânti telefonul în nas când i se păru că pune prea multe întrebări. Cum naiba să găsești pe cineva pe străzile din Greenwich Village? Parcurse pe jos cele câteva rânduri de blocuri până la apartamentul ei, prin ploaie, până îi înghețară picioarele. Bău o cafea în localul unde o întâlnise prima dată și rămase acolo până când i se uscară pantofii și se mai încălzi puțin. Folosi o fisă de telefon pentru o altă discuție inutilă cu aceeași colegă de cameră.

Marlee dorea o ultimă întâlnire înainte de marea zi de luni. S-au întâlnit în biroul ei micuț. Văzând-o, lui Fitch îi venea să-i sărute picioarele.

Se hotărâse să-i spună totul despre Hoppy și Millie și despre eșuarea aranjamentului său. Nicholas trebuia să înceapă imediat să exercite presiuni asupra lui Millie, înainte ca ea să apuce să-și convingă prietenii. La urma urmelor, Napier și Nitchman aflaseră, duminică dimineață devreme, chiar din gura lui Hoppy, că Millie era deja un puternic susținător al apărării, că le arăta celorlalți copii ale raportului despre Robilio. Era adevărat? Dacă da, ce naiba avea să facă acum, după ce aflase adevărul despre Hoppy? Era normal să fie furioasă. Putea schimba macazul imediat. Probabil că avea să le spună prietenilor ce oribil se purtase apărarea cu soțul ei în efortul de a-i influența votul.

Fără îndoială că ar fi fost un dezastru.

Marlee nu lăsa să i se citească nimic pe figură cât timp Fitch îi povesti întreaga istorie. Nu era șocată, ba chiar o amuza să-l vadă pe Fitch asudând.

— Cred că ar trebui s-o scoatem din juriu, declară Fitch, la final.

— Ai o copie a raportului despre Robilio? îl întrebă ea, deloc impresionată. El scoase o foaie de hârtie din servietă și i-o dădu.

— O lucrătură de-a ta? îl întrebă ea, după ce îl citi.

— Da. Totul e complet fals.

Ea împături hârtia și o puse sub scaun.

— Ce murdărie, Fitch!

— Mda. Totul a fost frumos, până ne-a prins cu minciuna.

— Așa faci la fiecare proces?

— Încerc, cel puțin.

— De ce l-ai ales pe domnul Dupree?

— Noi l-am studiat cu atenție și am decis că va fi ușor de păcălit. Agent imobiliar de mâna a doua, abia își plătește notele de plată, cazinourile aduc mulți bani și prietenii fac avere. A căzut în plasă imediat.

— Ai fost prins vreodată?

— Am fost nevoiți să renunțăm la câte un plan, dar n-am fost niciodată prinși în flagrant delict.

— Până astăzi.

— Nu chiar. Hoppy și Millie ar putea să bănuiască, să zicem, că în spatele acțiunii se afla cineva de la compania producătoare de tutun, dar nu știu cine. Așa că, din acest punct de vedere, tot mai există un dubiu.

— Care e diferența?

— Nu e nici o diferență.

— Relaxează-te, Fitch. Cred că soțul ei a exagerat puțin cu eficiența ei. Nicholas și Millie sunt destul de apropiați, iar ea nu a devenit un apărător al clientului tău.

— Al clientului nostru.

— Exact. Al clientului nostru. Nicholas nu a văzut raportul.

— Crezi că Hoppy a mințit?

— Te miră? Băieții tăi au reușit să-l convingă că va fi acuzat.

Fitch își regăsi suflul și aproape că zâmbi.

— Nicholas trebuie neapărat să vorbească în seara asta cu Millie. Hoppy se va duce pe acolo peste vreo două ore și îi va spune totul. Poate Nicholas să ajungă repede la ea?

— Fitch, Millie va vota cum vrem noi. Relaxează-te.

Fitch se relaxă. Își ridică din nou coatele pe masă și încercă să zâmbească.

— Așa, din simplă curiozitate, câte voturi avem în clipa asta?

— Nouă.

— Cine sunt ceilalți trei?

— Herman, Rikki și Lonnie.

— Nu a vorbit cu Rikki despre trecutul ei?

— Încă nu.

— Asta înseamnă zece, spuse Fitch; ochii îi jucau în orbite și își simțea degetele zvâcnind de nerăbdare. Putem ajunge la unsprezece, dacă reușim să scoatem pe cineva și să-l aducem în loc pe Shine Royce, nu?

— Uite, Fitch, te îngrijorezi prea mult. Ai plătit banii, i-ai angajat pe cei mai buni să facă treaba, acum relaxează-te și așteaptă-ți verdictul. E în mâini bune.

— Unanim? întrebă vesel Fitch.

— Nicholas e hotărât să scoată un verdict unanim.

Fitch coborî treptele clădirii păraginite, simțind că plutește, și străbătu în viteză aleea micuță, până când ajunse în stradă. Merse pe jos o bună bucată de drum, fluierând, gata să țopăie, indiferent la răcoarea nopții. José îi ieși în întâmpinare, reușind cu greu să țină pasul cu el. Nu-și văzuse niciodată șeful atât de bine dispus.

Pe o latură a sălii de conferințe erau așezați șapte avocați; fiecare dintre ei plățise câte un milion de dolari pentru privilegiul de a împărtăși acest moment. Nimeni altcineva nu se mai afla în cameră, cu excepția lui Wendall Rohr care, de cealaltă parte a mesei lungi, măsura camera de la un capăt la altul, vorbind juriului său cu blândețe și cântărindu-și fiecare cuvânt. Avea glasul profund și vibrant, plin de compasiune într-o clipă, pentru ca, în clipa următoare, să adreseze cuvinte dure marii industrii a tutunului. Perora și tachina. Era amuzant

și era furios. Le arăta fotografii și scria cifre pe tablă.

Își încheie prezentarea în cincizeci și unu de minute, cel mai scurt timp de repetiție de până atunci. Pledoaria finală trebuia să țină o oră sau mai puțin, conform ordinelor lui Harkin. Comentariile prietenilor săi se succedau rapid, mai bune și mai rele; primi complimente, dar mai ales sugestii pentru îmbunătățirea prezentării. Alți ascultători mai duri nu erau de găsit. Cei șapte se întâlniseră pentru sute de pledoarii finale, datorită cărora obținuseră verdicte care, la un loc, valorau aproape o jumătate de miliard de dolari. Știau cum să scoată sume mari de bani de la juriu.

Stabiliseră să lase vanitatea la o parte. Rohr suportă o nouă repriză de muștruluală, deși accepta cu greu așa ceva, și se arătă de acord să facă o nouă încercare.

Pledoaria trebuia să fie perfectă. Victoria era foarte aproape.

Cable suporta aceleași chinuri. Audiența lui era mult mai mare — o duzină de avocați, câțiva consultanți pentru juriu, nenumărați asistenți. Prezentarea lui era filmată, pentru ca el s-o poată studia personal. Era hotărât s-o termine în jumătate de oră. Juriul va aprecia acest lucru. Cu siguranță că Rohr va vorbi mai mult. Contrastul era interesant — Cable, tehnicianul, adept al faptelor, împotriva lui Rohr, strălucitul orator care apela la emoțiile juraților.

Își prezintă discursul și apoi privi înregistrarea video. Iar și iar, în toată după-amiaza de duminică și până spre miezul nopții.

Până să ajungă la casa de pe plajă, Fitch reușise să revină la obișnuita lui stare de pesimist precaut. Cei patru directori executivi îl așteptau după o masă copioasă. Jankle era beat și stătea singur lângă cămin. Fitch își luă o cafea și analizează eforturile de ultim moment făcute de echipa apărării.

Întrebările se concentrară rapid spre problema transferurilor telegrafice solicitate de Fitch în ziua de vineri; câte două milioane din partea fiecăruia dintre cei patru.

Până vineri, fondul avusese o rezervă de șase milioane și jumătate, mai mult decât suficient pentru încheierea procesului. Pentru ce avusese nevoie de alte opt milioane? Și câți bani mai erau în acel moment în fond?

Fitch le explică, în câteva cuvinte, că apărarea fusese nevoită să facă, pe neașteptate, niște cheltuieli foarte mari.

— Lasă joaca, Fitch, spuse Luther Vandermeer de la Trelco. Ai reușit, în sfârșit, să cumperi un verdict?

Fitch încercă să nu-i mintă. La urma urmelor, acești patru oameni îl angajaseră. Nu le spusese niciodată adevărul complet și, de fapt, nici ei nu se așteptau la așa ceva. Dar, ca răspuns la o întrebare directă, mai ales de o asemenea importanță, se simți obligat să facă un efort de onestitate.

— Cam așa ceva, răspunse el.

— Ai obținut voturile, Fitch? îl întrebă un alt director executiv.

Fitch tăcu câteva clipe, studiindu-i pe rând, inclusiv pe Jankle, care deveni dintr-o dată atent.

— Cred că da, spuse el.

Jankle sări în picioare și clătinându-se, dar reușind să-și păstreze privirea destul de limpede, pași spre centrul camerei.

— Mai spune o dată, Fitch, îi ceru el.

— Ai auzit bine, răspunse Fitch. Verdictul a fost cumpărat.

Nu-și putea ascunde mândria din glas.

Ceilalți trei se ridicară, la rândul lor, în picioare. Toți patru se îndreptară spre Fitch, formând un semicerc în jurul lui.

— Cum? întrebă cineva.

— N-am să vă spun niciodată, răspunse Fitch cu răceală. Detaliile nu sunt importante.

— Pretind să știu! sări Jankle.

— Las-o baltă... O parte din munca mea constă în aranjarea treburilor murdare, pentru a vă proteja pe voi și companiile voastre. Dacă vreți să încheiem colaborarea, n-am nimic împotrivă. Dar nu veți afla niciodată detaliile.

Cei patru îl priviră lung, în tăcere. Cercul se strânse. Își sorbeau băutura din pahare fără să se grăbească și își admirau eroul. De opt ori fuseseră la un pas de dezastru și tot de opt ori Rankin Fitch își pusese în mișcare trucurile și îi salvase. Acum o făcuse pentru a noua oară. Era invincibil.

Până în acel moment, nu le promisese niciodată o victorie dinainte. Nu în acest mod. Ba chiar din contră. Întotdeauna ajungea la disperare înainte de pronunțarea verdictului, întotdeauna prevedea înfrângerea și se bucura să-i vadă nefericiți. De această dată se purta cu totul altfel decât îi era în fire.

— Cât te-a costat? vru să afle Jankle.

Fitch nu le putea ascunde acest amănunt. Din motive evidente, acești patru bărbați aveau dreptul să știe unde se duc banii. Ei instituiseră un sistem primar de contabilitate pentru fond. Fiecare companie contribuia cu părți egale, la cererea lui Fitch, și fiecare director executiv avea dreptul să primească o listă lunară cu cheltuielile curente.

— Zece milioane, spuse Fitch.

Bețivul fu primul care începu să latre.

— Ai dat zece milioane unui jurat!

Ceilalți trei erau la fel de șocați.

— Nu. Nu unui jurat. Să zicem așa. Am cumpărat verdictul pentru zece milioane de dolari, bine? Asta e tot ce vă voi spune. Și nu am de gând să răspund la nici o întrebare despre modul în care am făcut plata.

Poate că un săculeț de mărunțiș dat pe sub mână avea o logică. Cinci, poate zece mii de dolari. Dar era imposibil să-ți imaginezi că vreunul dintre acești mărunți provinciali din juriu avea destulă minte pentru a visa la zece milioane de dolari. Cu siguranță că nu putea fi vorba despre o sigură persoană.

Rămaseră lângă Fitch, uimiți și tăcuți, dar gândindu-se la același lucru. Desigur că Fitch păcălise zece jurați. Asta ar fi fost logic. Convinșese zece persoane și oferise câte un milion fiecăruia. Așa era cu mult mai logic. Zece proaspeți milionari pe coasta golfului. Dar cum se pot ascunde asemenea sume de bani?

Fitch savura momentul.

— Bineînțeles, nimic nu e garantat, spuse el. Nu se știe niciodată, până când juriul nu revine în sală.

Păi, ar face foarte bine să fie garantat, când e vorba de zece milioane. Dar nu spuseră nimic. Luther Vandermeer fu primul care se retrase. Își turnă o porție zdravănă de coniac și se așeză pe scaunul de la pian. Mai târziu, Fitch îi va povesti totul. Va aștepta o lună sau două, îl va aduce pe Fitch la New York, cu treburi, și va scoate adevărul de la el.

Fitch le spuse că are treabă. Dorea ca toți patru să se afle în sală a doua zi, la prezentarea prelegerilor finale. Nu stați toți în același loc, îi instrui el.

Sentimentul general printre jurați era acela că seara de duminică era și ultima petrecută în izolare. Își șopteau că, dacă primeau cazul pentru dezbateri luni la prânz, cu siguranță că aveau să decidă verdictul până luni seara, ca să plece acasă. Nu se discuta deschis despre asta, pentru că, implicit, apăreau speculații în legătură cu verdictul, înăbușite imediat de Herman.

Totuși, jurații erau liniștiți și mulți dintre ei își făceau bagajele în tăcere sau făceau curat în camere. Doreau ca ultima lor vizită la motelul Siesta să fie rapidă — o scurtă raită de la tribunal până acolo, pentru a-și lua bagajele deja pregătite și periutele de dinți.

Duminică a fost a treia seară consecutivă de vizite personale. Toți se cam săturaseră de jumătățile lor, mai ales cei căsătoriți. Trei nopți de intimitate la rând, în camera aceea mică, era prea mult pentru majoritatea căsnicilor. Chiar și cei singuri aveau nevoie de o seară liberă. Prietena lui Savelle nu-și făcu apariția. Derrick îi spuse lui Angel că s-ar putea să treacă pe acolo mai târziu, dar că avea niște lucruri importante de făcut înainte de asta. Loreen nu avea un prieten, dar se săturase de cât își văzuse fiicele adolescente într-un singur weekend. Jerry și Pudelul se certau pentru prima dată.

Duminică seară, la motel a fost liniște; nici fotbal, nici bere în camera de petrecere, nici turnee de șah. Marlee și Nicholas mâncau pizza în camera lui. Trecură în revistă punctele importante și stabiliră planul final. Amândoi erau nervoși și tensionați și nici chiar relatarea ei despre trista întâmplare cu Hoppy, văzută prin prisma lui Fitch, nu reuși să-i amuze decât foarte puțin.

Marlee plecă la ora nouă, la volanul mașinii închiriate, și se întoarse în apartamentul ei, pentru a termina de împachetat.

Nicholas străbătu holul până în camera unde Hoppy și Millie îl așteptau, ca doi îndrăgostiți în luna de miere. Nu știau cum să-i mai mulțumească. El fusese cel care dejucase oribila cursă, eliberându-i din nou. Era de necrezut la ce se pretau cei din industria tutunului, doar pentru a face presiuni asupra unui jurat.

Millie își exprimă îngrijorarea în legătură cu rămânerea ei în juriu. Discutase această problemă cu Hoppy și ea nu era sigură dacă va mai putea fi corectă și imparțială după ceea ce îi făcuseră soțului ei. Nicholas se așteptase la asta; el avea nevoie de Millie.

Mai era și un alt motiv, mult mai important. Dacă Millie îi vorbea judecătorului Harkin despre cursa întinsă soțului ei, judecătorul putea anula procesul. Iar asta ar fi fost o tragedie. Anularea procesului însemna că, peste un an sau doi, un alt juriu ar fi fost ales pentru a judeca același caz. Fiecare tabără ar fi cheltuit încă o avere, pentru a face exact ceea ce făceau acum.

— De noi depinde, Millie. Noi am fost aleși pentru a judeca acest caz și e responsabilitatea noastră să dăm un verdict. Următorul juriu ar păți la fel.

— Sunt de acord, spuse Hoppy. Acest proces se va încheia mâine. Ar fi păcat să se decidă anularea lui chiar în ultimul moment.

Astfel că Millie își mușcă buzele și își recăpătă curajul. Prietenul ei Nicholas făcea ca totul să pară mai simplu.

Cleve se întâlnește cu Derrick în barul cazinoului Nugget duminică seară. Băură câte o bere, urmărită un meci de fotbal american și nu-și vorbește prea mult, pentru că Derrick era bosumflat și încerca să pară furios, căci se simțea păcălit. Cele cincisprezece mii, bani gheață, se aflau într-un mic pachet maroniu pe

care Cleve îl împinse peste masă și pe care Derrick îl luă, băgându-l în buzunar fără să-i mulțumească. Conform ultimei înțelegeri dintre ei, celelalte zece mii urmau să-i fie plătite după verdict, dacă, bineînțeles, Angel vota în favoarea reclamantei.

— Acum de ce nu pleci? mormăi Derrick la câteva minute după ce banii ajunseseră cu bine în buzunarul de la piept, lângă inimă.

— Grozavă idee, spuse Cleve. Du-te să-ți vezi iubita. Explică-i totul cu grijă.

— Mă descurc eu cu ea.

Cleve îi aruncă o privire plină de dispreț și se făcu nevăzut.

Derrick își goli paharul de bere și se repezi la toaletă; se încuie într-o cabină și numără banii, o sută cincizeci de bancnote de câte o sută noi-nouțe, împachetate cu grijă. Strânse teancul, mirându-se ce mic era — nu mai mult de un deget grosime. Împărți bancnotele și băgă câte ceva în fiecare buzunar al perechii de blugi.

Cazinoul era plin de lume. Învățase să joace barbut de la un frate mai mare, care făcuse armata și, ca atras de un magnet, se îndreptă spre masa de zaruri. Urmări jocurile câteva secunde, apoi se hotărî să reziste tentației și să se ducă la Angel. Se opri să bea o bere într-un bar micuț, lângă masa de ruletă. La parter, de jur împrejur, se făceau și se desfăceau averi. E nevoie de bani ca să faci alți bani. Era seara lui norocoasă.

Cumpără jetoane de o mie de dolari pentru masa de zaruri și se bucură de atenția cu care sunt înconjurați toți cei care cheltuiesc mari sume de bani. Crupierul studie bancnotele nefolosite, apoi îi zâmbi. O chelneriță blondă își făcu apariția ca din pământ și Derrick comandă încă o bere.

Parie zdravăn, mai mult decât oricare dintre cei prezenți la masă. Primul teanc de jetoane dispăru după cincisprezece minute, iar el schimbă altă mie de dolari fără să clipească.

Nu mult după aceea, urmă o altă mie, apoi zarurile se încălziră și Derrick câștigă o mie opt sute de dolari în cinci minute. Cumpără mai multe jetoane. Bău bere după bere. Blonda începu să flirteze cu el. Crupierul îl întreabă dacă dorește să devină membru de onoare la Nugget.

Pierdu șirul banilor. Scotea câte ceva din toate buzunarele, apoi pune o parte la loc. Cumpără alte jetoane. După o oră, pierduse șase mii de dolari și dorea cu disperare să se oprească. Dar nu se putea să nu se schimbe norocul. Mai devreme, zarurile se încălziseră; se vor încălzi din nou. Hotărî să parieze în continuare sume mari, pentru a recupera totul atunci când norocul său avea să se schimbe. Încă o bere și apoi trecu pe whisky.

După o mână neagră, se ridică de la masă și se întoarse la toaletă, în aceeași cabină. Se încuie și scoase bancnotele rămase prin buzunare. Nu mai avea decât șapte mii și îi venea să plângă. Se hotărî să se întoarcă acolo și să-și ceară banii. Va încerca la o altă masă. Va paria altfel. Și, orice s-ar fi întâmplat, se va da bătut și va pleca mâncând pământul dacă, Doamne ferește, va rămâne cu numai cinci mii de dolari. Nici vorbă să piardă și ultimele cinci mii.

Trecu pe lângă o masă de ruletă unde nu se afla nici un jucător și, la noroc, puse jetoane de cinci sute de dolari pe roșu. Crupierul puse roata în mișcare, ieși roșu și Derrick câștigă cinci sute de dolari. Lăsă jetoanele pe roșu și câștigă din nou. Fără nici o ezitare, lăsă cele două mii de dolari pe roșu și câștigă pentru a treia oară la rând. Patru mii de dolari în mai puțin de cinci minute. Comandă o bere la bar și se uită la un meci de box. Strigătele care se azeau dinspre masa de zaruri îl avertizară să nu se apropie de acel loc. Se simțea norocos, cu aproape unsprezece mii de dolari în buzunare.

Trecuse de ora de vizită la Angel, dar trebuia s-o vadă. Trecu intenționat printre rândurile de jocuri mecanice, cât mai departe de masa de zaruri cu puțință. Mergea repede, sperând să ajungă la ușă înainte să se răzgândească și să se repeadă la zaruri. Reuși.

Porni mașina și, la numai câteva minute după aceea, zări luminile albastre în spate. Era o mașină de poliție din Biloxi, venind în mare viteză, cu farurile aprinse. Derrick nu avea nici bomboane, nici gumă de mestecat. Opri, ieși din mașină și așteaptă ordinele polițistului, care se apropie și simți imediat mirosul de alcool.

— Ați băut? îl întrebă el.

— Ah, știți, vreo două beri la cazinou.

Polițistul îndreptă lanterna spre Derrick orbindu-l, apoi îl obligă să meargă în linie dreaptă și să-și atingă nasul cu degetele. Evident, era foarte beat. Îi puse cătușele la mâini și îl duse la închisoare. Derrick acceptă să facă un test de alcoolemie, al cărui rezultat a fost de optsprezece la mie.

I s-au pus multe întrebări despre banii găsiți în buzunare. Explicația era logică — avusese o seară bună la cazinou. Dar nu avea slujbă. Locuia cu fratele lui. Nu avea cazier. Gardianul înregistră suma de bani găsită asupra lui, împreună cu tot ce mai avea prin buzunare și încuie totul în seif.

Derrick se așeză pe patul de sus din celula pentru bețivi; doi admiratori ai vinului gemeau pe podea. Un telefon nu l-ar fi ajutat, pentru că nu putea s-o sune pe Angel direct. Șoferii găsiți beți erau obligați să stea cinci ore la închisoare. Trebuia să ajungă la Angel înainte de plecarea ei spre tribunal.

Telefonul îl trezi pe Swanson la ora trei, în dimineața zilei de luni. Vocea de la celălalt capăt al firului era răgușită și spartă ca după băutură; vorbele se legau greu, dar îi aparțineau evident lui Beverly Monk.

— Bine ați venit la Big Apple, strigă ea, izbucnind într-un râs isteric.

— Unde sunteți? o întrebă Swanson. Am banii.

— Mai târziu, spuse ea și Swanson auzi două voci de bărbați furioși în fundal. Rezolvăm mai târziu.

Cineva dădu drumul la radio.

— Am nevoie de informații foarte repede.

— Iar eu am nevoie de bani.

— Grozav. Spuneți-mi unde și când.

— Ah, nu știu, răspunse ea și strigă o obscenitate către cineva aflat în cameră.

Swanson strânse mai tare receptorul în palmă.

— Uite, Beverly, ascultă-mă. Îți amintești de cafeneaua aceea micuță unde ne-am întâlnit data trecută?

— Da, cred că da.

— Pe strada 18, în apropiere de Balducci.

— Ah, da.

— Bine. Hai să ne întâlnim acolo cât mai repede.

— Cât de repede? întrebă ea și izbucni în râs.

Swanson era răbdător.

— Ce spuneți de ora șapte?

— Cât este ceasul acum?

— Trei și jumătate.

— Oho!

— Ce ziceți dacă vin eu chiar acum la dumneavoastră? Spuneți-mi unde

sunteți și iau un taxi.

— Noo, nu-i nevoie. Mă distrez și eu puțin.

— Sunteți beată.

— Și ce dacă?

— Și, dacă vreți aceste patru mii de dolari, mai bine rămâneți îndeajuns de trează ca să putem sta de vorbă.

— Am să vin la întâlnire, drăguțule. Cum ziceai că te cheamă?

— Swanson.

— În regulă, Swanson. Am să fiu acolo la șapte, sau cam pe-acolo.

Izbucni în râs și închise telefonul.

Swanson nu se mai întoarce în pat.

La cinci și jumătate, Marvis Maples se prezintă în fața gardianului închisorii și întrebă dacă poate să-l ia de acolo pe fratele său, Derrick. Cele cinci ore trecuseră. Gardianul îl

scoase pe Derrick din celula bețivilor, apoi scoase din seif o tăviță de metal și o puse pe tejghea. Derrick verifică lucrurile aflate acolo — unsprezece mii de dolari în bancnote, cheile de la mașină, un briceag de buzunar, unguent pentru buze — la acesta din urmă, fratele său rămase cu gura căscată.

În parcare, Marvis îl întrebă de bani și Derrick îi explică despre seara norocoasă petrecută la masa de zaruri. Îi dădu lui Marvis două sute de dolari și îl întrebă dacă poate să-i împrumute mașina. Marvis luă banii și acceptă să aștepte în fața închisorii până când mașina lui Derrick avea să fie adusă înapoi de poliție.

Derrick porni în viteză spre Pass Christian și parcă în spatele motelului Siesta chiar dacă soarele își făcu apariția pe cer dinspre est. Se lăsă pe vine, să nu fie cumva zărit de vreun trecător, și se strecură prin tufișuri până când ajunse în dreptul geamului de la camera lui Angel. Era închis, bineînțeles, și el începu să bată ușor. Nu-i răspunse nimeni, așa că luă o piatră și bătu mai tare. Se luminase de ziuă și Derrick intră în panică.

— Nu mișca! auzi un strigăt în spatele lui.

Derrick se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de Chuck, ofițerul în uniformă, care ținea un pistol negru, cu țeavă lungă, îndreptat spre fruntea sa. Polițistul îi făcu semn cu pistolul.

— Pleacă de lângă fereastră! Mâinile sus!

Derrick ridică brațele și ieși din tufiș. Următorul ordin a fost „La pământ!” așa că Derrick s-a întins pe trotuar cu picioarele desfăcute, cu mâinile la spate. Chuck a cerut ajutor prin radio.

Marvis se mai afla încă în preajma închisorii, așteptând mașina lui Derrick, când fratele său reveni, pentru a doua arestare din acea noapte.

În tot acest timp, Angel dormea, neavând habar de nimic.

38

Era păcat că juratul care fusese cel mai cinstit, care ascultase dezbaterile cu mai multă atenție decât ceilalți, care își amintea mai bine decât alții ceea ce se spusese și care respectase absolut toate regulile judecătorului Harkin avea să fie ultimul scos din juriu și, astfel, împiedicat să afecteze verdictul.

Punctuală ca un ceas, doamna Grimes sosi în sufragerie exact la șapte și un sfert, luă o tavă și începu să adune aceleași lucruri pentru micul dejun pe care le alesese în fiecare zi de până atunci. Fulgi de cereale integrale, lapte

pasteurizat și o banană pentru Herman. Fulgi de porumb, lapte cu 2% grăsime, o felie de șuncă și suc de mere pentru ea. Așa cum se întâmpla adesea, Nicholas se întâlnește cu ea la bufet și se oferă să o ajute. Nicholas continua să pregătească, în cursul zilei, cafeaua de la tribunal pentru Herman și se simțea obligat să-l ajute și dimineața. Două bucăți de zahăr și o linguriță de frișcă pentru Herman. Cafea neagră pentru doamna Grimes. Au discutat puțin despre stadiul în care se găseau bagajele. Ea părea sincer entuziasmată la gândul că luni seară vor lua cina acasă.

Atmosfera a rămas festivă toată dimineața, Nicholas și Henry Vu rămânând în sufragerie și întâmpinându-i pe colegii lor mai matinali. Plecau acasă!

Doamna Grimes se întoarce după argintărie și Nicholas strecură în grabă patru tablete în cafeaua lui Herman, vorbind ceva despre avocați în tot acest timp. Nu era ceva mortal. Era Methergine, un drog mai puțin cunoscut, folosit mai ales la reanimare în cazuri de comă. Herman avea să se simtă rău mai multe ore, după care avea să-și revină.

Ca și în alte dăți, Nicholas porni în urma doamnei Grimes pe culoar, până în dreptul camerei lor, ținând tava și vorbind fără încetare, despre subiecte fără importanță. Ea îi mulțumi din suflet; ce tânăr cumsecade!

Șocul veni treizeci de minute mai târziu și Nicholas nu pierdu ocazia de a se afla pe aproape. Doamna Grimes ieși pe hol și îl strigă pe Chuck, care stătea la postul lui, bând cafea și citind ziarul. Nicholas auzi strigătul femeii și ieși grăbit din camera lui. Herman nu se simțea bine!

Lou Dell și Willis își făcu apariția, întrebând speriați ce se întâmplase; nu după multă vreme, toți jurații erau afară, în fața camerei soților Grimes; ușa rămăsese deschisă și înăuntru era o mulțime de lume. Herman era întins pe jos, în baie, ghemuit și ținându-se de stomacul cuprins de dureri teribile. Doamna Grimes și Chuck erau aplecați deasupra lui. Lou Dell alergă la telefon și formă numărul salvării. Nicholas îi spuse lui Rikki Coleman, pe un ton grav, că Grimes avea dureri în piept și că putea fi vorba chiar de un atac de cord. Herman mai avusese unul, cu șase ani în urmă.

În câteva minute, toți știau că Herman făcuse o criză cardiacă.

Apărură și asistenții cu o targă, iar Chuck îi împinse pe ceilalți jurați la o parte. Starea lui Herman se stabilizase și i se pusese masca de oxigen. Presiunea sângelui era doar cu puțin mai ridicată decât normal. Doamna Grimes repeta întruna că această întâmplare îi amintea de primul atac de cord al soțului ei.

Herman a fost scos afară din cameră, pe hol. În zăpăceala creată, Nicholas a reușit să verse ceașca de cafea.

Salvarea în care se afla Herman demară în viteză și în sunet de sirene. Jurații se retraseră în camerele lor, încercând să se calmeze. Lou Dell îl sună pe judecătorul Harkin pentru a-i povesti că Herman se îmbolnăvise grav. Părerea generală era că suferise un nou atac de cord.

— Au început să cadă ca muștele, spuse ea și apoi reflectă că, în cei optsprezece ani în slujba curții, nu pierduse niciodată atâția jurați.

Într-adevăr el nu se aștepta ca ea să ajungă chiar la ora șapte, pentru cafea și bani. Cu câteva ore mai devreme era terminată și nu părea să aibă intenția de a se opri, așa că era normal să nu ajungă la timp la întâlnire. Swanson mănca pe-ndelete și citi prima ediție a mai multor ziare. Trecu și ora opt. Se așeză la o masă mai bună, lângă fereastră, de unde putea vedea trecătorii.

La nouă, Swanson sună la apartament și reuși să se certe cu aceeași colegă

de cameră. Nu, fata nu era acolo, nu fusese acasă toată noaptea și poate că se mutase.

Fata asta, care se mută de colo-colo, trăind de pe o zi pe alta, își spuse el, fata asta care umblă după mâncare și destui bani pentru a rămâne în viață și a-și cumpăra o nouă doză de drog, are și ea niște părinți. Oare știau ce face ea?

Avea destul timp să se gândească la asta. La zece, comandă niște pâine prăjită, deoarece chelnerul îl privea pieziș, iritat că Swanson se mai afla încă acolo.

Impulsionate de zvonuri care păreau foarte bine fundamentate, acțiunile companiei Pynex își menținură poziția puternică la deschiderea bursei, luni dimineață. După ce, vineri, la închidere, valorau șaptezeci și trei de puncte, crescură brusc la șaptezeci și șase o dată cu clopoțelul de deschidere și ajunseră la șaptezeci și opt în doar câteva minute. Vești bune soseau de la Biloxi, deși nimeni nu părea să știe sursa. Toate stocurile de acțiuni în industria tutunului crescuseră rapid la tranzacțiile de dimineață.

Judecătorul Harkin nu-și făcu apariția până aproape de nouă și jumătate și, așezându-se pe fotoliul său, constată, fără surprindere, că sala era plină până la refuz. Tocmai terminase o discuție aprinsă cu Rohr și Cable, ultimul dorind declararea anulării procesului pentru recuzarea altui jurat. Nu erau motive suficiente pentru anulare. Harkin își cunoștea bine lecția. Descoperise chiar un caz mai vechi, în care se permisesse judecarea de către unsprezece jurați, într-un proces civil. Fusese nevoie de nouă voturi, dar verdictul juriului fusese susținut de Curtea Supremă.

Cum era de așteptat, vestea atacului de cord suferit de Herman se răspândise rapid printre numeroșii spectatori ai procesului. Consultanții pentru juriu ai apărării afirmau că era o victorie pentru tabăra lor, pentru că fusese evident că Herman ținea partea acuzării. Consultanții pentru juriu angajați de acuzare îi asigurară pe Rohr și ai lui că îndepărtarea lui Herman era o lovitură puternică pentru apărare, pentru că Herman susținea, desigur, industria tutunului. Toți experții în materie de juriu se pretindeau satisfăcuți de includerea lui Shine Royce printre jurați, deși nu prea știau cum să-și justifice această părere.

Fitch era complet zăpăcit. Cum naiba se aranjează un atac de cord? Oare Marlee avea chiar atâta sânge rece încât să otrăvească un orb? Mulțumi Domnului că fata era de partea lui.

Ușa se deschise. Jurații intrară în sală. Toată lumea își întoarse privirile într-acolo, ca pentru a se asigura că Herman nu se afla printre ei. Locul lui era gol.

Judecătorul Harkin vorbise cu un doctor la spital și începu prin a anunța juriul că Herman reacționează bine la tratament și că poate nu era ceva atât de grav, cum se crezuse la început. Jurații, mai ales Nicholas, se liniștiră. Shine Royce deveni juratul numărul cinci și ocupa locul lui Herman în rândul întâi, între Phillip Savelle și Angel Weese.

Shine nu mai putea de bucurie.

După ce toată lumea se așază și se lasă tăcerea, îi ceru lui Wendall Rohr să-și înceapă rezumatul final. Să nu depășească o oră, îl avertiză el. Rohr, cu jacheta lui țipătoare, dar cu o cămașă scrobită și un papion curat, începu pe un ton blând, cerându-și scuze pentru durata procesului și mulțumindu-le juraților

pentru că fuseseră minunați. Lăsând observațiile amabile la o parte, se lansă într-o violentă descriere a „... celui mai distrugător produs de larg consum fabricat vreodată. Țigara. Ea ucide patru sute de mii de americani în fiecare an, de zece ori mai mult decât drogurile ilegale. Nici un alt produs nu are, nici pe departe, un efect asemănător”.

Reluă punctele principale ale depoziției doctorilor Fricke, Bronsky și Kilvan, fără însă să amintească toate detaliile celor spuse de aceștia. Le aminti de Lawrence Krigler, omul care lucrase în această industrie și îi cunoștea secretele murdare. Timp de zece minute vorbi pe un ton firesc despre Leon Robilio, omul rămas fără glas, care lucrase douăzeci de ani făcând publicitate tutunului și care după aceea constatasese cât de coruptă era această industrie.

Rohr atinse punctul culminant atunci când începu să vorbească despre copii. Pentru ca marea industrie a tutunului să supraviețuiască, ea trebuie să-i atragă pe adolescenți și să se asigure că următoarea generație va cumpăra produsele sale. Ca și cum ar fi tras cu urechea la cele discutate în camera juriului, Rohr îi rugă pe jurați să-și amintească ce vârstă aveau când au început să fumeze.

Trei mii de copii cădeau pradă zilnic acestui viciu. O treime dintre ei aveau să moară din cauza lui. Ce mai era de spus? Nu era oare momentul de a forța aceste bogate companii să-și asume responsabilitatea pentru produsele lor? Nu era timpul să li se atragă atenția? Să fie obligate să ne lase copiii în pace? Să plătească pentru răul cauzat de produsele lor?

Tonul său deveni și mai dur când vorbi despre nicotină și încăpățânarea cu care reprezentanții acestei industrii încercau să convingă lumea că nu produce dependență. Foști drogați depuseseră mărturie că era mai ușor să renunți la marijuana și cocaină decât la țigări. Rohr se înfurie și mai tare când aminti de Jankle și teoria sa despre abuz.

Apoi clipi o dată și deveni un alt om. Vorbi despre clienta sa, doamna Celeste Wood, o femeie minunată, soție, mamă, prietenă, o adevărată victimă a industriei tutunului. Vorbi despre soțul ei, domnul Jacob Wood, care fumase Bristol, marca principală de țigări produse de Pynex, și care încercase timp de treizeci de ani să renunțe la acest obicei. Lăsase în urmă copii și nepoți. Murise la cincizeci și unu de ani, pentru că folosisese un produs fabricat legal, exact așa cum trebuia să-l folosească.

Se opri în dreptul unei table albe așezate pe un trepied și notă câteva cifre și operațiuni matematice simple. Valoarea financiară a vieții lui Jacob Wood era, să zicem, de un milion de dolari. Adăugă alte câteva daune și totalul deveni de două milioane. Acestea erau daunele reale, o sumă la care familia avea dreptul datorită morții lui Jacob Wood.

Dar cazul de față nu se referea la daunele materiale. Rohr ținu un scurt discurs despre daunele punitive și rolul lor în pedepsirea corporațiilor americane. Cum să pedepsești o companie care dispune de opt sute de milioane de dolari, în disponibilități?

Atragi atenția companiei.

Rohr avu grijă să nu sugereze o cifră deși, din punct de vedere legal, ar fi putut s-o facă. Lăsă însă cifra de 800.000.000 dolari scrisă clar pe tablă și se întoarse la pupitru pentru a-și încheia prezentarea. Mulțumi din nou juriului și se așeză. Totul durase patruzeci și opt de minute.

Judecătorul anunță o pauză de zece minute.

Fata întârziase patru ore, dar lui Swanson îi venea să o ia în brațe. Nu făcu,

totuși, acest lucru, pentru că se temea de microbi și pentru că era însoțită de un tânăr dubios, îmbrăcat în haine negre de piele din cap până în picioare, cu părul negru ca abanosul și o bărbăță vopsită la fel. Pe mijlocul frunții își tatuase cuvântul JADE și purta tot felul de cercei pe ambele părți ale capului.

Jade nu spuse nimic; își trase un scaun aproape de ei și rămase de pază, ca un doberman credincios.

Beverly arăta ca bătută. Buza de sus era tăiată și umflată. Încercase să-și ascundă vânătăia de pe obraz sub un strat gros de fard. Colțul ochiului drept era tumefiat. Mirosea a drog stătut și a whisky ieftin și părea să se grăbească.

La cea mai mică provocare, Swanson era pregătit să-l plesnească pe Jade peste tatuaj și să-i rupă cerceii, unul câte unul.

— Ai banii? îl întreabă ea, aruncând o privire spre Jade, care îl privea pe Swanson cu ochi inexpressivi. Era limpede unde se duceau banii.

— Da. Vorbește-mi despre Claire.

— Vreau să văd banii.

Swanson scoase un plic mic și îl întredeschise pentru a-i arăta bancnotele, apoi îl puse pe masă, acoperindu-l cu ambele mâini.

— Patru mii. Acum spune, repede, insistă el, privindu-l pe Jade cu dispreț.

Beverly se întoarse spre Jade, care încuviință ca un actor de cea mai proastă speță și îi spuse:

— Dă-i drumul.

— Numele ei adevărat este Gabrielle Brant. E din Columbia, Missouri. A urmat cursurile universității de acolo, unde mama ei preda studii medievale. Asta e tot ce știu.

— Dar tatăl ei?

— Cred că a murit.

— Altceva?

— Nu. Dă-mi banii.

Swanson împinse plicul pe masă și, imediat după aceea, sări în picioare.

— Mulțumesc, îi spuse el și se făcu nevăzut.

Durwood Cable avu nevoie doar de o jumătate de oră pentru a demola cu îndemânare ideea de a oferi milioane familiei unui om care fumase din proprie voință timp de treizeci și cinci de ani. Procesul nu era altceva decât o evidentă încercare de a pune mâna pe niște bani.

Ceea ce îi dis plăcea cel mai mult la acest caz, așa cum fusese el prezentat de către acuzare, era faptul că se încerca deplasarea problemei de la Jacob Wood și obiceiurile lui, pentru a se ajunge la o dezbatere despre fumatul în rândurile adolescenților. Ce-avea Jacob Wood de-a face cu obișnuitele reclame pentru țigări? Nu exista nici cea mai mică dovadă că Jacob Wood fusese influențat de această campanie. El începuse să fumeze pentru că așa dorese.

De ce să-i aducem pe copii în această luptă? Din motive sentimentale, bineînțeles. Răspundem cu furie atunci când copiii sunt loviți sau manipulați. Și, pentru ca avocații acuzării să vă poată convinge pe dumneavoastră, jurații, să le dați pe mâini o avere, trebuie mai întâi să vă înfurie.

Cable apelă rapid la corectitudinea lor. Decideți verdictul pe baza faptelor, nu a emoțiilor. Când termină, Cable constată că reușise să le capteze atenția.

Judecătorul îi mulțumi și se adresă juriului.

— Doamnelor și domnilor, din acest moment, cazul vă aparține. Vă propun să alegeți un nou președinte care să ia locul domnului Grimes, despre care am aflat că se simte mult mai bine. Am vorbit cu soția lui în timpul ultimei pauze și

mi-a spus că e încă bolnav, dar probabil că în curând își va reveni complet. Dacă, indiferent din ce motiv, doriți să discutați cu mine, vă rog să o anunțați pe doamna grefier. Restul instrucțiunilor vă vor fi înmânate în camera juraților. Succes.

În timp ce Harkin își lua rămas-bun de la ei, Nicholas se întoarse ușor spre public și îl privi în ochi pe Rankin Fitch, ca pentru a confirma în ce stadiu se aflau lucrurile în acel moment. Fitch dădu ușor din cap și Nicholas se ridică în picioare, împreună cu colegii săi.

Era aproape ora prânzului. Curtea se retrăgea, cu posibilitatea rechemării la bară, ceea ce însemna că toți cei care doreau puteau rămâne pe acolo până când juriul ajungea la un verdict. Hoarda de specialiști de pe Wall Street se repezi afară, pentru a telefona la birourile lor. Cei patru directori executivi ai companiilor de tutun se amestecară cu gloata timp de câteva minute, apoi își făcură loc spre ieșirea din sală.

Fitch plecă imediat și se îndreptă spre birou. Konrad stătea aplecat deasupra telefoanelor.

— E ea, îi spuse el lui Fitch, îngrijorat. Ne sună de la un telefon public.

Fitch porni și mai grăbit spre biroul lui și acolo ridică receptorul.

— Alo!

— Fitch, fii atent. Am instrucțiuni noi pentru transferarea banilor. Lasă-mă pe așteptare și du-te la facsimil.

Fitch se întoarse spre aparat, care tocmai primea un mesaj.

— E chiar aici, răspunse el. De ce sunt necesare instrucțiuni noi?

— Taci din gură, Fitch. Fă ce-ți spun, și asta imediat.

Fitch scoase faxul din mașină și citi în grabă mesajul scris de mână. Banii urmau să pornească spre Panama. Ea îi dădea instrucțiunile de rută și numerele de cont.

— Ai la dispoziție douăzeci de minute, Fitch. Juriul mănâncă de prânz. Dacă nu am confirmarea până la douăsprezece și jumătate, înțelegerea noastră se anulează, iar Nicholas schimbă macazul. Are un telefon celular în buzunar și așteaptă apelul meu.

— Sună-mă din nou la douăsprezece și jumătate, spuse Fitch, închizând. Îi ceru lui Konrad să oprească toate celelalte apeluri. Fără excepție. Transmise imediat mesajul către expertul său în transferuri din Washington și acesta îi transmise înapoi autorizațiile necesare pentru banca Hanwa din Antilele Olandeze. Păstraseră legătura cu Hanwa toată dimineața și, după zece minute, banii părăsiră contul lui Fitch și se îndreptară spre Caraibe, către banca din Panama City unde erau așteptați. Hanwa trimise prin fax o confirmare către Fitch care, în acel moment, ar fi dorit din inimă s-o transmită mai departe, lui Marlee, numai că nu-i cunoștea numărul.

La douăsprezece și jumătate, Marlee își sună agentul bancar din Panama și el îi confirmă primirea sumei de zece milioane de dolari.

Marlee se afla într-un motel, la cinci mile depărtare și lucra pe un fax portabil. Așteptă cinci minute și apoi îi trimise aceluiași agent instrucțiuni pentru a transfera banii într-o bancă din insulele Cayman; toată suma, iar la încheierea operațiunii, trebuia să închidă contul din Banco Atlántico.

Nicholas telefonă exact la douăsprezece și jumătate. Se ascundea în toaleta pentru bărbați. Prânzul se terminase și era timpul să înceapă deliberările.

Marlee îi spuse că banii sunt în siguranță și că se pregătea de plecare.

Fitch așteptă până aproape de ora unu. Ea îl sună de la un alt telefon public.

— Banii au ajuns cu bine, Fitch, îi spuse ea.

— Grozav. Ce zici dacă te invit la prânz?

- Poate mai târziu.
- Deci, pe când ne putem aștepta la un verdict?
- După-amiază, târziu. Sper că nu ești îngrijorat, Fitch.
- Eu? Niciodată.
- Relaxează-te. Va fi cel mai plăcut moment din viața ta. Doisprezece la zero, Fitch. Cum îți sună?
- Dulce ca o muzică bună. De ce l-ați scos pe sărmanul Herman?
- Nu știu despre ce vorbești.
- Mda, sigur că da. Când vom putea sărbători?
- Te sun eu mai târziu.

Marlee demară în mare viteză, într-o mașină închiriată, pândind orice mișcare din urma ei. Cealaltă mașină rămăsese în fața apartamentului, abandonată, căci nu-i mai păsa de ea. Pe bancheta din spate avea două valize pline cu haine, singurele obiecte personale pe care le putuse împacheta, împreună cu faxul portabil. Mobila din apartament avea să-i revină celui care îl va cumpăra la licitație.

Intră pe un drum secundar, așa cum exersase cu o zi înainte, în caz că o urmărea cineva. Băieții lui Fitch nu erau nicăieri prin preajmă. Străbătu mai multe străzi în *zigzag*, până când ajunse la aeroportul municipal din Gulfport, unde o aștepta un mic avion cu reacție de tip Lear. Luă valizele și încuie cheile în mașină.

Swanson sună o dată, dar nu reuși să prindă firul liber. Își sună șeful din Kansas City și acesta trimise imediat doi agenți spre Columbia, oraș aflat la numai o oră distanță. Alți doi agenți lucrau prin telefon, pentru a lua cât mai rapid legătura cu Universitatea din Missouri, cu catedra de studii medievale, într-o încercare disperată de a găsi pe cineva care știe ceva și e de acord să vorbească. Șase familii Brant erau înregistrate în cartea de telefon din Columbia. Au sunat la fiecare în parte de mai multe ori și nu au găsit pe nimeni care să fi auzit de Gabrielle Brant.

În cele din urmă, Swanson îl prinse pe Fitch la telefon, chiar după ora unu. Fitch stătea baricadat de o oră în biroul lui și refuza să primească apelurile. Swanson se îndreptă spre Missouri.

39

După ce vesela a fost strânsă și fumătorii s-au întors de la fumoar, au simțit cu toții că venise timpul să facă acel lucru la care visau de o lună încoace. Se așezară în jurul mesei, privind spre scaunul gol din capul mesei, cel pe care Herman fusese atât de mândru să-l ocupe.

— Cred că ne trebuie un nou președinte, spuse Jerry.

— Iar eu cred că ar trebui să fie Nicholas, adăugă repede Millie.

De fapt, nu prea existau dubii în legătură cu cel care ar fi putut prelua locul președintelui. Nimeni altcineva nu dorea acel post și Nicholas părea să știe la fel de multe despre proces ca și avocații. A fost ales cu ovații.

Rămase în picioare, lângă scaunul lui Herman, și prezentă pe scurt lista de sugestii din partea judecătorului Harkin.

— Judecătorul dorește ca noi să cercetăm dovezile cu atenție, le spuse el, inclusiv probele și documentele, înainte de a începe să votăm.

Nicholas se întoarse spre stânga lui, privind teancurile de rapoarte și studii surprinzătoare, adunate pe masa dintr-un colț, tot ceea ce adunaseră în ultimele patru săptămâni.

— Eu nu am de gând să stau aici trei zile, spuse Lonnie, uitându-se, asemenea celorlalți, spre masă. De fapt, eu sunt gata de vot chiar acum.

— Nu te grăbi chiar așa, îi răspunse Nicholas. Acesta este un caz complicat, foarte important și ar fi o greșeală să grăbim lucrurile fără o deliberare profundă.

— Eu zic să votăm, spuse Lonnie.

— Iar eu spun să facem ce zice judecătorul. Îl putem chema aici, pentru o discuție, dacă e necesar.

— Doar n-o să citim tot ce e acolo, nu? Întrebă Sylvia, Pudelul. Cititul nu făcea parte dintre pasiunile ei.

— Am o idee, spuse Nicholas. Ce-ar fi să ia fiecare câte un raport, să-l răsfoiască și apoi să facă un sumar pentru toată lumea? După aceea îi vom putea spune judecătorului Harkin cu toată sinceritatea că am revăzut toate probele și documentele.

— Chiar crezi că va dori să afle acest lucru? Îl întrebă Rikki Coleman.

— Probabil că da. Verdictul nostru trebuie să se bazeze pe dovezile aflate în fața noastră — mărturiile ascultate și probele pe care le-am primit. Trebuie măcar să facem un efort de a-i urma ordinele.

— Sunt de acord, spuse Millie. Toți vrem să mergem acasă, dar avem obligația de a cerceta cu atenție ceea ce avem.

Cu aceste cuvinte, celelalte proteste au fost înăbușite în fașă. Millie și Henry Vu luară în brațe rapoartele groase și le așezară în centrul mesei, de unde jurații le împărțiră între ei, fără să se grăbească.

Răsfoiți-le, le spuse Nicholas, dăscăbindu-i ca pe niște școlari. El însuși îl apucă pe cel mai gros, un studiu realizat de doctorul Frike cu privire la efectele fumului de țigară asupra aparatului respirator și începu să-l citească, de parcă nu ar fi întâlnit niciodată o lucrare în proză atât de dinamică.

În sala de ședințe, câțiva curioși zăboveau în speranța că se va da un verdict rapid. Se întâmpla adesea — juriul se retrăgea, lua masa, vota și gata verdictul. Juriul luase hotărârea încă înainte de apariția primului martor.

Nu însă și în acest caz.

La 41.000 de picioare înălțime și cu o viteză de cinci sute de mile pe oră, avionul Lear străbătu distanța dintre Biloxi și George Town, în insula Grand Cayman, în nouăzeci de minute. Marlee trecu prim vamă cu un pașaport canadian nou-nouț, pe numele Lane MacDonald, o tânără drăguță din Toronto, venită pentru o săptămână de distracție, nu de afaceri. După cum cerea legea insulelor Cayman, avea asupra ei și biletul de întoarcere, care demonstra că rezervase un loc spre Miami, peste șase zile, prin Compania Aeriană Delta. Localnicii erau încântați să primească turiști, dar aveau o cu totul altă părere despre noii cetățeni.

Pașaportul făcea parte dintr-un set perfect de documente noi, pe care Marlee le cumpărase de la un falsificator foarte cunoscut din Montreal. Pașaport, carnet de conducere auto, certificat de naștere, carte de alegător. Totul costase trei mii de dolari.

Luă un taxi spre George Town și își găsi banca, Royal Swiss Trust, într-o clădire veche, impunătoare, aflată la numai un rând de case depărtate de malul mării. Nu mai fusese niciodată în Cayman, deși se simțea ca acasă. Studiase locul timp de două luni. Afacerile sale financiare de acolo fuseseră aranjate cu

grijă prin fax.

Aerul tropical era greu și cald, dar abia dacă observa acest lucru. Nu venise acolo pentru soare și plajă. Era ora trei în George Town și New York și două după-amiază în Mississippi.

A fost întâmpinată de o recepționeră, care a condus-o într-un mic birou, pentru a completa un alt formular care nu putea fi transmis prin facsimil. Peste numai câteva minute, un tânăr pe nume Marcus veni să se prezinte.

Vorbiseră adeseori la telefon. Era un bărbat zvelt, manierat, bine îmbrăcat, cu purtare de european. Vorbea engleza perfect, dar cu un ușor accent.

Banii sosiseră, o informă el și Marlee reuși să primească vestea fără să zâmbească. Era dificil. Documentele erau în regulă. Porni în urma tânărului spre biroul lui, aflat la etaj. Denumirea funcției lui Marcus era destul de vagă, așa cum se întâmpla cu mulți bancheri din insulele Cayman, dar era un fel de vicepreședinte și deținea un portofoliu.

O secretară aduse cafeaua și Marlee comandă un sandvici.

Pynex se afla la șaptezeci și nouă de puncte și își menținuse o poziție puternică în tranzacții pe tot parcursul zilei, o informă Marcus verificând datele pe computer. Trelco urcase cu trei puncte și trei sferturi, până la cincizeci și șase. Smith Greer urcase la șaizeci și patru și jumătate. ConPack se menținea la un nivel constant, în jur de treizeci și trei.

Lucrând după notițe pe care, de altfel, le învățase pe de rost, Marlee făcu prima manevră comercială din viața ei, vânzând scurt cincizeci de mii de acțiuni Pynex la șaptezeci și nouă bucata. Spera să le poată cumpăra din nou cât mai repede, la un preț mult mai mic. Vânzarea în pachete mici era o manevră dificilă, folosită de obicei de investitorii cei mai pricepuți. Dacă prețul stocului urma să scadă, regulamentul comercial permitea ca acesta să fie scos pe piață, mai întâi la un preț mai mare, pentru a fi cumpărat ulterior la un preț mai mic.

Cu zece milioane în buzunar, Marlee avea dreptul să vândă acțiuni în valoare aproximativă de douăzeci de milioane.

Marcus confirmă tranzacția, lovind cu disperare tastele computerului, apoi se scuză o clipă, pentru a-și pune căștile la urechi. A doua ei manevră a fost vânzarea unui stoc redus de acțiuni Trelco — treizeci de mii de acțiuni la cincizeci și șase și un sfert bucata. Marcus confirmă operațiunea și din acel moment începu nebunia. Ea vându patruzeci de mii de acțiuni Smith Greer la șaizeci și patru și jumătate; încă șaizeci de mii de acțiuni Pynex la șaptezeci și nouă și o optime; alte treizeci de mii de acțiuni Trelco la cincizeci și șase și o optime; cincizeci de mii de acțiuni Smith Greer la șaizeci și patru și trei optimi.

Făcu o pauză și îl instrui pe Marcus să urmărească foarte atent evoluția acțiunilor Pynex. Tocmai reușise să scape de o sută zece acțiuni din stocul acesteia și era preocupată de răspunsul imediat al bursei din New York. Stocul rămase o vreme la șaptezeci și nouă, scăzu la șaptezeci și opt și trei sferturi și apoi reveni la șaptezeci și nouă.

— Cred că acum suntem pregătiți, spuse Marcus, care studiase atent stocul timp de două săptămâni.

— Vinde încă cincizeci de mii, îi spuse ea, fără nici o ezitare.

Marcus îngheță, apoi încuviință cu un semn al capului spre monitor și încheie operațiunea.

Pynex căzu la șaptezeci și opt și jumătate, apoi cu încă un sfert. Ea sorbea câte o gură de cafea și își verifica notițele, în timp ce Marcus urmărea reacția

de pe Wall Street. Marlee se gândi la Nicholas, întrebându-se ce făcea el în acel moment, dar nu era îngrijorată. De fapt, în acel moment era remarcabil de calmă.

Marcus își scoase căștile de pe urechi.

— Am ajuns la aproximativ douăzeci și două milioane de dolari, domnișoară MacRonald. Cred că ar trebui să ne oprim. Pentru a continua ar trebui să obțin aprobare de la șeful meu.

— E destul, spuse ea.

— Piața se închide peste cincisprezece minute. Sunteți binevenită, dacă doriți să așteptați în anticamera pentru clienți.

— Nu, mulțumesc. Voi merge la hotel, poate și pe plajă. Marcus se ridică și își încheie nasturii de la haină.

— Încă o întrebare. Când credeți că vor apărea schimbări cu aceste stocuri?

— Măine dis-de-dimineață.

— Schimbări semnificative?

Marlee se ridică în picioare și își verifică notițele.

— Da. Dacă doriți ca și ceilalți clienți să vă considere un geniu, atunci vindeți chiar acum acțiunile companiilor de tutun, în stocuri mici.

El trimise după o mașină a companiei, un mic Mercedes, și Marlee fu dusă până în fața unui hotel de pe plaja Seven Mile, nu departe de centru și de bancă.

Dacă prezentul lui Marlee părea să fie ținut sub control, trecutul o ajungea rapid din urmă. Un agent operativ care făcea cercetări în numele lui Fitch la Universitatea Missouri descoperi în bibliotecă mai multe catastife vechi cu numele membrilor săi. În anul 1986, o anume doctor Evelyn Y. Brant era menționată și prezentată pe scurt drept profesor de studii medievale, dar era absentă din anuarul pe 1987.

Agentul sună imediat un asociat care verifica actele de la circa financiară a districtului Boone. Asociatul intră direct în biroul notarial și, după numai câteva minute, găsi registrul de moșteniri și testamente. Testamentul lui Evelyn Y. Brant fusese primit pentru confirmare în luna aprilie 1987. O funcționară îl ajută să găsească dosarul.

Era o porcărie, dar merita. Doamna Brant murise pe 2 martie 1987 în Columbia, la vârsta de cincizeci și șase de ani. Era văduvă și lăsase ca moștenitor un singur copil, Gabrielle, în vârstă de douăzeci și unu de ani; ea moșteneau toată averea, în conformitate cu testamentul semnat de doctorul Brant cu trei luni înainte de moarte.

Dosarul avea două degete grosime și agentul îl răsfoi în mare viteză. Inventarul consta într-o casă, evaluată la 180.000 de dolari, cu o ipotecă pentru jumătate din acea sumă, o mașină, o listă neinteresantă de mobile și obiecte, un certificat de depozit la o bancă locală, în valoare de 32.000 de dolari, și un portofoliu de acțiuni și bonuri de valoare de 202.000 dolari. Nu fuseseră primite decât două solicitări de la creditori; era clar că doctorul Brant știa că e pe moarte și apelase la un consilier juridic. Cu aprobarea lui Gabrielle, casa fusese vândută, proprietatea fusese transformată în bani și, după ce fuseseră plătite impozitele, taxele legale și costul acțiunii judecătorești, suma de 191.000 de dolari fusese plasată într-un fond tutelar. Gabrielle era singura beneficiară.

Proprietatea fusese vândută corect. Avocatul părea să fi fost prompt și competent. La treisprezece luni după moartea doctorului Brant, acțiunea fusese încheiată.

Agentul răsfoi dosarul mai departe, luându-și notițe. Două pagini se lipiseră și el le desfăcu cu grijă. Pagina de dedesubt era mai mică și purta o ștampilă oficială.

Era certificatul de deces. Doctorul Evelyn Brant murise de cancer la plămâni.

Agentul ieși pe hol și își chemă șeful la telefon.

Până când reușiră să stabilească legătura cu Fitch, agenții aflară mai multe amănunte. Unul dintre aceștia, care citise dosarul cu mai multă atenție, căci era un fost agent FBI cu diplomă de avocat, descoperi o serie de donații către grupuri de genul Asociației Americane a Bolnavilor de Plămâni, Coaliției pentru o Lume fără Tutun, Forței de Luptă împotriva Tutunului, Campaniei pentru un Mediu Nepoluat, și alte câteva, toate îndreptate împotriva fumatului. Una dintre cererile din partea creditorilor era o notă de plată de aproape douăzeci de mii de dolari, pentru ultima sa spitalizare. Soțul ei, doctorul Peter Brant, decedat, era menționat pe o poliță de asigurare. Verificând în registru, agentul descoperi că aceasta fusese deschisă în 1981. Dosarul se afla în cealaltă parte a biroului notarial. Domnul Brant murise în 1981, la vârsta de cincizeci și doi de ani, lăsând în urmă o soție iubită și o fiică adorată, Gabrielle, pe atunci în vârstă de cincisprezece ani. Murise la domiciliul său, conform certificatului de deces semnat de același doctor care semnase și certificatul lui Evelyn Brant. Un oncolog.

Peter Brant căzuse și el victimă ravagiilor cancerului pulmonar.

Swanson formă numărul de telefon, dar numai după ce agenții îl asigurară, în repetate rânduri, că faptele erau corecte.

Fitch preluă apelul în biroul său, singur, cu ușa încuiată și primi vestea foarte calm, pentru că era prea șocat pentru a mai reacționa. Era așezat la birou, fără haină, cu cravata desfăcută și șireturile de la pantofi descheiate. Nu spuse prea multe.

Amândoi părinții lui Marlee muriseră de cancer la plămâni.

Notă aceste cuvinte pe o bucatică de hârtie, apoi le înconjură cu un cerc cu tot felul de ramificații, ca și cum ar fi putut face o diagramă a acestei vești, pentru a o fragmenta și analiza; ca și cum ar fi putut, cumva, să pună de acord vestea cu promisiunea ei de a-i oferi un verdict.

— Ești acolo, Rankin? Întrebă Swanson. Stătea în frig, în fața Tribunalului din Columbia, ținând la ureche un telefon incredibil de mic.

— Mda, răspunse Fitch, apoi tăcu din nou o vreme. Diagrama creștea, dar nu ducea nicăieri.

— Unde e fata? Îl întrebă Swanson.

— Nu știu. Va trebui s-o găsim.

Rosti aceste cuvinte fără convingere și Swanson înțelese că fata plecase.

Încă o pauză îndelungată.

— Ce să fac? Întrebă Swanson.

— Cred că cel mai bine ar fi să te întorci aici, spuse Fitch și trânti receptorul. Cifrele ceasului său digital se zăreau ca prin ceață și Fitch închise ochii. Își masă tâmpilele care pulsau de durere, lăsă bărbia în piept, se gândi o clipă ce-ar fi să izbucnească, să dea biroul de perete și să smulgă telefoanele din prize, dar renunță. Era nevoie de o minte limpede.

Nu putea face nimic pentru a opri deliberările, poate doar să dea foc

tribunalului sau să arunce grenade spre camera juraților. Ei erau acolo, toți cei doisprezece rămași, cu ofițerii de pază în fața ușii. Poate că, dacă lucrau încet și erau nevoiți să se retragă pentru încă o noapte de izolare, Fitch reușea să mai scoată un as din mânecă și să obțină o anulare.

Amenințarea cu o bombă ar fi fost o posibilitate. Jurații ar fi fost evacuați, iarăși izolați, conduși într-un loc ascuns, în care să-și poată continua treaba.

Diagrama dispăru și Fitch făcu o listă de posibilități — acțiuni revoltătoare, toate periculoase, ilegale și destinate eșecului.

Ceasul ticăia liniștit.

Cei doisprezece aleși — unsprezece discipoli și maestrul lor.

Se ridică încet în picioare și apucă cu amândouă mâinile lampa ieftină de ceramică. Era un obiect pe care Konrad intenționase să-l îndepărteze pentru că stătea pe biroul lui Fitch, loc predestinat haosului și violenței.

Konrad și Pang rămaseră pe hol, așteptând instrucțiuni. Simțeau că se întâmplase ceva îngrozitor. Lampa se sparse cu zgomot de ușă. Fitch începu să urle. Pereții de placaj se zguduiau. Un alt obiect se lovi și se sparse în bucăți; poate că era un telefon. Fitch strigă ceva despre „bani” și, imediat după aceea, biroul fu zdrobit de perete.

Cei doi se dădură la o parte, încremeniți și nedorind să se afle în apropierea ușii când aceasta avea să se deschidă. Bum! Bum! Bum! Parcă era un ciocan. Fitch lovea placajul cu pumnii.

— Găsiți-mi fata! urlă el cu disperare.

Bum! Bum!

— Găsiți-mi fata!

40

După un chinuitor efort de concentrare, Nicholas simți că era nevoie de niște dezbateri. Hotărî să înceapă chiar el și prezintă pe scurt raportul doctorului Fricke în legătură cu starea plămânilor lui Jacob Wood. Le întinse colegilor săi fotografiile de la autopsie, care nu le atraseră prea mult atenția. Era o cărare bătută și auditoriul era plictisit.

— În raportul doctorului Fricke se spune că fumatul prelungit produce cancer la plămâni, spuse Nicholas cu seriozitate, ca și cum acest lucru ar fi putut mira pe cineva.

— Am o idee, spuse Rikki Coleman. Hai să vedem dacă suntem cu toții de acord că țigările produc cancer la plămâni. În felul acesta, nu mai pierdem timpul.

Femeia așteptase o ocazie favorabilă și acum era gata de luptă.

— Bună idee, spuse Lonnie. El era de departe cel mai agitat și mai frustrat din tot grupul.

Nicholas ridică din umeri, în semn de aprobare. El era președintele, dar oricum nu avea decât un vot. Jurații puteau să facă tot ce doreau.

— Eu sunt de acord, spuse el. Toată lumea este de părere că țigările produc cancer la plămâni? Ridicați mâinile.

Douăsprezece mâini se ridicară în grabă și asta însemna un pas important în direcția verdictului.

— Să mergem mai departe și să ne referim la dependență, spuse Rikki, privind în toate părțile. Cine crede că nicotina produce dependență?

Un alt „da” unanim.

Ea savură acest moment și se pregăti pentru o nouă tentativă pe teritoriul nesigur al responsabilităților.

— Hai să rămânem la unanimitate, oameni buni, spuse Nicholas. E foarte important să plecăm de aici uniți. Dacă suntem divizați, vom eșua.

Majoritatea dintre ei auziseră deja această scurtă prelegere. Motivele legale din spatele cererii lui pentru un verdict unanim nu erau prea clare, dar îl credeau, orice s-ar fi întâmplat.

— Acum, hai să terminăm cu rapoartele astea. Cine e gata?

Dosarul ales de Loreen Duke era o prezentare foarte colorată, pregătită de doctorul Myra Sprawling-Goode. Citise introducerea, în care se arăta că studiul era fundamentat pe tipurile de publicitate folosite în mod obișnuit de companiile de tutun, punând accentul mai ales pe modul în care aceste reclame puteau afecta copiii sub optsprezece ani; citise și concluzia, care scutea industria respectivă de orice vină în atragerea fumătorilor minori. Majoritatea celor două sute de pagini rămăseseră neatinse.

Ea făcu un sumar al sumarului.

— Aici scrie că nu s-au putut descoperi probe care să dovedească intenția companiilor de tutun de a atrage copiii prin publicitate.

— Tu crezi asta? o întrebă Millie.

— Nu. Am crezut că am stabilit deja că majoritatea fumătorilor încep să fumeze înainte de optsprezece ani. N-am supus la vot, chiar aici, într-una din zile?

— Așa este, răspunse Rikki. Și toți fumătorii de aici au început ca tineri adolescenți.

— Iar majoritatea dintre ei au renunțat, din câte îmi amintesc, interveni Lonnie, cu acreală.

— Să mergem mai departe, spuse Nicholas. Mai e ceva?

Jerry încercă, nu prea convins, să le prezinte plicticoasele descoperiri ale doctorului Kilvan, geniul statisticii care demonstrase că riscul de îmbolnăvire este mai mare la fumători. Rezumatul făcut de Jerry nu prezenta nici un interes, nu propunea nici o dezbatere și el părăsi camera pentru a fuma o țigară în grabă.

Se lăsă tăcerea și jurații continuă să parcurgă materialul tipărit. Veneau și plecau după cum doreau — să fumeze o țigară, să se mai dezmoștească, să se ducă la toaletă. Lou Dell, Willis și Chuck stăteau de pază în fața ușii.

Doamna Gladys Card predase, pe vremuri, biologia la clasa a noua. Se pricepea la știință. Reuși de minune să disece raportul doctorului Robert Bronsky despre compoziția fumului de țigară — cu cele peste patru mii de compuși, șaisprezece substanțe carcinogene cunoscute, paisprezece alcaline, materii iritante și tot restul. Folosi cel mai bun ton profesoral de care era în stare, privindu-i pe ceilalți drept în ochi.

Majoritatea se strâmbau, ascultând acea perorație care nu se mai termina.

La sfârșit, Nicholas, care reușise să nu adoarmă cu totul, îi mulțumi călduros și se ridică să-și mai ia puțină cafea.

— Deci, ce crezi despre toate astea? îl întrebă Lonnie. Stătea în fața ferestrei, cu spatele spre cameră, mâncând alune și ținând în mână o sticlă de băutură răcoritoare.

— După mine, demonstrează că fumul de țigară este destul de dăunător, îi răspunse ea.

Lonnie se întoarse și o privi drept în ochi.

— Exact. Credeam că am căzut deja de acord în privința asta. Se uită la Nicholas și continuă: Eu zic să începem votul. Citim de aproape trei ore, iar când mă va întreba judecătorul dacă m-am uitat prin toate hârtiile alea, am să-i spun „Pe onoarea mea, da. Am citit fiecare cuvințel”.

— Faci ce dorești, Lonnie, ripostă Nicholas.

— În regulă. Hai să votăm.

— Ce să votăm? îl întrebă Nicholas. Cei doi se aflau acum la cele două capete ale mesei, în picioare, toți ceilalți jurați fiind așezați pe scaune între ei.

— Să vedem cine cu cine ține. Încep eu.

— Începe. Să auzim.

Lonnie respiră adânc și toți se întoarseră cu privirea spre el.

— Părerea mea este foarte simplă. Eu cred că țigările sunt periculoase. Produc dependență. Sunt mortale. De asta nu m-am apucat de fumat. Toată lumea cunoaște aceste lucruri, de fapt, chiar și noi am căzut de acord. Eu cred că fiecare om are dreptul să aleagă. Nimeni nu te poate obliga să fumezi, dar dacă o faci, accepți consecințele. Nu e cazul să pufăi ca un nebun treizeci de ani și pe urmă să vrei ca eu să te îmbogățesc. Procesele astea absurde trebuie oprite.

Ridicase vocea și toți deveniseră atenți.

— Ai terminat? îl întrebă Nicholas.

— Mda.

— Cine urmează?

— Eu am o întrebare, spuse doamna Gladys Card. Câți bani speră acuzarea să-i plătim? Domnul Rohr a cam lăsat problema în suspensie.

— Solicită daune de două milioane. Daunele punitive sunt lăsate la latitudinea noastră, explică Nicholas.

— Atunci de ce a lăsat cifra de 800.000.000 pe tablă?

— Pentru că nu i-ar refuza, îi răspunse Lonnie. Ai de gând să-i dai?

— Nu cred, spuse ea. Nici nu știam că există atâția bani pe lume. Celeste Wood i-ar primi pe toți?

— Vezi toți avocații aceia? o întrebă Lonnie, pe un ton sarcastic. Se poate considera norocoasă dacă primește ceva. Procesul ăsta se face pentru o gașcă de avocați care se îmbogățesc acționând în judecată companiile de tutun. Suntem niște proști dacă ne lăsăm păcăliți.

— Tu știi când m-am apucat eu de fumat? îl întrebă Angel Weese pe Lonnie, rămas încă în picioare.

— Nu. Nu știu.

— Îmi amintesc cu exactitate ziua aceea. Aveam treisprezece ani și am văzut un panou publicitar pe strada Decatur, nu departe de casă, cu un tip bine făcut, de culoare, foarte frumos, cu blugii suflecați, împrôșcând plaja cu apă, cu o țigară într-o mână și o fetișcană zveltă în spate. Amândoi numai zâmbet. Amândoi cu o dantură perfectă. Salem mentolat. Ce amuzant! Eu mi-am spus: lată care este viața adevărată! Mi-ar plăcea și mie! așa că m-am dus acasă, am căutat în sertar, mi-am luat banii, am ieșit în stradă și mi-am cumpărat un pachet de Salem mentolat. Prietenii mei mă considerau grozavă, așa că de atunci numai din astea fumez.

Făcu o pauză și o privi pe Loreen Duke, apoi se întoarse din nou spre Lonnie.

— Să nu încerci să-mi spui că oricine poate renunța la acest obicei. Sunt dependentă, asta e. Nu e chiar așa de ușor. Am douăzeci de ani, fumez două pachete pe zi și, dacă nu renunț, nu mai apuc cincizeci de ani. Și să nu-mi spui că nu se încearcă atragerea copiilor. Companiile se adresează negrilor,

femeilor, copiilor, cowboy-ilor, pieilor-roșii, adică tuturor și știi și tu foarte bine!

Pentru o persoană care nu arătase nici un fel de emoție timp de patru săptămâni, de când erau împreună, furia din glasul lui Angel era o surpriză. Lonnie o privi cu dispreț, dar nu spuse nimic.

Loreen veni în ajutorul lui Angel.

— Una dintre fetele mele, cea de cincisprezece ani, mi-a spus săptămâna trecută că a început să fumeze la școală, pentru că toți prietenii ei fumează. Acești copii sunt prea mici pentru a înțelege ce înseamnă dependența și, până când își dau seama, sunt prinși. Am întrebat-o de unde ia țigări. Știți ce mi-a spus?

Lonnie nu răspunse.

— De la automate. E unul chiar lângă pasajul din centrul comercial, pe unde-și fac copiii veacul. Vreo două restaurante cu gustări au automate. Și vrei să spui că nu-i vizează pe copii? Mi-e silă! Abia aștept să ajung acasă și s-o învăț minte!

— Și ce ai să faci când o să înceapă să bea bere? o întrebă Jerry. Ai să-i dai în judecată pe cei de la Budweiser pentru zece milioane, pentru că toți ceilalți copii mai trag câte o bere?

— Nu există dovezi că berea produce dependență, ripostă Rikki.

— Aha, deci nu ucide?

— E o diferență.

— Te rog să ne explici, insistă Jerry.

Dezbaterea se referea acum la două dintre viciile lui preferate. Oare aveau să urmeze pariurile și flirtul?

Rikki reflectă o clipă, apoi se lansează într-o apărare nefirească a alcoolului.

— Țigara este singurul produs cu efecte mortale prin folosirea sa adecvată. Alcoolul trebuie consumat, desigur, dar în cantități nerezonabile. Iar dacă e consumat rezonabil, atunci nu mai e periculos. Sigur, oamenii se îmbată și se omoară în multe feluri, dar se poate argumenta că produsul nu este folosit adecvat în acele cazuri.

— Deci, dacă cineva bea timp de cincizeci de ani, nu-și grăbește singur moartea?

— Nu și dacă bea moderat.

— Măi-măi, ce veste bună mi-ai dat!

— Și mai e ceva. Alcoolul are un sistem natural de avertizare. Simți imediat efectele. Nu același lucru se întâmplă și cu tutunul. E nevoie de mulți ani de fumat până când îți dai seama că îți distruge trupul. Însă în clipa aceea ești deja dependent și nu te mai poți lăsa.

— Majoritatea oamenilor pot, spuse Lonnie de la fereastră, fără s-o privească pe Angel.

— Și de ce crezi tu că încearcă toți să se lase de fumat? îl întrebă Rikki, foarte calmă. Pentru că le plac țigările? Pentru că se simt tineri și strălucitori? Nu, ei încearcă să se lase de fumat pentru a nu se îmbolnăvi de cancer la plămâni și boli de inimă.

— Deci, cum vei vota? o întrebă Lonnie.

— Cred că e evident, îi răspunse ea. La începutul acestui proces am fost nepărtinitoare, dar am ajuns la concluzia că singurul mod de a obliga companiile producătoare de tutun să-și asume responsabilitatea pentru produsele lor este să votăm împotriva lor.

— Dar tu? îl întrebă Lonnie pe Jerry, sperând să găsească în el un prieten.

— Încă nu m-am decis. Cred că voi asculta de ceilalți.

— Dar tu? o întrebă pe Sylvia Taylor-Tatum.

— Mie mi-e foarte greu să înțeleg de ce trebuie să facem din această femeie o multimilionară.

Lonnie înconjură masa, privind fețele colegilor săi, dar cei mai mulți dintre ei îl evitau. Fără îndoială, era încântat de rolul său de lider rebel.

— Dar dumneavoastră, domnule Savelle? Nu prea sunteți vorbăreț.

Era un moment interesant. Nimeni din juriu nu avea habar ce gândea Savelle.

— Eu cred în posibilitatea alegerii, spuse el. Alegerea absolută. Deplâng modul în care produsele acestor corporații afectează mediul. Le urăsc produsele. Dar fiecare om are puterea de a alege.

— Domnule Vu?

Henry își dresă glasul, cumpăni lucrurile câteva clipe și spuse:

— Mă mai gândesc.

Henry avea să-l asculte pe Nicholas, care, pentru moment, era uimitor de tăcut.

— Dar dumneavoastră, domnule președinte? Întrebă Lonnie.

— Putem termina aceste rapoarte în treizeci de minute. Hai s-o facem și apoi vom începe să votăm.

După prima ceartă mai serioasă, toți erau încântați de perspectiva de a mai citi timp de câteva minute. Momentul tirului final era aproape.

La început simți nevoia să gonească pe străzile orașului cu mașina și José la volan, de la un capăt la altul al Autostrăzii 90, fără țintă și fără nici o șansă de a o ajunge din urmă. Măcar ieșea și făcea ceva, în speranța că se vor întâlni întâmplător.

Știa că fata plecase.

Așa că se instalează în birou, singur lângă telefon, rugându-se ca ea să mai sune încă o dată și să-i spună că înțelegerea lor a căzut. Toată după-amiaza, Konrad intră și ieși, aducându-i vestile la care Fitch se aștepta: mașina ei se afla în fața apartamentului și nimeni nu umblase la ea de opt ore. Ea nu era de găsit nicăieri. Dispăruse.

Ciudat, cu cât juriul zăbovea mai mult, cu atât Fitch spera mai mult. Dacă ea avusese de gând de la început să ia banii și să dispară, făcându-l mat pe Fitch cu un verdict în favoarea acuzării, atunci unde era verdictul? Poate că nu era chiar așa de ușor de obținut. Poate că Nicholas avea dificultăți în obținerea voturilor.

Fitch nu pierduse nici un astfel de proces și își repeta că se mai aflase și altă dată în situații grele, trecând prin chinurile iadului în timp ce jurații se băteau pentru un verdict.

La ora cinci fix, judecătorul Harkin rechemă curtea și trimise după juriu. Avocații se grăbiră să-și reia rolurile în sală. Cei mai mulți dintre spectatori se întoarseră și ei.

Jurații luă loc. Păreau obosiți, dar toți jurații din lume arătau la fel în astfel de momente.

— Am doar câteva întrebări pentru dumneavoastră, îi anunță judecătorul.

Ați ales un nou președinte?

Ei încuviințară și Nicholas ridică mâna.

— Eu am această onoare, spuse el moale, fără cea mai mică urmă de mândrie în glas.

— Bine. Vreau să știți că am vorbit cu Herman Grimes acum circa o oră și se simte bine. Se pare că nu a fost un atac de cord și probabil va fi externat mâine. Vă trimite salutări.

Majoritatea juraților reușiră să simuleze un zâmbet amabil.

— Acum, după cinci ore de discutare a cazului, aș dori să știu dacă faceți progrese.

Nicholas se ridică în picioare stingherit, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor kaki.

— Cred că da, onorată instanță.

— Bine. Fără să-mi dați detalii despre cele discutate, credeți că juriul va da un verdict, indiferent în favoarea cui?

Nicholas își privi colegii pe rând și spuse:

— Cred că așa va fi, onorată instanță. Da, am convingerea că vom da un verdict.

— Când credeți că veți stabili verdictul? Vreau să subliniez că nu trebuie să vă grăbiți. Aveți la dispoziție cât timp este necesar. Nu vreau decât să pregătesc curtea, în caz că vom rămâne aici la noapte.

— Vrem să ajungem acasă, onorată instanță. Suntem hotărâți să ajungem la o concluzie și să dăm verdictul în cursul acestei seri.

— Minunat. Mulțumesc. Cina va sosi în curând. Eu sunt în biroul meu, dacă aveți nevoie de mine.

41

Domnul O'Reilly reveni pentru ultima dată, servind cea din urmă masă și luându-și rămas-bun de la cei pe care acum îi considera prieteni. Împreună cu trei angajați, îi hrăni și îi servi ca pe niște regi.

Cina luă sfârșit la șase și jumătate; jurații erau pregătiți să plece acasă. Au stabilit să supună mai întâi la vot problema responsabilității civile. Nicholas prezintă subiectul în termeni simpli: sunteți de acord ca Pynex să fie considerată responsabilă de moartea lui Jacob Wood?

Rikki Coleman, Millie Dupree, Loreen Duke și Angel Weese răspunseră cu un „da” fără echivoc. Lonnie, Phillip Savelle și doamna Gladys Card răspunseră „nu”, fără nici o îndoială. Restul se aflau undeva pe la mijloc. Pudelul era nesigură, dar înclina către „nu”. Shine Royce, cel mai nou membru al juriului, nu scosese trei cuvinte toată ziua și se dădea după cum bate vântul. Cu siguranță că avea să aleagă soluția cea mai ușoară, îndată ce avea să o descopere. Henry Vu se declară nedecis, dar de fapt aștepta să audă părerea lui Nicholas, în timp ce acesta din urmă aștepta să termine toți ce aveau de spus. Era dezamăgit că juriul era atât de divizat.

— Cred că e momentul să-ți spui părerea, îi ceru Lonnie lui Nicholas, pregătit pentru o dispută.

— Chiar, să auzim! spuse și Rikki, gata la rândul ei de ceartă. Toți ochii erau îndreptați spre președinte.

— Bine, spuse el și în cameră se lăsă o tăcere adâncă.

După ce își făcuse planuri atâția ani, ajunsese până aici. Își alese cu grijă cuvintele, dar repetase acel discurs în gând de mii de ori.

— Sunt convins că țigările sunt periculoase și au efect mortal; eleucid patru sute de mii de oameni pe an; conțin o mare cantitate de nicotină și companiile producătoare știu de multă vreme că ea produce dependență. Țigările ar putea

fi mai puțin periculoase dacă și companiile ar dori acest lucru, dar dacă s-ar reduce conținutul de nicotină, vânzările ar avea de suferit. Cred că țigările au dus la moartea lui Jacob și nici unul dintre voi nu va pune la îndoială acest lucru. Sunt convins că aceste companii mint, falsifică și își acoperă faptele și, în general, fac tot posibilul pentru a-i convinge pe copii să se apuce de fumat. Sunt niște nemernici fără milă, iar eu zic să le dăm o lecție.

— Sunt de acord, spuse Henry Vu.

Rikki și Millie erau gata să-l aplaude.

— Vreți și daune punitive? întrebă Jerry, uimit peste măsură.

— Verdictul nu înseamnă nimic dacă nu e semnificativ, Jerry. Trebuie să fie masiv. Un verdict pentru daune civile înseamnă doar că nu avem curajul să pedepsim industria tutunului pentru păcatele sale.

— Trebuie să-i doară, spuse Shine Royce, dar asta numai pentru că dorea să pară inteligent. Își găsisse tovarășii potriviți.

Lonnie îi studie pe Shine și pe Vu, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Numără în grabă — șapte voturi pentru acuzare.

— Nu poți vorbi de bani, pentru că încă nu ți-ai adunat voturile.

— Nu sunt voturile mele, spuse Nicholas.

— Pe naiba! mârâi Lonnie. Asta e verdictul tău!

Numărare din nou voturile — șapte pentru acuzare, trei pentru apărare; Jerry și Pudelul erau la limită, dar își căutau un loc sigur de afirmare. Apoi doamna Gladys Card încurcă pe toată lumea, spunând:

— Nu-mi place ideea de a vota pentru compania de tutun dar, în același timp, nu mi se pare normal să-i dăm lui Celeste Wood atâția bani.

— Câți bani ai vrea să-i dai? o întrebă Nicholas.

Femeia era nedumerită și jenată.

— Pur și simplu nu știu. Am să votez pentru o sumă oarecare, dar nu știu exact cât.

— La cât te gândești? îl întrebă Rikki Coleman pe președinte și în cameră se lăsă din nou liniștea. Liniște și pace.

— Un miliard, spuse Nicholas cu o față complet imobilă. Cuvintele lui avură efectul unei bombe explodate în centrul mesei. Jurații îl priveau cu gura căscată și cu ochii scoși din orbite.

Înainte ca altcineva să apuce să spună vreo vorbă, Nicholas le explică.

— Dacă vrem cu adevărat să transmitem mesajul nostru industriei tutunului, atunci trebuie să-i șocăm. Verdictul nostru trebuie să fie o piatră de hotar. Trebuie să fie celebru și cunoscut de acum înainte drept momentul în care publicul american, prin intermediul sistemului său judiciar, s-a ridicat, în sfârșit, împotriva industriei tutunului spunând: destul!

— Ți-ai pierdut mințile, spuse Lonnie și, în acea clipă, majoritatea juraților erau de aceeași părere.

— Așadar, vrei să devii celebru, spuse Jerry, pe un ton plin de sarcasm.

— Nu eu, ci verdictul. Nimeni nu-și va mai aminti numele noastre săptămâna viitoare, dar toți își vor aminti de verdictul nostru. Dacă o facem, nu trebuie să umblăm cu jumătăți de măsură.

— Îmi place, îi ținu isonul Shine Royce. Gândul de a dispune soarta unei asemenea sume de bani îl amețea. Shine era singurul dintre jurați care era gata să-și mai petreacă încă o noapte la motel, ca să mănânce pe gratis și să primească încă cincisprezece dolari a doua zi.

— Spune-ne ce se va întâmpla, îl rugă Millie, încă uimită.

— Se va face apel și, într-o zi, probabil peste doi ani, o trupă de țapi bătrâni în robe negre vor reduce verdictul. Îl vor micșora, pentru a ajunge la o sumă

mai rezonabilă. Vor spune că verdictul le-a scăpat de sub control, pentru că juriul le-a scăpat de sub control, și vor aranja lucrurile. Sistemul funcționează de cele mai multe ori.

— Atunci, ce rost are? întrebă Loreen.

— E o schimbare. Vom pune în funcțiune lungul proces prin care companiile producătoare de tutun vor fi acuzate de uciderea atâtor oameni. Țineți minte, nu au pierdut niciodată un astfel de proces. Ele se cred invincibile. Dacă dovedim contrariul, trebuie să o facem în așa fel încât ceilalți reclamanți să nu se mai teamă să acuze industria.

— Deci vrei să-i aduci la faliment, spuse Lonnie.

— Nu m-ar deranja. Pynex valorează 1,2 miliarde și practic toate profiturile sale sunt obținute pe seama oamenilor care îi folosesc produsele, dar și-ar dori să renunțe. Da, dacă stau să mă gândesc, lumea ar fi mult mai frumoasă fără Pynex. Cine ar plânge după ei dacă s-ar duce la fund?

— Poate angajații săi, spuse Lonnie.

— Bine zis. Dar am mai multă simpatie pentru miile de oameni dependenți de produsele sale.

— Cât îi va da curtea de apel lui Celeste Wood? întrebă doamna Gladys Card. Era îngrozită la ideea că una dintre vecinele sale, mai mult, o persoană pe care ea n-o cunoștea, urma să se îmbogățească. Sigur, își pierduse soțul, dar domnul Card supraviețuise unui cancer la prostată, fără să se gândească să dea pe cineva în judecată.

— N-am idee, spuse Nicholas. Și nici nu ar trebui să ne preocupe. Se va întâmpla într-o altă zi, într-o altă sală de tribunal și există reguli pentru reducerea verdictelor prea mari.

— Un miliard de dolari, repetă Loreen ca pentru sine, dar suficient de tare pentru a fi auzită. Era la fel de ușor de spus ca și „un milion”. Majoritatea juraților coborâseră privirile și repetau cuvântul „miliard”.

Nu era pentru prima dată când Nicholas se felicita pentru absența lui Herrera. Într-un astfel de moment, cu un miliard de dolari pe masă, Herrera ar fi făcut scandal și probabil că ar fi stricat totul. Dar așa, în încăpere era liniște. Lonnie era singurul avocat al apărării și era foarte ocupat cu numărarea și renumărarea voturilor.

Absența lui Herman era importantă, probabil, în mai mare măsură decât cea a colonelului, pentru că lumea îl asculta pe Herman. Era profund și calculat, nu se lăsa pradă emoțiilor și cu siguranță că nu s-ar fi lăsat păcălit de un verdict exagerat.

Dar ei nu mai erau acolo.

Nicholas reușise să îndepărteze discuția din zona responsabilității civile, îndreptând-o spre subiectul daunelor; era o schimbare crucială pe care nu o observă nimeni, în afară de el însuși. Miliardul de dolari îi uimise și îi obligase să se gândească la bani, nu la vinovăție.

Era hotărât să nu-i lase să se gândească decât la bani.

— Nu e decât o idee, spuse el. E important să-i trezim la realitate.

Îi făcu repede cu ochiul lui Jerry, care reacționează la momentul potrivit.

— Nu pot merge atât de departe, spuse el pe tonul profesional al unui bun intermediar de vânzări, cu care era obișnuit și care își avu efectul dorit. Cum să spun, e revoltător! Sunt de acord cu ceva daune dar, fir-ar să fie, asta e o adevărată nebunie!

— Nu e revoltător, protestă Nicholas. Compania are opt sute de milioane în cont. Afacerile le merg strună. Pentru companiile de tutun e valabilă zicala: *Ban la ban trage*.

Jerry deveni numărul opt și Lonnie se retrase într-un colț, începând să-și taie unghiile.

Cu Pudelul, erau nouă.

— E revoltător și nu pot face așa ceva, spuse ea. Poate aș fi de acord cu o sumă mai mică, dar nu cu un miliard de dolari.

— Atunci, cât? întrebă Rikki.

Numai cinci sute de milioane. Numai o sută de milioane. Nu reușeau să pronunțe acele cifre ridicole.

— Nu știu, spuse Sylvia. Voi ce credeți?

— Îmi place ideea de a le pune cuțitul la gât acestor tipi, spuse Rikki. Dacă e vorba să transmitem un mesaj, atunci trebuie să avem curaj.

— Un miliard? întrebă Silvia.

— Mda, nu mă deranjează.

— Nici pe mine, spuse Shine, simțindu-se mai bogat numai prin prezența sa acolo.

Se lăsă o tăcere adâncă; nu se auzea decât hârșăitul unghierei folosite de Lonnie.

În cele din urmă, Nicholas rupse tăcerea.

— Cine nu poate vota pentru daune, indiferent de sumă?

Savelle ridică mâna. Lonnie ignoră întrebarea, dar nici nu era nevoie să răspundă.

— Raportul voturilor este de zece la două, anunță Nicholas și notă acest lucru. Așadar, acest juriu a luat o decizie cu privire la responsabilitatea civilă. Acum, să discutăm problema daunelor. Noi, aceștia zece, putem cădea de acord că reclamanta Wood are dreptul la două milioane daune?

Savelle își dădu scaunul mai în spate și, ridicându-se, părăsi încăperea. Lonnie își turnă o ceașcă de cafea și rămase lângă fereastră, cu spatele la grup, dar ascultând fiecare cuvânt.

Cele două milioane păreau bani de buzunar în lumina discuției anterioare și cei zece căzură de acord. Nicholas notă rezultatul pe un formular aprobat de judecătorul Harkin.

— În regulă. Acum, să trecem la valoarea daunelor punitive. Ce propuneți?

— Eu am o idee, spuse Jerry. Să scrie fiecare o sumă pe o bucată de hârtie; le împăturim, fără să anunțăm ce am scris, adunăm sumele și împărțim totalul la zece. În felul acesta vedem care e media.

— Și va fi acceptată de toată lumea? întrebă Nicholas,

— Nu, dar măcar vom ști cum stăm.

Ideea unui vot secret era incitantă și fiecare scrisese în grabă o sumă oarecare, pe bucățele de hârtie.

Nicholas desfăcu fiecare bilet în parte și îi dictă sumele lui Millie, care le scrisese pe o foaie de hârtie. Un miliard, un milion, cincizeci de milioane, zece milioane, un miliard, un milion, cinci milioane, cinci sute de milioane, un miliard, două milioane.

Millie făcu calculul și anunță:

— Totalul este de trei miliarde, cinci sute șaiszeci și nouă de milioane.

Împărțit la zece înseamnă trei sute cincizeci și șase de milioane, nouă sute de mii.

Avură nevoie de câteva clipe pentru a conștientiza cifrele respective. Lonnie sări în picioare și începu să se plimbe în jurul mesei.

— Sunteți nebuni, spuse el, suficient de tare încât să poată fi auzit de toată lumea și ieși afară, trântind ușa după el.

— Nu pot face așa ceva, spuse doamna Gladys Card, vizibil șocată. Eu

trăiesc dintr-o pensie, așa să știți. E o pensie bună, dar nu pot concepe asemenea cifre.

— Cifrele sunt reale, spuse Nicholas. Compania dispune de opt sute de milioane bani lichizi și proprietăți de peste un miliard. Anul trecut, țara noastră a cheltuit șase miliarde numai pentru tratamentele medicale direct legate de fumat, iar această cifră crește an de an. Cele patru principale companii producătoare de tutun au obținut împreună, din vânzări, o sumă de aproape șaisprezece miliarde numai anul trecut. Iar această cifră este în creștere. Trebuie să gândim în cifre mari, asta e. Tipii ăștia își râd în barbă la un verdict de cinci milioane. Nu vor schimba nimic, afacerile vor merge ca și până acum. Aceleași reclame, adresate copiilor. Aceleași minciuni în Congres. Totul la fel, dacă noi nu-i trezim la realitate.

Rikki se aplecă înainte, se sprijini în coate și o privi pe doamna Card peste masă.

— Dacă nu puteți, mai bine plecați după ceilalți.

— Nu mă provoca!

— Nu te provoc. E nevoie de curaj, înțelegi? Nicholas are dreptate. Dacă nu-i lovim în plin și nu-i îngenunchem, nimic nu se va schimba. Sunt niște oameni fără milă.

Doamna Card era nervoasă, tremura și era la un pas de o criză de nervi.

— Îmi pare rău. Vreau să ajut, dar pur și simplu nu pot face asta.

— Nu-i nimic, doamnă Card, spuse Nicholas încercând s-o liniștească.

Sărmana femeie era zăpăcită cu totul și avea nevoie de un prieten. Sigur, totul era în regulă atâta timp cât existau alte nouă voturi. Își putea permite s-o îmbărbăteze; dar nu își putea permite să mai piardă încă un vot.

Se lăsă tăcerea și toți așteptară să vadă dacă solidaritatea inițială putea fi refăcută. Doamna Card respiră adânc, ridică fruntea și găsi curajul interior de care avea nevoie.

— Pot să pun o întrebare? vorbi Angel în direcția lui Nicholas, ca și cum el ar fi fost singura sursă de înțelepciune.

— Sigur că da, răspunse el, ridicând din umeri.

— Ce se va întâmpla cu industria tutunului dacă dăm un verdict cu o sumă foarte mare, de genul celei despre care am vorbit?

— Din punct de vedere legal, economic sau politic?

— Toate trei.

El reflectă câteva clipe, dar era nerăbdător să-i răspundă.

— Inițial, o panică teribilă. Multe valuri de șoc. Mulți directori executivi îngroziți de ce se va întâmpla mai departe. Se vor da la fund și vor aștepta să vadă dacă avocații pledanți îi vor bombarda cu litigii. Vor fi obligați să-și reexamineze strategiile publicitare. Nu vor da faliment, cel puțin nu în viitorul apropiat, pentru că au foarte mulți bani. Vor alergera la Congres și vor cere legi speciale, iar eu bănuiesc că Washingtonul le va fi din ce în ce mai puțin favorabil. Pe scurt, Angel, industria nu va mai fi niciodată aceeași dacă noi facem ceea ce trebuie să facem.

— Să sperăm că într-o bună zi țigările vor fi interzise, adăugă Rikki.

— Sau asta, sau companiile nu vor mai avea capacitatea financiară de a le produce, spuse Nicholas.

— Ce se va întâmpla cu noi? întrebă Angel. Adică, vom fi în pericol? Spuneai că am fost urmăriți încă înainte de începerea procesului.

— Nu, vom fi în siguranță, spuse Nicholas. Nu ne pot face nimic. Cum am mai spus, săptămâna viitoare nici nu-și vor mai aminti de numele noastre. Dar toată lumea își va aminti de verdictul nostru.

Phillip Savelle se întoarce și își reluă locul.

— Deci ce au mai hotărât haiducii? întrebă el.

Nicholas îl ignoră.

— Trebuie să ne decidem asupra sumei, oameni buni, dacă vrem să plecăm acasă.

— Credeam că am decis deja, spuse Rikki.

— Avem cel puțin nouă voturi? întrebă Nicholas.

— Pentru ce sumă, dacă îmi permiteți să întreb? se interesă Savelle în batjocură.

— Trei sute cincizeci de milioane, plus sau minus câteva, îi răspunse Rikki.

— Ah, vechea teorie a distribuției valorii. Ciudat, dar nu semănați deloc cu niște marxiști.

— Am o idee, spuse Jerry. Hai să rotunjim suma la patru sute, adică jumătate din lichiditățile de care dispun ei. Asta nu-i va aduce la faliment. Pot să mai strângă cureaua, să mai bage un pic de nicotină, să mai păcălească niște copii și gata! Vor avea banii înapoi în doi-trei ani.

— E cumva o licitație? întrebă Savelle și nimeni nu-i răspunse.

— Așa vom face, spuse Rikki.

— Numărați voturile, le ceru Nicholas și nouă mâini se ridicară în aer. El le confirmă pe rând, întrebându-i dacă votau pentru acordarea unui verdict de două milioane daune civile și patru sute de milioane daune punitive. Fiecare dintre ei răspunse afirmativ. El completează formularul pentru verdict și îi puse pe toți să semneze.

Lonnie se întoarce după o lungă absență.

— Am ajuns la un verdict, Lonnie, îl anunță Nicholas.

— Ce surpriză. Cât de mult?

— Patru sute două milioane de dolari, spuse Savelle. Plus sau minus câteva.

Lonnie îl privi pe Savelle, apoi se întoarce spre Nicholas.

— Glumești? întrebă el, abia auzit.

— Nu, răspunse Nicholas. E adevărat, și avem nouă voturi. Vrei să semnezi și tu?

— Pe naiba!

— Incredibil, nu? spuse Savelle. Imaginează-ți, vom fi cu toții celebri.

— N-am mai auzit așa ceva, murmură Lonnie, sprijinindu-se de perete.

— Nu e chiar așa, replică Nicholas. Acum câțiva ani, Texaco a suportat un verdict de zece miliarde de dolari.

— Aha, deci asta e un chilipir, nu? ripostă Lonnie.

— Nu, spuse Nicholas ridicându-se în picioare. E justiție.

Se îndreaptă spre ușă, o deschise și o rugă pe Lou Dell să-l informeze pe judecătorul Harkin că juriul său era pregătit.

În timp ce așteptau intrarea în sală, Lonnie îl trase deoparte pe Nicholas și, în șoaptă, îl întrebă:

— Există vreo posibilitate pentru ca numele meu să nu apară sub acest verdict?

Era mai degrabă nervos decât furios.

— Sigur că da. Nu-ți face griji. Judecătorul ne va cere să ne confirmăm votul și ne va întreba pe rând. Când te întreabă, fă în așa fel încât toată lumea să știe că nu ești în nici un fel responsabil.

— Mulțumesc.

Lou Dell luă biletul, așa cum făcuse și cu celelalte de până atunci, și i-l dădu lui Willis; acesta străbătu culoarul și se făcu nevăzut. Îl înmână chiar el judecătorului Harkin care, în acel moment, vorbea la telefon, dar era nerăbdător să afle verdictul. Auzise multe verdicte la viața lui, dar intuia că acesta ar putea fi ceva mai special. Era sigur că într-o bună zi va prezida un proces civil grandios, deși așa ceva era greu de crezut în acel moment.

În bilet se spunea: „Domnule judecător Harkin, puteți să cereți unui ofițer să mă escorteze la plecarea din tribunal, după retragerea curții? Sunt speriat. Vă voi explica mai târziu. Nicholas Easter”.

Judecătorul dădu instrucțiuni unui ofițer care aștepta în fața biroului său, apoi porni hotărât spre sala de ședințe: acolo, tensiunea plutea în aer. Avocații, care rămăseseră în preajma birourilor lor aflate în apropiere așteptând chemarea lui, se strecurau acum pe culoarul dintre rândurile de scaune, grăbindu-se să-și ocupe locurile, nervoși și holbați. Spectatorii reveneau și ei în sală, trecând prin filtrul de la intrare. Era aproape ora opt.

— Am fost informat că juriul a ajuns la un verdict, spuse Harkin la microfon și constată că avocații începuseră să tremure. Vă rog să aduceți juriul în sală.

Cei doisprezece intrară cu fețe solemne, lucru normal pentru orice juriu. Indiferent cât de bune sunt veștile pentru o tabără sau alta, jurații țin întotdeauna privirea plecată, ceea ce face ca ambele tabere să înceapă, din instinct, să se teamă și să-și facă planuri pentru recurs.

Lou Dell luă formularul de la Nicholas și îl înmână judecătorului care reuși să-l citească păstrându-și o figură inexpressivă. Nu lăsa să se ghicească bomba pe care o ținea în mâini. Verdictul îl uimea până la disperare dar, din punct de vedere procedural, nu putea face nimic. Din punct de vedere tehnic era în regulă. Aveau să urmeze moțiuni pentru reducerea sumei, dar acum era legat de mâini și de picioare. Împături din nou formularul și i-l înapoie lui Lou Dell, care se întoarse cu el la Nicholas. Acesta rămăsese în picioare, pregătit pentru anunțarea verdictului.

— Domnule președinte, vă rog să citiți verdictul.

Nicholas despături propria sa capodoperă, își dresе glasul, aruncă o privire rapidă în jur, pentru a vedea dacă Fitch se afla în sală și, constatând că nu era acolo, citi:

— Noi, membrii juriului, pronunțăm verdictul în favoarea reclamantei, Celeste Wood, stabilind daunele compensatorii în valoare de două milioane de dolari.

Chiar și până în acest punct, decizia nu avea precedent. Wendall Rohr și trupa sa de avocați respirară ușurați. Tocmai intraseră în istorie.

Dar juriul nu terminase.

— Și noi, membrii juriului, pronunțăm verdictul în favoarea reclamantei, stabilind daunele punitive la suma de patru sute de milioane de dolari.

Din punctul de vedere al unui avocat, obținerea unui verdict favorabil este aproape o formă de artă. Nu ai dreptul să clipești sau să tresari. Nu ai dreptul să privești în jur, pentru a găsi înțelegere sau pentru a jubila. Nu ai dreptul să-ți îmbrățișezi clientul de bucurie sau pentru mângâiere. Trebuie să rămâi perfect nemișcat, încruntându-te spre carnetul de notițe pe care scrii ceva la întâmplare, purtându-te ca și cum știai exact care va fi verdictul.

Forma de artă era acum compromisă. Cable sări în sus ca împușcat în stomac. Colegii săi se holbau spre banca juraților, cu gurile căscate, cu respirația tăiată și ochii mijiți de uimire. Se auzi un „Doamne, Dumnezeule!” de

undeva, din grupul avocaților din linia a doua a apărării, aflați în spatele lui Cable.

Rohr era numai zâmbet; o cuprinse pe Celeste Wood cu brațul pe după umeri și femeia începu să plângă. Ceilalți avocați pledanți se îmbrățișau, în semn de felicitare tăcută. Ah, era fiorul victoriei și perspectiva de a împărți patruzeci la sută din această sumă!

Nicholas se așeză și o bătu ușor pe Loreen Duke pe picior. Se terminase; în sfârșit, se terminase.

Judecătorul Harkin căpătă brusc un aer preocupat, ca și cum ar fi fost vorba de un verdict oarecare.

— Acum, doamnelor și domnilor, voi solicita confirmarea juriului. Aceasta înseamnă că vă voi întreba pe rând dacă ați votat pentru acest verdict. Voi începe cu domnișoara Loreen Duke. Vă rog să spuneți clar, pentru a se lua notă, dacă ați votat sau nu pentru acest verdict.

— Am votat, răspunse ea cu mândrie.

Câțiva avocați își luau notițe. Alții priveau, pur și simplu, în gol.

— Domnule Easter? Ați votat în favoarea acestui verdict?

— Da.

— Doamna Dupree?

— Da, domnule. Am votat.

— Domnul Savelle?

— Nu.

— Domnul Royce? Ați votat pentru?

— Da.

— Domnișoara Weese?

— Da.

— Domnul Vu?

— Da.

— Domnul Lonnie Shaver?

Lonnie se ridică pe jumătate și rosti cu glas apăsător, pentru ca întreaga lume să poată auzi:

— Nu, domnule, onorată instanță, eu nu am votat pentru acest verdict și sunt total împotriva lui.

— Mulțumesc. Doamna Rikki Coleman? Este și verdictul dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Doamna Gladys Card?

— Nu, domnule.

Pentru Cable, pentru Pynex și Fitch și pentru întreaga industrie a tutunului răsări o rază de speranță. Trei jurați respinseră verdictul. Încă unul și juriul avea să fie transmis înapoi pentru alte deliberări. Orice judecător își amintea de situații în care verdictele juraților săreau în aer în momentul confirmării. Un verdict suna cu totul altfel în sala de ședințe, sub privirile avocaților și ale clienților, decât cu numai câteva minute mai înainte, în siguranța camerei juraților. Dar ultima șansă, cât de redusă, de a asista la un miracol a fost anulată de Jerry și de Pudel. Amândoi confirmară verdictul.

— Așadar, rezultatul este de nouă la trei, spuse judecătorul. În rest, totul pare să fie în regulă. Vreți să adăugați ceva, domnule Rohr?

Rohr clătină din cap. Nu putea mulțumi juriului acum, deși i-ar fi plăcut să sară peste balustradă și să le sărute picioarele. Rămase demn pe scaunul său, apăsând brațul peste umărul lui Celeste Wood.

— Domnule Cable?

— Nu, domnule judecător, reuși să îngaime Cable. Ah, câte n-ar fi vrut el să

le spună juraților, idiotii!

Faptul că Fitch nu se afla în sală îl îngrijoră teribil pe Nicholas. Absența lui însemna că se află afară, undeva în umbră, pândind și așteptând. Cât de mult știa Fitch în acel moment? Probabil că prea mult. Nicholas dorea să părăsească mai repede curtea și să plece naibii din oraș.

Harkin începu să vorbească, exprimându-și înflorit mulțumirile și împănându-le cu o doză mereu crescândă de patriotism și datorie civică, îi bombardă cu toate clișeele auzite până atunci din boxă, îi avertiză să nu cumva să discute despre deliberări și verdict, adăugă că puteau fi acuzați de sfidarea curții dacă suflau măcar o vorbă despre cele întâmplate în camera juraților și îi trimise pentru ultima dată la motel, pentru a-și lua lucrurile.

Fitch văzu și auzi totul din camera de vizionare aflată lângă biroul său. Era singur, căci consultanții pentru juriu fuseseră concediați cu câteva ore mai devreme și trimiși înapoi, la Chicago.

L-ar fi putut prinde pe Easter și subiectul fusese pe larg discutat cu Swanson, care aflase totul îndată ce sosise acolo. Dar ce rost mai avea? Easter nu ar fi vorbit, iar ei ar fi riscat o acuzație de răpire. Aveau și-așa destule probleme, fără să mai fie nevoiți să ajungă la închisoarea din Biloxi.

Se hotărâră să-l urmărească, în speranța că-i va duce la fată. Aici, bineînțeles, apărea o altă dilemă: ce puteau face cu fata, dacă o găseau? Nu o puteau da pe mâna poliției. Ea luase splendida hotărâre de a fura bani murdari. Ce le-ar fi spus Fitch celor de la FBI în declarația dată sub jurământ? Că îi dăduse fetei zece milioane de dolari pentru a obține un verdict într-un proces împotriva tutunului, și că ea avusese curajul să-l trișeze? Acum, vă rog să o puneți sub acuzare?

Fitch o încurcase definitiv.

Urmări imaginile filmate de lentila aparatului ascuns în servieta lui Oliver McAdoo. Jurații se ridicară în picioare, înghesuindu-se spre ieșire, și pe bancă nu mai rămase nimeni.

Cei doisprezece se adunară în camera juraților, pentru a-și lua cărțile, revistele și lucrul de mână. Nicholas nu avea chef de vorbă. Se strecură pe ușă afară, acolo unde Chuck, devenit acum un vechi prieten, îl opri și îi spuse că șeriful îl aștepta afară.

Fără să mai stea de vorbă cu Lou Dell și Willis, sau cu oricare dintre cei cu care își petrecuse ultimele patru săptămâni, Nicholas dispăru în grabă, în spatele lui Chuck. Ieșiră pe ușa din spate, unde șeriful îl aștepta la volanul mașinii sale — un Ford mare, maroniu.

— Judecătorul mi-a spus că ai nevoie de ajutor, îl anunță șeriful din spatele volanului.

— Da. Mergeți spre Autostrada 49, în nord. Vă arăt eu pe unde să o luați. Și asigurați-vă că nu ne urmărește nimeni.

— În regulă. Cine ar putea să te urmărească?

— Băieții cei răi.

Chuck închise portiera în urma lui și mașina demară în mare viteză. Nicholas aruncă o ultimă privire spre camera juraților, aflată la etajul al doilea. O văzu pe Millie de la brâu în sus, îmbrățișându-se cu Rikki Coleman.

— Nu aveți lucruri la motel? îl întreabă șeriful.

— Dă-le-ncolo de lucruri. Am să le iau mai târziu.

Șeriful transmise prin radio instrucțiuni pentru ca două mașini de poliție să pornească în urma lor și să verifice dacă nu sunt urmăriți. Douăzeci de minute mai târziu, când goneau spre Gulfport, Nicholas începu să-i explice pe unde să o ia și, în cele din urmă, șeriful opri în dreptul terenului de tenis al unui complex

de apartamente aflat în partea de nord a orașului. Nicholas îi mulțumi și coborî din mașină.

— Ești sigur că e totul în regulă? îl întrebă șeriful.

— Sunt sigur. Rămân aici, cu niște prieteni. Mulțumesc.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— Bineînțeles.

Nicholas dispăru în noapte și pândi de după colț plecarea patrului de poliție. Așteptă lângă bazinul acoperit — un loc avantajos de unde putea vedea circulația din ambele sensuri. Nu se vedea nimic ciudat.

Mașina cu care avea să scape de acolo era nouă și fusese închiriată de Marlee cu două zile în urmă; era una dintre cele trei mașini abandonate în diferite parcuri de la periferia orașului Biloxi. Străbătu fără probleme drumul de nouăzeci de minute până la Hattiesburg, verificându-și mereu spatele.

Avionul tip Lear îl aștepta la aeroportul din Hattiesburg. Nicholas încuie cheile în mașină și porni nonșalant spre clădirea micuță.

Puțin după miezul nopții trecu ca vântul prin vama din George Town cu acte noi, canadiene. Nu mai erau alți pasageri; aeroportul era pustiu. Marlee îl aștepta lângă banda rulantă pentru bagaje și se îmbrățișară cu disperare.

— Ai auzit? o întrebă el.

Leșiră din aeroport și pala de aer cald îi lovi peste obraji.

— Cum să nu, la CNN numai despre asta se vorbește, îi răspunse ea. Numai atât ai putut face? îl întrebă și izbucni în râs, apoi se sărutară din nou.

Cu Marlee la volan, se îndreptară spre George Town, trecând pe străzi întortocheate, pustii, pe lângă clădiri moderne, sedii de bănci îngrămădite în apropierea cheiului.

— Aceea este a noastră, îi spuse ea, arătând spre clădirea băncii Royal Swiss Trust.

— Drăguță.

Mai târziu, se așezară pe nisip la marginea mării, umezi de spuma risipită de valurile blânde care le mângâiau picioarele. Câteva nave palid luminate se zăreau la orizont. Hotelurile și blocurile cu apartamente de lux din spatele lor erau cufundate în tăcere. Pentru moment, plaja era numai a lor.

Și ce moment minunat! Căutările din ultimii patru ani se încheiaseră. În cele din urmă planul funcționase perfect. Era atât de mult timp de când visau la această noapte, încât fuseseră adesea convinși că nu se va putea întâmpla niciodată.

Orele treceau fără grabă.

Stabiliră că cel mai bine era ca Marcus să nu dea deloc cu ochii de Nicholas. Exista și posibilitatea ca autoritățile să pună întrebări, mai târziu, așa că era mai bine ca Marcus să știe cât mai puțin. Marlee își făcu apariția în fața recepționerei de la Royal Swiss Trust exact la ora nouă și fu însoțită până la etaj, unde Marcus o aștepta cu zeci de întrebări pe care nu i le putea pune. Îi oferă o cafea și închise ușa în urma ei.

— Vânzarea rapidă a acțiunilor Pynex pare să fi fost o afacere excelentă, îi spuse el zâmbind până la urechi, mândru de felul în care, cu modestie, rezumase lucrurile.

— Așa se pare, îi răspunse el ea. La cât sunt evaluate pentru deschidere?

— Bună întrebare. Am vorbit la telefon cu cei de la New York și acolo e un

adevărat haos. Verdictul a uimit pe toată lumea. Cu excepția dumneavoastră, bineînțeles.

Marcus ar fi dorit să afle mai multe, dar știa că nu va primi nici un răspuns.

— E posibil să nici nu se deschidă. S-ar putea să înghețe tranzacțiile pentru o zi sau două.

Ea păru să înțeleagă perfect acest lucru. Sosi și cafeaua, pe care o băură în timp ce verificau încă o dată valorile stabilite la închiderea bursei. Marcus își puse căștile pe urechi și se concentra asupra celor două monitoare de pe biroul lateral.

— S-a deschis piața, anunță el, așteptând.

Marlee asculta, concentrată, încercând să pară foarte calmă. Și ea, și Nicholas doreau să dea lovitura rapid, dintr-o bucată, și pe urmă să plece cu tot cu bani undeva departe, într-un loc pe care nu-l mai văzuseră niciodată. Ea trebuia să rezolve problema celor 160.000 de acțiuni Pynex, un stoc de care abia aștepta să scape.

— E înghețată, vorbi Marcus cu fața spre computer și ea tresări ușor. El începu să apese tastele aparatului și luă legătura cu cineva de la New York. Mormăia cifre și puncte și, la un moment dat, îi spuse:

— Se oferă acțiuni la cincizeci și nu există cumpărători. Da sau nu?

— Nu.

Trecură două minute. El nu își dezlipea privirea de pe ecran.

— A apărut pe tabel, la patruzeci și cinci. Da sau nu?

— Nu. Ce se întâmplă cu celelalte?

Degetele lui dansau pe tastatură.

— Oho! Trelco a căzut cu treisprezece puncte, la patruzeci și trei. Smith Greer a scăzut cu unsprezece, până la douăzeci și cinci. ConPack cu opt, până la douăzeci și cinci. E o baie de sânge. Întreaga industrie sare în aer.

— Verifică stocul Pynex.

— Continuă să cadă. Patruzeci și doi, cu câțiva cumpărători minori.

— Cumpără douăzeci de mii de acțiuni la patruzeci și doi, spuse ea, uitându-se pe notițele ei.

Trecură câteva secunde până când el îi spuse:

— Confirmat. A crescut la patruzeci și trei. Au început să fie atenți. Eu aș lua mai puțin de douăzeci de mii de acțiuni data viitoare.

Fără comisioane, parteneriatul Marlee/Nicholas tocmai câștigase 740.000 de dolari.

— Se menține la patruzeci și unu, acum a mai crescut cu jumătate, anunță el, ca un robot. Au văzut că se cumpără.

— Mai cumpără cineva?

— Încă nu.

— Când vor începe s-o facă?

— Cine știe? Dar cred că în curând. Compania asta are prea mulți bani ca să se scufunde. Valoarea nominală pentru o acțiune este cam de șaptezeci de dolari. La cincizeci, e un adevărat chilipir. Eu mi-aș sfătui toți clienții să se repeadă chiar acum.

Ea cumpără alte douăzeci de mii de acțiuni la patruzeci și unu bucata, apoi așteaptă o jumătate de oră pentru a cumpăra douăzeci de mii la patruzeci. Când Trelco scăzu până la patruzeci, cu șaisprezece dolari mai puțin, ea cumpără douăzeci de mii de acțiuni, realizând un profit de 320.000 dolari.

Aceasta era lovitura distrugătoare. La zece și jumătate, ea ceru un telefon și îl sună pe Nicholas, care stătea lipit de televizor, privind desfășurarea evenimentelor pe CNN. Aceștia își trimiseseră reporterii în Biloxi, încercând să

obțină interviuri de la Rohr, de la Cable și Harkin, de la Gloria Lane sau oricine altcineva care putea ști ce se întâmplă. Nimeni nu voia să vorbească cu ei. Nicholas urmărea și cotațiile bursei pe un canal financiar.

Pynex ajunsese la fundul sacului la o oră după deschiderea bursei. Se găsiră ceva cumpărători la treizeci și opt de dolari bucata, moment în care Marlee aruncă pe piață restul de optzeci de mii de acțiuni.

Când Trelco opuse rezistență la patruzeci și unu de dolari, ea cumpără patruzeci de mii de acțiuni. Cu Trelco terminase. Odată încheiate majoritatea tranzacțiilor, și încă într-un mod strălucit, Marlee nu mai avea chef să mai zăbovească și să se lăcomească cu celelalte stocuri. Făcuse eforturi mari pentru a-și păstra răbdarea. Repetase acest plan de multe ori și știa că nu va mai avea niciodată această ocazie.

La câteva minute după prânz, pe când bursa era încă în stare de șoc, acoperi restul de acțiuni Smith Greer. Marcus își scoase căștile de pe urechi și își șterse fruntea.

— N-a fost o dimineată prea rea, domnișoară MacRoland. Ați obținut un câștig net de peste opt milioane, din care se scad comisioanele.

Imprimanta zumzăia ușor pe birou, anunțând tipărirea confirmărilor.

— Doresc să-mi transferați banii într-o bancă din Zürich.

— Banca noastră?

— Nu, răspunse ea și îi înmână o foaie de hârtie cu instrucțiuni.

— Cât? o întrebă el.

— Toată suma, minus, bineînțeles, comisionul dumneavoastră.

— Bineînțeles. Presupun că doriți un transfer prioritar.

— Imediat, vă rog.

Marlee făcu bagajele din mare viteză. El o privea, pentru că nu avea nimic de împachetat, cu excepția celor două cămăși de golf și a perechii de blugi cumpărate de la magazinul sportiv al hotelului. Își promisese un altuia să-și înnoiască garderoba la următoarea destinație. Banii nu erau o problemă.

Își cumpărara bilete de avion clasa întâi spre Miami, unde așteptară două ore pentru a lua cursa spre Amsterdam. Buletinul de știri transmis în sectorul de clasa întâi al avionului nu prezenta decât CNN și știrile financiare. Priviră amuzați cum verdictul era doar sumar ilustrat în Biloxi, în vreme ce pe Wall Street ieșeau scânteii. Experții își făceau apariția peste tot. Profesorii de drept prevesteau, fără teamă, un mare viitor pentru litigiile pe tema tutunului. Analistii bursieri ofereau nenumărate opinii, fiecare dintre acestea fiind total diferită de cea anterioară. Judecătorul Harkin nu avea nici un comentariu. Cable nu era de găsit. În cele din urmă, Rohr ieși din biroul său și își asumă integral meritele victoriei. Nimeni nu știa de existența lui Rankin Fitch, ceea ce era un mare păcat, pentru că Marlee și-ar fi dorit cu disperare să-i vadă figura suferindă.

Reflectând la cele întâmplăte, ajunsese la concluzia că totul fusese cronometrat perfect. Bursa atinse punctul său minim la puțin timp după crah și, spre sfârșitul zilei, valoarea acțiunilor Pynex se stabilizase la patruzeci și cinci de dolari.

De la Amsterdam au luat o altă cursă spre Geneva, unde au închiriat un apartament la hotel pentru o lună.

Fitch părăsi Biloxi la trei zile după pronunțarea verdictului. Se întoarse acasă, în Arlington, și la munca sa de rutină din Washington. Deși viitorul său ca director al fondului era compromis, micuța lui firmă anonimă avea suficient de multe procese fără nici o legătură cu tutunul, așa că avea destul de lucru. Nimic însă de talia Fondului.

La o săptămână după verdict, se întâlni cu Luther Vandermeer și cu doctorul Martin Jankle la New York și le mărturisi în cele mai mici amănunte aranjamentul cu Marlee. Nu a fost o întâlnire prea plăcută.

S-a sfătuit cu diverși avocați nemiloși din New York, în legătură cu metoda cea mai bună de atac împotriva verdictului. Faptul că Easter dispăruse imediat trezea suspiciuni. Herman Grimes era de acord ca fișa sa medicală să fie făcută publică. Nu existau dovezi ale iminenței unui atac de cord. Se simțise perfect până în acea dimineață. Își amintea de gustul ciudat al cafelei, iar apoi se trezise pe podea. Colonelul în rezervă Frank Herrera dăduse deja o declarație sub jurământ, în care afirma categoric că nu el fusese acela care pusese materialele neautorizate sub pat. Nu avusese vizitatori. Revista *Mogul* nu se găsea nicăieri de vânzare în apropierea motelului. Misterul care înconjură verdictul se adâncea cu fiecare zi.

Avocații din New York nu știau nimic despre aranjamentul cu Marlee și nici nu aveau să afle vreodată.

Cable se pregătise și era aproape gata să depună o moțiune, prin care cerea permisiunea să discute cu jurații, o idee ce părea să beneficieze de sprijinul judecătorului Harkin. Cum altfel se putea afla ce se întâmplase acolo? Lonnie Shaver era deosebit de doritor să vorbească. Obținuse promovarea și era gata să apere corporațiile americane.

Existau speranțe ca eforturile de după proces să fie încununate de succes. Recursul avea să fie lung și laborios.

Cât despre Rohr și grupul de avocați pledanți care puseseră la bătaie fondurile pentru proces, viitorul le surâdea din plin. O întreagă echipă de funcționari au fost angajați pentru a se ocupa de sutele de telefoane de la alți avocați și victime potențiale. Se vorbea despre opt sute de cazuri. Erau luate în calcul și acțiunile judecătorești cu reprezentare de masă.

Bursa avea mai multă înțelegere pentru Rohr decât pentru industria tutunului. În săptămânile care au urmat după pronunțarea verdictului, acțiunile Pynex nu mai depășiră valoarea de cincizeci, în timp ce acțiunile celorlalte companii scăzuseră cu cel puțin douăzeci la sută. Grupurile de luptă împotriva fumatului anunțau deschis falimentul și dispariția, în cele din urmă, a companiilor producătoare de tutun.

La șase săptămâni după ce părăsise orașul Biloxi, Fitch mânca singur, într-un mic restaurant indian din Washington, în apropiere de Dupont Circle. Își savura castronul cu supă condimentată și rămăsese îmbrăcat în pardesiu, pentru că afară ninge și înăuntru era răcoare.

Ea își făcu apariția pe neașteptate, ca un înger, exact așa cum apăruse pe terasa hotelului St. Regis din New Orleans, cu două luni mai devreme.

— Bună, Fitch, îi spuse ea și Fitch scăpă lingura din mână.

Se uită de jur împrejur prin restaurantul slab luminat și nu zări decât mici grupuri de indieni aplecați deasupra castroanelor aburinde; nimeni nu vorbea englezește pe o rază de șase metri.

— Ce faci aici? o întrebă el aproape fără să-și mai miște buzele. Marlee avea fața acoperită de gulerul de blană al hainei. Fitch își amintea cât e de drăguță. Părul ei părea și mai scurt decât înainte.

— Am trecut doar ca să te salut.

— M-ai salutat.

— Și să-ți spun că banii îți sunt returnați chiar în acest moment. Ți-i transfer înapoi, în contul tău din banca Hanwa, în Antilele Olandeze. Toate cele zece milioane, Fitch.

El nu găsi un răspuns potrivit. Se uita la figura frumoasă a singurei persoane care îl învinsese vreodată. Și tot nu-i înțelegea jocul.

— La început m-am gândit să-i dau, înțelegi ce vreau să spun; de exemplu, unora dintre acele grupuri de luptă împotriva fumatului. Dar ne-am hotărât să renunțăm.

— „Noi”? Ce mai face Nicholas?

— Sunt sigură că ți-e dor de el.

— Foarte mult.

— E bine.

— Deci, sunteți împreună?

— Bineînțeles.

— Mă gândeam că ai luat banii și ai fugit de toată lumea, inclusiv de el.

— Să fim serioși, Fitch.

— N-am nevoie de bani.

— Grozav. Dă-i Asociației Americane a Bolnavilor de Plămâni.

— Nu e genul meu de donație. De ce îmi dai banii înapoi?

— Nu sunt ai mei.

— Deci ai descoperit etica și morala, poate chiar pe Dumnezeu.

— Lasă prelegerile, Fitch. Sună jalnic când vin de la tine. Eu nu mi-am propus nici o clipă să-i păstrez. Am vrut doar să-i împrumut.

— Dacă tot îți place să minți și să înșeli, de ce n-ai fura?

— Nu sunt o hoată. Am mințit și am trișat pentru că e singurul limbaj pe care clientul tău îl înțelege. Spune-mi, Fitch, ai găsit-o pe Gabrielle?

— Da, am găsit-o.

— Și pe părinții ei?

— Știm unde sunt.

— Acum înțelegi, Fitch?

— Da, are mai multă logică.

— Amândoi erau niște oameni minunați. Inteligenți și puternici, iubitori de viață. Amândoi au început să fumeze când erau la colegiu și eu i-am văzut cum s-au luptat cu acest obicei, până la moarte. Urau faptul că fumează, dar n-au putut niciodată să renunțe. Au murit în chinuri groaznice, Fitch. I-am văzut cum suferă și se chinuie să respire până când nu au mai avut aer. Eu am fost singurul lor copil, Fitch. Oamenii tăi au aflat toate astea?

— Da.

— Mama a murit acasă, pe canapeaua din hol, pentru că n-a mai ajuns în dormitor. Eram numai noi două, eu și mama.

Marlee tăcu și se uită în jur. Fitch observă că ochii ei erau remarcabil de limpezi. Oricât de trist ar fi fost, nu reușea să simtă nici o urmă de compasiune.

— Când ai pus acest plan în mișcare? o întrebă el, luând, în sfârșit, o gură de supă.

— La facultate. Am studiat finanțele, m-am gândit să dau la drept, apoi m-am împrietenit cu un avocat și am auzit despre litigiile în domeniul tutunului. Ideea s-a conturat.

— Grozav plan.

— Mulțumesc, Fitch. Venit de la tine, este un adevărat compliment.

Își trase mânușile mai bine, ca și cum ar fi fost gata de plecare.

— Am vrut doar să te salut, Fitch. Și să mă asigur că știi de ce s-a întâmplat.

— Ai terminat cu noi?

— Nu. Vom urmări îndeaproape recursul și, dacă avocații tăi exagerează cu atacarea verdictului, să știi că am copii după transferurile telegrafice. Fii atent, Fitch. Noi suntem foarte mândri de verdictul acela și vom fi mereu la pândă.

Rămase în picioare lângă masă.

— Și amintește-ți, Fitch, data viitoare când băieții tăi vor ajunge la tribunal, vom fi și noi acolo.
